

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

USA Today Bestselling Author

RITA Award Winner

JENNIFER ASHLEY

Highland Pleasures

The Madness of Lord Ian Mackenzie

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

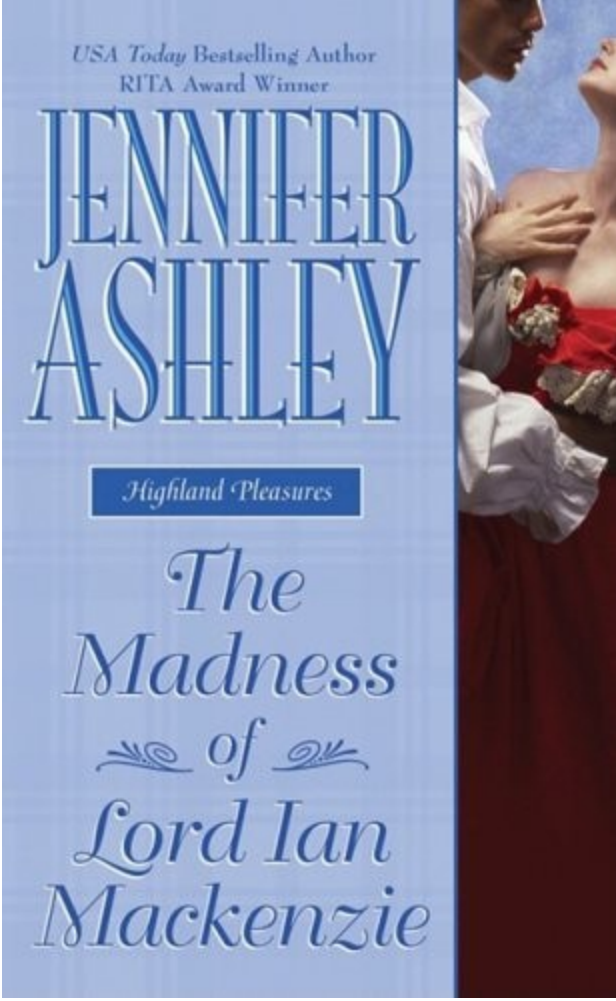
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği Jennifer

Ashley

Birinci Bölüm

Londra, 1881

Sir Lyndon Mather, söz konusu kâseyi parmak uçları arasında tutan Ian Mackenzie'ye, "Ming kâsesini bir kadının göğsüne benzetiyorum," dedi. "Şişen kıvrım, kremi solgunluk. Sizce de öyle değil mi?"

Ian, göğsünün bir kâseye benzetilmesinden gurur duyacak bir kadın düşünemiyordu, bu yüzden başını sallama zahmetine girmedii.

Narin kap erken Ming döneminden kalmaydı, porselenin rengi yeşile çalıyordu, kenarları o kadar inceydi ki ışık görünüyordu. Üç gri-yeşil ejderha dış yüzeyde birbirini kovalıyor, dört kasımpatı da dipte süzülüyor gibiydi.

Küçük tekne küçük, yuvarlak bir göğsü kaplayabilirdi ama Ian'ın gidebileceği en son nokta buydu. "Bin gine," dedi.

Mather'ın gülümsemesi hastalıklı bir hal aldı. "Şimdi, lordum, arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Ian, Mather'ın bu fikre nereden kapıldığını merak etti. "Kase bin gine değerinde."

Hafifçe yontulmuş kenarını parmakladı, taban yüzyıllardır kullanılmaktan aşınmıştı. Mather şaşırmış görünüyordu, mavi gözleri aşırı yakışıklı yüzünde parlıyordu.

"Bunun için bin beş yüz ödedim. Açıkla kendini." Açıklanacak bir şey yoktu. Ian'ın hızla hesap yapan zihni, on saniye içinde her varlığı ve kusuru kavramıştı. Eğer Mather parçalarının değerini bilemiyorsa, porselen koleksiyonu yapmakla hiç işi yoktu. Mather'ın koleksiyon odasının diğer tarafındaki cam vitrinde en az beş sahte parça vardı ve Ian, Mather'ın hiçbir fikri olmadığına bahse girdi. Ian burnunu sırlara dayadı, Mather'ın evindeki yoğun puro dumanından arta kalan temiz koku hoşuna gitti. Kase hakikiydi, güzeldi ve onu istiyordu. Mather paniklemiş bir sesle, "En azından bunun için ödediğim parayı ver," dedi. "Adam bana bunu kelepir fiyata aldığımı söyledi." "Bin gine," diye tekrarladı Ian.

"Kahretsin dostum, evleniyorum."

Ian Times'daki duyuruyu kelimesi kelimesine hatırladı, çünkü her şeyi kelimesi kelimesine hatırlıyordu: *Suffolk, St. Aubrey's'den Sir Lyndon Mather, dul bir kadın olan Bayan Thomas Ackertey ile nişanlandığını duyurur. Düğün bu yılın Haziran ayının yirmi yedisinde St. Aubrey's'de sabah saat onda yapılacaktır.*

"Tebriklerimi sunarım," dedi Ian.

"Kase için aldığım parayla sevgilime bir hediye almak istiyorum."

Ian bakışlarını kâsenin üzerinde tuttu. "Neden ona kâsenin kendisini vermiyorsunuz?"

Mather'ın içten kahkahası odayı doldurdu. "Sevgili dostum, kadınlar porselen hakkında ilk şeyi bilmezler. Satın aldığı tüm süsleri taşımak için bir araba, bir takım ve bir dizi hizmetçi isteyecektir. Bunu ona vereceğim. Güzel bir kadın, kurbağa gibi bir aristonun kızı, her ne kadar dişleri dökülmüş ve dul olsa da."

Ian cevap vermedi. Dilinin ucunu kâseye dokundurdu ve bunun, eşleştirilmiş takımlarla on arabadan çok daha iyi olduğunu düşündü. İçindeki şıırselliği görmeyen her kadın aptaldı.

Ian kâsenin tadına bakarken Mather burnunu kırıştırdı ama Ian sıırn gerçekliğini bu şekilde test etmeyi öğrenmişti. Mather, biri onu sırla boyasa bile gerçek bir sır olduğunu anlayamazdı.

"Kendine ait bir serveti var," diye devam etti Mather, "Barrington denen o kadından miras kalmış, fikirlerini kendine saklamayan zengin bir yaşlı kadın. Bayan Ackerley, onun sessiz arkadaşı, payına düşeni aldı."

O zaman neden seninle evleniyor? Ian düşünürken kâseyi elinde evirip çevirdi ama Bayan Ackerley yatağını Lyndon Mather'la yapmak istiyorsa, yatağında yatabilirdi. Tabii yatağı biraz kalabalık bulabilirdi. Mather, Ian'ın kardeşlerine övünerek anlatmayı sevdiği ihtiyaçlarını karşılamak için metresi ve diğerk birkaç kadın için gizli bir ev tutuyordu. *"Ben de en az sizin kadar çökmüş biriyim"* demeye çalışıyordu. Ama Ian'a göre Mather tensel zevklerden Ming porseleninden anladığı kadar iyi anlıyordu.

"Bahse girerim benim gibi kendini işine adanmış bir bekârın bu işe girmesine şaşırmissınızdır, ha?" Mather devam etti. "Eğer kendi payımdan vazgeçip vazgeçmediğimi merak ediyorsan, cevabım hayır. İstedığın zaman gelip katılabilirsin, biliyorsun. Sana ve kardeşlerine de davetiye gönderdim." Ian, Mather'ın hanımlarıyla tanışmıştı; boş gözlü kadınlar, onlara verdiği para karşılığında Mather'ın eğilimlerine katlanmaya hazırdu. Mather purosuna uzandı. "Diyorum ki, bu gece Covent Garden Operası'ndayız. Gelin benimle tanışın

Nişanlım. Sizin fikrinizi almak isterim. Porselenlerde olduğu gibi kadınlarda da mükemmel bir zevke sahip olduğunuzu herkes bilir." Kıkırdadı.

Ian cevap vermedi. Kaseyi bu cahilin elinden kurtarmak zorundaydı. "Bin gine."

"Sen sert bir adamsın, Mackenzie."

"Bin gine ve seninle operada görüşürüz." "Oh, çok iyi, ama

beni mahvediyorsun."

Kendini mahvetmişti. "Dul eşinin bir serveti var. İyileşeceksin."

Mather güldü, yakışıklı yüzü aydınlandı. Ian, Mather gülümsediğinde her yaştan kadının kızardığını ya da hayranlık duyduğunu görmüştü. Mather çifte yaşamın ustasıydı. "Doğru, üstelik çok da güzel. Ben şanslı bir adamım."

Mather uşağı ve Ian'ın uşağı Curry'yi çağırdı. Curry samanla kaplı ahşap bir kutu getirdi ve Ian içine ejderha kâsesini dikkatle yerleştirdi. Ian böyle bir güzelliği örtbas etmekten nefret ederdi. Kâseye son bir kez dokundu ve Curry kutunun kapağını kapatarak konsantrasyonunu bozana kadar bakışlarını sabitledi. Kafasını kaldırdığında Mather'ın uşağı konyak doldurmasını emrettiğini gördü. Ian bir bardak aldı ve Curry'nin kendisi için Mather'ın masasına koyduğu banka cüzdanının önüne oturdu. Ian konyağı bir kenara bıraktı ve kalemini mürekkebe batırdı. Yazmak için eğildi ve ucunda mükemmel, yuvarlak bir küre halinde asılı duran siyah mürekkep damlacığını gördü. Damlacığa baktı, içindeki bir şey mürekkep topunun mükemmelliğine, onu uçta asılı tutan parlak viskoziteye şarkı söylüyordu. Küre mükemmeldi, parlıyordu, bir harikaydı.

Mükemmelliğinin tadını sonsuza dek çıkarabilmeyi diledi ama bir saniye içinde kalemden düşüp kaybolacağını biliyordu. Eğer kardeşi Mac bu kadar zarif, bu kadar güzel bir resim yapabilseydi, Ian bunun kıymetini bilirdi.

Mather'ın "Lanet olsun, gerçekten delirmiş, değil mi?" dediğini duyana kadar orada oturup mürekkep damlasını ne kadar süre incelediğini bilmiyordu.

Damla aşağı düştü, 'aşağı, aşağı, sayfaya sıçradı, siyah mürekkep sıçraması içinde ölüme gitti. "Sizin için yazayım o zaman, lordum?"

Ian, çocukluğunu Londra'da yankesicilik yaparak geçirmiş genç bir Cockney olan uşağının sade yüzüne baktı.

Ian başıyla onayladı ve kalemi bıraktı. Curry banka cüzdanını ona doğru çevirdi ve taslağı büyük harflerle özenle yazdı. Kalemi tekrar batırdı ve Ian'ın mürekkebi görmemesi için ucunu aşağıda tutarak Ian'a geri verdi. Ian, Mather'ın bakışlarının ağırlılığını hissederek adını özenle imzaladı.

"Bunu sık sık yapar mı?" Ian ayağa kalkıp Curry'yi kâğıdı kurulaması için bırakırken Mather sordu. Curry'nin elmacık kemikleri kırmızıya boyanmıştı. "Hiç yapmadım, efendim." Ian kadehini kaldırdı ve konyağı hızlıca içtikten sonra kutuyu eline aldı. "Operada görüşürüz." Çıkarken el sıkışmadı. Mather kaşlarını çattı ama Ian'a başıyla onay verdi. Kilmorgan Dükü'nün kardeşi olan Lord Ian Mackenzie sosyal açıdan ondan üstündü ve Mather sosyal rütbenin son derece farkındaydı.

Arabasına bindiğinde, Ian kutuyu yanına koydu. İçindeki kâsenin yuvarlak ve mükemmel olduğunu, kendi içindeki bir boşluğu doldurduğunu hissedebiliyordu. "Bunu söylemek bana düşmez, biliyorum," dedi Curry karşı koltuktan, araba yağmurlu sokaklarda sarsılarak ilerlerken. "Ama adam tam bir piç. Çizmelerinizi silmeniz için uygun değil. Neden onunla kamyonu biniyorsun ki?" Ian kutuyu okşadı. "Bu parçayı istiyordum." "İstediğinizi elde etmenin bir yolu var, hata yok, lordum. Onunla gerçekten operada mı buluşacağız?" "Hart'ın locasında oturacağım." Ian bakışlarını Curry'nin bebek masumiyetindeki yüzünde gezdirdi ve güvenli bir şekilde vagonun kadife duvarına odaklandı. "Sör Lyndon Mather ile nişanlanmış dul bir kadın olan Bayan Ackerley hakkında bulabildiğin her şeyi bul. Bana bu gece anlat."

"Oh, öyle mi? O piçin nişanlısıyla neden bu kadar ilgileniyoruz?"

Ian parmak uçlarını tekrar kutunun üzerinde hafifçe gezdirdi. "Onun enfes bir porselen mi yoksa sahte mi olduğunu bilmek istiyorum." Curry göz kırptı. "Haklısın, şef. Ne bulabileceğime bakacağım."

Lyndon Mather yakışıklı ve çekici biriydi ve Beth Ackerley Covent Garden Opera Binası'nda onun kolunda yürürken gözler ona çevrildi.

Mather'ın saf bir profili, ince, atletik bir vücudu ve kadınların parmaklarını geçirmeye can attığı altın sarısı saçları vardı. Davranışları kusursuzdu ve tanıştığı herkesi büyüliyordu. Hatırı sayılır bir geliri, Park Lane'de lüks bir evi vardı ve yüksek tabakanın en yüksekleri tarafından kabul ediliyordu. İkinci bir koca arayan beklenmedik servet sahibi bir hanımefendi için mükemmel bir seçim.

Beth, Mather'ın lüks locasına yaşlı teyzesi ve refakatçisinin arkasından girerken, *beklenmedik bir servete sahip bir hanımefendi bile yalnız kalmaktan sıkılır*, diye düşündü. Mather'ı birkaç yıldır tanıyordu, teyzesi ve işvereni yakın arkadaşları. Çok heyecan verici bir beyefendi değildi ama Beth heyecan istemiyordu. *Dram istemiyordu*, kendi kendine söz vermişti. Bir ömür boyu yetecek kadar dram yaşamıştı.

Beth artık rahat etmek istiyordu; bir ev dolusu hizmetçiyi nasıl idare edeceğini öğrenmişti ve belki de hep özlemini çektiği çocuklarına sahip olma şansını yakalayacaktı. Dokuz yıl önceki ilk evliliğinden hiç çocuğu olmamıştı ama zavallı Thomas yeminlerinden ancak bir yıl sonra ölmüştü. O kadar hastaydı ki, veda bile edememişti. Sör Lyndon'ın locasına yerleştiklerinde opera başlamıştı. Sahnedeki genç kadının güzel bir soprano sesi ve bu sesi yansıtabileceği geniş bir vücudu vardı. Beth kısa sürede kendini müziğin coşkusuna kaptırdı. Mather her zaman yaptığı gibi onlar girdikten on dakika sonra locadan ayrıldı. Tiyatrodaki gecelerini önemli herkesi görerek ve onlarla birlikte görünerek geçirmeyi severdi. Beth buna aldırmadı.

Yaşlı matronlarla oturmaya alışmıştı ve bunu ısıltılı sosyete *hanımlarıyla* saçmalamaya tercih ediyordu. *Oh, sevgilim duydun mu? Leydi Marmaduke'un elbisesinde iki yerine üç tutam dantel varmış. Bundan daha bayağı bir şey düşünebiliyor musun? Ve pilileri gevşekti, sevgilim, kesinlikle gevşekti.*

Ne kadar önemli bir bilgi.

Mather'ın teyzesi ve arkadaşı *La Traviata*'nın konusunu anlamaya çalışırken, Beth kendini yelpazeledi ve müziğin keyfini çıkardı. Beth, tiyatroya gitmeyi hiç düşünmediklerini, ama East End'de büyüyen bir kız için bunun sıradan bir şey olmadığını düşünüyordu. Beth müziği severdi ve

Kendini vasat bir müzisyen olarak görse de, elinden geldiğince bu müziği özümsemişti. Önemli değil, başkalarının çaldıklarını dinleyebilir ve bundan zevk alabilirdi. Mather tiyatroya, operaya, müzikallere gitmeyi severdi, bu yüzden Beth'in yeni hayatında bol bol müzik olacaktı.

Keyfi, Mather'ın gürültülü bir şekilde locaya dönmesiyle bölündü. "Hayatım," dedi yüksek bir sesle, "sana *çok* yakın arkadaşım Lord Ian Mackenzie'yi getirdim. Ona elini ver, sevgilim. Kardeşi Kilmorgan Dükü, biliyorsun."

Beth, Mather'ın arkasından kutuya giren uzun boylu adama baktı ve tüm dünyası durdu. Lord Ian iri bir adamdı, vücudu kaslıydı, eli çocuk derisinden bir eldivenin içinde onunkine uzanıyordu. Omuzları geniş, göğsü genişti ve loş ışık koyu renk saçlarına kıvılcık dokunuşlar yapıyordu. Yüzü de vücudu kadar sertti ama gözleri Ian Mackenzie'yi Beth'in şimdiye kadar tanıştığı diğer herkesten ayırıyordu.

İlk başta adamın gözlerinin açık kahverengi olduğunu düşündü ama Mather onu neredeyse Beth'in yanındaki sandalyeye ittiğinde gözlerinin altın sarısı olduğunu gördü. Ela değil, konyak gibi kehribar rengindeydi ve sanki üzerlerinde güneş dans ediyormuş gibi altınla beneklenmişti. "Bu benim Bayan Ackerley'im," diyordu Mather. "Ne düşünüyorsun, ha? Sana Londra'nın en güzel kadını olduğunu söylemiştim."

Lord Ian Beth'in yüzüne hızlıca bir göz attıktan sonra bakışlarını kutunun ötesinde bir noktaya sabitledi. Hâlâ Beth'in elini tutuyordu, sıkıca kavramıştı, parmaklarının baskısı acı vermekten biraz uzaktı.

Mather'a ne katılıyor ne de katılmıyordu, biraz kabaca, diye düşündü Beth. Lord Ian göğsünü tutup Beth'i Camelot'lu Elaine'den bu yana en güzel kadın ilan etmese bile, en azından kibar bir cevap vermeliydi.

Onun yerine taş gibi bir sessizlik içinde oturdu. Hâlâ Beth'in elini tutuyordu ve başparmağı eldivenin arkasındaki dikiş izlerini takip ediyordu. Başparmağı tekrar tekrar hareket etti, sıcak, hızlı desenler, basınç Beth'in uzuvlarına ısı yayıyordu. Beth hızla, "Eğer size benim Londra'daki en güzel kadın olduğumu söylediyse, korkarım çok aldandınız," dedi. "Sizi yanılttıysa özür dilerim."

Lord Ian'ın bakışları kadının üzerinde gezindi, sanki kadının neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Zavallı kadını ezme Mackenzie," dedi Mather neşeyle. "O senin Ming kâselerinden biri gibi kırılğan." "Porselene ilginiz mi var lordum?" Beth söyleyecek bir şeyler aradı. "Sör Lyndon bana koleksiyonunu göstermişti."

"Mackenzie en önde gelen otoritelerden biri," dedi Mather kıskanç bir ifadeyle.

"Öyle misin?" Beth sordu.

Lord Ian ona bir kez daha baktı. "Evet." Mather'ın yakın oturmuyordu ama Beth onun farkındalığını haykırıyordu. Eteklerine değen sert dizini, başparmağının elinin üzerindeki sert baskısını, Mathers bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. *Bir kadın bu adamın yanında rahat edemez,* diye düşündü ürpererek. *Bolca drama olurdu.* Bunu adamın vücudundaki huzursuzluktan, kendisinininkini kavrayan büyük, sıcak elden, onunkiyile tam olarak buluşmayan gözlerden hissetti. Bu gözlerin sonunda üzerinde durduğu kadına acımalı mıydı? Yoksa onu kıskanmalı mıydı?

Beth'in dili sürçtü. "Sir Lyndon'ın çok güzel şeyleri var. Yüzlerce yıl önce bir imparatorun elinde tuttuğu bir parçaya dokunduğumda... Emin değilim. Sanırım ona *yakın* hissediyorum. Oldukça ayrıcalıklı."

Ian ona çıplak bir an bakarken altın kıvılcımlar parladı. "Koleksiyonumu görmeye gelmelisiniz." Hafif bir İskoç aksanı vardı, sesi alçak ve sertti.

"Seve seve, eski dostum," dedi Mather. "Boş olduğumuzda görüşürüz."

Mather opera gözlüklerini kaldırarak iri göğüslü sopranoyu inceledi ve Lord Ian'ın bakışları ona kaydı. Lord Ian'ın saklanmayan ifadesindeki tiksinti ve yoğun hoşnutsuzluk Beth'i ürküttü. O daha konuşmadan Lord Ian ona doğru eğildi. Vücudunun sıcaklığı keskin bir dalga gibi ona dokundu, tıraş sabunu ve erkek baharatı kokusunu da beraberinde getirdi. Bir erkeğin kokusunun ne kadar baş döndürücü olduğunu unutmuştu. Mather her zaman kolonya sürerdi.

"Onun göremeyeceği bir yerde oku."

Lord Ian'ın nefesi Beth'in kulağını sıyırdı ve içinde dokuz uzun yıldır dokunulmamış olan şeyleri ısıttı. Parmakları dirseğinin üstündeki eldivenin açıklığının altından kaydı ve kâğıdın katlanmış kenarının çıplak kolunu sıyırdığını hissetti. Lord Ian'ın altın rengi gözlerine baktı, bakışlarını tekrar kaçırmadan önce göz bebeklerinin genişlemesini izledi. Doğrulup oturdu, yüzü pürüzsüz ve ifadesizdi. Mather Ian'a dönerek şarkıcı hakkında bir yorum yaptı ama hiçbir şey fark etmedi.

Lord Ian aniden ayağa kalktı. Sıcak baskı Beth'in elini terk etti ve Beth onun elini başından beri tuttuğunu fark etti. "Hemen gidiyor musun, eski dostum?" Mather şaşkınlıkla sordu.

"Kardeşim bekliyor."

Mather'ın gözleri parladı. "Dük mü?"

"Kardeşim Cameron ve oğlu."

"Oh." Mather hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ayağa kalktı ve Ian'ın koleksiyonunu görmesi için Beth'i getirme sözünü yeniledi. Ian iyi geceler dilemeden boş sandalyelerin yanından geçerek locadan çıktı. Beth'in bakışları boş kapı arkasından kapanana kadar Lord Ian'ın sırtından ayrılmadı. Kolunun iç kısmına baskı yapan katlanmış kâğıdın ve altında oluşan ter damlasının farkındaydı. Mather Beth'in yanına oturdu ve nefesini üfledi.

"İşte canım, bir eksantrik gidiyor."

Beth parmaklarını gri tafta eteğinin içinde kıvırdı, eli Lord Ian'ınki olmadan soğuktu. "Eksantrik biri mi?" "Bir şapkacı kadar deli. Zavallı adam hayatının çoğunu özel bir akıl hastanesinde geçirdi ve şu anda sadece kardeşi dük onu tekrar serbest bıraktığı için özgürce dolaşıyor. Ama endişelenmeyin." Mather Beth'in elini tuttu. "Ben olmadan onu görmek zorunda kalmayacaksın. Bütün aile rezil durumda. Ben olmadan hiçbirisiyle konuşma hayatım, tamam mı?"

Beth gönülsüzce bir şeyler mırıldandı. Yaşlı Bayan Barrington aristokrasiyle ilgili dedikodulara bayıldığı için en azından Mackenzie ailesini, Kilmorgan'ın kalıtsal Düklerini duymuştu. Mackenzie'ler

Beth'in yağmurlu gecelerde Bayan Barrington'a okuduğu skandal sayfalarının çoğunda yer aldı.

Lord Ian ona tamamen deli gibi gelmemişti ama daha önce tanıştığı hiçbir erkeğe benzemediği de kesindi. Mather'ın eli onunkinin içinde gevşek ve soğuk hissederken, Lord Ian'ın elinin sert baskısı onu uzun zamandır hissetmediği bir şekilde ısıtmıştı. Beth, Thomas'la hissettiği yakınlığı, onunla yatakta geçirdiği uzun, sıcak geceleri özliyordu. Mather ile aynı yatağı paylaşacağını biliyordu ama bu düşünce onu hiç heyecanlandırmamıştı. Thomas'la yaşadıklarının özel ve büyümlü olduğunu ve bunu başka bir erkekle hissetmeyi bekleyemeyeceğini düşünüyordu. Öyleyse Lord Ian'ın hafif fısıltısı kulağına dokunduğunda neden nefesi hızlanmıştı; başparmağını elinin arkasında gezdirdiğinde neden kalbi daha hızlı atmıştı?

Hayır. Lord Ian dramdı, Mather ise güvenlik. Güvenliği seçecekti. Seçmek zorundaydı. Mather beş dakika boyunca hareketsiz kalmayı başardı, sonra tekrar ayağı kalktı. "Lord ve Leydi Beresford'a saygılarımı sunmalıyım. Sakıncası yok, değil mi canım?"

Beth otomatik olarak, "Tabii ki hayır," dedi.

"Sen bir hazinesin, sevgilim. Sevgili Bayan Barrington'a her zaman senin ne kadar tatlı ve kıbar olduğunu söyledim." Mather Beth'in elini öptü, sonra da kutuyu terk etti.

Soprano bir aryaya başladı, notalar opera binasının her yerini dolduruyordu. Arkasında, Mather'ın teyzesi ve arkadaşı başlarını yelpazelerin arkasında birleştirmiş, fısıldaşıyorlardı. Beth parmaklarını uzun eldiveninin kenarından geçirdi ve kâğıt parçasını çıkardı. Sırtını yaşlı kadınlara döndü ve sessizce notu açtı. *Bayan Ackerley*, diye başlıyordu dikkatli ve düzgün bir elle.

Kardeşim Kilmorgan Dükü'nün yakından tanıdığı Sör Lyndon Mather'ın gerçek karakteri konusunda sizi uyarma cesaretini gösteriyorum. Size Mather'ın Strand'ın hemen dışında Temple Bar'ın yakınında bir ev tuttuğunu ve burada her seferinde birkaç kadınla buluştuğunu söylemek istiyorum. Kadınlara "sevgililerim" diyor ve kendisini köleleri olarak kullanmaları için yalvarıyor. Bunlar sıradan fahişeler değil, ona katlanacak kadar paraya ihtiyacı olan kadınlar. Düzenli olarak görüştüğü kadınlardan beşini listeledim, eğer onları sorgulamak isterseniz ya da Dük ile konuşmanızı sağlayabilirim. Ben kalıyorum,

Saygılarımla, Ian

Mackenzie

Soprano kollarını açarak aryanın son notasını vahşî bir kreşendoya yükseltti, ta ki bir alkış patlamasında kaybolana kadar.

Beth mektuba baktı, opera salonundaki gürültü boğucuydu. Sayfadaki sözcükler değişmemiş, bembeyaza karşı acı verici bir siyahlıkta kalmıştı. Nefesi keskin ve sıcak bir şekilde ciğerlerine geri doldu. Hızla Mather'ın teyzesine ama yaşlı kadın ve arkadaşı alkışlıyor ve "Brava! Bravo!"

Beth ayağa kalktı ve kâğıdı tekrar eldiveninin içine soktu. El yordamıyla kapıya doğru ilerlerken, minderli sandalyeleri ve çay masalarıyla küçük kutu eğiliyor gibiydi. Mather'ın teyzesi şaşkınlıkla ona baktı. "İyi misin canım?"

"Sadece biraz havaya ihtiyacım var. Burası çok kapalı."

Mather'ın teyzesi eşyalarını karıştırmaya başladı. "Koku tuzuna ihtiyacın var mı? Alice, bana yardım et." "Hayır, hayır." Beth kapıyı açtı ve Mather'ın teyzesi arkadaşını azarlamaya başlarken aceleyle dışarı çıktı. "Ben iyiyim."

Şükürler olsun ki dışarıdaki galeri terk edilmişti. Soprano popüler bir şarkıcıydı ve katılımcıların çoğu sandalyelerine sabitlenmiş, hevesle onu izliyordu. Beth şarkıcının tekrar başladığını duyarak galeriye doğru aceleyle ilerledi. Görüşü bulanıklaştı ve eldivenindeki kâğıt kolunu yaktı.

Lord Ian ona böyle bir mektup yazarak ne demek istemişti? Mather onun eksantrik biri olduğunu söylemişti; açıklaması bu muydu? Ama mektuptaki suçlamalar bir delinin saçmalıklarıysa, Lord Ian neden Beth'in kardeşiyle buluşmasını ayarlamayı teklif etmişti? Kilmorgan Dükü İngiltere'nin en zengin ve en güçlü adamlarından biriydi. 1300'lere kadar uzanan İskoçya soyağacında Kilmorgan Dükü'ydü ve babası da bizzat Kraliçe Victoria tarafından İngiltere soyağacında Kilmorgan Dükü yapılmıştı.

Böylesine yüce bir adam Beth Ackerley ve Lyndon Mather gibi önemsiz kişilerle neden ilgilensin ki? Şüphesiz hem o hem de Mather bir dükün dikkatini çekmekten çok uzaktı. Hayır, mektup çok tuhaftı. Bir yalan, bir uydurma olmalıydı. Ve yine de . . . Beth, Mather'ı akıllıca bir şey yapmış gibi kendisine bakarken yakaladığı zamanları düşündü. Doğru Yakası'nda büyümek, babasına sahip olmak Beth'e bir güven hilecisini on adımda fark etme yeteneği vermişti. Acaba Sör Lyndon Mather'da işaretler vardı da o mu görmezden gelmeyi tercih etmişti?

Ama hayır, bu doğru olamazdı. Mather'ı, yaşlı Bayan Barrington'a eşlik ettiği zaman yakından tanımıştı. O ve Bayan Barrington, Mather'ın arabasına binmişler, onu ve teyzesini Park Lane'deki evinde ziyaret etmişler, müzikallerde onlara eşlik etmişlerdi. Beth'e karşı zengin ve yaşlı bir hanımefendinin refakatçisi olmanın gerektirdiği nezaketten başka bir davranışta bulunmamıştı ve Bayan Barrington'ın ölümünden sonra Beth'e evlenme teklif etmişti. *Bayan Barrington'ın serveti bana miras kaldıktan sonra*, diye hatırlattı alaycı bir ses ona. Lord Ian *tatlılarla* ne demek istemişti? *Kendisini köleleri olarak kullanmaları için yalvarıyor.*

Beth'in balina kemiğinden korsesi çok doğrudu ve şiddetle ihtiyaç duyduğu nefesi kesiyordu. Gözlerinin önünde siyah noktalar yüzüyordu ve kendini sabitlemek için elini uzattı. Güçlü bir kavrama dirseğinin etrafını sardı. "Dikkatli ol," diye homurdandı İskoç bir ses kulağında. "Benimle gel."

İkinci Bölüm

Beth daha itiraz edemedi Lord Ian onu yarı kaldırıp yarı çekerek galeriye doğru itti. Kadife örtülü bir kapıyı çekerek açtı ve onu içeri itti. Beth kendini başka bir kutunun içinde buldu; bu kutu büyük, halı kaplı ve puro dumanıyla doluydu. Öksürdü. "Bir bardak suya ihtiyacım var."

Lord Ian onu pelüş derinliklerine buyur eden bir koltuğa itti. Kendisine uzatılan soğuk kristal bardağı kavradı ve içindekileri derin derin içti. Su yerine viskinin tadını aldığında nefesi kesildi ama sıvı midesine doğru ateşli bir iz bıraktı ve görüşü netleşmeye başladı.

Beth tekrar görebildiğinde, doğrudan aşağıdaki sahneye bakan bir locada oturduğunu fark etti. En iyi konumundan buranın Kilmorgan Dükü'nün locası olduğunu düşündü. Rahat mobilyaları, kısık gaz lambaları ve cilalı işlemeli masalarıyla gerçekten de çok gösterişliydi. Ama kendisi ve Lord Ian dışında loca boştu. Ian kadehi ondan aldı ve onunkinin yanındaki sandalyeye, çok yakınına oturdu. Dudaklarını Beth'in az önce içtiği bardağa dayadı ve içindikileri bitirdi. Alt dudağında bir damlacık kalmıştı ve Beth birden onu yalayarak temizlemek istedi. Zihnini bu tür düşüncelerden uzaklaştırmak için eldivenindeki kâğıdı kaydırdı. "Bununla ne demek istediniz lordum?" Ian mektuba bakmadı bile. "Tam olarak ne diyorsa o."

"Bunlar çok ciddi ve oldukça üzücü suçlamalar." Ian'ın yüz ifadesinden ne kadar vahim ve üzücü oldukları umurunda olmadığı anlaşılıyordu. "Mather bir alçak ve ondan kurtulsanız iyi olur."

Beth mektubu elinde buruşturdu ve düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Ian Mackenzie kendisinden bir metre ötede otururken bu hiç de kolay değildi, güçlü varlığı onu sandalyeden düşürüyordu. Her nefes alışında, alışık olmadığı viski, puro ve karanlık erkeklik kokusunu içine çekiyordu.

"Koleksiyoncuların birbirlerini delilik derecesinde kıskandıklarını duymuştum," dedi.

"Mather bir koleksiyoncu değil."

"Öyle değil mi? Porselenlerini gördüm. Özel bir odada kilitli tutuyor ve hizmetçilerin temizlemesine bile izin vermiyor."

"Koleksiyonu beş para etmez. Gerçeğiyle sahtesi arasındaki farkı ayırt edemiyor."

Ian'ın bakışları onun üzerinde gezindi, dokunuşu kadar sıcak

ve karanlıktı. Kadın rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Lordum, Sör Lyndon'la üç aydır nişanlıyım ve onun diğer tanıdıklarından hiçbiri tuhaf davranışlardan bahsetmedi."

"Mather sapkınlıklarını kendine saklar." "Ama senden saklamıyor mu? Neden bu bilgiye sahip olma ayrıcalığınız var?"

"Bunun kardeşimi etkileyeceğini düşündü."

"Aman Tanrım, böyle bir şey bir dükü neden etkilesin ki?"

Ian omuz silkerek omuzlarını kaldırdı, kolu Beth'inkine değdi. Çok yakın oturuyordu ama Beth kalkıp başka bir sandalyeye geçmeyi başaramadı.

"İstenme ihtimaline karşı böyle mektuplarla hazırlıklı mı gidiyorsunuz?" diye sordu. Bakışları hızla ona kaydı, sonra tekrar uzaklaştı, sanki ona odaklanmak istiyordu ama yapamıyordu. "Bu gece gelmeden önce yazdım, belki seninle tanıştığımda kurtarılmaya değer olduğunu düşünürüm diye."

"Gurur duymalı mıyım?"

"Mather kör bir aptal ve sadece senin servetini görüyor." Tam da kendi küçük sesinin ona söylediği şeydi bu. "Mather'ın benim servetime ihtiyacı yok," diye karşı çıktı. "Onun kendi parası var. Park Lane'de bir evi, Suffolk'ta büyük bir arazisi ve daha neler neler var."

"Borç içinde yüzüyor. Bu yüzden bana kaseyi sattı."

Hangi kâse olduğunu bilmiyordu ama aşağılanma duygusu viskiyle birlikte midesini yakıyordu. Bayan Barrington'ın ölümünden sonra teklifler art arda geldiğinde çok dikkatli davranmıştı - Jane Austen'dan yanlış bir alıntı yapacak olursak, iyi bir servete yeni kavuşmuş genç bir dulun koca arayışında olması gerektiğine gülmeyi severdi.

"Ben aptal değilim lordum. Cazibemin büyük bir kısmının şu anda bana bağlı olan paradan geldiğinin farkındayım." Gözleri sıcaktı, altın rengi viskiyle aynı renkteydi.

"Hayır, değil."

Bu basit cümle onun buzlarını eritti. "Eğer bu mektup doğruysa, o zaman savunulamaz bir durumdayım demektir."

"Neden? Sen zenginsin. Ne istersen yapabilirsin." Beth sustu. Bayan Barrington'ın öldüğü ve Belgrave Meydanı'ndaki evini, servetini, hizmetçilerini ve tüm dünyevi mallarını Beth'e bıraktığı gün dünyası altüst olmuştu, çünkü Bayan Barrington'ın yaşayan hiçbir akrabası yoktu. Para Beth'in istediği gibi kullanabileceği bir . Zenginlik özgürlük demektir. Beth'in hayatında hiç özgürlüğü olmamıştı ve Mather'ın teklifini memnuniyetle karşılamasının bir başka nedeninin de onun ve teyzesinin, Londra sosyetesine bir angaryadan daha fazlası olarak girmesine yardımcı olabilecekleri olduğunu düşündü. Çok uzun zamandır bir angaryaydı.

Evli kadınların kocalarının ilişkilerini görmezden gelmeleri gerekiyordu. Thomas bunun saçmalık olduğunu, beyefendilerin istediklerini yapabilmeleri için uydurdukları kurallar olduğunu söylemişti. Ama o zamanlar Thomas iyi bir adamdı. Yanında oturan adama ise hiç de iyi denemezdi. O ve kardeşlerinin kötü bir şöhretleri vardı. Son dokuz yıldır Bayan Barrington tarafından korunan Beth bile bunu biliyordu. Lord Mac Mackenzie'nin kirli ilişkilerine dair fısıltılar ve karısı Leydi Isabella'dan skandal bir şekilde ayrıldığına dair hikâyeler vardı. Beş yıl önce de Mackenzie'lerin bir fahişenin ölümüne karıştığına dair söylentiler çıkmıştı ama Beth ayrıntıları hatırlayamıyordu. Olay Scotland Yard'ın dikkatini çekmiş ve dört kardeş de bir süreliğine ülkeden uzaklaşmıştı. Hayır, Mackenzie'ler hiçbir şekilde "iyi" adamlar olarak görülmüyorlardı. O halde Lord Ian Mackenzie gibi bir adam neden hiç tanımadığı Beth Ackerley'i zina yapan biriyle evlenmek üzere olduğu konusunda uyarma zahmetine katlanmıştı?

Lord Ian aniden, "Benimle her zaman evlenebilirsin," dedi.

Beth gözlerini kırptırdı. "Anlayamadım?"

"Dedim ki, benimle evlenebilirsin. Servetin umurumda değil." "Lordum, neden bana evlenme teklif ediyorsunuz ki?"

"Çünkü çok güzel gözlerin var."

"Nereden biliyorsun? Onlara bir kez bile bakmadın."

"Biliyorum."

Nefesi acıyordu ve gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. "Bunu sık sık yapar mısın?"

Genç bir bayanı nişanlısı hakkında uyarın, sonra da dönüp ona kendiniz evlenme mi teklif edeceksiniz?

Belli ki bu taktik işe yaramamış, yoksa bırakmayan bir dizi karınız olurdu."

Ian hafifçe başka tarafa baktı, eli şakağına masaj yapmak için yukarı kalktı, sanki başı ağrıyormuş gibiydi. Kendi kendine onun bir deli olduğunu hatırlattı. Ya da en azından deliler için bir akıl hastanesinde büyümüştü. Peki, dünyada hiç kimse onun nerede olduğunu bilmezken, neden burada onunla yalnız oturmaktan korkmuyordu?

Belki de Thomas'ın Doğu Yakası'ndaki hayır işlerinde, onları zar zor idare edebilen aileler tarafından tutulan delileri gördüğü içindir. Zavallı ruhlardı onlar, bazıları yataklarına bağlanmıştı. Lord Ian zavallı bir ruh olmaktan çok uzaktı. Boğazını temizledi. "Çok nazıksınız lordum."

Ian'ın eli sandalyesinin kolunda sıkı bir yumruk haline

geldi. "Eğer seninle evlenirsem, Mather sana dokunamaz."

"Eğer seninle evlenirsem yüzyılın skandalı olur." "Hayatta

kalırsın."

Beth sahnedeki sopranoya baktı ve birden dedikoduların bu iri göğüslü kadını Ian'ın ağabeylerinden biri olan Lord Cameron Mackenzie'nin sevgilisi olarak gösterdiğini hatırladı. "Eğer biri beni seninle buraya dalarken gördüyse, itibarım çoktan mahvolmuş demektir."

"O zaman kaybedecek hiçbir şeyin olmayacak."

Beth öfkeyle ayağa kalkabilir, Bayan Barrington'ın ona öğrettiği gibi burnunu havaya kaldırabilir ve dışarı çıkabilirdi. Bayan Barrington zamanında pek çok talip adayını tokatladığını söylemişti ama Beth tokadı bir kenara bırakacaktı. Zaten Lord Ian'ın onun indireceği herhangi bir darbeden etkileneceğini düşünemiyordu.

"Evet dersem ne yaparsın?" diye sordu gerçek bir merakla. "Tereddüt eder ve konuşarak kurtulmaya mı çalışırdın?"

"Bir piskopos bulur, ondan ruhsat alır ve bu gece bizi evlendirmesini sağlardım."

Sahte bir dehşetle gözlerini açtı. "Ne, gelinlik yok mu, nedimeler yok mu? Peki ya çiçekler?" "Daha önce bir kez evlendin."

"Yani bu benim beyaz elbiseler ve vadideki zambaklara olan ihtiyacımı karşılamış olmalı? Hanımefendilerin düğünleri konusunda oldukça titiz oldukları konusunda sizi uyarmalıyım lordum. Önümüzdeki yarım saat içinde başka bir hanıma evlenme teklif etmeye karar verirseniz bunu bilmek isteyebilirsiniz."

Ian sert parmaklarını onun elinin etrafına kapattı. "*Sana soruyorum. Evet mi hayır mı?*" "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Karanlık bir geçmişim olabilir."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum." Bakışları uzaklaştı ve eli kızın elini daha sıkı kavradı. "Kızlık soyadınız Villiers. Baban otuz yıl önce İngiltere'de ortaya çıkan bir Fransız'dı. Annen bir İngiliz beyinin kızıydı ve babanla evlendiğinde onu evlatlıktan reddetti. Baban bir fakir olarak öldü ve seni yoksul bıraktı. Sen ve annen on yaşındayken bir çalışma evine kapatıldınız."

Beth hayretler içinde dinledi. Geçmişini Bayan Barrington ya da Thomas'tan saklamamıştı ama bunu Ian Mackenzie gibi yüce bir lordun ağzından duymak sinir bozucuydu.

"Tanrım, bu herkesin bildiği bir şey mi?" "Curry'ye senin hakkında bilgi edinmesini söyledim. Annen sen on beş yaşındayken ölmüş. Sonunda ıslahevinde öğretmen olarak işe alındınız. On dokuz yaşındayken papaz

Çalışma evinin yeni sorumlusu Thomas Ackerley sizinle tanıştı ve evlendi. Bir yıl sonra ateşten öldü. Belgrave Meydanı'ndan Bayan Barrington seni refakatçi olarak işe aldı." Beth, kısa cümlelerle hayatının dramı gözler önüne serilirken gözlerini kırptırdı. "Bu Curry Scotland Yard dedektifi mi?" "O benim uşağım."

"Oh, tabii ki. Bir uşak." Kendini kuvvetlice yelpazeledi. "Giysilerinize bakıyor, sizi tıraş ediyor ve tanınmamış genç kadınların geçmişlerini araştırıyor. Belki de Sör Lyndon'ı *benim hakkımda* uyarmanız gerekirdi."

"Senin gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu öğrenmek istedim."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Cevabınızı aldınız o zaman. Ben kesinlikle değilim. Daha çok biraz cilalanmış bir çakıl taşı gibiyim."

Ian onun alnına dökülen bir tutam saça dokundu. "Sen gerçeksin."

Bu dokunuş kalbinin çarpmasına ve sıcaklığın her uzvuna yayılmasına neden oldu. Çok yakınında oturuyordu, parmak uçları eldivenlerinin arasından sıcacıktı. Başını geriye eğip onu öpmek çok basit bir şey olabilirdi.

"Siz benden on kat daha üstünsünüz lordum. Eğer sizinle evlenirsem bu asla unutulmayacak bir yanlış anlaşılma olur." "Baban bir vikonttu."

"Ah, evet. Sevgili babamı unutmuşum." Beth babasının Vikont olma iddiasının ne kadar gerçek olduğunu, babasının bu rolü ne kadar iyi oynadığını çok iyi biliyordu. Lord Ian parmaklarının arasında ince bir bukleyi çekerek düzeltti. Bıraktı, saçlar kızın alnına çarparken gözleri titriyordu. Kıvrımı tekrar çekti, geri sekmesini izledi ve tekrar. Adamın konsantrasyonu onu tedirgin ediyordu; bedeninin yakınlığı onu daha da tedirgin ediyordu. Aynı zamanda kendi ahlaksız bedeni de karşılık veriyordu.

"İçindeki bütün baharı çıkaracaksın," dedi. "Hizmetçim hayal kırıklığına uğrayacak."

Ian gözlerini kırptırdı, sonra elini sanki zorlamak zorundaymış gibi sandalyesinin koluna götürdü.

"Kocanı seviyor muydun?"

Lord Ian'la yaşadığı bu tuhaf karşılaşma, Thomas'la gülüp eğlenebileceği türden bir şeydi. Ama Thomas yıllar önce gitmişti ve o yalnızdı.

"Tüm kalbimle."

"Senden aşk beklemiyorum. Ben de seni sevemem." Beth yelpazesini sıcak yüzüne götürdü, kalbi tökezliyordu.

"Bir erkeğin kendisine aşık olmayacağını duymak bir kadın için pek de gurur verici değil lordum. Kendisinin erkeğin aşağılık bağıllığının merkezi olacağına inanmak ister."

Mather sadık olacağını söylemişti. Buruşuk mektup onu tekrar yaktı.

"Olmaz. Seni sevemem."

"Pardon?" Bu gece bu cümleyi o kadar sık kullanıyordu ki.

"Ben aşktan acizim. Sana bunu teklif etmeyeceğim." Beth hangisinin daha yürek parçalayıcı olduğunu merak etti, kelimelerin kendisi mi, yoksa bunları söylerkenki düz ses tonu mu? "Belki de henüz doğru kadını bulamadınız, lordum. Herkes er ya da geç aşık olur." "Kadınları sevgili olarak kabul ettim ama onları hiç sevmedim." Beth'in yüzü kızardı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsunuz lordum. Eğer ya da sizi sevip sevmediğim umurunuzda değilse, neden benimle evlenmek istiyorsunuz?"

Ian kendini durduramıyormuş gibi tekrar kıvrıma uzandı. "Çünkü seninle yatmak istiyorum."

Beth o anda gerçek bir leydi olmadığını ve asla olamayacağını anladı. Gerçek bir leydi nazik bir baygınlık geçirerek sandalyesinden düşer ya da opera binasını inletirdi. Bunun yerine Beth, Ian'ın dokunuşundan hoşlanarak ona doğru eğildi. "Öyle mi?" Eli daha fazla bukleyi gevşeterek hizmetçinin yaptığı işi işe yaramaz hale getirdi. "Sen bir papazın karısıydın, saygıdeğer, evlenilecek türden.

Aksi takdirde, bir ilişki teklif ederdim." Beth yüzünü onun eldivenine sürtmek için direndi. "Doğru mu anladım? Yatağına gelmemi istiyorsun ama bir zamanlar saygın bir evli kadın olduğum için beni yatağına alabilmek için benimle evlenmen mi gerekiyor?"

"Evet."

Yarı histerik bir kahkaha attı. "Sevgili Lord Ian, sizce de bu biraz aşırı değil mi?

Beni yatağına aldığında, benimle hâlâ evli olacaktın." "Seninle

birden fazla kez yatmayı planladım."

Bunu söylediğinde kulağı çok mantıklı geliyordu. Adamın derin sesi kadının duyuları arasında geziniyor, onu baştan çıkarıyor, bir erkeğin vücuduna dokunmaktan ve o erkeğin kendisine dokunmasından ne kadar hoşlandığını keşfeden tutkulu kadını buluyordu. Kadınların evlilik yatağından zevk almaması gerektiği söylenmişti ona. Thomas bunun saçmalık olduğunu söylemiş ve ona bir kadının neler hissedebileceğini öğretmişti. Ona bu kadar iyi öğretmemiş olsaydı, diye düşündü, burada oturup Lord Ian Mackenzie'ye duyduğu ihtiyaçla kaynıyor olmazdı.

"Başka bir adamla nişanlı olduğumun farkındasınız değil mi lordum? Onun bir zampara olduğuna dair sadece sizin sözünüze sahibim." "Mather hakkında araştırma yapman ve işlerini yoluna koymak için sana zaman vereceğim. Londra'da mı yoksa İskoçya'daki malikânemde mi yaşamayı tercih edersin?"

Beth başını sandalyesine yaslamak ve kahkahalarla gülmek istedi. Bu çok saçmaydı ve aynı zamanda dehşet verici bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Ian çekiciydi; yalnızdı. Onun küçük servetini umursamayacak kadar zengindi ve onunla cinsel ilişkiye girmek istediğini gizlemiyordu. Ama Lyndon Mather hakkında gerçekten bu kadar az şey biliyorsa, Ian Mackenzie hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Hâlâ kafam karışık," diyebildi. "Sör Lyndon hakkında dostça bir uyarı başka bir şey, ama beni uyarmak ve ardından birkaç dakika içinde bana teklif etmek başka bir şey. Kararınızı her zaman bu kadar çabuk mu verirsiniz?"

"Evet."

" 'Eğer iş bittiğinde bitecekse, o zaman çabuk bitmesi iyi olur' mu? Bu tür şeyler mi?"

"Reddedebilirsin."

"Sanırım

reddetmeliyim."

"Deli olduğum için mi?"

Nefes nefese bir kahkaha daha attı. "Hayır, çünkü çok cazip ve viski içtim, Sör Lyndon ve teyzesinin yanına dönmeliyim."

Etekleri hışırdayarak ayağa kalktı ama Lord Ian onun elini

tuttu. "Gitmeyin."

Sözler sertti, bir yalvarış değildi. Beth'in kolları bacakları güçten düştü ve tekrar oturdu. Burası sıcaktı ve sandalye çok rahattı. "Kalmamalıyım."

Eli onun elinin üzerine kapandı. "Operayı izle." Beth bakışlarını, sopranonun kayıp bir aşık hakkında tutkuyla şarkı söylediği sahneye çevirdi. Şarkıcının yüzünde gözyaşları parlıyordu ve Beth onun Lord Cameron Mackenzie'yi düşünüp merak etti. Kadın her kimi düşünüyorsa, aryanın notaları zonkluyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı Beth.

"Bu parçayı nota nota çalabilirim," dedi Ian, nefesi kulağında ılık ılık. "Ama ruhunu yakalayamam." "Ah." Elini sıktı, ona duyduğu acı içinde kabarıyordu. Ian neredeyse, "*Bana senin gibi duymayı öğret,*" diyecekti ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Nadir bulunan bir porselen gibiydi, diye düşündü, çelikten bir çekirdeğe sahip narin bir güzellik. Ucuz porselenler ufalanarak toz olur ya da paramparça olurdu ama en iyi parçalar, onlarla ilgilenecek bir koleksiyoncunun eline ulaşana kadar hayatta kalırdı. Beth dinlemek için gözlerini kapattı, baştan çıkarıcı bukleleri alnında titriyordu. Saçlarının bir goblenin ipeği gibi çözülmesini seviyordu.

Soprano parçayı yine uzun ve net bir notayla bitirdi.

Beth kendiliğinden alkışladı, gülümsüyordu, gözleri takdirle parlıyordu. Ian, Mac ve Cameron'ın eğitimlenliğinde bir parça durduğunda nasıl alkışlanacağını öğrenmişti ama nedenini hiç anlamamıştı. Beth'in müziğın neşesini anlamakta ve buna karşılık vermekte hiç zorlanmadığı görülüyordu.

Kız mavi gözlerinde yaşlarla ona baktığında, adam eğildi ve onu öptü. Kadın başladı, elleri onu itmek için kalktı. Ama onun yerine ellerini adamın omuzlarına koydu ve yumuşak bir teslimiyet sesi çıkardı.

Bu gece onun bedenine ihtiyacı vardı. Onun gözlerinin arzuyla yumuşamasını, yanaklarının zevkle kızarmasını izlemek istiyordu. Tatlı meyveyi bacaklarının arasına sürmek ve onu ıslatmak, serbest kalana kadar içine girmek ve sonra her şeyi tekrar yapmak istiyordu.

Başını yastığına koyarak uyanır ve gözlerini açana kadar onu öperdi. Ona kahvaltı hazırlar ve elinden yemek alırken gülümsemesini izlerdi. Dilini onun alt dudağında gezdirirdi. Bal, viski ve tatlı baharat tadındaydı. Parmak uçlarının altında nabzının attığını, nefesinin tenini yaktığını hissetti. O sıcak nefesi, zaten sertleşmiş ve onun için sızlayan uyarılmışlığının üzerinde hissetmek istiyordu. Dudaklarını onun ağzına dokundurduğu gibi dudaklarına dokundurmasını istiyordu.

Bunu istiyordu -kızlık buharı yok, ondan kaçmak yok. Beth Ackerley bir erkekle birlikte olmanın ne demek olduğunu biliyordu ve bundan hoşlanıyordu. Vücudu olasılıklarla zonkluyordu. "Durmaliyız," diye fısıldadı.

"Durmak mı istiyorsun?"

"Şimdi sen söyleyince, pek sayılmaz."

"O zaman neden?" Adam konuşurken dudakları kadının ağzına değdi. Adamın dilindeki viskinin tadını aldı, dudaklarının sert fırçasını, çenesinin sertliğini hissetti. Adamın bir erkek ağzı vardı, hükmedici bir ağzı.

"Eminim durmamız için bir düzine neden vardır. İtiraf etmeliyim ki şu anda aklıma iyi bir neden gelmiyor."

Parmakları güçlüydü. "Bu gece benimle eve gel." Beth bunu istedi. Ah, çok istiyordu. Sevinç tüm vücuduna yayıldı, bir daha asla hissedemeyeceğini düşündüğü acı dolu bir sızı.

"Yapamam," diye neredeyse

inliyordu. "Yapabilirsin."

"Keşke . . . " Gazetelerin yarın tüm Londra'da bu dedikoduyu yayacağını hayal etti. *Varis*, Lord Ian Mackenzie'yle Kirli İlişki İçin *Nişanlısını Terk* Ediyor. Kökeni karanlıktı, kimse şaşırır mıydı? *Kan çıkar, derlerdi. Annesi olması gerekenden daha iyi değil miydi?*

"Yapabilirsin," diye tekrarladı Ian kararlılıkla. Beth gözlerini kapadı ve tatlı cazibeyi bir kenara itmeye çalıştı.

"Bana sormayı bırak. "

Locanın kapısı çarparak açıldı ve sert, çakıllı sesler seyircilerin gürültülü alkışlarını kesti. "Ian, lanet olsun, Daniel'i izlemen gerekiyordu. Yine arabacılarla dalaştı ve her zaman kaybettiğini biliyorsun."

Üçüncü Bölüm

Dev kutuya doğru yürüdü. Ian'dan daha iriydi, aynı koyu kızıl saçlara ve topaz parçaları gibi gözlere sahipti. Sağ yanağında derin, kızgın bir yara izi vardı, uzun zaman önce yapılmış bir kesik. Bu adamın bir haydut gibi yumruklarla ya da bıçaklarla dövüştüğünü hayal etmek kolaydı. Bakışlarıyla Beth'i kısırmakta hiç zorlanmadı. "Ian, bu şeytan da kim?"

"Lyndon Mather'ın nişanlısı," diye cevap verdi Lord Ian. Adam şaşkınlıkla Beth'e baktı, sonra bir kahkaha patlattı. Kahkahası tıpkı kendisi gibi büyük, derin ve gürdü. Seyircilerden bazıları kızgınlıkla başlarını kaldırdı. "Güzel.

Sen, Ian." Adam kardeşinin sırtını sıvazladı. "Mather'ın nişanlısıyla kaçmak. Genç kıza bir iyilik yap." Cesur gözlerle Beth'e baktı. "Mather'la evlenmek istemezsin, aşkım," dedi Beth'e. "O adam iğrenç biri." "Görünüşe göre bunu benden başka herkes biliyor," dedi Beth belli belirsiz.

"Hart'ın çevresine girmek için yanıp tutuşan sümsük bir piç kurusu. Okuldaki ceza günlerini yeniden yaşamaktan hoşlandığını söylerse onu seveceğimizi sanıyor. Ondan kurtuldun, genç kız."

Beth zorlukla nefes alabiliyordu. Bir hışımla oradan ayrılmalı, hiçbir kadının dinlememesi gereken şeyleri dinlememeliydi ama Ian'ın eli hâlâ onunkine sıkıca bağlıydı. Üstelik onu sıradan şeylerle teselli etmeye çalışmıyor, ona güzel yalanlar söylemiyorlardı. Tüm bunları onu Mather'dan ayırmak için uyduruyor olabilirlerdi, ama neden yapsınlar ki?

"Ian bizi tanıştırmayı asla hatırlamayacak," dedi dev. "Ben Cameron. Ya sen?"

"Bayan Ackerley," diye kekeledi Beth.

"Bundan emin değil gibisiniz."

Beth kendini yelpazeledi. "Buraya geldiğimde öyleydim." "Eğer Mather'ın nişanlısıysan, neden burada Ian'ı öpüyorsun?"

"Ben de tam kendime aynı soruyu soruyordum." "Cam," dedi Ian. Kalabalık bir sonraki gösteriyi beklerken bu sessiz sözcük gürültüyü kesti. Şu anda sahnede dram yoktu ama Ian Mackenzie'nin locasında çok fazla dram vardı. "Kapa çeneni." Cameron kardeşine baktı. Sonra kaşları kalktı ve Beth'in diğer tarafındaki sandalyeye çöktü. Yanındaki kutudan bir puro çıkardı ve bir kibrit çaktı.

Bir beyefendi sigara içmeden önce bir hanımefendiden izin istemelidir. Bayan Barrington'ın ses tonu kafasının içinde çınılıyordu. Ne Cameron ne de Ian Bayan Barrington'ın kuralları konusunda endişeli görünüyordu.

"Daniel adında birinin arabacılarla oynadığını söylememiş miydin?" Beth ona sordu.

Cameron purosunun ucundaki aleve dokundu ve dumanı üfledi. "Daniel, oğlum. Hile yapmazsa iyi olacak."

"Eve gitmeliyim." Beth tekrar ayağa kalkmaya başladı ama Ian'ın kolundaki eli onu durdurdu.

"Mather ile değil."

"Hayır. Tanrım, hayır. O adamı bir daha asla görmek istemiyorum." Cameron kıkırdadı. "O akıllı bir kadın, Ian. Benim arabamla eve gidebilir."

"Hayır," dedi Beth hemen. "Kapıcıya bana bir çağırmasını söyleyeceğim."

Ian'ın parmakları kenetlendi. "Faytonla olmaz. Yalnız olmaz."

"İkinizle birlikte bir arabaya binmem yılın skandalı olur. Siz ikiniz Canterbury ve York başpiskoposları olsanız bile."

Ian'ın bakışları, ne hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi ona sabitlendi. Cameron başını geriye attı ve güldü.

"O çalmaya değer, Ian," dedi purosunun etrafında. "Ama o haklı. Sana arabayı ödünç vereceğim ve adamım da sana bakacak, tabii onu bulabilirsem. Bir Romanyalıyı uşak olarak işe almak benim hatam. Onları evcilleştirmek çok zor." Ian onun yalnız gitmesini istemiyordu; bunu gözlerinden anladı. Onun saç bukleleriyle nasıl oynadığını düşündü; tıpkı Mather'ın Çin çömlekleriyle oynadığı gibi sahiplenici, mülkiyetçi. Ian'ın mektubundaki bilgileri kontrol edecekti. Bayan Barrington'ın hırıltılı, dedikoducu uşağını diğer dedikoducu hizmetkârlardan hikâyeler koparması için gönderecekti. Mackenzie kardeşler Mather'ı mahvetmek için çılgınca ve imkânsız bir komplonun parçası *olabilirlerdi* ama gerçeği söylediklerine dair korkunç bir his vardı içinde. Altlarında bir sonraki gösteri tantanayla başladı. Ian sanki başı ağrıyormuş gibi şakağını ovuşturdu. Cameron purosunu söndürdü ve gürültüyle locadan çıktı. "Lordum?"

"İyi misin?"

Ian'ın bakışları uzakta kaldı ve dalgınca alnını ovuşturmaya devam etti. Beth elini onun koluna koydu. Ian cevap vermedi ama alnını ovmayı bıraktı.

ve büyük elini onunkinin üzerine koydu.

Sahne de olup bitenleri takip etmedi, Beth'le konuşmasına devam etmeye çalışmadı, onu öpmeye geri dönmedi. Sanki aklı Beth'in takip edemeyeceği bir yere gitmişti. Yine de vücudu tam olarak oradaydı, eli ağır ve güçlüydü. Yüzünün keskin profilini, yüksek elmacık kemiklerini, kare çenesini inceledi. Bir kadın yatakta ona sarıldığında ellerini onun gür saçlarında gezdirmek isterdi. Adam onun üzerinde ağır adımlarla uzanırken saçları sıcak ve terden nemli olurdu. Beth uzanıp adamın saçlarını alnından geriye doğru düzeltmeye cesaret etti.

Ian'ın bakışları ona kaydı. Bir an için bakışlarıyla onu sabitledi. Sonra gözleri yana kaydı. Beth onun saçlarını tekrar okşadı. Adam onun dokunuşuyla kıpırdamadan durdu, vahşi bir hayvan gibi gerginlikten titriyordu.

Bu şekilde oturdular, Beth onun saçlarını hafifçe düzeltti, Ian'ın vücudu sımsıkı sarıldı, ta ki Cameron yanında esmer bir adamla dönene kadar. Cameron şaşkınlıkla Ian'a baktı ve Ian sessizlik içinde ayağa kalkarak Bern'in elini çekmeye zorladı. Ian onu dışarı çıkarmadan önce Beth salonu taradı, ardından Cameron geldi. Mather geniş salonun karşısındaki bir locada Lord ve Leydi Beresford ile derin bir sohbe dalmıştı. Beth'i hiç fark etmedi ya da locadan ayrıldığını görmedi.

"Mackenzie! Seni öldüreceğim. Beni duyuyor musun?" Ian ılık banyo suyunu kaşıkla alıp saçlarından aşağıya ve boynuna döktü. Beth'in saçlarındaki elini, yatıştırıcı parmaklarını düşündü. Ian kendisine dokunulmasından her zaman hoşlanmazdı ama Beth'in yanında sakinleşir, onun teklifini kabul ederdi. Yatakta onun yanında uzanırken saçlarını okşadığını, sıcak kokusunun her tarafını sardığını hayal etti. Beth'in çarşaflarına dolanmış yemyeşil vücudunu, sıkı buklelerinden çözülen saçlarını, zevkten yarı kapalı mavi gözlerini istiyordu. Onu hiç kaybolmayan derin bir yoğunlukla istiyordu ve şimdi bile organı suyun altında sertleşiyordu. Dışarıdan gelen sinir bozucu ses hayallerini yıktı. Tehditler yaklaştıkça daha da arttı, ta ki banyo odasının kapısı açılıp Lyndon Mather'ın Ian'ın iki uşağıyla boğuştuğunu görene kadar. Bunlar Ian'la birlikte Londra'daki kiralık evine gelen İskoç delikanlılardı ve sonunda kaslarını zorlayacakları birini buldukları için memnun görünüyordular.

Ian bakışlarını üçünün üzerinde gezdirdikten sonra küvetin kenarına yasladığı kaslı baldırına çevirdi. Uşaklar Mather'ı serbest bıraktı ama temkinli bir şekilde yanında durdular.

"Beni o kâseden kandırdın ama bu senin için yeterli değildi, değil mi Mackenzie? Beth Ackerley yüz bin gine eder dostum. *Yüz bin.*" Ian bacağından aşağıya doğru kıvrılan siyah tüyleri inceledi. "Bundan çok daha fazla eder." "Yani daha fazlası mı var?" diye sordu aptal Mather. "Seni dava edeceğim. Beni o kadar paradan mahrum bıraktığın için." Ian gözlerini kapadı ve Beth'i hayal etmeye başladı.

"Hart'ın avukatına yaz."

"Kardeşinin arkasına saklanma, seni korkak. Seni mahvedeceğim. Londra seni tutmak için çok sıcak olacak. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Inverness'e geri döneceksin, seni zindancı, koyun hırsızı, İskoç domuzu."

Uşak hep bir ağızdan homurdandı. Mather cebinden küçük bir nesne çıkardı ve küvete doğru fırlattı. Bir şey suya düştü ve yumuşak bir çınlamayla dibe battı.

"Bunun bedeli için de seni dava edeceğim."

Ian parmaklarını uşaklara doğru şaklatarak mermer zemine su damlacıkları gönderdi.

"Atın onu dışarı." Çocuklar Mather'a doğru döndüler, ama o topuğunun üzerinde dönüp tepinerek uzaklaştı. İki uşak da onu takip etti ve onlar gittikten sonra Curry banyoya girip kapıyı kapattı.

"Vay canına," dedi uşak alnını silerek. "Seni kesinlikle vuracağını düşünmüştüm."

"Burada değil. Bunu karanlık bir sokakta, sırtımdan yapardı."

"Belki de bir süreliğine şehirden ayrılmalısın, şef." Ian cevap vermedi. Öğleden sonra Bayan Ackerley'den aldığı kısa mektubu düşündü.

Lordum, beni büyük pişmanlık duyacağım bir adımdan kurtaran nazik müdahaleniz için teşekkür ederim. Şüphesiz yakında gazetelerde okuyacağınız üzere, ben ve ilgili diğer taraf arasındaki nişanlılık sona ermiştir. Ayrıca bana evlenme teklif etme nezaketini gösterdiğiniz için de teşekkür etmek isterim; şimdi ki bu, itibarımın zedelenmesini önlemek içindi. Cömert teklifinizi reddetmek zorunda olduğumu söylediğimde beni anlayacağınızı ve kırılmayacağınızı biliyorum. Kaderin bana bahşettiği serveti seyahat etmek için kullanmaya karar verdim. Siz bu mektubu aldığınızda, bir refakatçiyle birlikte Paris'e doğru yola çıkmış olacağım ve orada her zaman öğrenmek istediğim bir beceri olan resim üzerine çalışmayı planlıyorum. Bana gösterdiğiniz nezaket ve tavsiyeleriniz için tekrar teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Beth Ackerley

"Paris'e gidiyoruz," dedi Ian Curry'ye.

Curry gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi, şef?"

Ian, Mather'ın küvete attığı şeyi çıkardı, üzerinde minik elmaslar olan dar altın bir bant. "Mather çok ucuz. Gözleri gibi mavi olan safirlerle dolu geniş bir bant takmalıydı."

Curry'nin bakışlarının baskısını hissetti. "Sözünüze güveniyorum lordum. Toparlanayım mı?"

"Birkaç gün daha gitmeyeceğiz. Önce halletmem gereken bazı işler var."

Curry, Ian'ın ne iş yaptığını söylemesini bekledi ama Ian sessizce yüzüğü incelemeye devam etti. Su soğuyana ve Curry endişeyle giderin fişini çekene kadar her bir küçük elmasın üzerindeki ışıltıyı düşünerek kendini kaybetti. Dedektif Müfettiş Lloyd Fellows, Sir Lyndon Mather'ın Park Lane'deki evinin zilini çalmadan önce durakladı. Dedektif *Müfettiş*, diye hatırlattı Fellows kendi kendine, son şefin Fellows'u tutma kararlılığına rağmen kısa süre önce çavuşun ast kasvetinden yükselmişti. Ama bütün iyi başmüfettişler barışçıl

emekliye ayrılmıştı ve yeni gelen şef Fellows'un bu kadar uzun süre sadece bir çavuş olarak kalmasını inanılmaz bulmuştu.

Öyleyse Fellows neden Mather'ın çağrısı üzerine Park Lane'e koşarak her şeyi riske atmıştı? Heyecanla notu okumuş, yakmış, sonra da ofisten ayrılmıştı. Saray gibi evin kapısında durana kadar faytonların yavaşlığı karşısında dişlerini gıcırdatmıştı. Fellows yolculuktan şefine bahsetme zahmetine katlanmamıştı. Mackenzie'lerle ilgili her şey Dedektif Fellows için yasaktı ama Fellows, şefinin bilmediği bir şeyin ona zarar vermeyeceğini düşündü.

Burnunu havaya kaldırmış sert bir uşak kapıyı açtı ve Fellows'u aynı derecede sert bir kabul odasına yönlendirdi. Birileri odayı bol dökümlü masalar ve pahalı sanat objeleriyle doldurmuştu; bunların arasında gümüş çerçeveler içinde kasıntı insanların fotoğrafları da vardı. Resepsiyon odası, sanki Park Lane'de yaşamak zaten aynı şeyi ifade etmiyormuş gibi, "*Paramız var*" diyordu. Ancak Fellows, Sir Lyndon Mather'ın biraz zor durumda olduğunu biliyordu. Mather'ın yatırımları istikrarsızdı ve kendisine yardımcı olacak büyük bir nakit akışına ihtiyacı vardı. Varlıklı bir dulla evlenmek üzereydi, bu da onu iflastan korumalıydı. Ancak birkaç gün önce gazetede düğünün iptal edildiğine dair bir ilan çıkmıştı. Mather bunun sıkıntısını hissediyor olmalıydı. Fellows yarım saat kadar volta attıktan sonra uşak geri döndü ve onu koridorun karşısındaki gösterişli oturma odasına götürdü. Daha fazla örtülü masa, yaldızlı biblolar ve gümüş çerçeveler içinde insanlar.

Sarışın ve yakışıklı bir adam olan, Fransızların kibar diyebileceği Mather öne çıktı ve elini uzattı. "Memnun oldum, Müfettiş. Sizi oturmaya davet etmeyeceğim. Söyleyeceklerimi duyduğunuzda acele edip tutuklama yapmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum."

Fellows kızgınlığını gizliyor, başkalarının ona işini anlatmasından nefret ediyordu. Sıradan bir adam Scotland Yard hakkındaki bilgisini kurgulardan ya da gazetelerden edinirdi ki bunların ikisi de pek doğru değildi.

Fellows, "Siz nasıl isterseniz efendim," dedi.

"Lord Ian Mackenzie Paris'e gitti. Bu sabah erkenden. Kâhyam uşağımdan öğrendi. Lord Ian'ın evinde çalışan bir kızla çıkmış.

mutfak. Buna ne diyorsun?"

Fellows sabırsızlığını gizlemeye çalıştı. Ian Mackenzie'nin Paris'e gittiğini biliyordu, çünkü Lord Ian Mackenzie'nin her zaman tam olarak ne yaptığını bilmeyi kendine iş edinmişti. Hizmetçilerin dedikodularıyla hiç ilgilenmiyordu ama yine de, "Gerçekten mi?" diye cevap verdi.

"Dün gece Covent Garden'da işlenen cinayeti biliyor musun?" Mather onu dikkatle izledi.

Elbette Fellows cinayeti biliyordu. Bu onun davası değildi ama sabah erkenden bilgilendirilmişti. Kilisenin yakınındaki bir pansiyonun odasında kendi dikiş makasıyla bıçaklanarak öldürülmüş bir kadın cesedi bulunmuştu. "Evet, duymuştum."

"Dün gece o eve kimin gittiğini biliyor musun?"

Mather muzaffer bir edayla gülümsedi. "Ian Mackenzie, işte o." Fellows'un kalbi hızla çarpmaya başladı, kanı bir kadınla sevişirken olduğu gibi karıncalanıyordu. "Bunu nereden biliyorsunuz, efendim?"

"Onu takip ettim, değil mi? Lanet Mackenzie'ler her şeyi kendi istedikleri gibi yapabileceklerini sanıyorlar."

"Onu takip mi ediyordunuz? Neden efendim?" Fellows ses tonunu sakın tuttu ama nefes almakta zorlanıyordu. *Sonunda, uzun zaman sonra.*

"Neden olduğu önemli değil. Ayrıntılarla ilgileniyor musunuz?" Fellows ceketinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı, açtı ve aynı cepten bir kalem çıkardı.

"Devam et."

"Sabahın erken saatlerinde arabasına bindi ve Covent Garden'a gitti. Küçük bir sokağın köşesinde durdu, araba sokağa giremeyecek kadar büyüktü. Sokaktan yürüyerek aşağı indi, bir eve girdi, belki on dakika kaldı, sonra tekrar aceleyle dışarı çıktı. Sonra Victoria İstasyonu'na ve ilk trene biner. Eve döndüğümde uşağımın Mackenzie'nin

Fransa, sonra sabah gazetemi açtım ve cinayet haberini okudum. İkiyle ikiyi topladım ve bir gazeteciye anlatmak yerine polise danışmam gerektiğine karar verdim."

Mather, başka bir öğrenciyi ispiyonlamaktan gurur duyan bir okul çocuğu gibi gülümsedi. Fellows bilgiyi sindirdi ve zaten bildikleriyle birleştirdi.

"Lord Ian'ın cinayetin işlendiği eve girdiğini nereden biliyorsunuz?"

Mather elini frakının içine soktu ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Onu takip ettiğimde adresi yazdım. Kimi ziyaret ettiğini merak ettim. Sanırım onun süslü parçası. Bu bilgiyi Bayan 'a vermek istedim.

başka bir kişi." Kağıdı Fellows'a uzattı. *23 numaralı St. Victor Mahkemesi*. Lily Martin adında eski bir fahişenin bu sabah erken saatlerde ölü bulunduğu adres. Fellows kâğıdı defterine yerleştirirken heyecanını kontrol altında tutmaya çalıştı. Beş yıldır Ian Mackenzie'yi sanık sandalyesine oturtmaya çalışıyordu ve belki de bu yeni gelişme buna izin verecekti.

Kendini sakinleştirdi. Bu işi dikkatle takip etmeli, hata yapmamalı, her şeyin şüpheyne yer bırakmayacak şekilde kanıtlandığından emin olmalıydı. Kanıtları şefine sunduğunda, Dük Hart Mackenzie ne kadar ağırlığını koymaya çalışırsa çalışsın, Fellows'un üstlerinin göz ardı edemeyeceği, görmezden gelemeyeceği, sessiz kalamayacağı bir şey olmalıydı.

"Sakıncası yoksa, efendim," dedi Fellows. "Lütfen bu bilgiyi kendinize saklayın. Bunun üzerine harekete geçeceğimden emin olabilirsiniz, ama onun uyarılmasını istemiyorum. Tamam mı?"

"Elbette, elbette." Mather burnuna vurdu ve göz kırptı. "Ben senin adamınım."

"Onunla neden tartıştınız?" Fellows defterini ve kalemini bir kenara bırakarak sordu. Mather'ın elleri ceplerinde toplanmıştı. "Bu oldukça kişisel bir mesele." "Bayan Ackerley ile nişanınızı bozmanızla ilgili bir şey mi?" Fellows, Mather'ı kontrol ettiğinden onun da Paris'e gittiğini biliyordu.

Mather kıpkırmızı oldu. "Blackguard onu burnumun dibinden çaldı, ona bir sürü yalan söyledi. Adam tam bir yılan."

Muhtemelen hanımefendi Mather'ın eski okul günlerine duyduğu özlemi öğrenmişti. Fellows, Mather'ın bu tür şeylere düşkün olduğu bir hanımlar evi tuttuğunu öğrenmişti. Müfettiş Fellows titiz olmayı severdi.

Mather kaçırıldı. "Bunun duyulmasını istemem. Gazeteler ...
."

"Anlıyorum, efendim." Fellows, Mather'ı taklit ederek burnuna vurdu. "Bu ikimizin arasında kalacak."

Mather başını salladı, yüzü hâlâ kızarmıştı. Fellows evden büyük bir keyifle ayrıldı, ardından Scotland Yard'a döndü ve izin istedi.

Beş uzun yıldan sonra, nihayet Mackenzie ailesinin zırhında bir çatlak gördü. O çatlığa parmağını sokacak ve zırhlarını paramparça edecekti.

"Ne kadar can sıkıcı." Beth gazeteyi pencereden daha iyi ışık alan yere taşıdı ama küçük puntolar da aynı şeyi söylüyordu.

"Nedir hanımefendi?" Beth'in kocasının cemaatinde büyümüş İrlandalı genç bir kız olan yeni iş arkadaşı Katie Sullivan, Beth'in Paris'teki bir butikten aldığı eldiven ve kurdeleleri sıralarken başını kaldırdı. Beth gazeteyi yere attı ve sanat eşyalarından oluşan çantasını kaldırdı. "Önemli bir şey yok. Gidelim mi?" Katie şemsiyeleri ve şalları getirirken karanlık bir sesle mırıldandı: "Seni boş bir kâğıda bakarken izlemek için o tepeye kadar uzun bir yol var."

"Belki bugün ilham alırım."

Beth ve Katie, Beth'in kiraladığı dar evden çıktılar ve Fransız uşağının koşup küçük arabaya bindiler. Kendisini götürecek bir arabacıyla birlikte büyük bir arabayı karşılayabilirdi ama Beth alışkanlıkları gereği tutumlu biriydi. İhtiyacı olmayan abartılı bir arabaya sahip olmak için hiçbir neden

Bugün arabayı dikkati dağınık bir şekilde sürüyordu, eldivenli elleri kıpır kıpırdı, atın ve Katie'nin canını çok sıkıyordu. Okuduğu gazete Londra'dan *Telegraph*'tı. Babası ona akıcı bir şekilde Fransızca konuşmayı ve okumayı öğrettiği için birkaç Paris gazetesi de alıyordu ama evde neler olup bittiğini takip etmeyi seviyordu. Bugün Beth'in canını sıkkan şey, Lord Ian ve Cameron Mackenzie'nin bir restoranda bir kadın yüzünden neredeyse kavgaya tutuştuklarına dair bir haberdi. Söz konusu kadın, bir hafta önce Covent Garden'da Beth'i ünlü bir sopranoydu. Pek çok kişi bu olaya tanık olmuş ve gazetelere sevinçle anlatmıştı.

Beth dizginleri sabırsızca salladı ve at başını savurdu. Beth, Lord Ian'ın teklifini geri çevirdiği için pişman olmasa da, Beth'in onu reddetmesinden kısa bir süre sonra ağır göğüslü soprano yüzünden kardeşiyle tartıştığını öğrenmek biraz canını sıkıyordu. Onun biraz olsun üzülmesini isterdi.

Hikâyeyi unutmaya çalıştı ve Montmartre'in karmakarışık sokaklarına dönüşen geniş Paris bulvarlarında manevra yapmaya odaklandı. Tepenin başında at arabasına göz kulak olacak bir çocuk buldu ve Katie arkasından homurdanarak sevdiği küçük yeşilliklere doğru yürüdü. Montmartre dar, eğri büğrü sokakları, yaz çiçekleriyle dolup taşan pencere önleri ve şehre inen yamaçları süsleyen ağaçlarıyla hâlâ bir köy hissi veriyordu. Paris'in geniş caddelerinden ve büyük parklarından çok farklıydı, Beth sanatçıların ve modellerinin Montmartre'a akın etmesinin nedeninin bu olduğunu anlıyordu. Bu ve kiraların ucuz olması. Beth şövalesini her zamanki yerine kurdu ve oturdu, kalemini temiz bir kâğıt parçasının üzerine koydu. Katie onun yanındaki banka çöktü ve kayıtsızca sokaklarda dolaşan sanatçıları, sanatçı adaylarını ve takılanları izledi. Bu Beth'in burada oturup Paris manzarasını incelediği üçüncü gündü, kâğıdının boş kaldığı üçüncü gün. Kalem, kâğıt ve şövale almak için duyduğu ilk heyecandan sonra nasıl resim yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark etmişti. Yine de her öğleden sonra tepeye çıkıyor ve eşyalarını yerleştiriyordu. Hiç değilse Katie'yle birlikte bol bol egzersiz yapıyorlardı.

"Sence o bir sanatçı modeli mi?" Katie sordu. Çenesini sallayarak, diğer birkaç bayanla birlikte gezinen kızıl saçlı güzel bir kadına baktı.

Sokağın diğer tarafında. Kadın soluk bir elbise giymişti ve eteğinin üst kısmı geriye doğru çekilmişti. Küçük şapkası çiçek ve dantellerle zevkle süslenmişti ve gözlerinin üzerine kışkırtıcı bir şekilde eğilmişti. Şemsiyesi elbisesiyle uyumluydu ve onu uygun bir açıyla taşıyordu.

Yanından geçerken başların dönmesine neden olan bir cazibesi vardı. Bilerek yaptığı bir şey değildi, diye düşündü Beth bir parça kıskançlıkla. Onunla ilgili her şey baştan çıkarıcıydı. Ona bakmak çok keyifliydi.

Beth baştan aşağı bir göz attıktan sonra, "," diye cevap verdi.

"Ama çok güzel olduğu kesin."

"Keşke model olacak kadar güzel olsaydım." Katie iç çekti. "Olmazdım tabii. Sevgili yaşlı annem derimi yüzerdi. Boyanmak için kıyafetlerini çıkaran korkunç, kötü kadınlar olmalılar."

"Belki." Kadın, arkadaş grubuyla birlikte köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"Peki ya ? Bir sanatçıya benziyor."

Beth, Katie'nin gösterdiği yere baktı ve donakaldı. Adamın şövalesi yoktu; bir ayağını dayadığı bir bankta uzanmış, karamsar bir şekilde seğiren genç bir adamın tuvale boya sürmesini izliyordu. İri bir adamdı, narin taş bankın üzerine zar zor sığıyordu. Kızıla çalan koyu renk saçları, kare şeklinde sert bir yüzü ve baştan çıkarıcı genişlikte omuzları vardı. Adamın aslında Lord Ian Mackenzie olmadığını anladığında Beth'in nefesi ciğerlerine geri doldu. Yine de Ian'a çok benziyordu, aynı yasaklayıcı yüz, aynı güç havası, aynı çene yapısı. Ama bu adamın saçları güneş ışığında daha kırmızı parlıyordu, şapkasını yanındaki bankın üzerine koymuştu.

Kesinlikle başka bir Mackenzie'ydi. Kilmorgan Dükü Hart'ın bir hükümet işi için Roma'ya gittiğini okumuştı, Lord Cameron'la Londra'da tanışmıştı, yani eleme sürecine göre bu ünlü sanatçı Lord Mac olmalıydı. Lord Mac sanki onun dikkatini çekmiş gibi başını çevirdi ve doğrudan ona baktı. Beth kızardı ve gözlerini tekrar boş kâğıdına çevirdi. Zorlukla nefes alarak kalemmini sayfaya dayadı ve bir resim çizdi

garip bir çizgi. Kağıdının üzerine bir gölge düşene kadar kendini çizgiye ve bir sonrakine bıraktı. "Öyle değil," diye gürledi derin bir ses.

Beth yerinden sıçradı ve sulanmış ipek yeleği ve dikkatsizce bağlanmış kravatının ardından Ian'ınkilere çok benzeyen sert gözlere baktı. Aradaki fark, Mac'in bakışlarının kaçan bir güneş ışını gibi uzaklaşmak yerine tamamen onunkilerle buluşmasıydı.

"Kalemi yanlış tutuyorsun." Lord Mac eldivenli büyük bir elini onunkinin üzerine koydu ve bileğini yukarı doğru çevirdi.

"Bu garip hissettiriyor."

"Buna alışacaksın." Mac onun yanına oturdu ve bankın boş kalan her santimini kapladı. "Dur sana göstereyim."

Elini üzerinde gezdirerek daha önce çizdiği çizgiyi önündeki ağacın kıvrımına benzeyene kadar gölgelendirdi.

"İnanılmaz," dedi. "Hiç resim dersi almadım, görüyorsunuz." "O zaman şövale ile burada ne yapıyorsun?"

"Bir deneyeyim dedim."

Mac kaşlarını kaldırdı ama elini onunkinin üzerinde tutarak bir çizgi daha çizmesine yardım etti. Onunla flört ettiğini fark etti. Yanında sadece bir kadın arkadaşıyla yalnızdı, gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve burası Paris'ti. Onun bir ilişki istediğini düşünmüş olmalıydı. İhtiyacı olan son şey, başka bir Mackenzie tarafından teklif edilmekti. Belki de gazeteler Ian ve Mac'in onun için kavga ettiklerini yazacaktı. Ama onunkini kavrayan el, Ian'ınkinin verdiği sıcaklık hissini vermiyordu. Her gece rüyasında Ian'ın yavaş ve şehvetli dudaklarını görüyor, sonra da ter içinde, çarşaflara dolanmış, vücudu ağrıyarak uyanıyordu. Mac'e yan gözle baktı. "Geçen hafta Covent Garden'da kardeşin Lord Ian'la tanıştım."

Mac'in bakışları ona kaydı. Gözleri Ian'ınkiler kadar altın sarısı değildi, daha çok bakır rengindeydi ve kahverengi benekleri vardı. "Ian'la tanıştın mı?"

"Evet, bana bir iyilik yaptı. Lord Cameron'la da tanıştım, ama çok kısa bir süre."

Mac'in gözleri kısıldı. "*Ian* sana bir iyilik mi yaptı?"

"Beni büyük bir hata yapmaktan kurtardı." "Ne tür bir hata?"

"Montmartre'in tepesinde konuşmak istediğim bir şey yok." "Neden olmasın? Sen de kimsin be?"

Katie, Beth'in diğer tarafına doğru eğildi. "Bu kanlı bir yanak."

"Sus, Katie. Benim adım Bayan Ackerley." Mac kaşlarını çatı. "Adınızı hiç duymadım. Kardeşimle tanışmayı nasıl başardınız?" Katie, Mac'e İrlandalı dürüstlüğüyle baktı. "O lanet olası bir mirasçı, işte o. Ve bir Fransız parkındaki ileri gelen beyefendilerin kabalıklarına katlanmak zorunda olmayan nazik bir hanımefendi."

"Katie," diye sessizce onu uyardı Beth. "Özür dilerim lordum."

Mac'in keskin bakışları önce Katie'ye, sonra Beth'e kaydı. "Ian olduğundan emin misin?"

"Bana Lord Ian Mackenzie olarak tanıtıldı," dedi Beth. "Sanırım mükemmel bir kılık değiştirmiş bir sahtekâr da olabilirdi, ama bu hiç aklıma gelmedi." Mac onun esprilerinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bana asla doğrudan bakmazdı."

Mac onun elini bıraktı, gerginlik azalıyordu. "O benim kardeşimdi."

"Az önce öyle demedi mi?" Katie talep etti. Mac uzaklara baktı, yoldan geçenleri ve gördüklerini anlamlandırmaya çalışan sanatçı adaylarını inceliyordu. Bakışlarını tekrar Beth'e çevirdiğinde, Beth onun kirpiklerindeki nemi görünce irkildi.

"Terrierinize bir ip takın, Bayan Ackerley. Resim yapamadığınızı söylüyorsunuz. Size ders vermemi ister misiniz?" "Kabalığının ödülü olarak mı?"

"Bu beni eğlendirir."

Kadın şaşkınlıkla baktı. "İnsanlar sağdan soldan senin resimlerini talep ediyor. Neden benim gibi bir acemiye çizim dersi veriyorsunuz?"

"Bunun yeniliği için. Paris beni sıkıyor."

"Bunu oldukça heyecan verici buluyorum. Eğer seni sıkıyorsa, neden buradasın?"

Mac omuz silkti, bu hareket Ian'inkine çok benziyordu. "İnsan sanatçı olunca Paris'e geliyor."

"Öyle, değil mi?"

Çenesinde bir kas hareket etti. "Burada gerçekten yetenekli insanlar buluyorum ve onlara destek olmaya çalışıyorum."

"Hiç yeteneğim yok." "Öyle

bile olsa."

"Ayrıca Lord Ian'ın benim gibi biriyle neden uğraştığını da keşfetme şansın olacak," diye önerdi. Mac'in yüzüne bir gülümseme yayıldı, öyle göz kamaştırıcıydı ki Beth bunu gören çoğu kadının ayaklarına kapandığını hayal etti. "Böyle bir şey yapar mıyım, Bayan Ackerley?"

"Yapacağınıza inanıyorum lordum. Pekâlâ o zaman. Kabul ediyorum." Mac ayağa kalktı ve şapkasını yere bıraktığı yerden aldı. "Yağmur yağmazsa yarın saat ikide burada ol." Şapkasını Beth'e doğru eğdi ve hafifçe selam verdi. "İyi günler, Bayan Ackerley. Ve terrier." Şapkayı başına yerleştirdi ve ceketi adımlarıyla birlikte hareket ederek uzaklaştı. Yanından geçerken her kadın başını çevirip onu izledi.

Katie, Beth'in eskiz defteriyle kendini yelpazeledi. "Yakışıklı bir adam olduğuna şüphe yok. Kaba biri olsa bile." "İlginç biri olduğunu kabul ediyorum," dedi Beth.

Adamın neden kendisi hakkında her şeyi öğrenmek istediğini bilmiyordu ama Lord Ian hakkında her şeyi öğrenmek için onu kullanmaya niyetliydi.

Bayan Barrington ona sık sık, "*Çok meraklısın, Beth kızım,*" derdi. Genç bir bayanda hiç de çekici olmayan bir özellik. Beth de onunla aynı fikirdeydi. Mackenzie ailesiyle daha fazla ilişki kurmamaya yemin etmişti ve burada, küçük kardeşi hakkında daha fazla bilgi edinme umuduyla Lord Mac ile bir randevuyu kabul ediyordu. Kendi kendine gülümsedi, ertesi öğleden sonrayı çok büyük bir ilgiyle beklediğini biliyordu. Ama Beth ertesi gün tekrar Montmartre'a döndüğünde, güneş gökyüzünde parlak bir şekilde süzülüyor, saatler ikiye vuruyor ve Lord Mac ortalıkta görünmüyordu.

Dördüncü Bölüm

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" Katie çeyrek saat geçtikten sonra konuştu. "Kaba."

Beth hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Katie'ye tüm kalbiyle katılmak ve ıslahevinde öğrendiği birkaç cümleyi söylemek istedi ama kendini tuttu.

"Böyle bir şeyi hatırlamasını bekleyemeyiz. Bana ders vermek onun için önemsiz bir mesele olmalı." Katie homurdandı. "Sen artık önemli bir hanımefendisin. Bize böyle davranmaya hakkı yok."

Beth zoraki bir kahkaha attı. "Bayan Barrington bana sadece on şilin bırakmış olsaydı, beni önemli bir hanımefendi olarak görmezdiniz." Katie bunu bir kenara bıraktı. "Her neyse, babam bu lord kadar kaba değildi ve her zaman bir lord kadar *sarhoştu*." Sarhoş babalara aşına olan Beth cevap vermedi. Tekrar meydana bakarken, dün Katie ile birlikte hakkında spekülasyon yaptıkları genç ve güzel kadının kendilerine baktığını fark etti. Kadın şemsiyesinin altından uzun bir süre ona baktı, bakışları dalgındı. Beth bu bakışa kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

Kadın kararlı bir şekilde başını salladı ve onlara doğru yürümeye başladı.

Beth'in yanına vardığında, "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, canım?" diye sordu. Sesi İngilizceydi ve çok iyi yetiştirilmişti, Kıta'dan eser yoktu. Solgun, sivri bir yüzü, ucu eğik bir şapkanın altında ince kıvrılmış kızıl saçları ve geniş yeşil gözleri vardı. Beth yine dikkat çekici niteliğinin, tüm gözleri üzerine çeken o tanımlanamaz şeyin farkındaydı. Bayan gitti

üzerinde. "Lord Mac Mackenzie'yi bekliyorsanız, size onun son derece güvenilmez olduğunu söylemeliyim. Bir çayırdaki uzanmış bir atın dört nala inceliyor olabilir ya da manzarayı resmetmek için bir kilise kulesinin tepesine tırmanmış olabilir. Sizinle olan randevusunu unuttuğunu sanıyorum, ama Mac'in işi bitti."

"Dalgın, değil mi?" Beth sordu.

"O kadar dalgın değil. Mac canı ne isterse onu yapar ve bunu hemen bilmeniz için adil olacağını düşündüm."

Kadın titrerken elmas küpeleri parıldadı ve şemsiyesini o kadar sıkı tuttu ki Beth narin sapının kırılacağından korktu.

"Sen onun modeli misin?" Beth pek öyle düşünmüyordu ama burası Paris'ti. En saygıdeğer İngiliz kadınlarının bile caddelerine ayak bastıklarında edep kurallarını bir kenara bıraktıkları bilinirdi.

Kadın etrafına bir göz attı ve Beth'in yanına, Lord Mac'in dün oturduğu yere oturdu. "Hayır canım, ben onun modeli değilim. Ne yazık ki onun karısıyım."

Şimdi bu çok daha ilginçti. Lord Mac ve Leydi Isabella ayrılmış, birbirlerine yabancılaşmışlardı ve herkesin gözü önündeki ayrılıkları doksan gün süren bir skandala dönüşmüştü. Bayan Barrington gazete haberlerinin her damlasının tadını kötü niyetli bir neşeye çıkarmıştı. Bu üç yıl önceydi. Yine de Leydi Isabella, kocasıyla kaçamak yaptığını düşündüğü bir yüzleşirken öfke içinde oturuyordu.

"Yanlış anladınız," dedi Beth. "Lord Hazretleri bana çizim dersi vermeyi teklif etti çünkü ne kadar cahilce yaptığımı gördü. Ama ancak Lord Ian'ın arkadaşı olduğumu söylediğimde benimle ilgilenmeye başladı."

Isabella ona sertçe baktı. "Ian?"

Herkes Beth'in onunla konuşmuş olmasına bile şaşırılmış görünüyordu. "Onunla operada tanıştım."

"Yaptın mı?"

"Bana karşı çok nazikti."

Kaşları çatıldı. "*Ian* öyle miydi? Onun burada olduğunu biliyorsun, canım."

Beth hızla yeşili taradı ama koyu kızıl saçlı ve sıradışı gözlü uzun boylu bir adam göremedi.

"Nerede?" "Yani burada, Paris'te. Bu sabah geldi, muhtemelen Mac bu yüzden gelmedi. Ya da muhtemelen neden. Mac'i kimse bilemez." Isabella yeni bir ilgiyle Beth'e baktı. "Alınma canım ama seni tanıyamıyorum. Eminim Ian senden hiç bahsetmemiştir."

"Adım Bayan Ackerley, ama bu sizin için bir şey ifade etmeyecek."

"O bir mirasçı," diye girdi Katie. "Belgrave Square'den Bayan Barrington ona yüz bin gine ve kocaman bir ev bıraktı."

Isabella güzellik saçarak gülümsedi. "Oh, siz *o* Bayan Ackerley'siniz. Ne kadar hoş."

Isabella eleştirel bir gözle Beth'i süzdü. "Paris'e tek başına mı geldin? Oh, sevgilim, bu asla olmaz. Seni kanatlarımın altına almama izin vermelisin. Kabul ediyorum, benim setim biraz alışılmışın dışında ama eminim seninle büyüleneceklerdir."

"Çok nazıksınız, ama-"

"Şimdi, utanmayın, Bayan Ackerley. Size yardım etmeme izin vermelisiniz. Şimdi benimle eve gelin, sohbet edelim ve birbirimiz hakkında her şeyi öğrenelim."

Beth itiraz etmek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Mackenzie'ler merakını uyandırmıştı ve Lord Ian hakkında bilgi edinmek için kendi baldızından daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Elbette," diye düzeltti. "Çok memnun olacağım."

"Peki, Ian, kim bu Bayan Ackerley?"

Mac masaya doğru eğildi ve orkestranın gürültülü bir melodi çıkaran tınları arasında konuştu. Ian ve Mac'in üzerindeki sahnede, korse ve kombinezon giymiş iki kadın külotlarını gösteriyor ve canlı müzik eşliğinde birbirlerinin popolarını okşuyorlardı. Ian purosundan uzun bir nefes çekti ve ardından bir yudum konyak içti; dumanın buruk ısırtığının ve likörün yumuşaklığının tadını çıkarıyordu. Mac'in de bir konyağı vardı ama o sadece içer gibi yapıyordu. Isabella'nın onu terk ettiği günden beri Mac bir damla bile alkollü içkiye dokunmamıştı.

"Doğu yakasındaki bir kilise papazının dul eşi," diye yanıtladı Ian. Mac ona baktı, bakır rengi gözleri sabitti. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Mac bir süre daha onu izledikten sonra başını salladı ve purosundan bir nefes çekti.

"Kesinlikle seninle ilgileniyor gibi görünüyor. Ona çizim dersleri ya da şu lanet tabloyu bitirir bitirmez vereceğim. Modelim nihayet bu sabah aniden ortaya çıktı ve birlikte olduğu bir ressamdan bahsetti. Birini kullanırdım ama Kibele mükemmel."

Ian cevap vermedi. Bern'in çizim dersleri başladığında atölyede olmayı kolayca başarabilirdi. Onun yanına oturur, kokusunu içine çeker, nabzının boğazında çırpınışını ve terinin tenini ıslatışını izlerdi. "Ona evlenme teklif ettim," dedi. Mac puro dumanında boğuldu. Purosunu ağzından çıkardı. "Lanet olsun, Ian."

"Reddetti."

"Yüce Tanrım." Mac gözlerini kırptırdı. "Hart felç geçirirdi." Ian Beth'in hızlı gülümsemesini ve parlak konuşma tarzını düşündü. Sesi müzik gibiydi. "Hart onu sevecek."

Mac ona karanlık bir bakış attı. "Hart'ın kraliyet onayı olmadan evlendiğimde ne olduğunu hatırlıyor musun? Seni eşek sudan gelinceye kadar döverdi."

Ian brendisinden bir yudum daha aldı. "Evlenmem neden onun umurunda olsun ki?"

"Bunu nasıl sorarsınız? Tanrı'ya şükür İtalya'da." Mac'in gözleri kısıldı. "Seni de yanında götürmemesine şaşırdım." "Bana ihtiyacı yoktu."

Hart sık sık Roma ya da İspanya'ya yaptığı gezilere Ian'ı da götürürdü, çünkü Ian sadece dil konusunda bir dahi olmakla kalmaz, aynı zamanda müzakereler sırasında geçen her bir konuşmanın her bir kelimesini hatırlayabilirdi. Eğer herhangi bir anlaşmazlık olursa, Ian anlaşmayı kelimesi kelimesine hatırlatabiliyordu. "Demek ki bir kadını görmeye gitti," diye tahmin etti Mac.

"Ya da geri kalanımızın bilmesini istemediği siyasi girişimde."

"Muhtemelen." Ian, bulduklarından rahatsız olabileceğini bildiği için Hart'ın işlerini asla çok yakından araştırmazdı. Ian'ın aklına oturma odasında ölü yatan Lily geldi, makas kalbine saplanmıştı. Curry, Ian'ın isteği üzerine Londra'da kalmıştı ve Ian her an onun raporunu bekliyordu.

Curry, Ian'ın valizini birinci sınıf vagonun koltuğuna iterken, "Sen Paris'e git, şef," demişti. "Soran olursa, daha erken bir trenle gitmişsiniz."

Ian gözlerini kaçırdı ve Curry sinirlenerek kapıyı çarptı. "Lanet olsun lordum, günün birinde *yalan söylemeyi* öğrenmek zorunda kalacaksın."

Mac, Ian'ın düşüncelerini böldü. "Demek Bayan Ackerley'i Paris'e kadar takip ettiniz? Bu, hayır cevabını kabul etmeyen bir adamdan bahsediyor."

Beth'in ona gönderdiği mektuptaki sözler bir kez daha beyninden geçerken, dudaklarının tadıyla örtüştü. "İkna yöntemini kullanmak niyetindeyim."

Mac bir kahkaha patlattı. Başlar gürültüye çevrildi, ama kızlar avuç içleri birbirlerinin sırtında, kayıtsızca dans etmeye devam ettiler.

"Lanet olsun, Ian, bu kadını tanımalıyım. Derslerine başlamasını sağlayacağım - ona nereden haber gönderebileceğimi bilmiyorsun, değil mi?"

"Bellamy, Isabella ile kalacağını söyledi."

Mac dik oturdu ve purosunu düşürdü. Ian, masa örtüsünü tutuşturmadan önce onu kurtardı ve bir kâsenin içine bıraktı.

"Paris'te mi?"

Son üç yıldır, Isabella Mac'in evinden sarhoş bir halde ayrıldığından beri, Mac Isabella'nın adını ağzına almamıştı. *Karım* kelimesini de kullanmamıştı.

"Isabella dört hafta önce Paris'e geldi," dedi Ian. "Ya da uşağınız öyle diyor."

"Lanet olsun. Bellamy *bana* hiç söylemedi. Onun boynunu kıracağım." Mac uşağının infazını planlayarak uzaklara baktı. Bellamy eski bir boksördü, yüzden Mac'in öfkesinin herhangi bir etkisi olacağı şüpheliydi. Mac çok yumuşak bir sesle, "Lanet olsun," dedi. Ian onu yalnız bıraktı ve dansçıları izlemeye koyuldu. Kadınlar korsesiz, göğüsleri küçük, meme uçları bozuk para büyüklüğünde zıplamaya başlamışlardı. Ian'ın etrafındaki beyefendiler gülüyor ve alkışlıyorlardı.

Ian Beth'in göğüslerinin neye benzediğini merak etti. Giydiği oldukça sade opera elbisesini hatırladı, koyu gri tafta, onu omuzlarına kadar örtüyordu.

Korse giymişti, çünkü tüm saygıdeğer kadınlar giyerdi, ama Ian yavaş ellerle korseyi çözmenin ne büyük bir zevk olacağını hayal etti. Korsesi işlevsel bir giysi olacaktı, balina kemiği üzerine sade keten ve doğal güzelliğini ortaya çıkarmak için düşerken kızaracaktı.

Ian sertleştiğini hissetti ve koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı. Beth'in yarı çıplak dansçılarla olan görüntüsünü lekelemek istemiyordu ama düşünceleri ereksiyonunun bir süre daha inmesine izin vermedi.

"Senin için yaptığım şeyler, patron." Curry ertesi sabah valizini Ian'ın otel odasının zeminine bıraktı ve bir sandalyeye yığıldı.

Ian terleyen parmaklarının arasında bir puroyla ateşe bakıyordu. Mac'ten ayrıldıktan sonra kötü bir gece geçirmişti, kâbuslar karanlıkta çığlıklar atarak uyanana kadar beynini kemirmeye devam etmişti.

Ian yatakta sallanırken, başı korkunç bir acıyla zonklarken, Fransız hizmetçiler mumlara sarılıp korku içinde gevezelik ederek içeri yuvarlanmışlardı. Işığın iğne uçları gözlerine saplanmıştı ve

mumları götürmeleri için onlara bağırdı. Baş ağrılarını dindirmek ve Ian'ın tekrar uykuya dalmasını sağlamak için Curry'ye ve onun hazırladığı karışımlara ihtiyacı vardı. Ama Curry gece Paris'e doğru giden bir trendeydi ve Ian sırt üstü yatmış, terlemiş, midesi bulanmış ve yalnızdı.

Fransız hizmetçilerin *onun* hakkında fısıldadıklarını duymuştu: *Tatlı Mary, bize yardım et, o bir deli. Ya bizi yatağımızda öldürürse?*

Dün gecenin geri kalanını Beth Ackerley hakkında erotik şeyler düşünerek geçirmişti. Şimdi de gözlerini kapatıp Curry'nin kendine gelmesini beklerken bazı şeyler düşündü. Operadaki Beth, dudakları onunkilerin altında. Dilini ağzının içinde gezdirmesi, parmaklarını yanağına bastırması. Cameron'ın arabasına binmesine yardım ederken sallanan tatlı poposunun kıvrımını.

Ian başını kaldırıp yüzü yorgunluktan grileşmiş olan Curry'ye baktı.

"Eee? Lily'yi kimin öldürdüğünü bulabildiniz mi?" "Oh, kesinlikle, şef. Suçlu bana teslim oldu ve ben de onu sürükleyerek sulh yargıcına götürdüm. Sokaklarda papatyalar açıyor ve Londra bir daha asla sis görmeyecek." Ian, Curry'nin sözlerini anlamaya zahmet etmeden geçip gitmesine izin verdi. "Ne öğrendin?"

Curry bir iç çekti ve kendini sandalyeden kaldırdı.

"Mucize bekliyorsunuz, bunu biliyor musunuz? Kanayan kardeşleriniz de öyle, affınıza sığınıyorum. Biliyorum ki Lord Cameron beni o şaka gibi akıl hastanesinde seninle ilgilenmem için gönderdiğinde, seni iyileştirip eve getirmemi bekliyordu." Ian bekledi, Curry'nin sadede gelmeden lafı uzatmayı sevdiğinin farkındaydı.

Curry bir sandalyenin arkasından Ian'ın frakını kaptı ve fırçalamaya başladı.

"Tanrım, ben yokken takım elbiselerinize ne yapmış olacaksınız?"

"Oteldeki adam onlara baktı," dedi Ian, Curry'nin Ian'ın giysileri hakkında saatlerce ağlayabileceğini biliyordu. Doğu Yakası'nın kenar mahallelerinde doğmuş bir adam için,

Curry, Ian'ın giyimi konusunda son derece züppeydi.

"Umarım sizi lavanta rengi benekli yeleklerle sokaklarda dolaştırmamıştır. Bu kurbağaların tat alma duyusu yok."

"Ne ?" Ian sordu.

"Geliyorum. Aynen dediğin gibi yaptım ve bir hatıra arayan sıradan bir çöpmüşüm gibi eve girdim. Bulacak bir şey yoktu. Her şey olabildiğince sıradandı." "Lily kendi makasıyla bıçaklanarak öldürüldü. Bu sıradan bir şey değil."

"Kavga etmedi. Nöbetçi polis memuruna bunu söyledim. Şaşırmış görünüyordu, korkmuş değil."

Ian da aynı şeyi düşünmüştü. "Kim olduğunu biliyordu. Onu sıradan bir müşteri gibi içeri aldı."

"Aynen öyle." Curry ceplerini karıştırdı ve bir kâğıt çıkardı. "İstediğin gibi odayı çizdim ve içindeki her şeyi yazdım. İhtiyar Bill beni takip ederken bunu yapmaya çalışmak oldukça zor bir işti."

Ian, Curry'nin çizimine ve listelere baktı. "Hepsi bu kadar mı?" "Hepsi bu mu?" Curry havayı sorguladı. "Onun gözü ve kulağı olmak için kendimi Avrupa kıtasında sürüklüyorum, trenlerde ve küflü taksilerde seyahat ediyorum ve o 'Hepsi bu mu' diyor?" "Başka ne öğrendin?"

"Biraz sempati fena olmazdı, şef. Senin için çalışırken nelere katlandım. Her neyse, Roma'ya kadar gittim. O orada, bir aydır orada, hiç ayrılmadım."

"Seni görmedi mi?" Ian sertçe sordu.

"Hayır. Bundan emin oldum. Neredeyse yapıyordu ama ben kaçmayı başardım. Bu işe yaramazdı, değil mi?" Ian şakağını ovuşturarak ateşe baktı. Lanet olası baş ağrısı. Ian'ın Curry'ye yaptığı gibi, bir adamın İtalyan eyaletlerinde kalıp Londra'da kendisi için bir şeyler yapması için birine para verebileceğini çok iyi biliyordu.

Ian gerçeği bilmek istiyordu ama gerçek çok tehlikeliydi. Sıkı acı azalana kadar şakağını ovuşturdu.

Beth'in gözlerini düşünmek yardımcı oldu.

"Beth senin bir dedektif olduğunu sanıyordu," diye hatırladı

Ian. "Beth mi?" Curry sert bir sesle söyledi.

"Bayan Ackerley."

"Ah, evet, o. Sör Lyndon Mather'ın nişanlısı. Eski nişanlısı diyebilirim, sizin zamanında müdahalenizden sonra. Artık ona *Beth* diyorsun, değil mi? O sana ne diyor?" "Bilmiyorum."

"Ah." Curry bilgece başını salladı. "Sana bir tavsiye, şef. Süslü kadınlarla takıl, bildiğin gibi Paris'te onlardan düzinelerce var. Tartlarla nerede olduğunuzu her zaman bilirsiniz."

Curry haklıydı ve Ian da bunu biliyordu. Fahişeler Ian'ı seviyordu ve hiçbir zaman kadın arkadaşsız kalma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ama Parisli fahişelerin tüm cazibesi onu Beth'e duyduğu arzudan alıkoyamıyordu. Tekrar Beth'in dudaklarını, onu öptüğünde boğazından çıkan yumuşak sesi düşündü. Eğer her gece Beth'in sıcaklığını yanında hissedebilseydi, kâbusları ve migreni olmazdı. Bundan emindi.

Onu yatağına almak için Curry, Isabella, Mac ve Paris'teki diğer herkesi işe alması gerekse bile onu yatağına alacaktı.

Beth, Leydi Isabella Mackenzie ile aynı evi paylaşmayı kabul ettikten beş sabah sonra, yatak odasında mektup yazarken aşağıdan gelen müzik sesini duydu. Isabella asla birinden önce kalkmazdı - *sevgilim, insanın gözlerini o saatten önce açması imkânsızdır*. Kimse Beth'e bir ziyaretçinin geldiğini söylememişti ama bir hırsızın içeri girip salonda bir Chopin sonatı çalacağını düşünmüyordu. Beth yarım kalmış mektubunu bir çekmeceye yerleştirdi ve aşağıya indi.

ve güneş ışığının içeri girmesi için perdeler açılmıştı. Bayan Barrington perdeleri sınıksıkı kapalı, gaz lambalarını da kısık tuttuğu için Beth ve hizmetçiler gece gündüz karanlıkta el yordamıyla yollarını bulmaya çalışıyorlardı.

Misafir odasının çift kanatlı kapısı aralık duruyordu ve aralıktan saf, tatlı Chopin süzölüyordu. Beth kapıları iterek açtı ve eşikte durakladı. Ian Mackenzie Isabella'nın cilalı piyanosunun başına oturmuş, önündeki boş müzik sehпасına bakıyordu. Geniş omuzları, elleri notaları bulup çalarken hareket ediyor, çizmeli ayakları damper pedalına basarken esniyordu. Güneş ışığı siyah saçlarına vuruyor, onları kıızıla boyuyordu. *Bu parçayı nota nota çalabilirim*, demişti opera binasında. *Ama ruhunu yakalayamam*. Bu parçanın ruhunu da yakalayamayacağını düşünebilirdi ama müzik Beth'in etrafında dolanıyor ve onu kendisine çekiyordu. Notalar gürültülü ve tatlı bir şekilde etrafında süzölürken odanın öbür ucuna, piyanoya doğru yürüdü. Onların içinde yıkanabilirdi. Müzik klavyede biraz yükseldikten sonra Ian'ın tüm parmaklarını kullandığı alçak bir akorla sona erdi. Son dalgalanmalar kaybolurken ellerinin yerinde kalmasına izin verdi, sinirler gerildi. Beth ellerini birbirine bastırdı. "Bu muhteşimdi."

Ian parmaklarını tuşlardan çekti. Hızla Beth'e ve uzağa baktı, sonra ellerini tekrar klavyenin üzerine koydu, sanki fildişinin verdiği his onu rahatlatıyordu.

"Bunu on bir yaşındayken öğrendim," dedi.

"Tam bir dahiydim. On bir yaşındayken piyano gördüğümü bile sanmıyorum."

Ian bir beyefendinin yapması gereken şeyleri yapmadı: kadın odaya girdiğinde ayağa kalkmak, onunla tokalaşmak, rahat bir yere oturduğundan emin olmak. Ailesinin hatırını sormalı, oturmalı ve sessiz ve becerikli bir hizmetçi bir tepsi çay getirene kadar hava durumu ya da aynı derecede sıradan bir şey hakkında sohbet etmeliydi. Ama o bankta kaldı, bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı.

Beth piyanoya yaslandı ve ona gülümsedi. "Eminim öğretmenlerin etkilenmiştir."

"Hayır. Bunun için dayak yedim."

Beth'in gülümsemesi kayboldu. "Bir parçayı mükemmel öğrendiğiniz için mi cezalandırıldınız? Oldukça tuhaf bir tepki, değil mi?" "Sadece bir kez duyduğumu söylediğim için babam bana yalancı dedi. Ona yalan söylemeyi bilmediğimi söyledim, o da bana 'Yalancı olduğun düşünülse iyi olur, çünkü yaptığın şey doğal değil. Sana bunu bir daha asla yapmamayı öğreteceğim' dedi."

Ian'ın sesine, adamın tınısını ve sözlerini yankılayan hırçın bir nota girdi. Beth'in boğazı düğümlendi. "Bu korkunç bir şey."

"Sık sık dayak yiyordum. Saygısız, kaçamak ve kontrol edilmesi zor biriydim."

Beth, Ian'ı bir çocuk olarak hayal etti, adam ona bağırırken korkmuş altın rengi gözleri her yere ama doğrudan babasına bakıyordu. Sonra da sopa inerken acı ve korku içinde gözlerini kapattığını.

Ian başka bir parçaya başladı, bu seferki yavaş ve gürültülüydü. Başını yarı eğik tutuyor, tuşlara odaklanırken güçlü yüzünü sabit tutuyordu. Pedala basarken kalçası hareket ediyor, tüm vücudu müziği çalıyordu.

Beth parçanın Beethoven'ın bir piyano konçertosu olduğunu fark etti, Bayan Barrington'ın Beth için tuttuğu öğretmenin beğendiği bir piyano konçertosuydu bu. Beth vasat bir çalgıcıydı, elleri bu beceriyi öğrenemeyecek kadar yıpranmış ve sertti. Özel öğretmen kibirli ve alaycıydı ama en azından onu hiç dövmemişti.

Ian'ın iri parmakları klavyede geziniyor ve yavaş notalar odayı dolduruyordu, ses zengin ve yuvarlaktı. Ian müziğin ruhunu bulamadığını iddia edebilirdi ama bu tınılar Beth'in annesinin ölümünden sonra yaşadığı karanlık günleri çok canlı bir şekilde akla getiriyordu. Hastane koğuşunda bir köşede oturmuş, kollarını dizlerine dolayıp annesinin veremden son nefesini verişini izlediğini hatırlıyordu. Her zaman çok zayıf ve korkmuş olan, güç almak için Beth'e sarılan güzel annesi, şimdi onu dehşete düşüren hayattan koparılmıştı. Hastane, annesini bir fakir mezarına koyduktan sonra Beth'i geri çevirmişti. Beth kilisenin çalışma evine dönmek istememişti ama ayakları onu oraya götürmüştü. Gidecek başka bir yeri olmadığını biliyordu. İyi konuşabildiği ve az da olsa görgü sahibi olduğu için en azından ona bir iş vermişlerdi. Küçük çocuklara öğretmenlik yapmış ve onları teselli ederek kendini rahatlatmaya çalışmıştı ama çoğu zaman daha kazançlı olan suç hayatına geri dönmek için çalışma evinden kaçmışlardı.

Kapana kısılanlar sadece Beth gibi arada kalmış insanlardı. Hayatta kalmak için bedenini satmak istemiyordu, on beş yaşındaki kızlara şehvet duyabilen erkeklerden tiksinekmekten başka bir şey hissetmiyordu. Mürebbiye ya da dadı olarak saygın bir iş de bulamıyordu. Çok az eğitim almıştı ve orta sınıf kadınlar Bethnal Green ıslahevinden gelen birinin değerli bebeklerine bakmasını istemiyordu. Sonunda kilise kadınlarından birini kendisine bir daktilo makinesi bulması için ikna etmişti. Kadın sonunda B ve Y tuşları takılan üçüncü el bir daktilo üretmiş ve Beth bunun üzerinde çalışmış ve pratik yapmıştı. Biraz daha büyüdüğünde, kendini daktilograf olarak işe alabileceğini düşündü. Belki de hızlı ve verimli çalıştığı sürece insanlar onun geçmişine aldırılmazlardı. Ya da küçük öyküler veya makaleler yazabilir ve gazeteleri bunları satın almaya ikna etmeye çalışabilirdi. Bunun nasıl yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu ama denemeye değerdı.

Ve sonra bir gün, makineye vurmaya devam ederken, kilisenin yeni papazı ziyarete geldi. Beth, B tuşuna sövüp sayıyordu ve Thomas Ackerley ona bakıp güldü.

Bir damla gözyaşı hızla yanağından aşağı yuvarlandı. Hızlıca elini Ian'inkinin üzerine koydu ve parça tökezleyerek durdu. "Hoşuna gitmedi," dedi Ian, sesi düzdü.

"İstiyorum, sadece biraz daha mutlu bir şeyler çalabilir misin?" Ian'ın bakışları bir güneş ışığı huzmesi gibi yanından geçip gitti. "Bir parçanın mutlu mu yoksa hüznü mü olduğunu bilmiyorum. Sadece notaları bilirim."

Beth'in boğazı sıkıştı. Eğer dikkatli olmazsa, onun üzerine hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı. Müzik dolabına doğru döndü ve onu gülümseten bir şey bulana kadar sayfaları karıştırdı.

"Buna ne dersin?" Onu piyanoya geri getirdi ve müziği sehpanın üzerine yaydı.

"Bayan Barrington operadan nefret ederdi; insanların neden saatlerce yabancı bir dilde böğürmelerini dinlemek istediklerini anlayamazdı. Ama Gilbert ve Sullivan'ı severdi. Onlar en azından sade bir İngilizce konuşuyor." Beth, Bayan Barrington'ı en çok güldüren şarkının müziğini açtı. Beth'in bunu öğrenmesini ve tekrar tekrar çalmasını sağlamıştı. Beth bu hareketli şarkıdan bıkmıştı.

Ritimler ve saçma sapan kelimeler, ama şimdi Bayan Barrington'ın zevklerine minnettardı.

Ian yüz ifadesini değiştirmeden kâğıda baktı. "Ben müzik okuyamam."

Beth hiç düşünmeden onun üzerine eğilmişti ve şimdi göğsündeki rozet onun burnuyla aynı hizadaydı. "Hayır mı?"

Ian rozeti inceledi, gözleri rozetin her yönünü görüyordu. "Bunu duymam gerek. Benim için çal." Hafifçe kayarak ona bankta yaklaşık beş santimlik bir alan açtı. Beth oturdu, kalbi küt küt atıyordu. Kımıldamak üzere değildi ve vücudu sağlam bir duvar gibiydi. Bu kadar yakinken adamın pazularının sert kaslarını ve kalçasının uzunluğunu hissetti.

Kehribar rengi gözleri kalın kirpiklerinin ardında parıldarken başını yarı çevirip onu izledi. Beth bir nefes aldı. Alt notalara ulaşmak için kolunu adamın karnına doğru uzattı, giriş kısmını beceriksizce çaldı ve sonra titrek bir sesle şarkı söyledi.

"Ben modern bir tümgeneralin tam modeliyim..."

Beşinci Bölüm

Ian, Beth'in klavyenin üzerinde gezinen çevik parmaklarını inceledi. Tırnakları küçük ve yuvarlağı, özenle kesilmişti, tek süsü sol elinin küçük parmağındaki gümüş yüzüktü.

Kelimeleri anlamlandırmaya zahmet etmese de onun yatıştırıcı alto sesi üzerine aktı:

"İntegral ve diferansiyel hesapta çok iyiyim; hayvanların bilimsel isimlerini biliyorum. ."

Göğsündeki mavi rozet şarkı söylerken yükselip alçalıyor, klavyede bir aşağı bir yukarı uzanırken dirseğı adamın yeleğinin üzerinden kayıyordu. Kucağından açık mavi ipek akıyordu; Beth Ackerley için artık sıkıcı gri yoktu. Isabella onu eline almış olmalıydı. Şarkı söylerken bir buklesi yanağına düştü. O

teninde zıplamasını, ağzının canlı kelimeleri telaffuz edişini izledi. Kıvrımı dudaklarının arasına alıp düzleştirmek istedi.

Sonunda melodi sesiyle birlikte yükseldi: "Ben modern bir tümgeneral modeliyim." Birkaç tıngırdayan akor ve son. Beth nefes nefese ona gülümsedi. "Bir süredir pratik yapmadım. Isabella'nın bu mükemmel piyanosu olduğu için artık bir mazeretim yok."

Ian parmaklarını Beth'inkilerin olduğu tuşların üzerine

koydu. "Şarkının mantıklı olması mı gerekiyor?"

"*Penzance Korsanları*'nı hiç izlemediğinizi mi söylüyorsunuz? Bayan Barrington beni dört kez sürükledi. Etrafımızdaki seyircileri dehşete düşürmek için tüm performans boyunca şarkı söylerdi."

Ian tiyatroya ya da operaya Mac, Hart ya da Cameron onu götürdüğünde giderdi ve orada ne gördüğünü pek umursamazdı. Beth'i bu gösteriye götürme ve ona açıklama yaptıрма düşüncesi ona cazip gelmişti.

Notaları aynen onun çaldığı gibi hatırladı ve parmaklarından döküldüler. Anlamı umursamadan sözleri söyledi.

O numarasını yaparken Beth gülümsedi ve sonra o da katıldı. "Hipotenüsün karesi hakkında pek çok neşeli gerçekle birlikte ..."

Beth'in kulağına şarkı söyleyerek koştular. Dönüp onu öpmek istedi ama bir parçanın ortasında duramazdı. Sonuna kadar çalmak zorundaydı. Bir güzellemeyle bitirdi.

"Bu-" Ian onun övgüsünü ensesini kavrayarak ve sert bir öpücükle ağzını alarak kesti. Beth konyağın tadını aldı, Ian'ın bıyıklarının yakıcılığını hissetti. Parmaklarını Beth'in ensesindeki saçların arasından geçirdi, parmak uçları hassas deriyi buldu. Onu bir aşık gibi, sanki fahişesiymiş gibi öptü. Ian onlara dokunduğunda ısıltılı, aşırı şehvetli kadınların sıcak bir kaldırımdaki buz gibi eridiğini hayal etti. Beth'in elmacık kemiklerine tüy gibi öpücükler kondurdu. Nefesi sıcaktı ve Beth vücudunun gevşediğini, su gibi aktığını hissetti.

"Bunu yapmana izin vermemeliyim," diye

fısıldadı. "Neden?"

"Çünkü kalbimi kırabileceğini düşünüyorum." Parmağını dudaklarında gezdirerek üst dudağının yarığını ve alt dudağının yuvarlaklığını belirledi. İri eli kalçasına doğru hareket ederken bakışları dudaklarında kaldı. "Islak mısın?" Ian dişlerini kulak memesine geçirerek fısıldadı.

"Evet." Yutkunmaya çalıştı. "Bilmen gerekiyorsa, oldukça, oldukça nemliyim."

"Güzel." Sıcak dili kızın kulağının kabuğunda dolaştı. "Böyle şeyleri anlıyorsun. Neden ıslak olman gerektiğini." "Kocam düğün gecemizde açıkladı. Kadının cehaletinin gereksiz yere acı çekmesine neden olduğunu düşünüyordu."

"Alışılmadık bir papaz."

"Oh, Thomas oldukça radikal biriydi. Tüm modern görüşleriyle piskoposunun başının belasıydı."

"Daha da açıklamak isterim," diye fısıldadı Ian. "Buradan daha özel bir yerde."

"Bu bir merhamet." Beth biraz güldü. "Şanslıyım ki ben narin, korunaklı bir hanımefendi değilim. Öyle olsaydım, Isabella'nın hizmetkârları beni yelpazelemeye çalışırken bilinçsiz bir halde yerde yatıyor olurum."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Söylediklerim seni kızdırıyor mu?" "Hayır, ama hanımefendiler ve güzel porselenlerle dolu bir salonda asla böyle konuşmayın, yalvarırım. Ortalık fena karışır."

Onun saçlarını okşadı. "Daha önce hiç bir kadınla birlikte olmadım. Kuralları bilmiyorum."

"Neyse ki ben alışılmadık türden bir kadını. Bayan Barrington bunu değiştirmek için elinden geleni yaptı ama sağ olsun asla başaramadı."

"Neden seni değiştirmek istesin ki?"

Beth ısındı. "Lordum, tanıdığım en gurur verici adam olduğunuza inanıyorum."

Ian durakladı, ifadesi okunamıyordu. "Gerçekleri ifade ediyorum. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Seni çıplak görmek ve amını öpmek istiyorum."

Oradaki sıcaklık alevlendi. "Ve her zaman olduğu gibi, senden kaçmalı mıyım yoksa kalıp ilginin tadını mı çıkarmalıyım bilemiyorum."

"Buna nasıl cevap vereceğimi biliyorum." Güçlü parmaklarını kızın bileğine doladı. "Kal." Eli ağır ve sıcaktı ve kolunun iç kısmında bir daire çizdi. "İtiraf etmeliyim ki, Isabella'nın arkadaşlarına ayak uydurmak için yapmam gereken akrobasi hareketlerinden sonra senin sade konuşman beni rahatlatıyor."

"Isabella'nın beyefendi arkadaşlarına senden uzak durmalarını söyle. Sana dokunmalarını istemiyorum."

Adamın parmakları kenetlendi ve kadın dikkatle adamın hâlâ eteklerinin arasına sıkışmış olan iri eline baktı. "Bana sadece sen mi dokunabilirsin?"

Başını salladı, kaşlarını birleştirdi. "Evet."

"Bunun umurumda olduğunu sanmıyorum,"

dedi yumuşak bir sesle. "Güzel."

Onu ustalıkla kucağına taşıdı, büstiyeri ona tam olarak oturmasına izin vermiyordu. Hayal kırıklığı yaratan şeyler, büstiyerler. Kadının göğsündeki mavi rozet Ian'ın yeleğine çarptı ve Ian eliyle kadının poposunu kavradı. Kadın itiraz etmedi, özgürce davrandığı için soluk soluğa kalmadı. Onunla birlikte daha da özgür olmak istiyordu. Pantolonunun düğmelerini çözmek ve elini içine sokmak istedi. Şişmiş organını okşayana kadar kumaşın katmanları arasında çalışmak, onu elinin üzerinde hissetmek istiyordu. Isabella'nın salonunda oturuyor olmalarına aldırmadı; perdelerin Paris'in kalabalık caddesine doğru ardına kadar açık olmasına aldırmadı.

"Ben kötü, kötü bir kadınıym," diye mırıldandı. "Beni tekrar öp."

Tek kelime etmeden dudaklarını hızla onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. Dili ağzının içine saplandı ve parmaklarını dudaklarının köşelerine bastırarak onu daha da açtı. Bunlar flört eden bir adamın öpücükleri değildi. Onunla yatmak isteyen bir adamın öpücükleriydi, lanet olası zamanlama ve lanet olası koşullar. Ona dokunan her yeri zonkluyordu.

"Durmaliyiz," diye fısıldadı.

"Neden?"

Beth bir neden bulamadı. *Ben dul bir kadını, masumiyet yaşımı çoktan geçtim. Bir misafir odasında yakışıklı bir adamı neden öpmeyeyim? Biraz şehvet bana zarar vermez.*

Arsız elini adamın kalçalarının arasına sokarak pantolonunun arkasındaki sert çıkıntıyı buldu.

"Mmm." Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Dokunmak ister misin?"

Evet, lütfen, dedi kötü kadın. "Şimdi porselenlerin kırıldığını duyabiliyorum."

"Ne?" Kaşları çatıldı.

"Boş . Sen bir haydut ve alçaksın ve ben bunun her saniyesini seviyorum."

"Seni anlamıyorum."

Yüzünü avuçladı. "Boş ver, boş ver. Konuştuğum için özür dilerim."

Dudakları onun öpücükleri yüzünden çiğ ve şişmiş hissediyordu. Adamın alt dudağının kıvrımını öptü ve onun kendisine yaptığı gibi ağzının köşelerini tattı. Dilini kovaladı, her santimini yalamaya başlamadan önce ağzının içinde sabitledi.

Onu yatağında ağırlamamı ve utanmamamı istiyor. Burası bilmediği bir dünyaydı, sadece yarı kapalı perdelerin arkasından baktığı, pırlantalı kadınların puro dumanı içindeki beylere gülümsediği bir dünyaydı. Çok fazla ev, çok fazla pencere, çok fazla sıcaklık

ve ilk kez içeri davet ediliyordu. Kapı aniden çarparak açıldı ve Isabella mavi ipek bir sabahlıkla odaya girdi. Beth Ian'dan uzaklaşmaya çalıştı ama Ian onu çok sıkı tutuyordu. Sonunda yarı oturur, yarı dizinden kayar halde kaldı. Isabella gözlerini kırıştırarak etrafına baktı. "Ian, hayatım, sabahın köründe Gilbert ve Sullivan çalarak burada ne yapıyorsun? Kabus gördüğümü sanıyordum."

Beth sonunda ayağa kalktı, yüzü alev alev yanıyordu. "Özür dilerim Isabella. Seni uyandırmak istememiştik." Isabella'nın gözleri büyüdü. "Anlıyorum. Böldüğüm için özür dilerim."

Korseler için şükürler olsun, diye düşündü Beth dalgın dalgın. Meme uçları kumaşın üzerinde küçük sert noktalar halindeydi ama kalın kemerler bunu gizliyordu.

Ian ayağa kalkmadı. Bir dirseğini piyanonun üzerine dayadı ve Isabella'nın arkasındaki pervazları inceledi.

"Kahvaltıya kalacak mısın, Ian?" Isabella sordu. "Sana katılabilecek kadar uzun süre gözlerimi açık tutmaya çalışacağım." Başını iki yana salladı. "Beth'e bir mesaj iletmeye geldim." "Öyle mi?"

Beth sordu. Ne kadar saçmaydı, adamın neden aniden Isabella'nın salonunda belirdiğini sormak hiç aklına gelmemişti.

"Mac'ten." Ian odanın diğer ucuna bakmaya devam etti. "Üç gün içinde çizim derslerine başlamaya hazır olacağını söylüyor. Önce üzerinde çalıştığı resmi bitirmek istiyor."

Beth cevap vermeden önce Isabella cevap verdi. "Gerçekten mi? Kocam aynı anda iki işi yapmakta her zaman çok iyiydi." Sesi gergindi.

"Model Kibele," diye yanıtladı Ian. "Mac, Kibele oradayken Beth'in orada olmasını istemiyor."

Isabella'nın gözlerinde acı parladı. "Benimleyken böyle şeyleri hiç dert etmezdi."

Ian cevap vermedi ve Beth "Bu Kibele çok mu kötü?" diye sormadan edemedi.

"Ağzı bozuk bir fahişe," dedi Isabella. "Mac ilk evlendiğimizde beni şok etmek için onunla tanıştırdı. Beni şok etmeyi severdi. Bu onun varoluş nedeni oldu."

Ian sanki konuşma artık onu ilgilendirmiyormuş gibi başını çevirip pencereden dışarı baktı. Isabella'nın keyfi kaçmış, yüzü buruşmuş ve yorgun görünüyordu.

"Pekala, Ian, eğer kahvaltıya kalmayacaksan, kendimi yatağa geri sürükleyeceğim. Sana da günaydın." Kapıyı arkasında açık bırakarak dışarı çıktı. Beth onun gidişini izledi, Isabella'nın bu kadar mutsuz görünmesinden hoşlanmamıştı. "Kahvaltıya kadar kalabilir misin?" diye sordu Ian'a. Ian başını salladı ve ayağa kalktı.

-Gittiğine pişman mıydı yoksa gittiği için mutlu muydu? "Mac beni stüdyosunda bekliyor. Ortaya çıkmazsam endişelenir."

"Kardeşlerin seninle ilgilenmeyi seviyor." Beth bir sızı hissetti. O kadar yalnız büyümüştü ki, kız ya da erkek kardeşi ve güvenebileceği bir arkadaşı yoktu.

"Korkuyorlar."

"Neyden

korkuyorlar?"

Ian onu duymamış gibi bakışlarını pencereden ayırmadı. "Seni tekrar görmek istiyorum."

Bayan Barrington'ın ona öğrettiği yüzlerce kibar ret cevabı kafasından geçip tekrar dışarı çıktı. "Evet, ben de sizi görmek istiyorum."

"Curry aracılığıyla size bir mesaj göndereceğim."

"Bay Curry her zaman beceriklidir."

Dinlemiyordu. "Soprano," dedi. Beth gözlerini kırptırdı. "Pardon?" Mac'le tanıştığı gün onu çok rahatsız eden gazete haberini hatırladı.

"Oh. Şu soprano."

"Cameron'dan benimle onun hakkında tartışıyormuş gibi yapmasını istedim. İnsanların sopranoya odaklanmasını ve seni unutmasını istedim. O da seve seve kabul etti. Bundan keyif aldı." İnsanlar Beth'in Mackenzie locasına girdiğini görmüş olmalıydı, belki de Ian'ın onu Cameron'ın koçuna götürdüğünü görmüşlerdi. Dikkatleri Beth'ten, kirli ilişkileriyle ünlü Mackenzie'lere çekmek için Cameron'la herkesin önünde bir tartışma yaratmıştı.

"Yazık," dedi Beth belli belirsiz. "Çok iyi işlenmiş bir

hikâyeydi." "Olan şey bu değil."

"Bunun farkındayım. Bunalmış

durumdayım." "Neden seni bunaltsın

ki?"

"Sevgili Lord Ian, ücretli refakatçi herkesin hakkında dedikodu yapmayı düşüneceği son kişidir. O sıkıcı ve soluktur - aslında kimsenin onunla evlenmek istememesi kendi hatasıdır."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Sevgili Bayan Barrington, her ne kadar tam olarak böyle söylemese de. Ağırbaşlı ve unutulabilir olmam gerektiğini söyledi. Niyeti çok iyiydi. Beni korumaya çalışıyordu, görüyorsunuz."

"Hayır." Ona baktı, bakışları kulağının üzerindeki bir kıvrımda duruyordu. "."

"Sorun değil. Görmene gerek yok."

Ian yine sessizliğe gömüldü, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Sonra aniden ona baktı, onu kendine doğru çekti ve ağzına hızlı bir öpücük kondurdu.

Beth'in nefesi kesilmeden adam onu bir kenara bıraktı ve odadan dışarı çıktı. Beth kıpırdamadan durdu, dudakları yanıyordu, ta ki çarpan ön kapıdan gelen soğuk hava adamın gittiğini haber verene kadar.

"Hayatım, ne kadar güzel," dedi Isabella o akşam, hizmetçisinin eldivenini geçirebilmesi için kolunu uzatarak. "Sen ve Ian." Yeşil gözleri dans ediyordu ama yüzüne gölgeler düşmüştü.

"Çok memnun oldum."

"Bunda hoş bir şey yok," dedi Beth. "Korkunç bir skandala imza atıyorum."

Isabella ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Sen ne dersen de. Bu konuda gelecek haberleri merakla bekleyeceğim." "Katılman gereken bir balo yok mu, Isabella?"

Isabella Beth'in yanaklarını öptü ve onu parfümle yıkadı. "Gitmemin sakıncası olmadığına emin misin canım? Seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

"Hayır, hayır. Git ve keyfine bak. Bu gece oldukça yorgunum ve düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım yok."

Beth sakın bir gece geçirmek istiyordu, Isabella'nın korumasına rağmen bu akşam Paris'in mercek altına alınmasını istemiyordu. Isabella "kesinlikle herkesi" tanıyordu ve Beth'i etrafındakilere coşkuyla tanıtmıştı. Isabella, Beth'in İngiltere'den gelen gizemli bir mirasçı olduğunu ima etmiş, bu da Isabella'ya akın eden sanatçı, yazar ve şairlerin hoşuna gitmişti. Bu gece Beth ihtişamdan vazgeçmek istiyordu. Gününü günlüğüne yazacak, sonra da köşesine çekilip Ian Mackenzie'yle ilgili fantezilere dalacaktı. Onunla ilgili fanteziler kurmaya hiç hakkı yoktu ama umurunda da değildi.

Isabella gittikten sonra Beth uşaktan odasında soğuk bir akşam yemeği hazırlamasını istedi. Sonra eline bir kalem aldı ve günlüğüne döndü.

Paris'teki maceralarını anlatmaya başlamıştı ve her fırsatta bir şeyler karalıyordu. Artan etli turtayı çiğnerken, defterin sonundaki temiz sayfaları çevirdi.

Beni nasıl hissettirdiğinden emin değilim, diye yazmış. Elleri büyük ve güçlüydü ve onları göğsüme doğru kaldırmasını çok istiyordum. Göğüslerimi avuçlarının içine bastırmak istedim. Çıplak ellerinin sıcaklığını meme uçlarımda hissetmek istedim. Vücudum bunun için bağıırıyordu ama o zaman ve mekânda bunun imkânsız olduğunu bilerek isteklerini reddettim. Bu, başka bir zaman ve mekânda böyle şeyler yapmasını dilediğim anlamına mı geliyor?

Onun için elbisemin düğmelerini açmak istiyorum. Pantolonumun çözmelerini ve vücudumdan çıkarmasını istiyorum. Yıllardır dokunulmadığım gibi bana dokunmasını istiyorum. Bunun için acı çekiyorum. Onu Lord Ian Mackenzie olarak düşünmüyorum, bir dükkün aristokrat kardeşi ve ulaşamayacağım kadar uzakta; Deli Mackenzie olarak değil, insanların baktığı ve hakkında fısıldadığı bir eksantrik.

Benim için o sadece Ian.

"Madam," diye seslendi Katie kapı aralığından.

Beth sıçradı ve defterini çarparak kapattı. "Aman Tanrım, Katie, beni korkuttun. Bir sorun mu var?" "Uşak bir beyefendinin sizi görmek istediğini söyledi."

Beth ayağa kalktı. Eteği bir kaşığa takıldı ve onu yere düşürdü. "Kim? Lord Ian mı?"

"O olsaydı hemen söylerdim, değil mi? Hayır, Henri polis teşkilatından bir bey olduğunu söylüyor."

Beth'in kaşları kalktı. "Polis mi? Polis beni neden görmek istesin ki?"

"Bilmiyorum, madam. Müfettiş ya da öyle bir şey olduğunu söylüyor ve o bir İngiliz, kurbağa değil. Size söz veriyorum, beni on beş yaşında yakaladığınızdan beri hiçbir şey çalmadım. Tek bir şey bile."

"Saçmalama." Beth titreyen eliyle kaşığı geri aldı. "On yıl önce Covent Garden'da portakal çalmanın bu gece bir müfettişin sizi Paris'e kadar takip etmesini gerektireceğini sanmıyorum."

"Umarım haklısındır," dedi Katie karanlık bir sesle.

Beth defterini mücevher kutusuna kilitleti ve aşağı inmeden önce anahtarı cebine koydu. Fransız uşak kapıyı açarken ona selam verdi ve Beth ona kendi dilinde teşekkür etti.

Soluk siyah takım elbiseli bir adam o içeri girerken ateşten döndü. "Bayan Ackerley?"

Ian kadar olmasa da uzun boyluydu. Koyu renk saçlarını alnından geriye doğru taramıştı ve gözleri elaydı. Otuzlu yaşlarındaydı ve neredeyse yakışıklıydı ama gür bıyıkları ağzının asık suratını gizleyemiyordu. Beth kapının hemen önünde durdu. "Evet? Arkadaşım polis olduğunuzu söyledi."

"Benim adım Fellows. Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak için aradım."

Daha iyi günler görmüş fildişi bir kart uzattı.

Lloyd Fellows, Müfettiş, Scotland Yard, Londra.

"Anlıyorum." Beth kartı ona geri verdi, elindeki hissi beğenmemişti.

"Oturabilir miyiz, Bayan Ackerley? Rahatsız olmanıza gerek yok."

Ona pelüş bir koltuğu işaret etti ve Beth koltuğun ucuna tünedi. Müfettiş Fellows masadan sert sandalyeyi aldı, çevirdi ve son derece sakın görünerek oturdu. "Uzun kalmayacağım, bu yüzden her zamanki kibar çay ikramından vazgeçebilirsiniz." Kadına dikkatle baktı. "Lord Ian Mackenzie'yi ne zamandır tanıdığınızı sormaya geldim." "Lord Ian mı?" Beth şaşkınlıkla bakakaldı.

"Kilmorgan Dükü'nün en küçük kardeşi, bu evin sahibi olan hanımefendinin kayınbiraderi."

Ses tonu acımasız ve alaycıydı ama gözlerindeki bakış ... tuhaftı. "Evet, kim olduğunu biliyorum, Müfettiş." "Sanırım onunla Londra'da tanıştınız?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor? Onunla Londra'da tanıştım, erkek kardeşi ve yengesiyile de burada, Paris'te tanıştım. Bunların hiçbirinin yasalara aykırı olduğunu düşünmüyorum."

"Bugün burada, bu evde Lord Ian ile konuştunuz." Kalbi daha hızlı atıyordu. "Beni mi izliyordun?" Tam da bu odanın pencerelerinden çekilmiş perdeleri ve Ian'ın dizine tünemiş, onu çılgınca öpen kendisini düşündü.

Fellows öne doğru eğildi, ifadesi okunamıyordu. "Buraya sizi herhangi bir şeyle suçlamak için gelmedim, Bayan Ackerley. Ziyaretim bir uyarı niteliğinde."

"Neye karşı? Arkadaşımlın kayınbiraderiyle onun evinde konuşmaya mı?"

"Yanlış arkadaşların arasına karışmak senin sonun olabilir, genç kadın. Sözlerimi unutma."

Beth sıkıntıyla kıpırdandı. "Lütfen sade olun Bay Fellows. Saat geç oldu ve ben artık dinlenmek istiyorum."

"Kibirilenmenize gerek yok. Ben sizin iyiliğinizi düşünüyorum. Söylesene, yaklaşık bir hafta önce Covent Garden'daki St Paul's yakınlarında bir pansiyonda işlenen cinayeti okudun mu?" Beth kaşlarını çatı ve başını salladı. "Bir hafta kadar önce seyahat etmekle meşguldüm. Haberi kaçırmış olmalıyım."

"Önemli bir kadın değildi, bu yüzden İngiliz gazeteleri fazla bir şey yazmazdı, Fransızlar ise hiç yazmazdı." Parmağını ve başparmağını bıyığının üzerinde gezdirdi. "Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşuyorsunuz, değil mi?" "Görünüşe göre hakkımda çok şey biliyorsunuz." Adamın tavırları ve kibri Isabella'nın kendi salonunda onu rahatsız etmişti. "Babam Fransız'dı, bu yüzden evet, bu dili oldukça iyi konuşuyorum. Paris'i ziyaret etmeye karar vermemin nedenlerinden biri de bu, eğer bilmeniz gerekiyorsa." Fellows cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve sessiz bir hışırtıyla sayfaları çevirdi. "Babanız kendisine Gervais Villiers, Vikont Theriault diyordu." Ona şöyle bir baktı. "İşin garibi, Surete'de böyle birinin Fransa'da yaşadığına dair hiçbir kayıt yok."

Beth'in nabızı hızlandı. "Paris'ten uzun zaman önce ayrıldı. Paris'teki devrimle ilgili bir şey

"Kırk sekiz, sanırım." "Bununla hiçbir ilgisi yok, madam. Gervais *Villiers* hiç var olmadı. Gervais *Foumier* ise küçük çaplı hırsızlık, dolandırıcılık ve güven oyunları düzenlemekten aranıyordu. İngiltere'ye kaçtı ve bir daha kendisinden haber alınamadı." Fellows bir sayfa daha çevirdi. "Sanırım ona ne olduğunu siz ben de biliyoruz, Bayan Ackerley."

Beth hiçbir şey söylemedi. Babasıyla ilgili gerçeği inkâr edemezdi ama Bay Fellows'un önünde bu konuda histeri krizlerine girmeye de hiç niyeti yoktu.

"Tüm bunların Lord Ian Mackenzie ile ne ilgisi var?" "Ona geliyorum." Fellows not defterine tekrar baktı. "Annenizin bir zamanlar fuhuştan tutuklandığını öğrendim. Bu doğru olabilir mi?"

Beth kızardı. "Çaresizdi, Müfettiş. Babam yeni ölmüştü ve açlıktan ölüyorduk. Tanrı'ya şükür bu konuda çok kötüydü ve ilk yaklaştığı kişi sivil giyimli bir dedektif polis memuru oldu."

"Gerçekten de yargıç onun merhamet dilemesinden o kadar etkilenmiş ki onu serbest bırakmış. İyi bir kız olacağına ve bunu bir daha asla yapmayacağına söz verdi."

"Ve hiç yapmadı. Lütfen annem hakkında konuşmaz mısınız, Müfettiş? Bırakın huzur içinde yatsın. Zor koşullar altında elinden gelenin en iyisini yapıyordu." Fellows, "Hayır, Bayan Villiers sizin gibi şanslı değildi," dedi. "Siz son derece şanslıydınız. Size bakan saygın bir beyefendiyle evlendiniz. Sonra zengin ve yaşlı bir hanımefendinin arkadaşı oldunuz, ona kendinizi o kadar sevdirdiniz ki tüm servetini size bıraktı. Şimdi Paris'te İngiliz aristokratların misafirisin. Islahevinden sonra epey yükselmişsin, değil mi?"

"Benim hayatım sizi ," dedi Beth sert bir sesle. "Ama bir

dedektif müfettişi neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Değil, kendi içinde değil. Ama cinayet öyledir."

Vücudundaki her uzuv, takip edildiğini anlayan bir hayvan gibi kaskatı kesildi.

"Ben cinayet falan işlemedim, Bay Fellows," dedi gülümsemeye çalışarak. "Eğer Bayan Barrington'ın mezara gitmesine yardım ettiğimi ima ediyorsanız, etmedim. Yaşlı ve hastaydı, ona çok düşkündüm ve her şeyi bana bırakmak istediğini bilmiyordum." "Biliyorum. Kontrol ettim."

"Bu bir merhamet değil mi? İtiraf etmeliyim ki Müfettiş, bana ne anlatmaya çalıştığınızı anlayamıyorum."

"Anneniz ve babanızdan bahsediyorum çünkü sizinle bir hanımefendinin bayılmasına neden olabilecek konular hakkında açık konuşmak istiyorum. Sizin bir dünya kadını olduğunuzu ve söyleyeceklerim karşısında bayılmayacağınızı tahmin ediyorum." Beth ona buz gibi bir bakış fırlattı. "İiniz rahat olsun, bayılmaya meyilli değilim. Uşaklara sizi dışarı attırabilirim, evet, ama bayılmam, hayır."

Fellows elini kaldırdı. "Lütfen beni dinleyin, madam. St. Paul's, Covent Garden'da öldürülen kadının adı Lily Martin'di."

Beth ona boş boş baktı. "Lily Martin adında birini tanımıyorum." "Beş yıl

 nce High Holborn'da bir genelevde çalışıyordu."

Adam umutla bekledi ama Beth yine başını salladı.

"Annemin onu tanıyıp tanımadığını mı soruyorsunuz?" "Hiç de değil. Beş yıl önce bu High Holborn'daki evde bir fahişenin öldürüldüğünü hatırlıyor musunuz?" " yle miydi?"

"Gerçekten de vardı. Detaylar pek hoş değil. Sally Tate adında geç bir kadın, evin hanımlarından biri, bir sabah yatağında  l  bulundu, kalbinden bıaklanmıştı, sonra sıcak kanı kasıtlı olarak duvar kağıdına ve karyolaya sürülmüştü."

Beth'in boğazı düğümlendi. "Ne kadar korkunç."

Fellows öne doğru, sandalyenin en ucuna oturdu.

"O cinayeti Lord Ian Mackenzie'nin işlediğini biliyorum, *biliyorum*." Beth zeminin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti. Nefes almaya çalıştı ama ciğerleri çalışmadı ve oda dalgalanmaya başladı.

"Bayan Ackerley, bayılmayacağınıza dair bana söz vermiştiniz."

Fellows'u yanında, eli dirseğinde buldu.

Beth nefes nefese kaldı.

"Bu çok saçma." Sesi hırıltılıydı. "Eğer Lord Ian bir cinayet işlemiş olsaydı, gazeteler bunu yazardı. Bayan Barrington bunu gözden kaçırmazdı."

Fellows başını salladı. "Asla suçlanmadı, asla tutuklanmadı. Kimsenin gazetecilere tek kelime etmesine izin verilmedi." Sandalyesine döndü, yüzünde sabırsızlık ve hayal kırıklığı okunuyordu. "Ama ben onun yaptığını biliyorum. O gece oradaydı. Sabah olduğunda Lord Ian ortadan kaybolmuş, hiçbir yerde bulunamamıştı. İskoçya'ya, benim ulaşamayacağım bir yere gittiği ortaya çıktı."

Beth kamışa sarıldı. "O zaman belki de önceden gitmiştir."

"Hizmetçileri bana sabah ikiden önce eve döndüğünü, yattığını ve erken bir trenle İskoçya'ya gittiğini söylemeye çalıştılar. Yalan söylüyorlardı. Kardeşi Dük, Ian'ın gerçekte ne yaptığını bulmamı engellemek için elinden geleni yapsa da bunu iliklerime kadar biliyorum. Ian'ı tutuklamak istedim ama elimde şefimi memnun edecek bir kanıt yoktu ve Mackenzie'ler de çok kudretli lordlardı. Merhum anneleri kraliçenin yakın arkadaşıydı. Dük'ün İçişleri Bakanlığı'nda ağırlığı var ve üstlerimin beni bu işten vazgeçirmesini sağladı. Ian'ın adı ne gazetelerde ne de Scotland Yard'ın koridorlarında hiç geçmedi. Başka bir deyişle, bu işten paçayı sıyırdı." Ayağa kalkıp Fellows'tan uzaklaşırken Beth'in görüş alanının kenarlarında ışıklar dönüyordu. Ian'ı, onun hızlı, titrek bakışlarını, yoğun altın gözlerini, sert öpücüğünü, ellerinin baskısını düşündü.

Birkaç hafta içinde ikinci kez bir erkeğin onu başka bir beyefendiden uzak durması için uyardığı aklına geldi. Ama Ian ona Mather'dan bahsettiğinde ona kolayca inanmıştı, oysa Müfettiş Fellows'un Ian hakkında söylediği her şeyi inkâr etmek istiyordu.

"Yanılıyor olmalısın," dedi. "Ian asla böyle bir şey yapmaz."

"Onu sadece bir haftadır tanıyorken bunu mu söylüyorsun? Mackenzie ailesini yıllardır izliyorum. Neler yapabileceklerini biliyorum."

"Hayatımda pek çok şiddet yanlısı adam gördüm Müfettiş ve Ian Mackenzie onlardan biri değil."

Beth sorunlarını yumruklarıyla çözen erkeklerin arasında büyümüşü, kendi babası da buna dahildi. Babası ayıkken son derece çekici olabilirdi, ama içine cin girdiğinde bir canavara dönüşüyordu.

Fellows ikna olmamış görünüyordu. "Covent Garden'da ölen Lily adındaki kız beş yıl önce High Holborn'daki o evde çalışıyordu. Cinayetten sonra ortadan kayboldu ve ne yaptıysam onu bulamadım. Covent Garden'daki bu pansiyona taşındığı ortaya çıktı ve bir koruyucu ona yalnız yaşaması ve sessiz kalması için cömertçe para ödüyordu. Hizmetçinin dediğine göre bir beyefendi onu zaman zaman geceleri, hava karardıktan sonra ziyaret ediyormuş. Onu hiç görmemiş. Ama Lily'nin göğsüne makas saplandığı gece evi ziyaret eden bir adam gören bir görgü tanığı vardı ve o adam Lord Ian Mackenzie'ydi."

Zemin Beth'in ayaklarının altında yeniden dalgalandı ama o başını dik tuttu. "Tahmininiz kanıt değil. Ya tanığın gözleri bozuksa?"

"Gelin, gelin, Bayan Ackerley. Lord Ian'ın çok farklı olduğunu kabul edeceksiniz."

Beth bunu inkâr edemezdi. Ayrıca polislerin insanları, söz konusu polisin görmelerini istediği şeyi gördüklerine inandırabileceklerini de biliyordu.

"Bu gece buraya bana bu hikâyeyi anlatmak için neden geldiğini düşünemiyorum," dedi buz gibi bir sesle.

"İki nedeni var. Birincisi, bir katille arkadaşlık ettiğin konusunda seni uyarmak. İkincisi ise Lord Ian'ı izlemeni ve konuyla ilgili olduğunu düşündüğün her türlü bilgiyi bana aktarmanı istemek. Bu iki kızı da o öldürdü ve ben bunu kanıtlamak niyetindeyim." Beth ona bakakaldı. "Benimle arkadaş olan kadının kayınbiraderini gözetlememi mi istiyorsun? Şimdiye kadar bana nezaketten başka bir şey göstermemiş bir aileyi mi?" "Sizden soğukkanlı bir katili yakalamama yardım etmenizi istiyorum." "Scotland Yard ya da Fransız polisi tarafından istihdam edilmiyorum, Müfettiş. Kirli işlerinizi başkasına yaptırın." Fellows sahte bir üzüntüyle başını salladı. "Bu tavrınız için özür dilerim Bayan Ackerley. Eğer reddederseniz

Bana yardım edersen, Lord Ian'ı tutukladığımda seni de suç ortağı yaparım." "Bir avukatım var, Bay Fellows. Belki de ona danışmalısınız. Size Londra'daki adresini bile veririm." Fellows gülümsedi. "Zorbalıktan hoşlanmaman hoşuma gidiyor. Ama bir de şunu düşünün: Yeni soylu arkadaşlarınızın sizin bir sahtekâr olduğunuzu öğrenmesini istemeyeceğinizden eminim. Bir düzenbazın ve bir fahişenin kızı olarak aristokrasinin koynuna girmeye çalışıyorsun. Canım, canım." Dilini şaklattı.

"Ben de şantajdan hoşlanmam. Uyarınızı güvenliğim için bir endişe olarak kabul edeceğim ve bu konuyu daha fazla konuşmayacağız."

"Sadece birbirimizi anlayalım diye, Bayan Ackerley." Beth, Bayan Barrington'ı gururlandıracak soğuk bir ses tonuyla, "Artık gidebilirsiniz," dedi. "Ve biz birbirimizi hiç anlamıyoruz."

Fellows korkmuş görünmeyi reddetti. Hatta şapkasını toplayıp salonun kapısına doğru ilerlerken ona neşeli bir sırıtış attı. "Eğer fikrinizi değiştirirseniz, Gare du Nord'daki otelde kalacağım. İyi akşamlar." Fellows cep kapılarını dramatik bir şekilde iterek açtı, ancak kendini Ian Mackenzie olan duvarla karşı karşıya buldu. Beth bir şey söyleyemeden Ian, Fellows'un boğazına sarıldı ve onu tekrar odanın içine itti.

Altıncı Bölüm

Ian'ın gözleri öfkeden kıpkırmızı kesildi. O sırada Beth'i gördü, saçları bu sabahki gibi şık ve karmaşık bukleler halindeydi, Fellows siyah takım elbisesinin içinde yıpranmışlıktan kırıışmıştı ve Beth'in mavi gözleri dehşetle doluydu.

Fellows ona anlatmıştı. Lanet olsun, ona her şeyi anlatmıştı. Fellows, Ian'ın ellerini pençeledi. "Bir polis memuruna saldırmak suçtur."

"Seninle ilgili her şey bir suç." Ian adamı iterek uzaklaştırdı. "Çık dışarı." "Ian."

Beth'in sesi dönmesine neden oldu. Bir çiçek gibi duruyordu, kırılgan ve savunmasız, gri bir dünyadaki tek renk. Beth'in High Holborn'daki kirli işlerden ve Ian'ın saklamaya çalıştığı her şeyden ayrı kalmasını istemişti.

son beş yıl. Beth kirlenmemiştii, masumdu. Fellows bunu mahvetmişti. O lanet adam dokunduğu her şeyi mahvetmişti. Ian, Beth'in ona bakıp başkalarının ne yaptığını merak etmesini istemiyordu - Ian'ın bir fahişenin sıcak bedenine bıçak saplayıp sonra da duvarları onun kanına bulayıp bulamadığını. Beth'in ona yumuşak bir merakla bakmaya devam etmesini, Ian'ın anlamadığı bir şaka yaptığında küçük gülümsemesini istiyordu.

Ian bazen öfkesinden Sally'yi öldürüp öldürmediğini merak ediyordu. Bazen kafası karıştığında yaptığı şeyleri hatırlamıyordu. Ama o gece gördüklerini de hatırlıyordu, kimseye, Hart'a bile anlatmadığı şeyleri. Fellows yakasını parmakladı, yüzü kıpkırmızıydı. Ian adamı incittiğini umuyordu. Fellows'un hayattaki amacı kamuoyunu Hart'a, Ian'a ve Mackenzie'yle ilgili her şeye karşı kıışkırtmaktı. Fellows, Hart ve Ian'ı o kadar çok taciz etmişti ki, beş yıl önce High Holborn davasından alınmış ve bu davayı sürdürmesi halinde işini riske atacağı konusunda uyarılmıştı. Şimdi Fellows geri dönmüştü. Bu da yeni bir şey öğrendiğı anlamına geliyordu.

Ian, Lily Martin'i bir hafta önce salonda, kalbine dikiş makası saplanmış halde bulduğu yerde yatariken düşündü. Hissettiğı öfkeyi ve üzüntüyü hatırladı. Onu korumak istemişti ama başaramamıştı.

Fellows'a ", " diye tekrarladı. "Burada istenmiyorsun."

Fellows, "Bu ev Leydi Isabella Mackenzie tarafından kiralandı," dedi. "Ve ben Bayan Ackerley ile konuşmamam konusunda uyarılmadım. O bir Mackenzie değil." Ian'ın bakışları Fellows'un kendinden memnun yüzünde gezindi. "Bayan Ackerley benim korumam altında."

"Korumanız mı?" Fellows sırtıttı. "Bunu ifade etmek için iyi bir yol."

"*Bu* imadan kesinlikle hoşlanmıyorum," diye araya girdi Beth. "Lütfen gidin, Müfettiş. Söylemeniz gerekeni söylediniz ve giderseniz memnun olurum."

Fellows eğildi ama gözleri parlıyordu. "Elbette, Bayan Ackerley. İyi akşamlar."

Ian, Fellows'un salondan çıkışını izlemekle yetinmedi, onu fuayeye kadar takip etti ve uşağına onu hiçbir koşulda içeri almaması talimatını verdi. Ian kapıda durup Fellows ıslık çalarak kalabalık caddede uzaklaşana kadar onu izledi.

Arkasına döndüğünde Beth'i arkasında buldu. Çiçek gibi kokuyordu, tenine hafif bir parfüm sinmişti. Yüzü kızarmış, yanakları nemli ve nefesi hızlıydı. *Lanet olsun.* Gülümsemesi kaybolmuş, kaşları çatılmıştı. Ian insanların yüz ifadelerini okumakta güçlük çekiyordu ama Beth'in endişesi ve belirsizliği ona bağıırıyordu. Lanet olsun, eğer Fellows'a inansaydı... Ian Beth'in dirseğini tuttu ve onu merdivenlerden yukarı, salona doğru yönlendirdi. Kapıları arkasından çarptı ve Beth kollarını göğsünde sıkıca kavrayarak ondan uzaklaştı.

"Ona güvenme," dedi Ian, sesi gıcırdıyordu. "Hart'ı yıllardır taciz ediyor. Onunla hiçbir işiniz olmasın." "Bunun için biraz geç oldu." Beth oturmak için hamle yapmadı ama adım da atmadı. Başparmaklarının dirseklerinin üzerinde huzursuzca hareket ettiği yerler dışında kıpırdamadan durdu. "Korkarım iyi müfettiş pek çok sır biliyor."

"Düşündüğünden çok daha az şey biliyor. Ailemden nefret ediyor ve onları itibarsızlaştırmak için her şeyi yapar."

"Neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Hiç ."

Ian ellerini saçlarının arasında gezdirirken öfkesi yüzeye çıkmıştı. Ian'ın babasını çileden çıkaran ve genç Ian'a pek çok dayak attıran bu öfkeden nefret ediyordu.

Bir şeyleri açıklamak istediğinde ama kelimeleri bulamadığında, etrafındaki herkesin gevelediği saçmalıkları anlayamadığında içinde yükseldi. Çocukken yapabileceği tek şeyi yapmıştı; iki uşak onu zapt etmek zorunda kalana kadar yumruklarını savurmuş ve çığlık atmıştı. Çığlıklar ancak Hart geldiğinde dururdu. Küçük Ian, kendisinden on yaş büyük Hart Mackenzie'ye tapıyordu.

Ian artık dürtülerini kontrol edebilecek kadar büyümüşü ama öfke hâlâ geliyordu ve her gün bu öfkenin şeytanıyla savaşıyordu.

Sally Tate'in öldürüldüğü gece bununla savaşıyordu.

"Senin bunun bir parçası olmanı istemiyorum," diye tekrarladı. Beth sadece ona baktı. Gözleri masmavi, dudakları gür ve kırmızıydı. Ian onu, Fellows ve onun ifşaatlarıyla ilgili her şeyi unutana, gözlerindeki o bakış kaybolana kadar öpmek istedi. Ian onu vücudunun altına almak, sıcaklığını onunkiyle buluşturmak, içine girdiğinde onun nefesini duymak istiyordu. İkisi de tutkuyla eriyene kadar onunla çiftleşmenin unutulmasına ihtiyacı vardı. Onu Covent Garden Opera Binası'nda Lyndon Mather'ın yanında otururken gördüğünden beri sığınağı olarak görmek istiyordu.

Adamın sırlarına ihanet ederek onu Mather'dan almıştı. Mather, Ian'ın onu çaldığı konusunda haklıydı ve Ian'ın umurunda değildi. Ama şimdi Beth Ian'ın sırlarını biliyordu ve korkuyordu.

"Suç işlemediğinizi kanıtlamak yeterince basit olmalı," diyordu. "Arabacınız, uşağınız ve diğerlerinin nerede olduğunuzu açıklayabileceğinden eminim."

Çok ama çok basit olduğunu düşünüyordu.

Ian ona doğru gitti ve yanağını avuçladı, avucunun altındaki taç yaprağı yumuşaklığındaki tenini sevdi. "Bunu bilmeni istemiyorum. Bu basit ve kirli bir şey. Seni kirletecek."

Fellows'un ona ne anlattığından emin değildi ama tahmin edebiliyordu. Ama Fellows olayın sadece çok küçük bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Gerçekler kilometrelerce derindeydi, sırlar o kadar kötüydü ki hepsini mahvedebilirdi.

Beth bekledi, Ian'ın bir iki cümleyle durumu açıklığa kavuşturmasını ve onu rahatlatmasını bekliyordu. Ian yapamadı, çünkü acı gerçeği biliyordu. Lanet olası hafızası bulanıklaşmıyor, gördüklerinin, yaptıklarının peşini bırakmıyordu. İki kadın da bu işe karışmıştı ve ikisi de ölmüştü. Beth ölecek miydi?

"Hayır," dedi sertçe.

"Ian."

Kadının fısıltısı onu kalbinden vurdu. Ian onu serbest bıraktı, titreyen öfke tekrar yüzeye çıktı. "Mackenzie'lerle hiçbir işin olmamalı," dedi sertçe. "Dokunduğumuz her şeyi kırarız." "Ian, sana inanıyorum."

Parmakları koluna kapandı ve sıkıca tutundu. Onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edebilmeyi diledi ama bu imkânsızdı. Beth hızla konuştu. "Fellows'un beni senden uzaklaştırmasından korkuyorsun. Çevirmedi. Belli ki kafasına bir şey . Elinde kanıt olmadığını ve sana karşı hiçbir zaman bir dava açılmadığını kendisi söyledi."

Bu kısmen doğrudu ama keşke bu kadar basit olsaydı. "Boş ver gitsin," diye tersledi. "Unut gitsin."

Ian unutabilmeyi diliyordu ama hayatında hiçbir şeyi unutmamıştı. Olaylar onun için, bu sabah burada oturup onunla piyano çalmak kadar canlıydı. Her şey kadar canlıydı.

Şarlatan doktorun özel akıl hastanesinde onun üzerinde yaptığı "deney".

"Anlamıyorsun." Beth onun kolunu bıraktı ama elini koluna kapattı. "Biz arkadaşız, Ian. Dostlukları hafife almıyorum - Tanrı biliyor ya, hayatımda yeterince az dostluk yaşadım."

Arkadaş. Ian bu terimin kendisi için kullanıldığını hiç duymamıştı. Kardeşleri vardı, başka kimse yoktu. Fahişeler onu seviyordu ve iyi de seviyorlardı ama onlara bu kadar çok para vermediği takdirde kendisini sevecekleri gibi bir yanılsamaya kapılmamıştı. Beth'in bakışları yoğundu. "Demek istediğim, Müfettiş Fellows ortaya çıktı ve suçlamalarda bulundu diye hışımla çekip gitmeyeceğim."

Yine de her şeyi açıklığa kavuşturmasını, masum olduğunu avazı çıktığı kadar bağırarak ilan etmesini istiyordu. Ian yalan söylemekte zorlanıyordu, yalanların amacını anlayamıyordu ama gerçeğin zor olduğunu da biliyordu.

"Sally Tate'in öldüğünü görmedim," dedi, bakışları kapı çerçevesine sabitlenmişti. "Ve Lily'ye makası ben saplamadım." "Makas olduğunu nereden biliyorsun?"

Bakışlarını kızın yüzünde gezdirerek gözlerinin keskinleşmesini izledi. "Onu o gece gördüm. Onu ziyarete gittim ve ölü buldum."

Beth'in ince boğazında bir yutkunma hareketi oldu. "Bunu polise bildirmediğiniz mi?"

"Hayır. Onu bıraktım ve Dover'a giden trene bindim." "Müfettiş Fellows bir tanığın sizi eve giderken gördüğünü söylüyor."

"Orada kimseyi fark etmedim ama bakmadım da. Yetişmem gereken bir tren vardı ve Lily ile High Holborn arasında bir bağlantı kurmak istemedim."

"Müfettiş yine de çizdi."

Ian'ın öfkesi yeniden yükselmeye başladı. "Biliyorum. Onu ondan korumaya çalıştım. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Bir ayak takımı ya da bir çatlak adam onu öldürebilirdi. Bu senin hatan olamaz."

Lily mücadele etmemiştir. Makası göğsünün derinliklerine saplayan kişiyi tanıyor ve ona güveniyordu. Kendi gözlemleri ve Curry'ninki de bunu doğruluyordu.

"Onu koruyamadım. Seni de koruyamam." Küçük gülümsemesi geri döndü. "Beni korumana gerek yok."

Tanrım, bu kadın daha masum olabilir miydi? Beth artık Mackenzie'lerle ilişkiydi. Bu da onu dünyanın gözünde damgalıyordu. "Fellows bize ulaşmak için seni kullanacak. Onun yolu bu."

"Isabella'yı kullanıyor mu?"

"Denedi. Başarısız oldu." Fellows, Isabella'nın Mac'i terk ettikten sonra Mackenzie'yle ilgili her şeyden nefret edeceğini düşünmüştü.

Isabella'nın Fellows'a tüm sırlarını anlatacağını düşünmüştü ama Fellows çok yanılmıştı. Isabella bir kontun kızıydı, baştan aşağı mavi kanlıydı ve sıradan bir polisle konuşmayı bile reddediyordu. Onun sadakati Mac'in ailesine bağlıydı.

"İşte böyle," dedi Beth. "O da benimle birlikte başarısız olacak."

"Eğer bizimle aynı safta yer alırsan, pişman olursun." "Sana söyledim, bunun için artık çok geç. Isabella'yı iyi tanıyorum ve senin cinayet işleyebileceğini düşünseydi senden bu kadar sevgiyle bahsetmeyeceğini biliyorum."

Isabella'nın Ian, Hart ve Cam'e karşı sevgi beslediği doğrudu, nedenini Tanrı biliyordu. Kaçışlarının ertesi günü Mac onu tanıştırdığında Ian Isabella'dan hemen hoşlanmıştı. İnanılmaz derecede masumdu ama onların erkeksi dünyasına dalmayı da büyük bir cesaretle kabul etmişti.

"Isabella bize inanıyor."

Beth'in dokunuşu yumuşadı. "Eğer o istiyorsa, ben de istiyorum." Kırmızı öfkesinin azaldığını, umutsuzluğunun hafiflediğini hissetti. Beth ona inanmıştı. Aptalın tekiydi ama inanmış olması, içindeki boşluğa bir kurt gibi girmişti. "Bir delinin sözüne mi inanacaksın?" diye sordu.

"Sen deli değilsin."

"O akıl hastanesine kapatılmamın bir sebebi vardı. Komisyonu akli dengemin yerinde olduğuna ikna edemedim."

Gülümsedi. "Kocamın cemaatinden biri onun Kraliçe Victoria olduğuna kesin olarak inanıyordu. Siyah bombazine ve yas broşları takar ve sürekli zavallı, merhum Albert'ından bahsederdi. Senin de onun kadar eksantrik olduğuna inanamıyorum." Ian ona doğru döndü ve onu kolunu bırakmaya zorladı. "Akıl hastanesinden ilk çıktığımda üç ay boyunca konuşmadım."

Onun arkasında durduğunu duydu. "Oh."

"Nasıl olduğunu unutmamıştım, sadece istememiştim. Onlar bana söyleyene kadar kardeşlerimi üzdüğünü bilmiyordum. Başkalarından gelen ipuçlarını okuyamam. Bir insanın bana bir şeyi açıkça söylemesi gerekir."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Bu yüzden küçük şakalarım gülmüyorsun. Bu konudaki yeteneğimi kaybettiğimi sanıyordum."

"Başkalarını izleyerek ne yapacağımı öğreniyorum, operada seyircilerin geri kalanı başladığında alkışlamak gibi. Yabancı bir dil öğrenmek gibi. Kalabalıkla birlikteyken bir konuşmayı takip edemiyorum."

"Covent Garden'da Mather'ın locasına geldiğinizde bu yüzden mi pek konuşmadınız?"

"Bire bir çok daha kolay." Bir gerçeği dile getirdi. Tek bir kişinin söylediklerine odaklanabiliyordu ama birkaç kişinin konuşmaya katkılarını takip etmeye çalışmak kafa karışıklığına yol açıyordu.

Gençken masada cevap vermediği ya da tartışmaya katılmadığı için cezalandırılmıştı. *Asık suratlı* babası onu etiketlemişti. *Seninle konuşurken yüzüme bak evlat*. Beth'in gözleri gergindi. "Sevgili Ian, o zaman biz aynı tüyden kuşlarız. Bayan Barrington bana toplum içinde nasıl davranmam gerektiğini sıfırdan öğretmek zorunda kaldı ve ben hala tüm kuralları anlamıyorum. , buzları kaşıkla yemenin kaba bir davranış olduğunu biliyor musunuz? Çatal kullanmak gerekiyor ki bu oldukça saçma görünüyor. En zoru, yemek yerken aşırı hevesli görünmemek için tabakta birkaç lokma yemek bırakmaktır. Gençliğimde o kadar çok aç gün geçirdim ki, bu durumun kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyorum."

Ian sözlerini takip etme zahmetine katlanmadan kelimelerin üzerine akıp gitmesine izin verdi. Sesi hoşuna gitmişti, İskoçya'nın vahşi doğasında balık tuttuğu dağ deresi gibi yumuşak ve serindi. "Bana artık *Ian* diyebilirsin," dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Geldiğimden beri bunu beş kez söyledin."

"Gördün mü? Bizi arkadaş olarak görüyorum."

Arkadaşlar. Bundan çok daha fazlasını istiyordu.

Beth kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. "Ian, sana sormak istediğim bir şey var."

Adam bekledi, ama kadın bir adım geri çekildi, sol elindeki gümüş yüzükle oynuyordu Adam mücevherleri, yüzüğün ucuz olduğunu görecektik kadar iyi tanıyordu.

İçinde en ufak bir taş parçası vardı. Bunu ona fakir biri vermişti ama o özenle saklamıştı. Mather'ın elmas yüzüğünü tereddüt etmeden iade etmişti ama bu onun için çok değerliydi.

"Ian, merak ediyorum da belki de ..."

Ian dikkatini güçlükle onun sözlerine odakladı. Onun akıcı sesini dinlemeyi, g  slerinin inip kalkmasını izlemeyi, dudaklarının hareketini incelemeyi tercih etti. "Benden biraz hoşlanıyor gibi g r nd  n ze göre," dedi, "benimle bir ilişki kurmakla ilgilenip ilgilenmeyece inizi merak ediyorum."

Son sözler aceleyle söylendi ve Ian'ın dikkati ona yöneldi.

"Cinsel ilişkiye girmekten bahsediyorum," diye devam etti Beth. "Ara sıra, karşılıklı olarak anlaştı ımızda."

Yedinci Bölüm

Ian'ın gerginli inden zevk fışkırdı. "Cinsel ilişki," diye tekrarladı. "Evet," dedi kadın, sesi utanga tı. "Eğer ilginizi çekerse."

 eker mi?

"Yatak demek istiyorsun," dedi açık açık.

Kızarması derinleşti, parmakları y z  n etrafında dönüp duruyordu. "Evet, demek istediğim tam olarak bu. Bir metres gibi değil, anlarsınız ya, sadece iki kişi hayatın bu yönünden zevk alıyor. Birbirimizden yeterince hoşlanıyoruz ve tekrar evlenece imi sanmıyorum. Tanrı biliyor ya, Mather beni bundan korkuttu. Ama belki sevgili olabiliriz, en azından Paris'te olduğumuz sürece. Gevezelik ediyorum, biliyorum ama kendimi tutamıyorum."

Ne kadar güzel olduğunu biliyor muydu? Yanakları alev kırmızısıydı, bakışları hem meydan okuyan hem de kararsızdı. Adam kısa bir an için onun gözlerinin içine baktı ve "Evet" dedi.

Beth titrek bir kahkahaya dönüşen bir nefes verdi. "Tiksintiyle ayrılmadı ınız için teşekkür ederim."

 grenmek mi? Hangi erkek onun gibi gözleri olan ve az önce kekeleyerek sevgilisi olmak istediğini söyleyen bir kadından  grenebilir ki?

Ian onu tam olarak görebilmek için bir adım geri çekildi. Leylak rengi çuha kumaştan, üst eteği pilili, alt eteği yumuşak fırfırlı sade bir elbise giymişti. Böğürtlen şeklindeki bir dizi düğme korsajından çenesine kadar uzanıyordu. Lanet yaka çok yüksekti, güzel boynunu ortaya çıkarmak yerine onu kapatıyordu.

"Şimdi başlayacağız," dedi.

Kadın sıçradı. "Hemen şimdi

mi?"

"Bir daha düşünmeden önce."

Beth gülümsemesini engellemeye çalışır gibi parmaklarını ağzına bastırdı. "Pekâlâ, aklında ne var?" "Elbisenin düğmelerini aç." Ona doğru geldi ve boğazının çukurundaki düğmeye dokundu. Onu dişlerinin arasına alıp gerçekten böğürtlen tadı olup olmadığını görmek istedi. "Şuraya kadar."

"Sadece bu

mu?"

"Şimdilik."

Ona şaşkın bir bakış attı ama düğmelerini çözmeye başladı. Solgun boğazı göründü, çukur terden nemlenmişti. Güzel bir gırtlaktı, uzun ve inceydi, bozulmamıştı.

Ian ellerini onun beline doladı. Kız ona baktı, dudakları ayrılmıştı ama Ian onu öpmedi. Yavaşça ceketinin önünü açtı, sonra eğilip boynunu öptü. "Ian."

"Şşş."

Boğazının çukurunu yaladı, sonra yumuşak tenini dişlerinin arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" "Sana bir

aşk ısırığı veriyorum." "Bir

aşk-"

Ian ısırıldı ve Beth keskin bir nefes aldı. Emdi, yumuşak tuttu. Onun teninin tuzunu tattı, nabzının dudaklarının altında çırpındığını hissetti.

Benim için soyun, demek istedi. Beth'inin eteklerini kaldırdığını, parmaklarının pantolonunun bel bandını çözdüğünü görmek istiyordu. Pantolonunu aşağı çekmesini istiyordu, böylece nemle parlayan saç üçgenini görebilecekti. Zaten sert olan ereksiyonu zonklamaya başladı.

Göğüs uçlarının tadının boynuyla aynı olup olmadığını merak etti. Göğüsleriyle ziyafet çekebilmek için korsenin düğmelerini açmak ve lanet olası korseyi çıkarmak istedi. Birinin üzerine ağzını açmak, diğerini eliyle kavramak istedi.

Onunla yavaş git. Tadını .

Ian başını kaldırdı. Bakışlarının onunkilere değmesine izin verdi ve tekrar dudaklarının güvenliğine indirmeden önce mavi bir parıltı yakaladı.

Çok öpülesi dudaklar. Alttaki sanki gülümsemekten hoşlanıyormuş gibi hafifçe kıvrılmıştı; üstteki ise çok hafifçe eğilmişti. Gözleri yarı kapalıydı, saçları dağınıktı, boğazında onu emzirdiği yerde koyu bir iz vardı.

"Şimdi sıra sende," dedi.

Ian çıkardı, kravatını ve yakasını çıkardı.

Beth, adam boğazını açarken dikkatle onu izledi. Bakışlarını onun boynunda sabit tutarak temkinli bir şekilde ona yaklaştı. Kız ona doğru eğilirken bukleleri çenesini okşadı, yumak haline gelmiş elleri adamın omuzlarında duruyordu. Dudakları boğazına dokundu, sıcak ve sertti. Sonra dişlerinin küçük dikenini hissetti.

Derisinin bir kıvrımını yakaladığında iniltisini bastıramadı. Emmeye başladığında duyduğu hafif acı, tohumlarını dökmek istemesine neden oldu. Onu yere yatırmak, bacaklarını ayırmak, içine göndermek. On yedi yaşından beri, al yanaklı bir hizmetçinin ilgisinden ilk kez bu kadar heyecanlanmış ve kontrolünü kaybetmeye bu kadar yaklaşmamıştı. Gömleğini sonuna kadar açmak ve Beth'in ağzını meme uçlarına dayamasını sağlamak istiyordu. Sonra da dizlerinin üzerine çöküp asasını zeki ağzına almasını ve orada ona aşk ısırıkları atma alıştırmaları yapmasını.

Tatlı sesiyle cinsel ilişkiye girmemizi söylemişti. Ara sıra, *karşılıklı anlaştığımızda*.

Oh, evet, birçok durum olacaktı ve her zaman aynı fikirde olduklarından emin olacaktı. Beth gevşedi ve ona baktı, gözleri adamın kalbini kıracak kadar maviydi. "Bu doğru mu?" Artık konuşamıyordu, kelimeler anlamsızca birbirine karışıyordu. Kızın ağzını vahşi bir öpücükle kaptı ve onu sertçe kendine doğru çekti.

Pek çok vesileyle, her gün, nerede olurlarsa olsunlar. Zihni olasılıklarla doluydu. Oyunları severdi ve bu oyundan asla bıkmayacaktı. Onu uzaklaştırmak için tüm gücünü harcadı. Eğer buna şimdi bir son vermezse, onu gerçekten yere yatıracak ya da belki de uygun bir sandalyeye oturtacaktı. Her iki şekilde de. Onu bütün gece götürür ve yorulmazdı. Onun alnından öptü, söylediği her neyse duymuyordu. Mac'in cazibesine sahip olmayı diledi, böylece ona teşekkür etmek, başka bir buluşma teklif etmek, oyuna devam etmek için doğru kelimeleri bulabilirdi. Bunun yerine Ian onun yüzünü elleriyle kavradı ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Çok yararlı Curry aracılığıyla bir mesaj daha gönderir misin, dedim?" diye sordu.

"Evet." Onunla birlikte olmak ne kadar kolaydı, sorulara cevap verdiğinde o cevap vermek zorunda kalmıyordu.

"Bu kadar yeter." Ceketini aldı, yakasını ve kravatını cebine soktu ve son bir kez bakmak için döndü.

Beth odanın ortasında, içeri ilk girdiğinde onu bulduğu yerde dimdik duruyordu. Şimdi elbisesi boğazına kadar açılmış, adamın teninde bıraktığı donuk kırmızı izi ortaya çıkarmıştı. Göz kapakları ağırlaşmış, dudakları onun öpücükleriyle şişmişti. Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

Kendini geri çekip kapıları açmaya zorladı, uşağı ve koridorda aniden kaçışan Katie'yi görmezden geldi. Fuayedeki kancalardan şapkasını, eldivenlerini ve atkısını kaptı ve günaha boyun eğip kalmadan önce evden hızla çıktı. Yakında hiç ayrılmak zorunda kalmayacak şekilde ayarlayacaktı. Onunla çok basit bir sebep için evlenecekti: ona sahip olmak

Her gece, her gün, her öğleden sonra ve aradaki her zaman onunla birlikte. Bulvarda yürüdü, içinde bir şeyler uyanıyor ve özgürleşiyordu.

Gece sisliydi ve bu da Ian'ın caddede ilerlerken dönüp onu takip eden ayak seslerini duyma yeteneğini artırıyordu.

Uyumak imkânsızdı. Beth gecenin ilerleyen saatlerine kadar sabahlığına sarınmış bir halde yatak odasında volta attı. Kendini günlüğüne dönemez ya da yatağa gidemez halde buldu. Olaylar yazılamayacak kadar tazeydi ve ne zaman denese titreyen elleri günlüğünün tüm sayfalarına mürekkep döküyordu. Sabahlığını boğazına kadar kapalı tutuyordu ama arada bir aynanın önünde durup hafifçe aralıyordu. Ian'ın bıraktığı kırmızı iz, tam olarak olmasa da neredeyse bir çürük gibi teninde göze çarpıyordu. Islahevine gelen bazı oyun kızlarında da bu tür izler vardı ve Beth endişeyle bunları sorduğunda ona gülmüşlerdi. Beth elini aşk ısırtısına bastırdı. Birinin neden böyle bir şey yapmak isteyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdi adamın nefesi boğazına dokunduğunda damarlarında oluşan ılık ürpertiye, dişleri boynuna kapandığında açılışının zonklamasını hatırlıyordu. Saçları çenesine değmişti, sıcak, yumuşak ve sabun kokuyordu. Isabella'nın eve geldiğini duydu ve arkadaşının gece geç saatlerde sohbet etmek için içeri dalmayacağını umdu. Beth Isabella'dan hoşlanmaya ama heyecanını ve tedirginliğini gizleyemeyeceğini biliyordu. Isabella Beth'i bir yumurta gibi kıracaktı.

Isabella koridordan aşağı inerken alışılmadık derecede sessizdi ve çok geçmeden kapısını kapattı. Beth duvarın arkasından, Isabella'yı yatmaya hazırlayan hizmetçinin alçak sesini duydu. Sonra hizmetçi gitti ve ortalık sessizliğe büründü. Beth hâlâ sakinleşememişti. Vücudu gergindi, Ian'la başladığı işi tamamlayamadığı için ona kızgındı. İlişkiye girme önerisine güleceğinden korkmuştu -bir erkeğin yatağını paylaşmıştı ve orgazmı biliyordu ama Ian Mackenzie çöküşün ta kendisiydi. Tamamen farklı bir şeydi.

Ona yavaşça yarım gülümsemesini vermiş, kısa bir an için bakışlarıyla buluşmuş ve evet demişti. Eğlenmemiş, sıkılmamış, kayıtsız kalmamış, utanmamıştı. Gülümsemesi vücudunu alev alev yakmıştı.

Beth telaşla odasından bir kez daha geçmek için döndüğünde, duvarların arasından boğuk bir ses duydu. Bu sesi biliyordu, Thomas öldükten sonra kendisinden de sık sık duymuştu. Bayan Barrington'ın evindeki sade yatak odasında tek başına yatmış ve ağlamıştı.

Şalını üzerine çeken Beth aceleyle Isabella'nın odasına gitti. Kapıyı tıklattığında yanıt alamayınca iterek içeri girdi.

Gaz lambaları kısılmıştı ve odanın içinden zayıf sarı bir parıltı süzülüyordu. İç karartıcı. Beth ışığı açınca Isabella'nın bir şezlonga uzanmış, başını ellerinin arasına almış olduğu görüldü. Isabella'nın uzun saçları kızıl bir perde gibi sırtına dökülmüştü ve boğuk hıçkırıklarla ağlıyordu. Beth onun yanına kaydı, elini Isabella'nın saten saçlarına koydu.

"Sevgilim, ne oldu?"

Isabella başını kaldırdı. Yüzü lekeli ve gözyaşları içindeydi. "Git buradan."

"Hayır." Beth, Isabella'nın yanağındaki bir kıvrımı kaldırdı. "Daha önce de böyle yalnız ağlamıştım. Bu korkunç bir şey." Isabella kollarını Beth'in boynuna dolamadan önce akan yeşil gözleriyle ona baktı. Beth onu kendine yakın tuttu ve saçlarını okşadı.

"Mac bu gece balodaydı," diye hıçkırdı Isabella.

"Ah, canım."

"Kontes, birbirimizi gördüğümüzde ne olacağını görmek için ikimizi de davet etti. Sürtük."

Beth de aynı fikirdeydi. "Ne oldu?"

Isabella başını kaldırdı. "Beni tamamen görmezden geldi. Beni görmemiş gibi davrandı, ben de onu görmemiş gibi davrandım." Acı dolu bir ses çıkardı. "Ama, ah, Beth, onu çok seviyorum."

"Biliyorum, canım."

"Ondan nefret etmek istiyorum. Keşke ondan nefret edebilsem. Çok çabalıyorum ama yapamıyorum. Genelde bu konuda cesurumdur. Ama bu gece onu gördüğümde. ."

Beth onu biraz salladı. "Biliyorum."

"Bilemezsin. Kocan öldü ama bu aynı şey değil. Seni sevdiğini biliyorsun ve o her zaman kalbinde. Ama ne zaman Mac'i görsem, bıçak kemiğe dayanıyor. Her şey ters gitmeden önce beni bir zamanlar sevmiştii." Son kelime bir hıçkırığa dönüştü. Beth onu kendine yakın tuttu ve yanağını Isabella'nın saçlarına yasladı. Beth'in kalbi sızladı. Isabella'nın gözlerindeki gerginliği ve Mac'in gözlerindeki sert yorgunluğu görmüştü. Bu onu ilgilendirmezdi ama bunu düzeltebilmeyi diledi.

Isabella tekrar başını kaldırdı ve gözlerini sildi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Sonra, Isabella. Dinlenmelisin." "Hayır.

Anlamamı istiyorum."

Isabella ayağa kalktı, saçlarını geriye itti ve odanın öbür ucundaki gardırobuna doğru yürüdü. İçini açtı ve beze sarılı küçük bir resim çıkardı. Isabella onu yatağına taşıdı, saygıyla şiltenin üzerine koydu ve bezleri çıkardı. Beth nefesini tuttu. Resim Isabella'yı devrilmiş bir yatağın kenarında otururken gösteriyordu. Bir çarşaf kışkırtıcı bir şekilde omzundan aşağı kayarak mükemmel bir göğsü ortaya çıkarıyor ve kalçalarının birleştiği yerden bir tutam saç görünüyordu. Isabella ressamdan uzağı bakıyordu, kızıl saçları ensesinde gevşek bir düğüm halinde toplanmıştı. Konusuna rağmen -sevgilisinin yatağından yeni kalkmış bir kadın- portre hiçbir şekilde müstehcen ya da açık saçık değildi. Sessiz renkler zarif ve soğuktu, tek canlı renkler Isabella'nın saçları ve parlak sarı gül dalıydı. Bu, karısını sevgilisi olarak gören bir adam tarafından çizilmiş bir sevgili portresiydi. Aynı zamanda, eğer Beth bir yargıçsa, inanılmaz derecede iyi bir tabloydu. Işık, gölgeler, kompozisyon, renkler, yani küçük bir tuvale sığdırılmış pek çok şey. Ressam köşeyi süsleyerek imzalamıştı: *Mac Mackenzie*.

"Gördün mü?" Isabella usulca konuştu. "O gerçekten bir dahi."

Beth ellerini birbirine bastırđı. "Kesinlikle çok güzel." "Bunu evlendiğimiz günün ertesini sabahını yaptı. Eskizini yatak odasında yaptı, sonra da stüdyosunda boyadı. Kendisi buna acelecilik diyordu ama kendini durduramadığını söylüyordu."

"Haklısın, Isabella. O seni sevdi."

Sessiz gözyaşları Isabella'nın yanaklarından aşağı süzüldü. "Beni ilk balomda görmeliydin, aptalın tekiydim ve o da gördüğüm en okmŐ adamdı. Baloya davetli bile değildi; dedikleri gibi, bir bahis için 'geldi'. Beni kendisiyle dans etmeye zorladı, çok korktuğumu söyledi. Benimle alay etti ve ben onu boğmak isteyene kadar benimle dalga geçti. Bunu biliyordu, lanet olsun ona. Benimle bir balık gibi oynadı, tek yapması gerekenin beni ağına düşürmek olduğunu biliyordu." İ ekti. "Ve yaptı da. O gece onunla evlendim."

Beth tabloyu tekrar inceledi. Mac geceye bir eğlence olarak baŐlamıŐ olabiliridi ama sonu bambaŐka olmuştu. Resim ilham almış bir adamın eseriydi, tüm şefkati ve yumuşak renkleriyle. AŞık bir adamın eseriydi.

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi Beth.

Isabella gülümsedi. "Mackenzie'ler hakkında anlamam gereken şeyler var. Ian'ın dikkatini çektiğin için çok mutluyum ama sana bir kötülük yapmış olabilirim canım. Bir Mackenzie'yi sevmek seni paramparça edebilir. Dikkatli ol, sevgilim."

Beth'in kalbi kt küt atıyordu. Mac Mackenzie'nin aŐkla resmettiği güzel kadına tekrar baktığında, tedbir almak için çok geç olduğunu anladı. Beth, karşılaşmalarından sonra bir hafta boyunca Ian'ını görmedi. Bir sonraki ilişkilerini ayarlamak için söz verilen mesajını bekledi ama hiçbir şey gelmedi. Alt kattaki zil her çaldığında, bir uŐaĐın ya da hizmetçinin odasına doğru koştuğunu her duyduğunda irkilmemeye çalıştı. Günler tek kelime etmeden geçerken hayal kırıklığının acısını hissetmemeye çalıştı. Kendi kendine, onu arayıp sormamasının yüzlerce nedeni olabileceğini söyledi, en de Ian'ın ilgilenmesi gereken bir işi olmasıydı. Isabella, Hart'ın Ian'a kendisi için siyasi yazıŐmaları ve antlaŐmaları okutup hafızasına kaydettirdiğini, sonra da Hart'ın dikkat etmesini söylediği belirli ifadeler konusunda Hart'ını uyardığını anlattı. Ian aynı zamanda büyük bir matematik becerisine sahipti ve Mackenzie kardeşlerinin tüm yatırımlarını takip ediyordu. Her şeyi bilen bir kart ustası gibi

kartını masaya koyan Ian, piyasaların iniş ve çıkışlarını esrarengiz bir hassasiyetle takip etti. Ian özel akıl hastanesinden ayrıldıktan sonraki yıllarda Mackenzie'lerin zaten büyük olan servetini neredeyse ikiye katlamıştı.

"Hart'ın Ian'ı akıl hastanesinden çıkarmasının nedeni bu olsaydı hiç şaşırmazdım," dedi Isabella. "Bu benim için biraz haksızlık, ama Hart Ian'ın şaşırtıcı beynini çok fazla kullanıyor. Ian'ın baş ağrısı çekmesine şaşmamalı."

Beth, Ian'ın adına öfkелendiğini hissetti. Belki de Ian kardeşiyle çalışmaktan hoşlanıyordu, gerçi bundan hiç bahsetmemişti. Ama bu hafta boyunca ortalarda görünmemesini açıklıyordu. Cumartesi günü Isabella Beth'i bir başka fırtınalı baloya götürdü, bu seferki bir düşesin saray yavrusu evindeydi. Beth kendisine yırtıcı gözlerle bakan beyefendilerle dans etti. Eğer kendini beğenmiş genç bir kadın olsaydı, onların kendisinden gözlerinin kamaştığını düşünebilirdi, ama o daha iyisini biliyordu. Isabella'nın bohem arkadaşlarının çoğu imkânlarının çok ötesinde yaşıyordu ve büyük bir banka hesabı olan dul bir kadın tam da ihtiyaçları olan şeydi. Bayan Barrington burnunu çekerek, *"Kaliteli gibi davranan Fransız köylüleri,"* derdi. Tüm Fransa ulusunu onaylamaz, Beth'i yetiştirdiği için birazcık affederdi. Beth böyle bir beyefendiyle sıkı bir vals yaptıktan sonra bir köşeye çekilip kendini serinletti. Adam bir araba ve iyi hizmetçiler tutmanın maliyetinden bahsedip duruyordu. *Ama insan buna mecbur canım, yoksa görgüsüz görünür.* Bir hanımefendinin duymak istediği tatlı sözler. Bir hizmetçi ona bir not getirerek onu bu konuşmadan kurtardı. Beth müsrif beyefendinin yanından ayrıldı ve kâğıdı açtı.

Seni görmem çok acil. Evin tepesinde, ilk kapı. Ian. Beth'in nabzı fırladı. Notu buruşturup cebine koydu ve hızla eve girip dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktı. En tepede altınla süslenmiş girintili bir kapı buldu. Kapıyı açtığında, ortasında Ian Mackenzie'nin oturduğu süslü, küçük bir odayla karşılaştı. Adam elindeki cep saatine kaşlarını çatmış bakıyordu ve Ian içeri girdiğinde başını kaldırmadı. "Ian," dedi Ian nefes almaya çalışarak. "Ne oldu? Neyin var?"

Ian saatini kapattı ve yeğinin içine soktu. "Kapıyı kapat. Fazla

zamanımız yok."

Sekizinci Bölüm

Beth kapıyı kapattı ve sırtını yaslayarak durdu. "Ne zamanı?"

Sen iyi misin?"

"Buraya gel."

Beth balo elbisesinin sarın eteklerini kaldırdı ve nazıkçe ona doğru ilerledi. Nazıkçe çünkü ayakları çok dar ayakkabılarının içinde çoktan şişmişti ve dört kat tırmanmak yüzünü buruşturmasına neden olmuştu.

Ian elini tuttu ve onu son birkaç adıma kadar çekti. Kadın adamın sert bedenine yaslandı ve güçlü kolları onu sardı. "Ne... ?"

Onun sözlerini ağızıyla durdurdu. Dili onunkini okşadı, son karşılaşmalarından beri tam olarak sönmemiş olan korları karıştırdı. Bu adam öpüşebiliyordu. Beth güçlkle ondan uzaklaştı. "Eğer fazla zamanımız yoksa, belki de bana sorunun ne olduğunu söyleyen iyi olur." "Neden bahsediyorsun sen?"

"Not." Cebinden çıkardı. "Göndermedin mi?"

Ian bir kez baktı, kehribar rengi gözleri bir an için onunkilerle buluştu. "Ben yaptım." "Neden?"

"Demek bana geldin."

"Çok acil olduğunu söyleyerek beni buraya sadece öpmek için mi çağırdığını söylüyorsun?"

"Evet. İrtibatımızı sürdürmek için."

"Burada. Şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

Adam onu tekrar öpmek için eğildi ve kadın bir adım uzaklaşmaya çalıştı. Topuğu haliya takıldı ve adam onu kollarının arasında yakaladı.

Ian gülümsedi. Vahşı bir gülümsemeydi bu, avını yakalamış yırtıcının gülümsemesi. Gürleyen kalbi ona pek aldırmadığını söylüyordu.

"Burası başka birinin evi," diye denedi. "Evet."

Ses tonu "*Ne olmuş yani?*" diyordu.

Beth, herkesin evden çıktığından emin olduktan sonra ilişkilerini onun yatak odasında, gizlice yürüttüklerini hayal etmişti. Gizli ve köşede bir delik olacaktı-

İlişkileri hakkında pek bir şey bildiğinden değil. "Biri içeri girebilir," dedi. "Ve yatak yok." Ian usulca güldü. Onun güldüğünü daha önce hiç duymamıştı ve bu hoşuna gitmişti, yumuşak, gırtlaktan gelen ve karanlık. Ian kilidin küçük anahtarını çevirmek için odayı geçti, sonra kollarını arkadan ona doladı. "Yatağa ihtiyacımız yok."

"Bu zincirlerin hiçbiri rahat görünmüyor."

Saçlarının altına sokuldu. "Buna alışık değilsin." "İtiraf

ediyorum, bu benim ilk ilişkim."

Ellerini sıkıca kıvrılmış belinden göğüslerine doğru kaydırırken onun boynunu öptü. Beth gözlerini kapadı ve onun sıcak avuçlarına doğru eğildi.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Buna hiç alışık değilim. Ne yapmak istiyorsun?"

"Dokun sana," dedi kulağına. "Öğren seni. Bana dokunmanı istiyorum."

Beth'in kalbi yerinden fırladı. "Fazla zamanımız olmadığını söylemiştin."

"Hayır."

"O zaman ben ne yapacağım?"

Ian dekolte elbisenin açıkta bıraktığı boynunu yaladı. "Eteğini yukarı çek."

Bunu ayakta yapmayı mı bekliyordu? Beth bunun işe yarayacağından pek emin değildi, özellikle de korsesi kalçalarına kadar inerken. *Lanet olası iç çamaşırları.* Ian eteklerini tuttu ve yukarı doğru itmeye başladı.

Beth parmaklarını kumaşın içinde kıvırdı ve ona yardım etti. Oldukça zor bir işti ve Beth bunu planladığını bilseydi daha az kombinezon giyerdi diye düşündü. Ama elbisesinin çizgisinin iyi görünmesini istemişti, kibirli bir yaratıktı. En azından dans etmek için yapılan bu elbisede büstiyeri çıkarabilmişti. O eteklerini ellerinin arasında tutarken, Ian önündeki eğri sırtlı sandalyeyi sıyrıp oturdu. Böylece yüzünü pantolonuyla aynı seviyeye getirmiş oldu. Fildişi ipekten, oldukça ince, küçük işlemeli çiçeklerle süslenmiş yeni bir pantolon giymişti. Beth hayatında hiç bu kadar anlamsız, kadınsı iç çamaşırlarına sahip olmamıştı ama Isabella, Beth'in bunları alması için ısrar etmişti.

Ian pantolonların bantlarını çözdü. Elleri eteklerle dolu olduğu için Beth onu güçlükle durdurabildi, ama çekmeceleri indirdiğinde küçük bir gıcırtı çıkardı. Beth onun gözlerindeki yumuşamadan her şeyi görebildiği sonucuna vardı. Adam bacaklarının arasındaki saç kıvrımına dokundu. Vücudunda sıcak bir karıncalanma oldu ve boğazından yumuşak bir ses çıktı.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Beth zar zor nefes alabiliyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmadığım için mutluyum." "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın."

Sesi ciddiye, sanki onun küstah sözlerini ciddiye almış gibiydi. Öne doğru eğildi ve dudaklarını tüm gücüyle şişmekte olan memeye dokundurdu.

"Benim için ıslanmışsın." Ian'ın nefesi, başka birinin oturma odasında hiçbir erkeğin nefesinin dokunmaması gereken bir yerde ona dokundu. "Çok ıslaksın." Dili dışarı çıktı ve tadına baktı. *Tam burada düşüp öleceğim.* Bayan Barrington onu kapısında karşılayacak ve gülmekten katılacaktı. Temel şehvete teslim olursan böyle olur, jelim, derdi.

Peki ya Beth şehvetine yenik düşerek ölürse, cennetin kapısı onun için açılır mı?

Üzgünüm Aziz Peter, ama çok uzun zamandır bir erkeğin okşamasını hissetmemiştim. Thomas'ımı benden aldın; bunu telafi etmek için biraz bedensel zevk alamaz mıyım?

Ian onun sağ ayak bileğini kavradı ve yerde olan pantolonundan kurtardı. Kadının ayağını kalçasının yanındaki sandalyeye koyarak bacaklarını ona doğru açtı. Ellerini kadının kalçalarına doladı, öne doğru eğildi ve dilini kadının yarığına bastırdı. Kadın çığlık atmak istedi. Çok uzun zaman olmuştu. Kocalarıyla yatmayı bir yük olarak gören kadınlar için içten içe üzülmüyordu, çünkü bunun nasıl bir keyif olabileceğini biliyordu. Ama bu bilginin başka bir yönü daha vardı; yalnız geçirdiği uzun yıllar boyunca neyi özlediğini biliyordu. Ian'ın yetenekli dili sonunda onu özgür bıraktı. Ayağının sandalyede olduğu pozisyon, onu istediği kadar açmasına izin veriyordu. Ve bundan hoşlanıyor gibiydi. Dili kadının derinliklerini araştırırken başparmakları da ona masaj yapıyordu. Adam haklıydı:

Kadın ıslanmıştı ve Ian her damlasını yalayıp yuttu. Ian ona uzun süre işkence etti, çığlıklarını daha fazla tutamayana kadar onu içti. Beth kalçalarının döndüğünü, ellerinin eteklerinin etrafında kilitlendiğini hissetti. İçinden bir hıçkırık koptu, uzun zamandır ondan esirgenen kadınısı sevinç. Yüzünden aşağıya gözyaşları yağdı.

Ian geri çekildi ve yukarı baktı, gözleri onu yakıyordu. Düştüğünü hissetti ama Ian onu yakaladı ve kucağına çekti, güçlü kollarında güvendeydi. "Seni incittim mi?" Beth yüzünü onun güzel kokan omzuna gömdü. "Hayır. Harikaydı."

"Ağlıyorsun."

Beth başını kaldırdı. "Çünkü bir daha böyle bir mutluluk hissedeceğimi hiç düşünmemiştim." Elini onun yanağına koydu, bakışlarını kendisine çevirmeye çalıştı ama kendisine bakmasını sağlayamadı. "Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı ve sonra vahşi gülümsemesi geri döndü.

"Böyle bir mutluluğu tekrar hissetmek ister misin?" Beth dudaklarını birbirine bastırdı ama gülümsemesine engel olamadı. "Evet, lütfen," dedi.

Ian sandalyeye oturttu, sonra önünde dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarını açtı, sonra eğildi ve yetenekli ağzıyla yapabileceklerinin sadece yarısını yaptığını gösterdi.

"Şimdi, nereye , sevgilim?" Isabella balo salonundaki parlak eteklerin girdabında Beth'i çekti. "Gözlerinde bir bakış var. Ne yapıyordun sen?"

Ses tonu onaylamıyordu.

Beth balo salonunun dışındaki mermer kaplı fuayede Ian'ı gördü ve yanaklarının kızardığını hissetti. Isabella onun bakışını gördü ve sevinçten nefesi kesildi.

"Öpüşüyordun, değil mi Ian? Sevgilim, ne kadar harika."

Beth cevap vermedi. Eğer konuşursa, içten dışa doğru yanabilirdi. Bu ben miyim, Beth Ackerley? Saten giysiler içinde, elmaslarla parıldayan, Paris'in en çökmüş adamıyla kötü bir ilişki yaşayan?

Çocukluğundaki aç günlerini, pislik dolu sokakları ve zayıf çocukları, sarhoş erkekleri, çaresiz ve bitkin kadınları düşündü. Hayatının bu kadar dramatik bir şekilde değişebileceğini hiç hayal etmemişti.

Ian başka bir beyefendiyle konuşmak için durakladı, sonra onunla birlikte arkasını dönerek karanlık salonda geri yürüdü. Elbette balo salonuna girmeyecekti. Kalabalıktan nefret ederdi. Beth hayal kırıklığı acısını bastırdı. Ondan dansa katılmasını bekleyemezdi. Yoksa bu da ona söylediklerinin bir parçası mıydı, kalbini meşgul edemediği? Daha da aptal Beth. Isabella ve arkadaşlarıyla neşeli sohbetlerine devam etti ama dikkati sürekli dış salona kayıyordu. Ian bir daha ortaya çıkmadı.

Beth ve Isabella çok sonra evden çıkarken sis toplanıyordu. Isabella'nın beklediği arabaya doğru kaldırımındaki küçük alanı geçerlerken, Beth elektrik direklerinin arasındaki gölgede bir adam gördü. Adam uzaklaşınca

bakışlarını yakaladı ve lamba ışığı kısa bir süreliğine kalın, gür bıyığının üzerinde parladı.

"Bayan Ackerley."

Beth ertesi sabah Tuileries Bahçeleri'nde yürürken keskin bir dönüş yaptı. Tuileries Sarayı'nın yanmış kalıntıları, bu güzel yerde yaşanan şiddetin bir hatırlatıcısı olarak parkın karşısında belirliyordu.

Katie onun yanında yürüyordu, Beth bu kadar geç bir geceden sonra erken çıkmakta ısrar ettiği için somurtkandı. Isabella yataktan çıkmamış, derin bir uykuya dalmıştı ama Beth kendini enerjik ve huzursuz hissediyordu.

"Şık hanımlar asla öğleden önce kalkmaz," diye homurdandı Katie nefesinin altından. "Artık bizim modaya uygun olduğumuzu sanıyordum." "Sus, Katie," dedi Beth. Katie'ye önden yürümesini işaret etti ve siyahlar içindeki uzun adamın ona yetişmesini bekledi. "Eee?" diye sordu Katie'yi duyamayınca, "Beni takip ettiğinizi biliyorum, Müfettiş. Lütfen bana nedenini söyleyin."

"Sadece görevimi yapıyorum."

Rüzgâr nehirden esiyor, beraberinde küflü su kokusunu ve Notre Dame'dan gelen çan seslerini getiriyordu.

"Scotland Yard Paris'te olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Soruşturmanızın yasak olduğu cinayetleri mi araştırıyorsunuz?" "İzin aldım. Paris'te tatildeyim."

"O halde herhangi bir tutuklama yapmayacağınızı varsayıyorum." Fellows başını salladı, ela gözleri sertti. "Birini tutuklamak için bir neden olduğunu hissedersen, uygun kanallardan giderim. Surete'i bilgilendirir ve onlara elimden geldiğince yardımcı olurum." Beth ona soğuk bir bakış attı. "Sana arkadaşlarımı gözetlemeyeceğimi zaten söyledim."

"Bu öneriyi yenilemeye gelmedim."

"Faydasız olduğunu bildiğiniz için mi?"

"Çünkü dürüst olduğunuzu fark ettim Bayan Ackerley. Geçmişiniz düşünülduğünde şaşırtıcı."

"Demek istediğinizi anladım. Annem talihsiz evliliğine rağmen iyi yetiştirilmişti, lütfen unutmayın." "Evet, araştırma yaptım ve Surrey'den Hilton Yardley adında bir taşralı bey buldum. Çok saygın, çok İngiliz. Kızı, kökeni şüpheli bir kurbağayla evlenince kederinden ölmüş."

"Hayır, dört yıl sonra bir karaciğer rahatsızlığından öldü," dedi Beth. "Hiç şüphesiz kızının babamla evlenmesinin yarattığı şokun buna neden olduğunu söyleyeceksiniz."

Fellows kuru bir sesle, "Hiç şüphesiz," diye cevap verdi.

Beth döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı, ama Fellows ona kolayca ayak uydurdu. "Size başka bir konu için yaklaşmıştım, Bayan Ackerley."

"İlgilenmiyorum, Müfettiş."

"İlgileneceksin."

Beth o kadar ani durdu ki etekleri savruldu. Şemsiyesini sıkıca tuttu ve ona ters ters baktı. "Pekâlâ, ne oldu?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, ela bakışları onu aşağılayıcı bir tavırla taradı. Bıyıkları titredi. "Bayan Ackerley, benimle evlenmenizi istiyorum."

Dokuzuncu Bölüm

Beth bunun bir şaka olmadığını anlayana kadar Müfettiş Fellows'a baktı.

"Anlayamadım?"

Fellows, "Evlen benimle, Bayan Ackerley," diye tekrarladı. "Ben işi ve geliri olan saygın bir adamım, gerçi artık para konusunda endişelenmenize gerek olmadığını biliyorum. Ama derin sulardasınız, kendi iyiliğiniz için çok derin."

"Ve boğulacağımdan mı korkuyorsunuz?"

Fellows onun dirseğini kavradı. Parmakları Ian'ınki gibi güçlüydü. "Mackenzie'ler seni dibe çekecek. Bak Leydi Isabella'ya ne yaptılar. O masum bir genç kızdı ve şimdi kendi ailesi tarafından kabul edilmiyor. Senin sosyal konumun onunkinden bile daha kötü ve halkın gözünden düştüğün anda hiçbir şeyin kalmayacak. Paranızın bir önemi yok." Fellows'un sözleri samimiyetle çınliyordu. Ama samimiyetin ardında bir şey vardı, tam olarak çıkaramadığı bir dikkat.

"Alabileceğin en iyi teklif bu," dedi. "Buradaki jigoloların senin peşinden koştuğunu, servetinin peşinden nefes nefese koştuklarını gördüm. Seni mahvedecekler. Paranız umurumda değil, dedektif olmaktan mutluyum ve Scotland Yard'da ilerlemeye devam edeceğim."

Beth şemsiyesinin sapını parmak eklemleri acıyana kadar sıktı. "Beni şaşırtıyorsun. İtibarım hakkında neden bu kadar endişeleniyorsun?"

Ela gözlerinden gerçek bir öfke fışkırıyordu. "Çünkü Mackenzie'ler dokundukları her şeyi mahvediyor. O aileye yaklaşan her kadın acı çeker. En azından birini kurtarmak istiyorum."

"Bir tane mi?" diye sertçe sordu. "Başkaları da oldu mu?" "Hikayeleri bilmiyor musun?"

Fellows'un gözleri parlıyordu. Ona anlatmak istediği belliydi ve Beth bilmek istediği için lanetlenmişti. Parislilerin çoktan yıkmaya başladığı sarayın hüznü harabesini inceledi. Geçmişini temizliyor, hayaletlerinden kurtuluyordu.

"Lütfen söyleyin, Müfettiş," dedi. "Nasıl olsa gideceksiniz."

"Hart ve Cameron Mackenzie'nin eşlerinden bahsediyorum. Hart, bir markizin kızı olan bir kızla evlendi. Bu, başka bir genç kadının onu terk etmesinden sonraydı - zamanla akli başına gelmişti. Ama 'nin evlendiği zavallı kadın ondan çok korkuyordu. Onu İskoçya'daki o büyük eve ve asla dışarı çıkmasına izin vermemiş. Ona istediği varisi vermeye çalışırken ölmüş. Onu aile mezarına gömmek için beş dakikasını ayırdığı, sonra da süslü kadınlarla dolu evine geri döndüğü söylenir."

"Bu bilgiden çok eminsiniz." "Kaynaklarım var. Dük artık karısı hakkında konuşmuyor ve adının anılmasını reddediyor." "Belki de kederlidir."

Fellows homurdandı. "Pek olası değil. Kocanız vefat ettiğinde herkesin onun adını anmasını yasakladınız mı Bayan Ackerley?"

"Hayır." Thomas gittikten sonra hayatındaki boşluğu hatırladı. "Haklısın. İnsanların onu unutmasını istemedim. Adının her yerde anılmasını istedim. Thomas Ackerley iyi bir adamdı."

"Gördünüz mü? Lord Cameron'ın karısı da aynı şekilde trajik bir şekilde öldü, ancak o çok daha enerjik bir kadındı. Kendi ailesinin baş edemediği bir ateş parçasıydı. Oğlu doğduktan sonra bıçakla delirdi ve hem bebeği hem de Lord Cameron'ı öldürmeye çalıştı. O odada ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyor ama Lord Cameron dışarı çıktığında yüzü parçalanmış ve karısı yerde ölü yatıyordu."

Beth yüzünü buruşturdu. "Ne kadar korkunç." Cameron'ın yüzündeki yarayı görmüştü, elmacık kemiğinde derin bir kesik vardı. "Evet," diye onayladı Fellows. "Eğer o kadınları rahat bıraksalardı, bugün hayatta olurlardı."

"Onlardan herhangi biri miydi?" Beth ona sordu.

"Ölümlerinin intikamını almak için aileye eziyet mi ediyorsunuz?" Fellows şaşırmış görünüyordu. "Hayır, onları hiç tanımadım. Söz konusu hanımlar benim sınıfımın çok üstündeydi." "Ama önemseydiğiniz biri Mackenzie'ler tarafından incitildi." Adamın bakışı ona haklı olduğunu söylüyordu. "O kadar çok kişinin canını yaktılar ki, hatırladıklarından bile şüpheliyim."

"Ve bu önemsiz şey yüzünden, her ne ise, High Holborn cinayeti için Ian'ı suçlamak istiyorsunuz."

Fellows uzandı ve Beth'in dirseğini kavradı. "Onu Ian öldürdü, Bayan Ackerley. Sözlerime dikkat edin. Asla dünyaya salınmamalıydı - o tamamen deli ve ben bunu kanıtlamak niyetindeyim. Sally Tate ve Lily Martin'i öldürdüğünü kanıtlamak için her şeyi yapacağım ve onu sonsuza dek hapsedeceğim. O bunu hak ediyor."

Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, ağzı titriyordu. Yıllardır beslediği öfke derinlere inmişti ve Beth birden merakla doldu. Mackenzie ailesi bir polis müfettişini Diem'i yok etmeye bu kadar kararlı hale getirecek ne yapmış olabilirdi?

Bağrıışmalar duydu ve arkasına baktığında Ian Mackenzie'nin uzun cüssesinin onlara doğru koştuğunu gördü. Elinde bir baston vardı ve her adımında öfke saçıyordu. Rüzgâr Ian'ın şapkasını yere düşürürken aynı elindeki sopayı da düşürdü ve Fellows'u Beth'ten uzaklaştırdı.

"Sana ondan uzak durmanı

söylemiştim." "Ian, hayır."

Geçen sefer Ian adamı sarsmış ve itmişti. Bu sefer Ian'ın güçlü elleri boğazına yapıştı ve bırakmadı. "Onu rahat bırak, yoksa seni öldürürüm."

"Onu senden kurtarmaya çalışıyorum, seni pislik."

Ian kükredi, öfkesi o kadar parlaktı ki Beth bir adım geri çekildi. "*Ian.*" Mac Mackenzie çimlerin üzerinden koşarak geçti ve kardeşinin kollarını yakaladı. "Curry, yardım et bana, lanet olası." Zayıf, sıırım gibi adam ellerini Ian'ın kocaman koluna doladı ama bir ağacı sürüklemeye çalışan küçük bir köpek gibiydi. Mac Ian'ın kulağına bağırıyordu ama Ian onu duymazdan geldi. Bir kalabalık toplanmaya başladı. Sabah gezintisine çıkmış üst sınıf Parisliler, çocuklarıyla dadılar ve dilenciler parkın ortasında kavga eden çılgın İngilizlere bakmak için yaklaşıyordu.

Mac, Ian'ın ellerini Fellows'un boynundan çekerken küfürler savurdu. Serbest kalan Fellows dizlerinin üzerine çöktü, sonra pantolonunda ıslak çimen lekeleri olduğu halde kendini yukarı çekti. Boğazı kızarmış, yakası yırtılmıştı.

"Seni yakalayacağım," diye hırladı Fellows. "Tanrı şahidim olsun, sen daha nerede olduğunu anlamadan seni cellada doğru sallandıracağım." Dudaklarından köpükler akıyordu. "Seni yok edeceğim ve benden merhamet dilediğinde topuğumu kardeşinin suratına geçireceğim."

"Siktir git," diye bağırdı Ian.

Beth ellerini yüzüne bastırdı. Curry ve Mac kollarını Ian'ın ortasına dolayıp onu Fellows'tan uzaklaştırırken Katie ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Ian'ın yüzü mosmordu, gözyaşları yanaklarını kaplamıştı. Curry göğüs kemiğine bir yumruk indirirken öksürdü. "Durmalsın, şef," dedi Curry hızla. "Durmak zorundasın yoksa artık tatlı havayı soluyamayacaksın. O cehennem çukuruna geri döneceksin ve kardeşlerini bir daha asla göremeyeceksin. Daha da kötüsü, ben de seninle birlikte orada sıkışıp kalacağım."

Ian tekrar öksürdü ama yakalandığını anlamayan bir hayvan gibi hâlâ mücadele ediyordu. Mac, Ian'ın önüne geçti ve yüzünü tuttu.

"Ian, bana bak."

Ian geri çekilmeye, kardeşinin gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapmaya çalıştı.

"Bana bak, lanet olası."

Ian'ın başını döndürerek göz kapaklarını açmaya zorladı ve sonunda Mac'in gözleriyle Ian'ın kiler buluştu.

Ian durdu. Nefes nefese kalmıştı, gözyaşları yüzünde parlıyordu ama yine de durdu, büyülenmiş gibi Mac'in gözlerinin içine bakıyordu. Mac'in onu tutuşu yumuşadı ve Beth, Mac'in kendi gözlerinin de ıslak olduğunu gördü. "İşte böyle. İyisin." Ian'ın yanağını tutuşu bir okşamaya dönüştü ve sonra Mac öne eğilip Ian'ı alnından öptü.

Ian'ın nefesi boğuk ve duyulabilirdi. Bakışlarını indirdi ve parkın diğer tarafına baktı, kimseyi göremedi. Curry hâlâ kollarını tutuyordu. Ian onu silkeledi, sonra arkasını döndü ve yolda durmuş olan arabaya doğru ilerlemeye başladı. Arabacı yerde durmuş, atları tutuyor ve tedirgin görünüyordu. Beth, Ian ve Mac'in oradan geçtiklerini ve Ian'ın Beth'i Fellows'la birlikte görünce arabadan atladığını tahmin etti.

O zaman Mac ve Ian'ın buruşuk gece elbiseleri fark etti, Ian bir gece önce giydiği takım elbisenin aynısını giymişti. Erken kalkmamışlardı.

hala gece eğlencelerinden dönüyorlardı.

Ian Beth'e hiç bakmadı. Curry yerden Ian'ın şapkasını aldı, tozunu aldı ve arkasından yürüdü. Mac Fellows'a döndü, gözleri soğuk bakır gibiydi. "Londra'ya geri dön. Seni bir daha görürsem, ayakta duramayacak hale gelene kadar döverim."

Fellows zor nefes alıyor, boğazını ovuşturuyordu ama yılmamıştı. "Lord Ian'ı istediğın kadar dükün arkasına saklayabilirsin ama sonunda onu yakalayacağım. Bu seni korkutuyor, değil mi?"

Mac hırladı. Beth bu sessiz, güneşli parkta bir başka şiddet patlamasını hayal etti ve aralarına girdi. "Mac'in dediğini yap," diye yalvardı Fellows'a. "Yeterince sorun yaratmadın mı?"

Fellows sert ela gözlerini ona çevirdi. "Son bir uyarı, Bayan Ackerley. Onlarla aynı safta yer almayın. Bunu yaparsanız merhamet etmem."

"Onu duymadın mı?" Katie ellerini kalçalarının üzerine koyarak konuştu. "Çekil yoksa seni polise ihbar ederim. Ne komik olurdu değil mi? Fransız polisleri tarafından tutuklanan bir Scotland Yard 'teknisyeni?" Mac elini Katie'nin omzuna koydu ve onu Beth'e doğru itti. "Hanımını eve götür ve orada kalmasını sağla. Söyle benim . . . Bayan Ackerley'e daha iyi bakması gerektiğini söyle."

Katie ona çıkışmak için ağzını açtı ama Mac'in gözlerine bir kez baktı ve sustu. "O haklı Bayan A," dedi uysalca. "En iyisi eve gidelim."

Beth, Ian'ın geri çekilen sırtına son bir kez baktıktan sonra gözlerini Mac'e dikti. "Özür dilerim," dedi boğazı düğümlenerek. Mac hiçbir şey söylemedi. Beth Fellows'u görmezden geldi ve Katie'nin onu Rue de Rivoli'ye giden yola doğru çevirmesine izin verdi. Yol boyunca Mac'in gözlerini üzerinde hissetti, ama arkasına dönüp baktığında Ian arabaya girmiş ve başını ondan yana çevirmiş oturuyordu. Bir kez bile ona bakmadı ve Katie'yle birlikte uzaklaştı, bahçenin parlaklığı gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı.

"Onu kaybettim, değil mi?" Ian homurdandı.

Mac bir gümbürtüyle arabada onun yanına indi ve kapıyı kendisi çarptı.

"Ona hiç sahip olmadın, Ian."

Otobüs hareket ettiğinde Ian tanıdık bir hissizliğin üzerine çökmesine izin verdi. Şakağını ovuşturdu, öfke başının ağrmasına neden olmuştu.

İçindeki şeytana lanet olsun. Fellows'un uzanıp Beth'e dokunduğunu ve daha da kötüsü Beth'in onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığını görmek içindeki canavarı serbest bırakmıştı. Tek istediği ellerini Fellows'un boğazına dolamak ve onu sarsmaktı. Tıpkı babası gibi-

Mac içini çekerek anıyı yarıda kesti. "Biz Mackenzie'yiz. Mutlu sonlarımız olmaz." Ian elinin tersiyle gözlerini sildi ve cevap vermedi. Mac bir süre onu izledi. "Özür dilerim. Bana Paris'te olduğunu söylediğin anda o piçi göndermeliydim."

Ian arkasına yaslandı, konuşamıyordu ama düşünceleri dönüyor, kelimeler birbiri üzerine yuvarlanıyordu, ta ki sessiz kalmak zorunda kalana kadar. Pencereden dışarı baktı, ama geçen sokaklar yerine camda yansıyan Beth'i gördü, elleri güzel yüzünde beyaz çizgiler oluşturunuyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Mac bitkin bir halde. "Lanet , Ian, çok üzgünüm."

Hâlâ Ian'ın kolunu tutan Mac alnını Ian'ın geniş omzuna yasladı. Ian, Mac'in sıkıntısını hissetti ama ne kıpırdayabildi ne de onu rahatlatacak bir söz söyleyebildi. Mac'in stüdyosu Beth'in beklediği gibi değildi. Montmartre bölgesinde eski püskü bir daire kiralamıştı; birinci katta iki odası, evin üst katında da bir stüdyosu vardı. Zengin bir İngiliz aristokratının yaşayacağını hayal ettiğinden çok uzaktı.

Demir grisi saçları ve sert kahverengi gözleriyle bir boksör gibi yapılı bir adam kapıyı açtı. Beth telaşla geri çekildi ve çantasını göğsüne bastırdı. Bu adam bir güreş müsabakasında ya da bir bardaki kavgada görülebilecek biriydi, Paris'te kapıları açan biri değil. Ama hayır, Mac'in uşağı gibi görünüyordu. Isabella ona dört kardeşin alışılmadık uşaklarını sokaklardan topladıklarını, böylece ajanslarda zaman ve masraftan tasarruf ettiklerini söylemişti. Curry, Mac'in

Yankesici, Bellamy bir boksör, Cameron'ın uşğı bir Roman ve Hart da Londralı bir finansçının gözden düşmüş kâtibi.

Beth kim olduğunu söylediğinde Bellamy'nin haydut gibi yüzündeki alaycı ifade kayboldu. Neredeyse kibar bir ifadeyle onu üç kat merdiven çıkarak en üstteki kapıya yönlendirdi. Stüdyo tüm katı kaplıyordu ve iki büyük tavan penceresi gri Paris gökyüzünü içeri alıyordu. Öte yandan manzara nefes kesiciydi. Beth dik bir tepeden aşağıya doğru çatıların arasından Paris'in düz ovasını ve uzaktaki bulutlarla kaplı tepeleri görüyordu. Mac devasa bir tuvalin önündeki merdivene tünemişti, saçları onu bir Çingene gösteren kırmızı bir tülbentle örtölüydü. Elinde uzun bir boya fırçası tutuyor ve kaşlarını çatarak tuvaline bakıyordu. Ellerine, yüzüne, ressam önlüğüne ve etrafındaki zemine boya sıçramıştı.

Önünde yükselen sekiz metrelik tuvalin üzerinde bir sütun ve tombul, çıplak bir kadın figürü kabaca işlenmişti. Mac, kadının mahrem yerlerini ıskalayan bir örtünün kıvrımlarına odaklanmıştı ama model seğirmeye devam ediyordu.

"Kıpırdamadan duramaz mısın?"

Model Beth'i gördü ve kıpırdanmayı bıraktı. Mac omzunun üzerinden baktı ve o da hareketsiz kaldı.

Ian gölgelerin arasından çıktı. Saçları dağınıktı, sanki sık sık yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdiriyor, belki de şakaklarından birine masaj yapıyordu. Altın rengi bakışları Beth'in üzerinde gezindi ve sonra kasıtlı olarak pencereden dışarı bakmaya başladı. Beth boğazını temizledi. "Otelinizdeki kapıcı buraya geleceğinizi söyledi," dedi Ian'ın arkasından.

Ian dönmedi.

"Kibele," diye tersledi Mac, "aşağı in ve Bellamy'ye sana çay vermesini söyle."

Kibele ciyakladı, sonra ağır bir aksanla konuştu. "Bellamy'nin yanına gitmeyeceğim. Beni çok korkutuyor. Bana sanki ellerini boğazıma dolamak istiyormuş gibi bakıyor." Mac, "Nedenini anlayamıyorum," diye mırıldandı ama Beth araya girdi.

"Her şey yolunda. Önemli değil. Buraya sadece özür dilemeye geldim. İkinizden de."

"Özür dileyecek ne halin var senin?" Mac dedi ki. "Suçlu olan arkadaşlar, adamı patlatın. Ona bizden uzak durması söylenmişti."

Beth pencereye doğru yürüdü, eldivenli parmakları çantasının sapına sıkıca yapışmıştı. Camda yansıyan Ian'a baktı, yüzü tamamen hareketsizdi.

"Çok haklıydın, Ian," dedi usulca. "Müfettişi kulağında bir pireyle göndermeliydim. Bunu yapmadım çünkü beni şeyleri merak ediyordum. Bayan Barrington her zaman merakın benim en büyük günahım olduğunu söylerdi ve haklıydı da. Ailenizin geçmişini kurcalamaya hiç hakkım yoktu ve bunun için çok özür dilerim."

"Çok güzel," diye alay etti Kibele.

Mac merdivenden atladı, Kibele'ye bir sabahlık fırlattı, onu kulağından tuttu ve kendisiyle birlikte odadan dışarı çekti. Kibele çığlık attı ve Fransızca küfretti. Kapının çarpma sesi duvarları sarstı ve sonra her şey sessizleşti Beth aklını toplarken bitmemiş tabloyu inceledi. Resmedilen kadın ayaklarının dibindeki su dolu kaseye bakıyordu. Islaklık lekeleri sudan yeni çıktığını gösteriyordu. Sanki kurulanıyormuş gibi sırtında ince bir eşarp tutuyordu.

Isabella'nın ona gösterdiği gibi şehvetli bir tabloydu ama Beth aradaki farkı hemen anlamıştı. Bu resimdeki kadın bir şeydi, renkli etten bir kıvrım. Ayaklarının banyo ya da arkasındaki sütundan daha fazla bir insan değildi. Isabella'nın resmindeki kadın Isabella'. Mac *karısının* resmini yapmıştı, her vuruş sevgiyle yerleştirilmiş, her gölge dikkatle yerleştirilmişti. Bu banyo için herhangi bir kadın modellik yapmış olabilirdi - sadece Isabella onun resmindeki kadın olabilirdi. Beth şövaleden döndü ve Ian'ın dik duruşuyla yüzleşti. "Sana bir hediye aldım." Ian hâlâ kıpırdamamıştı. Beth çantasının kilidini açtı ve küçük bir kutu çıkardı.

"Isabella ile alışveriş yaparken gördüm. Senin almanı istedim."

Ian gözlerini ondan ayırmadan bakmaya devam etti, geniş omuzlarının şekli kirli pencereden yansıyor. Beth kutuyu pencere kenarına bıraktı ve arkasını döndü. Eğer onunla konuşmak istemiyorsa, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ian elini düz bir şekilde pencere camına bastırdı, hâlâ ona bakmıyordu. "Bunun suçlusu nasıl sen olabilirsin?" Beth gitmeye hazırlanırken eline geçirdiği eteği bıraktı.

"Çünkü dün parkta Müfettiş Fellows'la konuşmayı reddetmiş olsaydım, onu asla göremeyecektiniz. Isabella'nın evine geldiğinde ve o korkunç suçlamalara başladığında onu dışarı attırmalıyım, ama kendi iyiliğim için fazla meraklıyım. Her iki seferde de ne söyleyeceğini duymak istedim."

Ian sonunda yüzünü ona döndü ve elini pencereden ayırmadı. "Beni koruma. Hepsi beni korumaya çalışıyor." Beth onun yanına gitti. "Seni nasıl koruyabilirim ki? Burnumu sokmam yanıştı ama senin hakkında her şeyi öğrenmek için Fellows'la konuşmak istediğimi kabul ediyorum. Yalanlarını bile." "Onlar yalan değil. Biz oradaydık."

"Arkadaşların gerçeği yorumlaması o zaman." Bir elini pencere pervazına dayadı. "Bana sana ne söylediğini anlat. Her şeyi." Sözlerini beklerken bakışları kızın ağzında duruyordu.

Ona Fellows'un kendisine anlattıklarını, adamın ani evlilik teklifi de dahil olmak üzere anlattı. Fellows'un babası hakkındaki spekülasyonlarını kendine sakladı, bir gün Ian'a açıklaması gerekecekti ama şimdi değil.

Beth teklife geldiğinde, Ian tekrar pencereye döndü. "Kabul ettin mi?"

"Tabii ki hayır. Neden Müfettiş Fellows'la evlenmek isteyeyim ki?" "Çünkü evlenmezsen seni mahveder."

"Bırak denesin." Beth ters ters baktı. "Ben korunacak bir sera çiçeği değilim; dünya hakkında bir iki şey biliyorum. Yeni servetim ve Bayan Barrington'ın onayı itibarım için çok şey yaptı, artık düşkünler evindeki kız değilim, hatta fakir bir papazın dulu bile değilim. Zenginlerin yaptıkları yanlarına kâr kalıyor. Bu gerçekten iğrenç."

Nefesi tükendiğinde, Ian'ın tek kelime bile etmediğini fark etti. "Özür dilerim. Bazen, özellikle de sinirlendiğimde çok konuşurum. Bayan Barrington sık sık bundan söz ederdi."

"Ve neden Bayan Barrington'ı her konuşmaya dahil ediyorsun?"

Beth gözlerini kırptırdı. Sesi daha kendisinden geliyordu. "Bilmiyorum. Sanırım üzerimde büyük etkisi oldu. Ve fikirleri. Pek çok, pek çok fikir."

Ian cevap vermedi. Pencere kenarına uzandı ve paketi aldı, güçlü parmakları kâğıdı kısa sürede kavradı. Ahşap bir kutuyu açıp içine baktı, ardından stilize kıvrımlarla kabartılmış düz altın bir iğne çıkardı.

"Yakan için," dedi Beth. "Eminim sende düzinelerce vardır ama ben güzel olduğunu düşündüm."

Ian sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakmaya devam .

"Arkasına kazıttım."

Ian iğneyi ters çevirdi, Beth'in dükkânda uzun süre üzerinde düşündüğü yazıyı okurken gözleri parladı.

Ian'a, dostça. B.

"Üzerime koy," dedi.

Beth titreyen bir elle iğneyi kaşmirin içinden geçirdi. Adamın vücudu paltosunun altında sertti ve parmaklarını bir an için adamın göğsünde dinlendirdi.

"Beni affediyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Kalbi daha hızlı atıyordu. "Sanırım çok fazla şey beklememeliyim."

"Affedilecek bir şey yok." Ian onun elini sıkıca kavradı. "Beni parkta gördükten sonra Paris'i terk edeceğini düşünmüştüm."

"Mümkün değil. Kardeşin bana henüz çizim dersi vermedi."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Beth hemen düzeltti, "Şaka yapıyordum."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden kaldın?"

"İyi olduğundan emin olmak istedim." Ian'ın

bakışları onunkileri geçti. "Gördün."

Beth onun neredeyse morarmış yüzünü, boğuk küfürlerini, sert yumruklar halindeki ellerini, kardeşi ve Curry'nin onu sürükleyerek götürüşünü hatırladı.

"Çoğu zaman uzak duruyor. Ama onun sana dokunduğunu gördüğümde, Beth'im, bir ateş gibi yükseldi. Seni korkuttum." "Oldukça korkuttun." Ama kastettiği şekilde değil. Beth'in babası sarhoş olduğunda şiddetli öfkelere meyilliydi. Ondan kaçır ve o evden çıkıp gidene kadar küçük bedenini saklayabileceği her şeyin arkasına sinerdi. Ian'la birlikte kaçmak istememişti. Fellows'a zarar verebileceğinden hiç şüphesi yoktu ama Ian'ın ona zarar vereceğinden korkmamıştı. Yapmayacağını biliyordu. Daha çok kendine zarar vermesinden ya da oradan geçen bir polisin onu tutuklamaya karar vermesinden korkmuştu. Beth yanağını Ian'ın gömleğinin önündeki sert beyaz kumaşa yasladı. "Bana seni korumamamı söyledin ama ben sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Benim için yalan söylemeni istemiyorum." Sesi kulağının dibinde gürleyerek kalbinin güçlü atışını gölgede bıraktı. "Hart benim için yalan söylüyor. Mac ve Cam yalan söyler; Curry yalan söyler." "Sözlü çekim gibi geliyor. Ben yalan söylüyorum; sen yalan söylüyorsun; o, o, o yalan söylüyor. "

Ian sustu ve o da başını kaldırıp baktı. "Ben çok dürüst bir insanım, Ian. Söz veriyorum."

Parmaklarının arkasını kızın yanağında gezdirdi. Beth konuşmaya devam etmek için delice bir ihtiyaç hissetti.

"Bu bulutlar çok kalın. Yağmur yağabilir."

"Güzel. O zaman resim yapmak için çok karanlık olacak ve Mac o lanet kızı evine gönderecek."

"Onun sevgilisi değil, değil mi?" Beth yüzüklerini dudaklarına götürdü. "Oh, canım, soru sormadan duramıyorum. Cevap vermek zorunda değilsin."

"Onun sevgilisi değil."

"Güzel." Tereddüt etti. "*Biz* sevgili miyiz?"

"Rozette 'dostluk içinde' yazıyor."

"Dkkn sahibi tarafından 'aşkma' yazdırmaya ikna edilemediğim için.

Ayrıca, Isabella hemen yanımda duruyordu."

Ian uzun bir süre sessiz kaldı, hem ona bakıyor hem de bakışlarını ondan kaçırıyordu. Ian'ın gözlerinin bir ileri bir geri gidip geldiğini gördü, huzursuzdu, asla durulmak istemiyordu. "Sana aşık olamayacağımı söylemiştim," dedi. "Ama aşık oldun."

Kalbi kt küt atıyordu. "mi?"

"Kocanla."

Pek çok kişi Thomas Ackerley hakkında konuşmak

istiyordu. "Ben konuştum. Onu çok severdim."

" bir şeydi?" Kelimeleri o kadar alçak sesle söylüyordu ki, kadın onları zar zor yakaladı. "Bana sevmenin nasıl bir his olduğunu açıkla Beth. Anlamak istiyorum."

Onuncu Bölüm

Ian altın rengi gözleri alev alev yanarak onun dünyanın gizemlerini açıklamasını bekledi. "Bu hayal edilebilecek en ilahi şey," diye denedi.

"İlahiyat hakkında bir şey duymak istemiyorum. Et ve kemik hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Aşk arzu gibi midir?"

"Bazı insanlar öyle düşünüyor."

"Ama sen bilmiyorsun."

Güneşin sıcaklığını kesen bulutlara rağmen Beth'in sırtından ter damlıyordu. Ian Mackenzie'nin sorularıyla ilgili sorun, cevaplanamayacak sorular sormasıydı. Oysa nasıl cevap vereceğini bilmesi gerekirdi -herkesin bilmesi gerekirdi. Ama yapamazlardı, çünkü herkes biliyordu. Ian hariç herkes. "Arzu da bunun bir parçası," dedi yavaşça. "Bir başkasının bedenine duyulan aşk. Ama aynı zamanda kalplerine ve zihinlerine ve ne kadar saçma olursa olsun yaptıkları tüm aptalca şeylere duyulan sevgi. Onlar bir odaya girdiğinde dünyanız aydınlanır, tekrar çıktıklarında ise kararır. Sevgilinizle birlikte olmak istersiniz, böylece onu görebilir, ona dokunabilir ve sesini duyabilirsiniz, ama aynı zamanda onun mutluluğunu da istersiniz. Bu bencilce ama tamamen de öyle değil." "Arzu ve isteği hissedebiliyorum. Seni güzel buluyorum ve seni istiyorum."

Kadın ısındı. "Gururuma çok iyi geldiğini söylemeliyim. Ama bir kadını arzulamadığında, ona karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Hiçbir şey."

Beth derin bir iç çekti. "İşte bu yüzden, Ian Mackenzie, kalbimi kıracağını söyledim."

Bakışları pencereden dışarı, bulutlarla kaplı Paris'e kaydı. "İstemek yeterli değil mi? Arzu o kadar güçlü ki, onu gerçekleştirmek için her şeyi yaparsınız?"

"O an için çok güzel, ama uzun , bence hayır."

"Akıl hastanesinde, kısa vadeli düşünmeyi öğrendim." Daha genç bir Ian hayal etti, sırık gibi ve henüz erkek vücuduna kavuşmamış, şaşkın ve yalnız. Şaşkın çocuk ona, on beş yaşında kendini terk edilmiş bulan, yırtıcı hayvanların kol gezdiği ve kurbanları olmasını beklediği kızı hatırlattı. Şimdi bile, saygın bir isme ve servete sahip olsa da, Beth hiçbir zaman kendini tamamen güvende hissetmemişti.

"İtiraf etmeliyim ki ben de kısa vadeli öğrendim," dedi.

"İstediyini hissediyorsun." Ian onun parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı ve avuç içlerini birbirine bastırdı.

"Düşes'in evinde hissettin." Yüzü . "Tabii ki hissettim. Beni o oturma odasında eteklerim kulaklarıma kadar çekmiştin. Nasıl hissetmem?" "Tekrar hissetmek ister misin?"

İçinden heyecan fısıldadı. "Bir hanımefendi olsaydım, elbette bir daha asla böyle hissetmek istemediğimi söylerdim. Ama aslında istiyorum. Hem de çok."

"Güzel, çünkü vücudunu görmek istiyorum." Beth yutkundu. "Zaten büyük bir kısmını gördün."

Ona karanlık bir gülümseme gönderdi. "Ve iyiydi. Gerisini görmek istiyorum. Hemen şimdi."

Beth kapıya doğru bir bakış fırlattı. "Mac her an dönebilir." "Biz gidene kadar uzak duracak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Mac'i tanıyorum."

"Pencere ..."

"Kimsenin göremeyeceği kadar yüksek."

Beth onun en temel itirazlarına cevap verdiğini kabul etmek zorundaydı. Başka itirazları da olması gerektiğini biliyordu ama şu anda onları hatırlayamıyordu.

"Peki ya tercih edersem?" "O zaman bekleriz."

Beth tereddüt etti, bacakları su gibiydi ama aynı zamanda, bir yangın dışında hiçbir şeyin onu bu odadan çıkmaya ikna edemeyeceğini de biliyordu. Çok büyük bir ateş.

"Düğmeler için yardıma ihtiyacım olacak," dedi.

Beth'in giysileri, sade güzelliği ortaya çıkarmak için soyulan karmaşık bir ambalaj gibi katman katman çıktı. Giysileri teker teker çok renkli bir katman halinde stüdyonun kanepesine düştü: zengin mavi korsaj ve üst etek, daha parlak mavi bir iç etek, yaz için açık renk kumaş. Her ikisi de beyaz olan iki ipek kombinezon, sonra korse kılıfı, en sonunda Ian keten korsenin bağını kendisi çözene kadar.

Ian'ın uyarılmışlığı zonkluyordu ve onu bütün çıplaklığıyla görmeden mutlu olamayacağını biliyordu. Dantelli pantolonunu çözdü, sonra da kombinezonun düğmelerini açtı. İpek giysiler zarıfçe yere süzüldü ve Beth onun için çırılçıplak bir şekilde giysilerden çıktı. Ona doğru uzandı ama Ian geri çekildi ve Beth durdu, kafası karışmıştı.

Saçları soyunmaktan dağılmıştı, başının üstündeki bukleler küçük lüleler dökülüyordu. Kolları yumuşak ve yuvarlaktı, kalçaları da öyle, beli yıllarca korse giydiği için kıvrımlıydı.

Belinden itibaren kalçaları yumuşak ve sıkı kalçalara doğru hafifçe genişliyordu. Küçük, yıldızlı odada eteklerini kaldırdığında koyu renk saçlarını görmüştü ama şimdi gün ışığının dokunuşuyla daha da güzeldi.

Ian'ın yakın incelemesi altında kızardı ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Ian bir sandalyenin arkasına yaslandı ve onun güzelliğinin tadını çıkardı. "Benden saklanmana gerek yok." Beth tereddüt etti, sonra küçük bir kahkaha attı ve kollarını iki yana açarak döndü. Her yöne uzanan bukleleri, gülen ağzı, solmakta olan güneş ışığında parlayan mavi gözleriyle o kadar güzeldi ki. Bulutlar kalınlaştı ve yağmur yağmaya başladı, ama bu odanın içindeki ışıltıyı azaltmadı. Beth yine güldü. "Hayat ne kadar tuhaf?" diye sordu.

"Bir an beş parasız, silik bir yoldaşsınız, bir an sonra Paris'te zengin bir bohem. Bir an bir angaryacı, bir an sevgilerinize hediyeler alıyorsunuz."

Sözleri su gibi üzerinden akıp gitti. Daha sonra her birini tam sırasına göre hatırlayacaktı ama onları asla şu an anladığından daha iyi anlayamayacaktı.

Beth, Kibele'nin düşürdüğü örtüyü yakaladı ve kendi etrafında döndürdü. Tül gibi kıvrımlar kalçalarını ve göğüslerini yakalıyor, onu en ufak bir şekilde saklamıyordu.

Etrafında dönüp duruyor, gülüyordu.

Ian, kız dönerek yanından geçerken örtüyü kavradı ve onu kendisine doğru çekmek için kullandı. Hâlâ gülerken tökezleyerek kollarına düştü. İlk öpücüğü dudaklarını ayırdı ve ona doğru erirken kahkahalarını durdurdu.

Beth onun en kötü halini görmüştü ama yine de bugün buraya gelmiş, özür dileyerek ona bir hediye vermişti. Göğsündeki altın iğnenin parıltısını yakaladı ve kalbi iğnenin altında ısındı.

Diğer kısımları da oldukça sıcaktı. Onu kendine doğru kaldırdı, kollarındaki uysal, çıplak bedenini sevdi. Eğer Beth bir fahişe olsaydı, Ian onu çoktan sandalyenin üzerine yatırır ve daha fazla uzatmadan alırdı. Ama Beth'in kocası ona yatağın zevklerini öğretmiş olsa da, fahişelerin kaba çiftleşmeleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Mükemmel bir inançla ona gülümsedi, yeni açan bir çiçek gibi.

Beth'in kırılgan güveni Ian'ın ellerindeydi. Korunmak istemediğini söyleyerek hırlamıştı ama *onu* koruma içgüdüğü çok güçlüydü. Beth dünyada çok yalnızdı, çok savunmasızdı ve bunun farkında bile değildi.

Ian ellerini kızın sıcak vücudunda gezdirdi, onu kendine çekmek ve bırakmamak istiyordu. Ona bir şey olması, başka erkeklerin ondan bir şeyler talep etmesi düşüncesi düşüncelerini çılgına çeviriyordu.

"Öp beni," dedi.

Beth onun ağzına gülümsedi. Kollarını ona doladı, tül den örtü boynuna dolandı. Tadı ılık bal gibiydi, inanılmaz bir tatlılık. İçinde derinlerde bir şey karşılık verdi. Ian arzusunun farkındaydı ama bundan daha fazlasıydı. Geniş dizini onunkinin arasına kaydırarak ve onu öperken öne doğru itti. Ellerini kalçasına koyarak onu destekledi, ta ki kadın güvenle Ian'ın kalçasına oturana kadar. Ian tutuşunu biraz gevşeterek onun taş gibi sert kalçasına doğru kaymasına izin verdi. Beth şaşırarak görünüyordu ve sonra dudaklarından yumuşak bir ses çıktı.

Ian ellerini gevşekçe kızın kalçalarında tutarak onu sert bacağına doğru salladı ve ona kendini tatmin etmeyi öğretti. Tatlı ve heyecan verici kokusu etrafını sarmıştı.

onu. Onu öptü, sonra da kumaşın yarığına verdiği garip hissin tadını çıkarması için onu yalnız bıraktı. Beth bir ileri bir geri gidip geliyor, nefesi hızlanıyor, yanakları pembeleşiyor ve terden ıslanıyordu. Daha önce hiç kendini tatmin etmediğini fark etti. Bu onun için yeniydi, şaşırtıcı ve zevk vericiydi. Başı geriye gitti ve gözlerini kapattı. Saç telleri boynundan aşağı süzülüyor, dudakları arzuyla aralanıyordu. "Ian," diye fısıldadı. "Ne istediğimi nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

Biliyordu çünkü vücudu ona söylemişti. Beth'in şu anda yaptığı gibi dokunuşunun altında yükselen, gözleri zevkle yumuşayan kadınlardan hoşlanıyordu. Kadınlar zevke teslim olduklarında her zamankinden daha güzel oluyorlardı. Kokularını, tatlarını, iç çekişlerinin sesini, ellerinin altındaki vücutlarının sıcaklığını seviyordu.

Bu, Ian'ın Mac'in stüdyosunda tamamen giyinik olarak durabileceği ve Beth'in zevkten çıldırabileceği anlamına geliyordu. Bunun gücü hoşuna gitmişti ve Beth'in gözlerinin genişlemesini izlemenin ve nefesinin çılgınca zevk çılgınlıklarına dönüştüğünü duymanın keyfini çıkarıyordu. Ian onun alnındaki bir kıvrımı dudaklarının arasına aldı. Onu mümkün olan her şekilde istiyordu ama yavaş yavaş baştan çıkarmanın, ona her seferinde bir tat vermenin, onu istemeyi öğrenmesini izlemenin tadını çıkarıyordu. Bir gece ona sahip olacaktı. O zamana kadar Beth onu o kadar çok isteyecekti ki, onu sonsuza dek kendine ait kılabilirdi. Ian kendi de kabul ettiği gibi aşktan anlamıyordu ama Beth'in hayatında olmasının uğruna çabalamaya değer bir şey olduğunu biliyordu. Ian ona ilk kez evlenme teklif ettiğinde hayır demişti; mantıklı bir şekilde evlenmeye niyeti olmadığını açıklamıştı. Ama Ian onun fikrini değiştirecekti. Ian Mackenzie gerçekten istediği şeyi elde etmekte iyi olmayı öğrenmişti. Beth'in çılgınlıkları stüdyonun yüksek tavanında çınladı. Ian'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sertçe öptü. "Teşekkür ederim, Ian," diye fısıldadı. Ian parmaklarını onun poposuna batırdı ve öpücüğe karşılık verdi, orgazmı azalırken onun tadına baktı. Düşesin küçük oturma odasında ona teşekkür etmişti ama yine de içindeki canavarı sakinleştiren oydu. Sadece birkaç değerli an için bile olsa ona bu huzuru verdiği için teşekkür etmeliydi.

Beth birkaç gün sonra günlüğüne, "*Gerçekten kötü bir kadın oldum,*" diye yazdı. Kendimi her gün *Ian'la birlikte yapacağımız yaramazlıkları* beklerken buluyorum. *Dün Isabella ve bana Drouant'a kadar eşlik etti.*

Herkesin kimin kiminle olduğunu görmek için gittiği çok şık yeni bir restoran. Ian pek konuşmaz ve Isabella ile benim saksâğanlar gibi dedikodu yapmamıza aldırmaz - daha doğrusu Isabella bana gördüğü insanlar hakkında her şeyi anlatır, ben de büyük bir keyifle içime çekerim. Ian bütün yemek boyunca masanın altında elimi tuttu. Isabella biliyordu, tabii ki biliyordu. Ian'ın bana olan ilgisinden oldukça büyülenmiş görünüyordu. Ama Ian'ın elimi nasıl tuttuğunu bilseydi, bu kadar iyimser olmayabilirdi.

Ian bir kadının elini tutmak kadar basit bir şey yapamaz. Başparmağını bileğimde ve eldivenimin altında gezdiriyor, vücuduma vahşi bir sıcaklık veren noktalar buluyor. Yumuşak parmaklarıyla avucumun içini okşuyor ve sonra parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sertçe tutuyor, sanki bana elimin onunkiyile birlikte oraya ait olduğunu öğretiyor. Sakin bir şekilde sole meuhiere'sini ya da Isabella'nın denememiz için ısrar ettiği egzotik karışımı yiyor ve tek kelime etmiyor. Ian ve ben sevgiliyiz - bu kelimeyi kaleme almak benim için ne kadar garip. Yine de ilişkimizi evlilik yatağında tamamlamadık. Mac'in stüdyosunda, giysilerini çıkaracağını ve benimle kanepede çiftleşeceğini düşünmüştüm. Ama yapmadı. Ben tamamen ona yaslanmışken, tek bir dikişini bile atmadı, yakasını bile gevşetmedi. Hayal kırıklığına uğradım.

Ancak çıplak tenimin paltosunun kumaşına değmesi tuhaf ama hoş bir duyguydu. Kendimi hiç bu kadar ahlaksız düşünmemiştim ama bu beni oldukça vahşi ve hissettirdi. O odada her şeyi yapabilirdim, benden istediği her şeyi ama nazikçe giyinmemi ve Isabella nerede olduğumu merak etmeden gitmemi önerdi. Gittim ama gitmeden önce beni öpüş şekli daha sonra başka maceralar yaşayacağımızın sözünü veriyordu. Ve Tanrım, bugün bir macera yaşadım. . . . Beth yazısına ara verip pencerelere vuran yağmuru dinledi. Paris'e bir dizi yaz fırtınası gelmişti, yağmur ve rüzgar durmaksızın şehrin içinden fışkırıyordu. Beth'in sabah yürüyüşünü mahvetmiş ve Isabella'yla birlikte mağazalara bakarak gezinmelerine engel olmuştu.

Ian bugün Isabella ve beni parka götüreceğini söylemişti ve belirlenen saatte geldi. Isabella kayrak grisi gökyüzüne bir kez baktı ve gitmeyi kesinlikle reddetti. Eğer temiz hava almayı bu kadar çok istiyorsak, dedi, Ian ve ben onsuz da gidebilirdik. Ian öyle ya da böyle umursuyormuş gibi görünmüyordu, bu yüzden kendimi onunla yalnız arabaya binerken buldum. O zaman

Isabella havadan biraz fazla mı etkilenmişti? Elini hemen başına migreninin tuttuğunu mu söyledi? Benim uygunsuz davranmamı istiyor gibi görünüyor -belki de Ian'ı evlenme teklif etmeye teşvik etmek için? Ama Ian ve ben yetişkin insanlarız -Isabella'nın söylediğine göre Ian yirmi yedi yaşında, yani 1.1'den iki yaş daha genç.

Ben annesinin eteklerinin arkasına sığınan bakire bir genç kız değilim, o da karanlık bir kötü adam değil. Biz sadece aynı yaşta bir dul ve bir bekâr olarak birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Araba parkın içinde hızla ilerlemeye başladığında, Ian'a Mac'in stüdyosunda onun kıyafetlerini vücudumda hissetmekten ne kadar hoşlandığımı cesaretle söyledim. O sıcak, eritici gülümsemesiyle gülümsedi ve eğer böyle bir duygudan hoşlanıyorsam, o anda donumu indirebileceğimi ve kucağına çırılçıplak oturabileceğimi söyledi. Bu düşünce beni anında tahrik etti ve Ian bunu biliyordu, lanet olası adam. Beni bu duruma sokmaktan zevk aldığına inanıyorum. İtaat etmedim, çünkü arabanın bir kaza geçirdiğini ve dantelli donum ayak bileklerimdeyken güvenli bir yere kaçmaya çalıştığımı hayal Paris, Londra'dan daha müsamahakâr bir yer ama sanırım burada bile bunu asla yaşayamazdım. Ian korkularıma gülümsedi ve neredeyse yakalanmanın eğlencenin bir parçası olduğunu söyledi. Ben de onun çıplak tenimin çoğunu gördüğünü, benim ise onunkinin bir kısmını bile görmediğimi söyleyerek karşılık verdim.

Sonra bana aklımda hangi parçanın olduğunu sordu.

Ben, elbette, onun her yerini görmek istiyorum. Takım elbiselerinin altındaki sert kas hissi iyi bilenmiş bir vücuda işaret ediyor ve herhangi bir parçasını görme düşüncesi heyecandan nabzımın atmasına neden oluyor. Ne yazık ki hareket halindeki bir vagondaydık ve Ian'ın tüm kıyafetlerini çıkarıp sonra tekrar giymesi pratik olmazdı. Bana dilediğim yeri görebileceğimi söyledi ama giysisinin o kısmını kendim açmam gerekecekti. Ahlaksız bir şey olduğum için uzandım ve pantolonunu çözmeye başladım.

Ian arkasına yaslandı ve bana izin verdi, gözleri altın rengi yarıklar halinde kapantıyordu. Bacaklarını açtı ama bana yardım etmeyi reddetti. Bu beni kızdırdı, çünkü erkek kıyafetleri berbat şeyler. Nasıl başarıyorlar bilmiyorum. Sonunda aradığım şeyi bulana kadar birkaç kumaş parçasının düğmesini açmam, çözmem ve hareket ettirmem gerekti. İşim bittiğinde Ian titriyordu, sanırım gülmekten. Sonunda giysileri ayrıldı ve bir erkeğin anatomisinin pek çok kötülüğüne neden olan o kısmını ortaya çıkarabildim. Hiç utanç duymadığımı söylemekten memnuniyet duyuyorum.

Elimi etrafına kapatıp çekerken ne bir çekingenlik ne de bir ürkeklik vardı. Ian'ın da utanmasına gerek yoktu. Mükemmel şekillendirilmişti. Şaftı pürüzsüz ve koyu renkti, serin arabanın içinde çok sıcaktı. Geniş bir uçla bitiyor, ortasında küçük bir yarık olan bir kapak gibi. Parmağımı bu yarığın üzerinde gezdirdim ve Ian aç bir ses çıkardı. Bundan hoşlandığını fark edince, başparmağımı ucun üzerinde dairesel hareketlerle gezdirdim, ta ki tekrar inleyene kadar. Böylece onunla oynadım, gücümün tadını çıkardım. Tekniğimi değiştirdim, shaftını kavradım ve parmaklarımı yukarı ve aşağı okşadım ya da flanşın etrafındaki yolumu gıdıkladım.

Ian elini yüzüne götürdü ve diğer kolunu sıkıca bana doladı. Yanağımı göğsüne yasladım ve onun büyüleyici uzantısıyla oynamaya devam ettim. Bir süre sonra daha fazlasını istedim. Araba rahatça hareket ediyordu, ben de koltuktan dizlerimin üzerine kaydım. Onu bir süre göz hizasında inceledim, her tarafına bakmaktan zevk alıyordum. Sonra eğildim ve onu ağzıma aldım. Ian onu sokmuşum gibi sıçradı. Onu inciteceğimden korktum ama geri çekilmeye çalıştığımda parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve beni tekrar kendine çekti.

Daha önce hiç bir erkeğin shaftının tadına bakmamıştım ve nasıl bir şey olduğunu anlamak için yaladım. Tadını hafif tuzlu ama daha koyu, dudaklarından farklı buldum. Burada ona bir aşk ısırığı atıp atamayacağımı düşündüm ve denemeye başladığımda yüksek sesle inledi. Ben çalışırken bacaklarını birbirinden uzaklaştırdı ve ayakları botlarının içinde esnedi. Adımı fısıldadığını duydum ama cevap veremedim, ağzım onunla çok doluydu.

Uzun süre denememe rağmen tam olarak bir aşk ısırığı bırakamadım. Sonunda pes ettiğimde, sanki tamamen yutmak gibi ağzımı tekrar shaftının üzerine ittim. Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Onu yutmak istiyordum. Bu isteğimi anlamamıştım ama onu ağzımın içinde gidebildiği yere kadar ittim.

Bundan hoşlandığını biliyordum çünkü bacaklarını ortama doladı ve ağzından çıkan sesler tutarsızdı. Kalçaları hareket etti ve oturduğu yerden kalktı. Tıpkı onun bana yaptığı gibi, ben de ona bu şekilde eziyet edebildiğim için neşeliydim. Artık ona nasıl hareketsiz kalamayacağı kadar zevk vereceğimi biliyordum.

Taşaklarının yuvarlak sertliğini bulmak için elimi bacaklarının arasına daldırdım ve onları avucumun içinde nazikçe hareket ettirerek kendimi eğlendirdim. Titrediğini hissettim, içindeki titreşimi hissettim ve sonra aniden yüksek bir inilti çıkardı ve ağzımı tohumuyla doldurdu. Şaşırdım ve neredeyse geri çekiliyordum ama kalbim hızla atıyordu ve olduğum yerde kalmaya karar verdim. Ian'ın tadı biraz ısırıkla birlikte güzel bir krema gibiydi, hiç de kötü bir karışım değildi. Kendini dışarı atarken dilimi ağzımda gezdirdim ve bir parçasını kendime sakladığım için mutlu bir şekilde onu yuttum.

Ian pantolonunu yeniden bağlama zahmetine girmeden beni koltuğa sürükledi. Az önce yaptığım şeye rağmen beni sertçe öptü, sanki dudaklarımda kalan şeyin tadına bakmak ister gibiydi, Bana baktı ve hiçbir şey söylemedi, ama yüzümdeki tutuşu yumuşadı. Bakışlarının benimkilerle buluşmaya çalıştığını ve her seferinde yetersiz kaldığını gördüm.

Sonunda biraz hırladı ve beni kollarının arasına aldı. Araba Isabella'nın evinin önünde tekrar yavaşlayana kadar beni böyle tuttu, saçlarımı okşadı ve öptü. Ian içeri girmeyi reddetti, bunu anlayışla karşıladım, ama tabii ki pantolonunu tekrar bağlamıştı. Veda etmesini, tekrar ne zaman buluşacağımızı ve ahlaksız eğlencemize devam edeceğimizi söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Gerçi zor nefes alıyordu ve sanırım kendini toparlamaya fırsat bulamamıştı. Isabella beni, ben ayrılmadan önceki baş ağrısından en ufak bir iz olmadan karşıladı. Aslında bu aldatici genç kadın, yağmur bir nebze bile dinmemiş olmasına rağmen, bir kuaföre gitmek için üst kata koştu ve giyindi. Onunla gitmeyi reddettim, çünkü Ian bize eşlik etmiyordu ve bu ıslak günde Ian'ın kapalı arabasında yaşadıklarımla boy ölçüşebilecek bir zevk hayal bile edemiyordum.

Yaz esintisini içeri çekmek için açılan pencereye rağmen otel odası sıcak ve kapalıydı. Süitte, basınçlı gazla çalışan ve başının üzerinde tembelce dönen bir vantilatör vardı. Ama durup dururken çalışıyor ve durgun İtalyan havasını hareket ettirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Bir tane daha var, Majesteleri."

Kilmorgan Dükü'nün kırbaç gibi ince uşağı, Dük'ün masasının üzerindeki kâğıtların arasına bir gazete koydu.

Hart, Wilfred'in kendisi için katlayıp açtığı sayfayı taradı ama ilgili hikâye çok açıktı. Bir sosyete gazetesi Ian Mackenzie'yi kalabalık bir tiyatrodaki siyah saçlı genç ve güzel bir kadınla birlikte resmetmişti. Genç kadının arkasında ise baldızı Isabella gülümsüyordu. Sayfanın her yerinde, ünlem işaretleriyle süslü büyük harflerle Fransızca yazılar yer alıyordu:

*Dükün kardeşi için yeni bir aşk mı? Gizemli İngiliz varis, Bayan A
-, Leydi I ve kayınbiraderine Paris'te gösterime giren en son ve en skandal müzikal komedi olan La Bonne Femme oyununda eşlik eder. Yaramaz, yaramaz Bayan A.*

"Kim bu şeytan kadın?" Hart hırladı. Onu daha önce hiç duymamış, hiç görmemişti. Wilfred gıcırdayan sesiyle, "Lord Ian oldukça zengin, Majesteleri," dedi. "Belki de yatırımını ikiye katlamak istiyordur." "Bunda hiç mizah bulmuyorum Wilfred." Hart elindeki kalemi, ince alet kırılana kadar eğdi. Mürekkep gazetenin üzerine sıçradı.

"Elbette hayır, Majesteleri."

"Lanet olsun, Isabella ne yapmaya çalışıyor?"

"Sizce bu işte onun parmağı var mı,

Majesteleri?" "İki eli de. Lanet olsun."

"Bu o kadar tehlikeli mi?" Hart gözlerini Wilfred'e diktiğinde adamın yüzü kızardı. "Demek istediğim, efendim, eğer hanımefendi Bayan Ackerley'den hoşlanıyor, onu onaylıyorsa, belki de her şey yolundadır? Eğer kardeşiniz, lord hazretleri, onun arkadaşlığından hoşlanıyorsa... artık yuva kurmayı düşünecek yaşa geliyor demektir." Hart, Wilfred sözünü kesene kadar onu dikkatle izledi.

"On yıldır benim yanımda çalışıyorsun Wilfred. Ian'ı tanıyorsun ve neler yapabileceğini biliyorsun." "Biliyorum, Majesteleri."

"Isabella bazı gerçeklerin farkında değil. Siz de öyle." "Evet,

Majesteleri."

"Ian'ın her bu kadından uzak tutulması gerektiğini söylediğimde bana güvenin." Hart çizimi, kadının yuvarlak, güzel yüzünü ve başının üstündeki koyu renk bukleleri inceledi. Kadın masum ve zararsız görünüyordu ama Hart dış görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini herkesten iyi biliyordu. Bir Paris gazetesi beşinci kez Ian ve Bayan Ackerley hakkında böyle bir haber yayınlamayı tercih ediyordu. "Sebepleri her ne olursa olsun, iyi olamazlar."

"Hayır, ."

"Benim için her zaman hazır bir valiz bulundur Wilfred. Bir an ayrılabilmek istiyorum." "Elbette, . Gazeteyi atayım mı?"

"Henüz değil." Hart elini üzerine koydu. "Henüz değil." Wilfred başıyla selam verdi ve yanından ayrıldı. Hart resmi tekrar inceledi ve Ian'ın Bayan Ackerley'e bakmak için yarı dönmüş halini fark etti. Bir ressamın yorumuydu, evet, ama büyük olasılıkla hedeften çok da uzak değildi. Bayan Ackerley artık Ian'ın geçmişini, tuhaflıklarını, baş ağrılarını, kâbuslarını biliyor olmalıydı. Sonuncusu, henüz yatağına girip girmediğine bağlıydı. Hart yumruklarını sıktı ve gazetenin üzerine koydu. Ian'ın Paris'te bile olmaması gerekiyordu. Ian Londra'da kalacak, Hart kıtadaki işlerini bitirdiğinde İskoçya'ya dönecekti. Ian'ın Paris'te Mac'i ya da Isabella'yı ziyaret edeceğinden hiç söz edilmemişti.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum," dedi Hart, gülen Bayan Ackerley'nin dış hatlarını izleyerek.

"Ama bir adım fazla ileri gittiniz."

Hart sayfayı elinde yavaşça buruşturdu, sonra uzun, yırtık pırtık şeritler halinde yırttı.

Ian'ın Beth'le yaptığı ilginç araba yolculuğu ile onunla bir sonraki planlı karşılaşması arasındaki bir hafta boyunca Müfettiş Fellows'a dair hiçbir şey görmedi. Curry'ye adamı arattı ama Curry de onu bulamadı. "Curry, "Kaçıp gitmiş olmalı," dedi.

"Kuyruğu bacaklarının arasında."

Ian öyle düşünmüyordu. Müfettiş Fellows kurnaz ve zekiydi ve Ian onu tehdit etti diye kaçmazdı. Eğer Londra'ya gerçekten döndüyse, bunun çok iyi bir nedeni olmalıydı. Ian adamın ne planladığını bilmek isterdi. Isabella, Ian'dan Çarşamba günü Beth'le birlikte bir gezintiye çıkmalarını istemişti ve Paris'i sırlıslıkla edecek bir yaz fırtınası daha çıkmasına rağmen Isabella yine de gitmek için ısrar etmişti. Üçü birlikte Montmartre'in kenarındaki sıradan görünümlü bir evin önüne geldiklerinde Isabella Beth'e, "Burası bir kötülük yuvası, sevgilim," dedi. "Çok seveceksin." Ian buraya daha önce Mac ile gelmişti ama Beth kolundayken eve girmek çok daha tatmin ediciydi. Bu gece koyu kırmızı tafta giymişti, göğsünde rozetler vardı. Giydiği her şey bir şekilde parıldıyor ve fısıldıyordu. Beth'in elini kolunun kıvrımında sıkıca tutuyor, çekmeye çalıştığında bırakmıyordu. Isabella'nın Ian'dan onlara eşlik etmesini isteyecek kadar akıllıca davrandığına memnundu çünkü Beth'in buraya yalnız gelmesine izin verirse lanetlenirdi.

"Kötülük yuvası mı?" Beth girdikleri loş, tozlu dükkânın etrafına bakarak sordu. "Sanırım birileri seninle uğraşıyor."

Isabella güldü. "Bu taraftan, sevgilim. Ölü bir sır." Dükkânın içinden geçerek arka taraftaki işaretlenmemiş bir kapıya doğru ilerledi. Işık, gürültü, puro dumanı ve parfüm kokusu halı kaplı bir merdivenden yukarı akıyordu. O kadar da gizli değil, diye düşündü Ian Beth'in merdivenlerden inmesine izin verirken. Paris polisi bu yasadışı kumarhaneden haberdardı ama görmezden gelmek için para alıyordu. Zengin Parisliler bir şeylerin yanlarına kâr kaldığını düşünüyor, yaramaz çocuklar gibi heyecanlanıyorlardı. Merdivenler onları ışıltılı bir saraya çıkardı. Oda üst kattaki birkaç evin uzunluğundaydı ve kristal avizeler tavanda boydan boya uzanıyordu. Zemini zengin kırmızı bir halı kaplıyordu ve duvarlar cevizle kaplanmıştı.

İnsanlar masaların etrafında dolanıyor, konuşuyor, gülüyor, bağırıyor, inliyordu. Zar sesleri, kâğıt şakırtıları ve rulet çarkının vızıltısı her şeyin üzerinde süzülüyordu. Ian'ın etrafına çok fazla insan dolmuştu. Bundan hoşlanmamıştı. Onu eziyorlar, ona bakıyorlar, ne söylediklerini duyamayana kadar aynı anda konuşuyorlardı. Sinsi bir sarmaşık gibi dolanarak kaçma ihtiyacı hissetti ve en yakın sığınağı bulmak için etrafına bakındı.

"Ian?" Beth başını kaldırıp ona baktı, üzerine hafif bir parfüm sinmişti. Başının üstündeki bukleler burnuyla aynı hizadaydı. Yüzünü saçlarına gömebilirdi,

onu öpmek. Kaçmasına gerek yoktu.

Adamın eli kadının elini sıkıca kavradı. "Kalabalıktan

hoşlanmam," dedi. "Biliyorum. Gidelim mi?"

"Henüz değil," dedi Isabella. Parlayan gözlerle onlara baktı ve bir rulet masasının önünde durdu. Döndükçe parıldayan pirinç çarkın tabanındaki ahşap çıtalar güzelce işlenmişti. Bir yığın sayaç yeşil çuha masanın üzerindeki sayıların üzerinde duruyordu. Ian topun çarkın etrafında, çarkın döndüğü yönün tersine doğru vınlamasını izledi. Rulet çarkları hassas bir şekilde dengelenmiş, tabanları üzerinde yüzen, sürekli hareket eden bir makineye en yakın şeydi. Ian topu kapıp çarkı yeniden başlatmak, sürtünme etkisini göstermeden önce topun çemberin etrafında kaç kez kayabileceğini saymak istedi.

Çark yavaşladı. Ian dikkatle baktı ve topun düşmesine kaç tur kaldığını tahmin etti. On beş ya da yirmi diye tahmin etti.

Top, sonunda durmadan önce çift sıralı yuvalar boyunca dans etti. "*Rouge quinze*" diye anons etti arkasındaki yarı giyinik kadın. Kırmızı on beş. İniltir ve iç çekişler vardı. Krupiye tezgâhları kendine doğru çevirdi ve eller kazançlara uzandı ya da onları bıraktı.

"Rulete bayılırım." Isabella içini çekti. "Fransa'da yasak ama nereye bakacağını bilersen bulabilirsin. Monte Carlo'ya kadar gitme zahmetinden kurtulursun. Bana paranı ver, ben de senin için marker'a çevireyim." Beth sorgulayarak Ian'a baktı. O da başını salladı. Boğazındaki gerginlik azalmıştı ve daha rahat nefes alıyordu. Isabella Beth'e keçeli kalemleri uzattı ve Beth rakamlardan birinin üzerine bir deste koymak için uzandı.

"Orada değil," dedi Ian çabucak.

"Fark eder mi?" Beth'in eldivenli bileğinde elmaslar parıldarken eli hareketsiz kaldı. Ian işaretleyicileri ondan aldı ve birini dört sayı arasındaki çizgiye yerleştirdi. "Oranlar burada daha iyi." Beth kuşkulu görünüyordu ama elini masanın kenarına doğru çekti. Krupiye çarkı döndürdü, çıplak omuzlarındaki kaslar çalışıyordu. Çark dönerken tüm gözler

bağlandı. Top, yuvasına usulca tıklayana kadar baştan çıkarıcı döndü.

"Noir dix-neuf." Siyah on dokuz.

Krupiye paraları silerken Beth hayal kırıklığı içinde masaya vurdu.

"Yine aynısı," dedi Ian. "Ama

ben kaybettim."

"Yine aynı."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Ian." O da itaatkâr bir şekilde işaretleyicisini aynı yere koydu. Çark döndü, top düştü. *"Rouge vingt et un."* Kırmızı yirmi bir. Beth ciyakladı ve küçük bir zafer zıplaması yaptı. Krupiye bir yığın sayacı Beth'in numarasının üzerine itti. "Ben kazandım. Tanrım, bir daha yapayım mı?"

Ian'ın iri eli fırladı ve Beth'in kazancını ona doğru kazıdı. "Rulet aptalların oyunudur. Benimle gelin." Isabella onlara sırtıttı ve Beth'inkinin olduğu yere kendi işaretini koymak için uzandı. "Oldukça eğlenceli, değil mi? Çok şanslısın, hayatım. Öyle olacağını biliyordum."

Güldü ve masaya doğru döndü.

Ian, iriyarı bir adamın bir fincan zar salladığı uzun bir masaya doğru ilerlerken Beth'in elini kendi elinin içinde tuttu. Masanın yukarısındaki ve aşağısındaki bahisçiler cesaretlendirmek için bağırıyordu ve beyefendinin yüzü terden parlıyordu. Yanındaki gösterişli giyimli kadın adamın koluna asılmış heyecanla zıplıyordu. "Atışını mahvedecek," diye tısladı Beth.

Ian, "Ev tarafından işe alındıysa olabilir," mırıldandı. "Bu hile yapmak

değil mi?"

Omuz silkti. "Böyle yerlere gelmenin riski bu."

"Isabella çok hevesli görünüyordu."

"Tehlikeyi sever." Ne de olsa Mac'le evlenmişti.

"Bahse girelim mi?" Beth sordu.

Hazard'ın pek çok olasılığı, zarın üretebileceği pek çok farklı kombinasyon vardı. Hangisinin geleceğini tahmin etmek ya da kesin bir atışı beklemek Ian'a beyhude görünüyordu. İnsanlar bu riski heyecan verici buluyor, bu da onu şaşırtıyordu. Beth'in gözleri, beyefendinin zar atma cesaretini göstermesini izlerken parlıyordu. "Hangi bahse gireyim?" Ian başparmağını alnına götürdü, sayılar beyninden matematiksel bir hassasiyetle akıyordu. "Buraya ve buraya," diyerek masanın üzerindeki kareleri işaret etti. Adam sonunda zarı attı ve tutturması gereken sayıyı, yani 10'u buldu. Sonra tekrar attı. Zar on iki geldiğinde herkes inledi.

"Kaybettim," dedi Beth hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

"Sen kazandın." Ian sayaçları geri aldı. "Erken bir atışta aşırıya kaçacağına dair bahse ."

"Öyle mi yaptım?" Beth önce tezgâha, sonra tekrar masaya baktı. Yanakları pembeleşmiş, dudakları kıpkırmızı parlıyordu. "Sanırım neye oynadığımı bilmiyorsam bahse girmemeliyim."

"Sen zengin bir kadınsın." Ian sayaçları onun ellerine bıraktı. "Kaybedecek paran var."

"Tehlike ve rulet üzerine bahis oynarsam uzun süre zengin olamam. Sen burada olmasaydın ne olurdu?"

"Ben burada olmasaydım, sen de gelmezdin." "Hayır

mi?"

Kadın kaşlarını kaldırmış, yüzünde güvercin kanatları belirmişti. Ian eğilip onları öpmek istedi, burada, kalabalığın ortasında. Beth, onun sevgilisi, onun metresi. Herkesin onun kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu.

"Ian?"

Ona bir soru sormuştu. "Mmm?"

"Sen olmasaydın gelmeyeceğimi nereden biliyorsun?" dedim.

Ian onun dirseğini tuttu ve onu odanın daha az kalabalık bir bölümüne yönlendirdi. "Sana izin vermezdim."

"Gerçekten mi? Müfettiş Fellows gibi beni takip misiniz?"

"Burası tehlikeli bir yer," dedi acımasızca. "Isabella anlıyor. Sen anlamıyorsun."

Beth'in göğsü kabardı. "Çok korumacısın." Ona fısıldamak için eğildi. "*İlişkilerimizin* hayatın bu yönünden zevk alan iki insan arasında olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Daha fazlası değil."

Ian bunu kabul ettiğini hatırlamıyordu. "*Birbirimizden yeterince hoşlanıyoruz ve tekrar evleneceğimi sanmıyorum*" demişti.

Ian cevap vermemişti ve şimdi de vermiyordu. Onunla ilişki yaşamak asla yeterli olmayacaktı. Mac'in stüdyosunda onunla oynamaktan daha fazlasını istiyordu, arabada ona oral seks yapmanın mutluluğunu. Bunu tekrar tekrar, sonsuza dek yaşamak istiyordu. Beth'i fahişesi olarak değil, Paris'ten ayrıldığında sona erecek bir aşk ilişkisi olarak da değil. Beth'i her zaman istiyordu.

Sorun bunu nasıl yapacağıydı. Beth evlenmek istemediğini söyledi. Yılan Mather'la olan nişanı onu utangaç bırakmıştı ve Ian'ı bir kez geri çevirmişti. Bir yolunu bulması gerekecekti ama bu görev onu rahatsız etmiyordu. Ian, her şeyi bir kenara bırakıp dikkatini bir sorunu çözene kadar ona odaklamakta iyiydi. Kalın sarı saçlı, ince yapılı genç bir adam önüne çıktı ve Ian'ın düşünceleri parçalara ayrıldı. "Sen olduğunu sanmıştım." Adamın gözleri parladı ve elini uzattı. "Ian Mackenzie, yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Nasılsın, yaşlı adam? Seni hapisten çıkardıklarından beri görmedim."

On Birinci Bölüm

Ian genç adamı ilgiyle inceledi. Otuz yaşlarında, terbiyeli bir ses, ince eller, manikürlü tırnaklar. Adam elini uzatmaya devam etti, gülümsemesi genişti. "İyi tanıştık." Ian tereddüt etti, sonra kendisine uygun cevabı hatırlatırcasına uzatılan eli tuttu.

İlkinin arkasında daha karanlık bir adam belirdi ve Ian'a nefretle baktı. "Kimsin sen, Arden?"

İnce adam güldü. "Bu Lord Ian Mackenzie. Ona iyi davran, eski dostum. Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı." Diğer adam pek memnun görünmüyordu. Arden Ian'ın elini bıraktı ve onu kolundan alkışladı. "Alışılmadık derecede iyi görünüyorsun Mackenzie. Ne kadar oldu, yedi yıl mı?" "Yedi yıl," diye onayladı Ian. "Ve iki ay."

Arden bir kahkaha patlattı. "Her zaman kesin olmak zorunda. Çok, çok kesin. Beni de bıraktılar. Sen mutlu yuvamızdan ayrıldıktan birkaç yıl sonra babam da gitti, sonra da kötü kardeşim. Bir lord gibi sarhoş oldu ve banyosunda boğuldu, Tanrı'ya şükür. Eğer onu altında tutmuş olsaydı karısını zerre suçlamazdım."

Beth nefesini tuttu ama Ian başını salladı. "Memnun oldum." "Benim kadar memnun olmadığına bahse girerim. Babamın servetinin büyük kısmının tek varisi bendim. İyi kalpli Dr. Edwards açgözlü ellerini ovuşturuyordu ama kız kardeşim, rozetli terliklerine kadar onu kutsayarak, delilik tersine çevirdi. O ve ben İngiltere'nin hastalıklı ikliminden kaçtık ve şimdi Fransız kırsalında oldukça cereyanlı bir evde yaşıyoruz. Bu Graves. O da orada yaşıyor."

Siyah saçlı Graves ters bir şekilde başını salladı. Arden kıkırdadı. "Islak bir tavuk kadar kışkançtır; ona aldırma. Bu senin karın mı?"

"Bu Bayan Ackerley," diye düzeltti Ian.

"Bir arkadaş," dedi Beth çabucak, elini uzatarak. Arden sanki kraliçeyle tanıştırılmış gibi etkilenmiş görünüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Ackerley. Lord Ian iyi bir adamdır ve onu asla unutmayacağım." Sözcükleri gevezeydi ama gözleri duyguyla parlıyordu. Öfkeyle bakan arkadaşına baktı ve güldü. "Merak etme Graves. Ben tamamen seninim. Gidelim mi?"

Graves hemen arkasını döndü ama Arden oyalandı. "Seni tekrar görmek harika Mackenzie. Fontainebleau'ya yakın olursan bizi ara." El salladı, son bir kez gülümsedi ve arkasını döndü. "Evet, evet, geliyorum Graves. Bir dakika dur."

Ian yüzünü buruşturmadan onların gidişini izledi. Beth'e, "Kart oyunları çok daha kazançlı," dedi. "Sana nasıl oynanacağını öğreteceğim."

"Ian Mackenzie." Ian onu uzaklaştırmaya çalışırken Beth topuklarını dikleştirdi. "Hayatını kurtardım derken ne demek istedi? Bana hikâyeyi anlatmadan öylece kapanamazsın." "Onun hayatını ben kurtarmadım."

"Ian."

Yorgun oyuncular için sandalyelerin yerleştirildiği boş bir oyuğa doğru yürüdü. Bir sandalyeye çöktü ve kollarını kavuşturdu. "Sen söyleyene kadar hareket etmeyi reddediyorum." Ian onun yanına oturdu, altın rengi gözleri okunmuyordu.

"Arden benimle birlikte akıl

hastanesindeydi." "Ben de öyle anladım.

Deli gibi görünmüyor."

Ian'ın yüzünde tiksinti ifadesi belirdi. "Babası onu hastaneye yatırdı, doktorların onu hastalığından mümkün olan her şekilde kurtarmasını istedi."

Beth, Arden'in tehlike masasının yanında Graves'le konuştuğu yere baktı. Başlarını birleştirmişlerdi, Arden'in burnu neredeyse Graves'in yanağına değiyordu. Graves eldivenli eliyle Arden'in dirseğini sıktı, sonra elini Arden'in sırtına götürdü.

Beth, "Bay Arden beyefendilerle birlikte olmayı tercih ediyor," diye

sözlerini tamamladı. "Evet, o doğal olmayan biri."

Beth iki adamı ilgiyle inceledi. Varoşlarda kendilerini belli sapkınlıklara sahip erkeklere satan gençler tanıyordu ama açıkça aşık olan iki erkek hiç görmemişti. En azından hiçbiri bunu itiraf etmemişti,

diye düzeltti. Doğu Yakası'nın zorlu mahallelerinde böyle şeyler uzun sürmezdi.

"Yani babası onu bir akıl gönderdi," dedi. "Ne kadar korkunç."

"Arden orada olmamalıydı. Onun için çok zordu."

"Hayatını kurtardığınız konusunda çok

kararlı." "Onun için bir ceza aldığımı

kastediyor."

Beth dikkatini Arden ve Graves'ten uzaklaştırdı. "Ceza mı?"

"Erotik çizimlerden oluşan bir kitapla yakalandı. Erkeklerle erkekler. Ne kadar korktuğunu hatırlıyorum. Benim olduğunu iddia ettim."

Beth'in ağzı açık kaldı. "Bu çok . Buna neden inansınlar ki?"

"Kardeşim Cam bana kaçak erotik kitaplar getirirdi. Görevlilere bunun Cam'in bana getirdiği son pakette olduğunu söyledim."

"Hızlı düşünme." Beth'in gözleri kısıldı. "Dur bir dakika, bana yalan söylemeyi bilmediğini söylemiştin." Ian dalgın bir şekilde başparmağını Beth'in elinin arkasında gezdirdi. "Gerçek olmayan şeyleri söylemekte zorlanıyorum. Soru sormalarına izin verdim ve inanmalarını istediğim şeyi başımla onayladım."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Sinsi şeytan."

"Arden'i gönderdiler ve tedaviyi bana yaptırıldılar."

Gülümsemesi kayboldu. "Ne tür bir tedavi?" "Önce bir buz banyosu. Sapkınlıkların sıcaklığını azaltmak için, dediler. Sonra da elektrik şoku." Parmak ucunu şakağında gezdirdi.

"Ne kadar çoklar."

Beth, uzun bacaklı genç Ian'ın buzlu suyun içinde oturduğunu, gözlerinin kapalı olduğunu, titrerken dudaklarının morardığını hayal etti. Sonra da bir zamanlar bir dergide resmini gördüğü cehennemi bir makineye bağlanmış bir yatakta uzanıyordu, bobinler ve teller kelepçelere bağlanmıştı. *Modern tıbbın mucizeleri*, diye yazıyordu. *Yeni ve geliştirilmiş elektrik akımı yöntemleriyle tedavi edilen hastalar*.

Çılgılık atmamaya çalışırken Ian'ın vücuduna şoklar gönderirlerdi. Belki de bu, neden her zaman şakaklarına masaj yaptığını ve baş ağrısına yatkın olduğunu açıklıyordu. Beth onun ellerini kendi elleri arasında sıktı, gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Ian, seni bu şekilde düşünmeye dayanamıyorum." "Bu uzun zaman önceydi."

Tekrar Arden'a baktı, bu sefer kızgındı. "Korkak herif. Neden onun için bunu yapmana izin verdi ki?" "Arden zayıftı. Tedavi onu öldürebilirdi. Ben buna dayanacak kadar güçlüyüm."

Onun elini daha sert sıktı. "Yine de sana bunu yapmaları doğru değildi. Bu korkunç bir şey."

Ian onun parmak uçlarını okşadı. "Buna dayanabilirdim. Buna alışmıştım."

Kafasının içinde Ian'ın çılgılıklarının yankılarını duydu. Beth alnını Ian'ın ellerine bastırdı, yüreği burkuldu. Ian'ın elleri büyüktü, çocuk derisi eldivenlerinin altındaki kasları sertti. Evet, güçlüydü. Tuileries Bahçeleri'nde onu Fellows'tan uzaklaştırmak için hem Mac hem de Curry gerekmişti. Bu, başkalarının bu gücü parçalamaya, onu yenmeye çalışabileceği anlamına gelmiyordu. Korkunç akıl hastanesindeki doktorlar bunu yapmıştı ve şimdi de Fellows yapmaya çalışıyordu.

"Sana aşık oluyorum," demek istedi sıkıca kavuşturdukları ellerine. Sakıncası var mı?

Ian sessizdi ama dikkatinin kendisinden uzaklaştığını hissetti. Vücudu gerildi; başı döndü. Yukarı baktı. Ian odanın öbür ucuna, onları içeri alan kapıya bakıyordu. Tehlikeyi sezen bir hayvan gibi yavaşça ayağa kalktı. Kapı patlayarak açıldı ve odayı bağırışlar ve çılgılıklar doldurdu. "Cehennem," dedi Ian.

Beth'i ayağa kaldırdı ve odanın arka tarafına doğru sürüklemeye başladı. Ian onu hızlı adımlarla kumarhanenin arka tarafına doğru iterken Beth neler olup bittiğini görmek için başını eğdi. İnsanlar sağa sola kaçışıyor, kadın krupiyeler para kapmak ve korselerinin içine sokmak için çırpınıyorlardı. "Bekle." Beth onun koluna yapıştı. "Isabella'yı bırakamayız."

"Mac burada. Onunla ilgilenecek."

Beth odayı taradı ve Mac'in iri cüssesinin insanların arasından sıyrıldığını gördü. Isabella'nın kızıl kafası, Mac kolunu tuttuğunda durdu.

"Neden ona geleceğini söylemedin?"

"Söylememem için bana söz verdirdi."

"Mac ona göz kulak olmak istedi, değil mi?" Kızın umutları arttı. "Onu korumak için geldi."

"Evet. Bu tehlikeli."

"Bunun bir polis baskını olduğunu söylemiştin, değil mi? Onca gece arasından bu geceyi seçmeleri ne tuhaf."

"Komik değil. Fellows'tu."

"Evet, merak ettim. ..."

Ian siyah bir perdeyi kenara itip, panellerin arasına karışmış bir kapıyı çekerek açtı ve Beth'i sigara dumanı kokan dar bir merdivenden yukarı çekti. Merdiven pis bir arka koridora ve küçük bir avluya açılan köhne bir kapıya açılıyordu. Avlu simsiyah ve pisti ve üzerlerine sağanak yağmur yağıyordu.

"Sargılarımızın orada olması ne yazık," dedi Beth titreyerek. "Polisin onları geri verecek kadar nazik olacağını sanmıyorum."

Ian cevap vermedi. Onu açık bir kapıdan geçirdi ve Ian'ın kolu Beth'in beline sıkıca sarılmış halde onunla birlikte bir ara sokağa doğru aceleyle ilerledi.

Tepede çakan şimşek bir an için ıslak, çöplerle dolu sokağı ve her iki taraftaki yüz­süz duvarları aydınlattı. Beth sokağın ağzında bir hareket gördü ve Ian onu daha da karanlık olan başka bir geçide doğru sürükledi. "Çıkış yolu buydu." Dişleri gıcırdayordu.

"Fellows ve Surete bunu engellemiş olacak."

"Umarım nereye gittiğinizi biliyorsunuzdur."

"İstiyorum."

Beth yine sessizliğe gömüldü. Montmartre'ın labirent gibi sokaklarını hafızasına kaydetmek tam Ian'a göreydi. Acaba oraları keşfetmiş miydi yoksa sadece bir haritaya mı bakmıştı? "Fellows başımızın belası, değil mi?" Beth yağan yağmura karşı konuştu. "Lanet olsun adama. Bu benim en iyi elbisemdi."

Dar sokak başka bir caddede son buluyordu ama Beth nerede olduklarını söyleyemiyordu. Montmartre'ın eğri bük­rü sokakları her yöne uzanıyordu. Ian, yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir halde cadde boyunca aceleyle ilerlerken Beth'e sıkıca sarıldı. Gök gürültüsü tepelerinde yuvarlanıyor, şimşekler çok yakınlarına düşüyordu. Ian, Mac'in pis stüdyosundan şehrin diğer ucunda olduklarını biliyordu. Her arkadaşlar onları orada arayacaktı. Beth titriyordu, sıırıslıklamdı. Onu yağmurdan kurtarmak zorundaydı.

Bir evin önünden koşarak geçerlerken *Pension* kelimesi Ian'ın dikkatini çekti. Tozlu bir cam kapının tokmağını yakaladı ve içeri doğru itti.

"Mösyö." Uzun siyah saçlı bir adam Ian ve Beth'i baştan aşağı süzdü, güzel giysilerini inceledi ve omuzlarını dikleştirdi. Fransızca konuşarak onlara pansiyondaki en iyi odayı teklif etti ve odanın mükemmel olduğunu söylemeye çalıştı. Ian adamın eline bir deste altın sıkıştırdı ve odanın yanı sıra hanımefendi için sıcak bir banyo talep etti. Merdivenleri aceleyle çıkarken gök gürültüsü evi salladı. Pansiyonda gaz lambası yoktu ve bir hizmetçi küçük yatak odasının her yerinde aceleyle mumlar yaktı, kasvet içinde sarı noktalar. Beth küçük sobanın yanında durmuş, kollarını ovuşturuyordu. Çok fazla titriyordu, diye düşündü Ian. Ian hizmetçiye banyoyu hatırlattı ve az sonra iki adam büyük bir küvet taşıyarak içeri girdi. Hizmetçi ve genç bir kız küveti buharlı suyla doldururken Ian ceketini çıkardı. Hepsi gittikten sonra Ian Beth'i çevirdi ve ıslak düğmelerini açmaya başladı.

korse. Ian korseyi çıkarıp eteklerini çözerken Beth yüzündeki yağmuru sildi.

Onu soymak bir zevkti, onu ısıtmak konusunda endişelense bile. Önce kombinezonunu ve büstiyerini, sonra da korselerini ve kombinezonunu çıkarmasına yardım etmeye çalıştı ama parmakları çok titriyordu.

Ian bir dizinin üzerine çökerek donunu çözdü ve bacaklarından aşağı kaydırđı. Çorapları öbek öbek çıktı, ıslak ipek yığınları yere döküldü. Ian ellerini soğuk bacaklarında, kalçalarında ve yanlarında gezdirdi. Ayağa kalktığında ellerini göğüslerinin etrafında birleştirdi, sonra başını eğip onu öptü. Dili ağzının içinde hareket etti ve başparmaklarını meme uçlarının üzerinde dolaştırarak ayakta durmasını sağladı. Yağmur çıplak pencereye sıçradı ve camı suyla kapladı. Dışarıda şimşekler çaktı, ardından bir gök gürültüsü patladı.

Ian Beth'i kaldırdı, hâlâ onu öpüyordu ve onu buharlı banyoya indirdi. Ilık su onu içine çekerken Beth'in gözleri rahatlayarak kapandı. Ian önce yeleğini ve yakasını, sonra da gömleğini çıkarıp ıslak kumaş yığınları halinde yere bıraktı.

Adam botlarını tekmeleyip pantolonunu çıkarırken Beth gözlerini açtı. Çıplak tenini hizmetçinin bıraktığı havluyla ovdu, sonra küvetin ucuna adım atarak ayaklarını onunkilerin iki yanına kaydırđı. Sıcak su baldırlarını kapladı, ısısının ısırığı rahatlatıcıydı. Çocukken sıcak banyolardan hoşlanmazdı; su hafif ılık olsa bile onu yaktığını haykırırdı. Babası ona hiç inanmamış ve uşağa Ian'ı suya daldırmasını ve lanetlenmesini haykırmişti. "İkimize de yetecek kadar yer yok." Beth, Ian'a tembel bir gülümseme verdi, mavi gözleri yarıktı.

"Sadece ayaklarımı ısıtmam gerekiyor."

Ian ıslak saçlarını havluyla ve Beth bakır küvetin kavisli ucuna yaslanarak onu izledi. Curry'ye onlara temiz giysiler getirmesi için haber göndermesi gerekecekti ama şimdi değil. Bu evdeki zavallıların hiçbirinin fırtınada dışarıda koşturmasına gerek yoktu.

"Bu otel oldukça keyifsiz," diye mırıldandı Beth. Elleriyle suyun içinde küçük sekizgenler çizerek dalgaların yayılmasını izledi. "Saygıdeğer hanımefendilerin ve beyefendilerin kalacağı türden değil."

"Fark eder mi?" Ian'a göre bir oda diğerine çok benziyordu.

"Pek sayılmaz. Bu kadar çok klğn olduğu bir gecede başka bir klk. Klkten bu kadar hoşlanacağımı hiç bilmezdim, Ian. Bunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Bakışları adamın vücudunda gezindi ve sertleşmiş ereksiyonunun üzerinde durdu. Bu organ sert bir şekilde ona doğru bakıyordu ve buna nasıl engel olabilirdi ki?

Beth çok güzeldi. Bacakları küvetin bakır tabanına karşı bembeyazdı, meme uçları soğuk ve arzuyla sıkılmıştı. Koyu renk saçları omuzlarının etrafında dalgalanıyordu ve kalçalarının arasındaki sa kıvrımı daha da koyuydu.

Yüzü sıcaktan kızarmış, kırmızı dudakları gülümseme şeklinde kıvrılmış ve mavi gözleri parlamıştı. Alt dudağındaki bir su damlasını tembelce yaladı.

Fırtına Montmartre'ı top ateşi gibi kasıp kavuruyordu. Kimse, Curry bile nerede olduklarını bilmiyordu. Bu gece Beth ona aitti.

Ian'ın hayatı başkaları tarafından belirleniyordu; olaylar ve konuşmalar o onları takip edemeden önünden geçip gidiyordu; akıl hastanesinde mi yoksa akıl hastanesi dışında mı yaşayacağına, Roma'ya mı gideceğine yoksa Londra'da mı bekleyeceğine başkaları karar veriyordu. Olaylar akıp gidiyor ve Ming mleklerini bulmak gibi ilgi alanlarına müdahale etmedikleri sürece olmasına izin veriyordu.

şimdi Beth hayatının hızlı akışına inmişti ve orada bir kaya gibi kalmıştı. Diğer her şey onun yanından geçip gitmişti ama Beth bir çapa gibi orada kalmıştı. Onun sonsuza dek kalmasına ihtiyaı vardı.

Ian eğildi ve onu ayağa kaldırdı. Kadının vücudu kaygandı ve Ian'ın vücuduna doğru kayıyordu.

"Hâlâ üşüyorsun," dedi. "Beni ısıtacaksın."

Yığından bir havlu daha kaptı ve kız tekrar titremeye başlamadan önce onu sardı. Vücudunun sıcaklığı bir ateşten, dünyadaki tüm sıcak sulardan daha iyiydi.

Ian onu kaldırdı, banyodan dikkatlice çıktı ve sobanın yanındaki dar yatağa taşıdı. Hizmetçi, yıpranmış ama temiz çarşafların altına beze sarılı sıcak tuğlalar yerleştirmişti.

Ian Beth'i ısınmış yatağa yatırdı. Ian havlusunu bırakıp yanına uzanırken Beth hiç endişelenmeden baktı. Yorganı ikisinin de üzerine çekerek onları sıcak bir koza gibi sardı. Tuğlaların ve Beth'in vücudunun sıcaklığı yatağa nüfuz ederek soğuğu uzaklaştırdı.

Ian yüzünü ona dönmek için yan dönerken Beth kollarını Ian'a doladı. "Şimdi bana hangi yaramazlığı öğreteceksin?" Gülümsedi.

Hâlâ anlamamıştı. "Bu gece oyun yok."

"Oh." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Ian onun ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve yarısı üzerinde, yarısı dışında olacak şekilde eğildi. Kadının nefesi adamın ağzına değdi, güzel kokulu ve tatlıydı.

"Bana söz ver," dedi. "Neye söz vereyim?"

"Bana dur diyeceğine söz ver."

Ona ters bir bakış attı. "Bu tamamen neye başlayacağınıza bağlı." Beth hâlâ onun oyun oynadığını düşünüyordu. *Seni incitmeme izin verme.*

"Söz ver bana."

", " dedi, hâlâ gülümseyerek.

Ian onun gözlerini kapattı, burnuna ve dudaklarına öpücükler kondurdu. Ağzı kıpırdadı, dili onunkini yakalamak için dışarı fırladı ama Ian ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. Yüzüne bir kızarıklık yayıldı. "Ama çok uzun bir zaman oldu. Belki de yapamayacağım."

Ian bacaklarının arasına uzandı ve parmaklarını sıcak neme batırdı. "Yapacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

Çok tecrübeliymiş gibi davranıyordu ama sakın bir kocayla aynı yatağı paylaşmak ve bir sevgiliyle yoğun bir şekilde birleşmek iki farklı şeydi. Biri görevdi, diğeri ... vahşilik. Belki kocası görevi zevkli hale getirmişti ama Ian'ın istediği, kocası için sırt üstü yatan itaatkâr bir eş değildi.

Beth'e inanılmaz derecede nazik olandan çılgın ve sert olana kadar zevkin her nüansını göstermek istiyordu. Sonrasında yatağa düşmelerini, yara bere içinde ve bitkin düşmelerini, ikisinin de doymasını istiyordu. Onunla her şeyi yapmak istiyordu ve bunu uysalca yapmak istemiyordu.

Ian parmaklarını onun içine sokarken, "İzin ver," diye fısıldadı ağzına karşı. Beth'in nefesi kesildi ve kalçaları yukarı doğru sallandı. Ian iki parmağını onun içine soktu, sonra parmaklarını zarif saç tutamının etrafında döndürdü. Sıcak, ıslak ve hazırды.

Haftalardır hazırды. Dizini onunkinin arasına kaydırды ve ucunun onun açıklığını ayırmasına izin verdi. Beth boğazının derinliklerinde inledi. "Lütfen, Ian."

"Lütfen durur musun?" diye mırıldandı, heyecan onu

sarmıştı. "Hayır."

Adam onun dudaklarına gülümsedi. "Lütfen ne, Beth? Benden ne yapmamı

istiyorsun?" "Sen bilirsin."

"İpuçlarında iyi değilimdir. Bana söylemelisin." "Şimdi de benimle alay ediyorsun."

Ian onun ağzını yaladı. "Alay edilmeyi seviyorsun. Benimle özel odalara girmeyi ve sana söylediğimde eteklerini yukarı çekmeyi seviyorsun."

"Buna alay etmek mi diyorsun?"

"Oral seks ve oral seksi seviyorsun."

"Doğruyu söylemek gerekirse ben de. Daha önce ikisini de hiç yapmamıştım." "Hayır mı?" diye mırıldandı. "Senin bir dünya kadını olduğunu sanıyordum."

"Bu konuda oldukça beceriksiz olduğumu düşünmüştüm."

"Eskiden güzeldin. Şimdi de güzelsin." Dudağını ısırarak kırmızı ve baştan çıkarıcı bir hale getirdi. Utangaç Beth, onun üzerinde çırlçıplak yatarken kızarıyordu. Onu her zaman kahkahalarla doldururdu.

"Lütfen, Ian," diye fısıldadı. "Seni içimde istiyorum." Tüm vücudu gerildi. "Evet."

Adam çok büyüktü. İçine bir erkek girmeyeli dokuz yıl olmuştu ve çok dardı. Bunu kaldıramazdı.

Ian sonuna kadar içeri iterken usulca inledi. Uzun bir nefes aldı, göğsü onun göğsüne bastırıyordu. Ona bakmadı, başını çevirerek Beth'in doğrudan elmacık kemiğine ve kafatasına dökülen yağmurdan ıslanmış saçlarına sağladı.

"yakıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır."

"Güzel." Bir kez itti. "Güzel."

Adam tekrar iterken Beth gözlerini sıkıca kapattı. Adamın kalınlığı o kadar derine itti ki, onu parçalayacağını düşündü.

Ve iyi hissettirdi.

"Ian," diye inledi. "Ben kötüyüm. Ben kötü, günahkâr bir kadını ve senin asla durmanı istemiyorum."

Ian cevap vermedi. Yavaşça içine girdi, kalın ve *sertti*. *Daha derine, daha hızlı. Lütfen*. Adam aşağı inerken kadın kalçalarını yukarı doğru salladı. Ian bir eliyle kendini tutarken diğer eliyle de saçlarını okşadı. Saçlarının uçlarını göğüsleri boyunca gıdıkladı ve aşırı hassas meme uçları yükselip sıkılaştı.

Eğildi ve bir meme ucunu yalayarak ucunu ağzına götürdü. Dişlerinin oynamasını, dilinin meme ucunun üzerinde dönmesini, pembe derinin ağzının içinde yükselmesini izledi. Zengin bir yemeğin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı, kirpikleri yanaklarına doğru yumuşak noktalar oluşturdu.

Birleştikleri yer Beth'in ağrıyordu. Sürtünme, uzun süredir dokunulmamış yapraklarını yaktı, bacaklarını genişçe açmak istemesine neden olan ateş. Ayaklarını yorganın üzerinde kaydırarak kalçalarının yukarı doğru kıvrılmasına izin verdi.

"Hissediyor musun?" Ian sordu.

Beth'in bir düzine cümle geçti, ama nefesi , "Evet." "Amin çok sıkı, Beth'im.

Beni çok sert sıkıyor."

Bunu söylerken gülümsedi, vahşi ve çiğ.

Daha önce hiçbir erkek onunla açık saçık konuşmamıştı. Oyun kızları ona bundan bahsetmişti, ama bunu kulağında sıcak bir şekilde, güzel bir adam tarafından söylendiğini duyacağını asla hayal etmemişti.

"Beni biraz daha sık, aşkım," diye mırıldandı. "Çok iyi hissediyorsun."

"Güzel," diye yankılandı Beth. Kadın kaslarını sıktı ve adam inledi. Kendini iyi hissediyordu. Kalın, sert ve içinde hareket ediyordu. Ona söylemeye, karşılığında müstehcen konuşmalar çalıştı, ama kelimeleri oluşturamadı.

"Seni Covent Garden'da istedim," dedi. "Ben senin içine girerken karanlıkta bana sarılmanı istedim." "Tiyatroda mı?"

"Tam orada, o lanet locada, opera bangır bangır çalarken. Seni alırdım, kendimin yapardım." Elini kızın boynuna, ona aşk ısırığı verdiği yerin üzerine koydu. "Seni damgaladım."

Beth gülümsedi. "Sen de öyle." Adamın boynuna dokundu. "*Seni* damgaladım."

Parmaklarını sertçe onunkilere geçirdi ve elini yatağa bastırdı. "Bana ait."

"Şu anda burada buna itiraz edecek kimse yok." "Her zaman benim. Her zaman, Beth." İtişler kelimeleri noktaladı.

Her zaman. Vücudu onunkiyle aynı ritimde sarsılıyor, yatak gıcırdayordu. Sağlam bir yataktı, kalın maun ağacından, Ian gibi kadınları seven erkekler için yapılmıştı.

Onun sevgilisiydi. Beth bundan zevk aldığı için güldü. Ian'la birlikte olmak kesinlikle saygı duyulacak bir şey değildi ve kendini hayatında hiç hissetmediği kadar özgür hissediyordu. Onun altında kanatlarını açabilirdi.

Beth yine güldü. Kendini olabildiğince uzağa yayıyordu. Ian'ın gözleri kapalıydı, yüzü zevkten iki büklüm olmuştu. Dürtüşleri hızlandı, kalçaları sanki bu son çiftleşmesiymiş gibi çarpıyordu.

Onu yatağın içine çekti, vücudu onunkinin üzerinde ağırlaştı, teri onun tenine damlıyordu. Yağmur camlara vuruyor ve bir gök gürültüsü Beth'in ani coşku çılgınlığını bastırıyordu.

Ian gök gürültüsünü beklemeden bağırdı. Şimşek çaktı ve odayı beyaza boyadı. Işık Ian'ın vücudunu, keskin hatlı yüzünü belirginleştirdi ve saçlarını kızıla boyadı. O anda Ian ikiz güneşler gibi gözlerini açtı ve bakışlarının Beth'inkilerle doğrudan buluşmasına izin verdi.

Bölüm 'On İki

Beth nefes almayı bıraktı. Onunla tanıştığından beri ilk kez, Ian'ın bakışları onunkilerle tamamen birleşmişti. Gözleri bildiği gibi altın sarısıydı ama siyah gözbebeklerinin yeşil halkalarla çevrili olduğunu bilmiyordu. Onu incelerken vücudu yavaşladı, sanki ona bakmak tüm dikkatini topluyordu. O yapmadı

Gözünü kırpmadı, hareket etmedi, sadece bakışlarını onunkilere dikti. Kadın şaşkınlıkla onun yüzüne dokundu. "Ian."

Ian irkilerek başını çevirdi ve arkasına baktığında gözleri yanlara kaymış, onunkilerle buluşmamıştı. Beth'in kalbi burkuldu. "Hayır, lütfen başka tarafa bakma."

Ian gözlerini kapadı ve onu öpmek için eğildi.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye sordu. "Neyim var benim?" Gözlerini

tekrar açtı ama bakışları onunkilerle buluşmadı.

"Hiçbir şey. Sen

mükemmelsin." "O zaman

neden?"

"Açıklayamam. Benden açıklamamı isteme." "Özür dilerim," diye fısıldadı. Gözlerinden yaşlar süzülürken onun saçlarını okşadı.

"Ağlama." Onun ıslak yanağını öptü. "Şimdi neşe zamanı."

"Biliyorum."

Hâlâ içindeydi, kalın ve sertti, onu harika bir şekilde yayıyordu. *Sahip olamayacağın şeyler için açlık duyma*, diye kendi kendine öğüt verdi. *Sahip olabileceğin şeylerden zevk al*. Bu tür düşünceler ona en kötü günlerini atlattırmıştı.

Buna sahip olamayacağını bildiği halde Ian'ın tüm bedenini ve ruhunu istiyordu. Ona verebileceğini veriyordu: bedensel zevk ve anlık neşe. Ondan kendisiyle tamamen cinsel bir ilişki yaşamasını istemişti. Daha fazlasına sahip olamadığı için acı çekiyorsa, bu kendi hatasıydı.

"Ian, benim için çok kötüsün," dedi.

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Ben Deli Mackenzie'yim." Beth onun yüzünü ellerinin arasına aldı, öfkesi aniden yükselmişti. "Bu diğer insanların açıklaması, çünkü onlar seni anlamıyor."

kaçırdı. "Bana karşı hep nazik olmaya çalışıyorsun."

"Bu kibarlık değil. Gerçek bu."

"Şşş." Ian onu öptü. "Çok fazla kelime var." Beth de aynı fikirdeydi. Ian onu tekrar öptü ve ağzını çok daha tatmin edici bir şeyle doldurdu.

Tekrar içinde hareket etmeye başladı. Ian'ın vücudu sıcak ve gergindi, çıkardığı sesler onu hissedebileceğini düşündüğünün ötesinde heyecanlandırıyordu.

Bu mutluluk, diye fısıldadı zihni, adam onu zevk dalgalarının tepesine çıkarırken. Ian'ın bedeninin altında kıvrılarak ve kalçalarına doğru eğilerek boşaldı. Siyah dalgalar yatışana kadar hareket etti ve inledi ve Ian ona doğru çöktü, vücutları tek bir ısı çizgisinde birleşti.

Gök gürültüsü tam tepelerinde patladı ve Beth sıçrayarak uyandı. Ian onun yanına uzanmış, bir dirseğine dayanarak uyumasını izliyordu.

"Merhaba," diye mırıldandı.

Ian ona yavaşça gülümsedi. Uyuyup uyumadığını ama hiç de yorgun görünmüyordu.

"Fırtınanın şimdiye kadar dinmiş olacağını sanıyordum,"

dedi. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum. Sabah erkenden."

Beth yüzünü buruşturdu. "Isabella

endişelenecek." "Seninle ilgileneceğimi biliyor."

"Ve Mac'le birlikte olabilir." Beth ona sıırttı. "Belki de

onunla birlikte eve gitmiştir."

Ian'ın bakışı aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. "Üç yıldır onunla ilk kez bu gece konuşmuş."

"Bu iyi, değil mi?"

"Ona kumarhaneye gitmek istediğini söylediğimde çok kızdı. Yeniden bir araya gelmelerinin hoş olacağını sanmıyorum." "Sen ktmsersin, Ian. Isabella benim için çok değerli bir dost oldu ve onu yeniden mutlu görmek istiyorum." "Mac'i terk etmeyi o seti," diye belirtti Ian.

"Biliyorum. Ama pişmanlık duyuyor."

Ian'ın vücudu sıcak bir duvar gibiydi, dokunuşu inanılmaz derecede nazikti. "Evlendiklerinde ya çılgınca mutluydular ya da dişe diş mücadele ediyorlardı. İkisinin arası yoktu." "Sanırım böyle bir drama yorucu olurdu."

Beth kendini Ian'la delicesine mutlu hayal edebiliyordu, o kadar mutluydu ki buna dayanamıyordu. Aynı zamanda tamamen mutsuz olabileceğini de görüyordu. Kalbi hayatında hiç Ian Mackenzie'yle tanıştıktan sonraki kadar hızlı atmamıştı. Ian onun saçlarını okşadı ve o da gözlerini kapattı. Bu memnuniyet baloncuğunun içinde sonsuza kadar kalmak, sessiz bir mutluluk içinde süzülmek ne kadar güzeldi.

"Eve gitmeliyim." Sesinin bu kadar zgn çıkmasını istememişti.

"Curry'nin gitmeden önce sana daha fazla kıyafet getirmesi gerekecek. Seninkiler mahvoldu."

"Curry nerede biliyor mu?" "Hayır."

O zaman kimse bilmiyordu, diye düşündü Beth. O ve Ian tamamen yalnızdılar. Kalbi sevinçle sıkıştı.

"Endişelenecek, değil mi?" diye mırıldandı.

"Ortadan kaybolmama alıştı. Her zaman tekrar ortaya ıkarım. Bunu

biliyor." Beth onu inceledi. "Neden ortadan kayboluyorsun?"

"Bazen bu benim için çok fazla oluyor. İnsanların söylediklerine uymaya çalışmak, insanlar normal olduğumu düşünsün diye ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışmak. Bazen kurallar çok zor geliyor. O yüzden gidiyorum."

Beth tırnağıyla adamın kaslı kolunun izini sürdü. "Nereye gidiyorsun?"

"Çoğu zaman Kilmorgan çevresindeki vahşi doğaya giderim. Uçsuz bucaksız bir yer ve uzun süre kendimi kaybedebiliyorum. Orayı seveceksin."

Bunu görmezden geldi. "Peki ya diğer zamanlar?"

"Fahişelerin evleri. Parasını ödediğim sürece beni rahat bırakıyorlar. Orada konuşmayı düşünmek zorunda değilim."

Beth, Ian'ın açık sözlülüğüne alışmıştı ama bu onun başka kadınlarla birlikte olduğunu duymak istediği anlamına gelmiyordu. Fahişelerin Ian'a istediği zaman sığınak vermekten mutluluk duyduklarını hayal ediyordu. Zengindi, bir tanrının vücuduna sahipti ve özellikle de gülümsediğinde yıkıcı bir çekiciliğe sahipti. Yan bakışları bile ona çapkın bir hava veriyordu. Eğer bir fahişe olsaydı, Ian'a özel bir fiyat verirdi.

"Başka bir yer var mı?"

"Bazen hiç gitmediğim bir yere trenle giderim ya da bir at kiralayıp kırlarda gezerim. Yalnız kalabileceğim bir yer bulmak için."

"Ailen endişeden çılgına dönmüş olmalı."

Ian koluna yaslandı ve parmağını Beth'in göğüsleri arasında gezdirdi. "Başta öyleydi. Hart beni gözünün önünden ayırmak istemiyordu."

"Ama sonunda yaptı, belli ki."

"Gittiğimde çok sinirlenirdi. Beni tekrar hapse atmakla tehdit ederdi."

Beth'in öfkesi kıpırdandı. "Dük hazretleri büyük bir benziyor."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Ne olursa olsun gideceğimi anladı. Curry benim tarafımı tuttu. Hart'a kendini becermesini söyledi."

Beth'in gözleri büyüdü. "Ve Curry hâlâ hayatta mı?"

"Gördüğünüz gibi."

"Curry için iyi."

"Hart endişeleniyor, hepsi bu."

Beth kaşlarını çatı. "Akıl hastanesinden çıkmaya izin verdi ve delilik iptal ettirdi. Neden, yüksek finasta kazanmasına yardımcı olası diye mi?"

"Bunu neden yaptığı pek umurumda değil. Sadece yapmış olması umurumda." Beth birden Hart'a kızmaya başladı. "Bu hiç adil değil. Seni böyle kullanmamalıydı."

"Benim için fark etmez."

"Ama-"

Ian parmaklarını onun dudaklarına koydu. "Ben hizmetçi değilim. Elimden geldiğince yardım ederim ama kendim için de bir şeyler alırım."

"Günlerce ortadan kaybolman gibi." "Hart beni o akıl hastanesinde çürümeye bırakabilirdi. O olmasaydı şimdi orada olurdum. Ona borcumu ödemek için gereken buysa, anlaşmalarını okumak ve hisse senetlerinin etrafında dolaşmak umurumda değil."

Beth parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Sanırım en azından seni dışarı çıkardığı için ona minnettar olabilirim."

Ian onu dinlemeden parmaklarının arkasını okşadı. Ian'ın sıcaklığı onu bir battaniye gibi örttü ve saçlarının çizgisini öperken nefesi yaktı. "Bana kocandan bahset," diye mırıldandı.

"Thomas?" *Şimdi mi?* "Neden?"

"Onu umutsuzca sevdin. Bu bir şeydi?" Beth sessizce uzandı, hatırlıyordu. "O öldüğünde, ben de öleceğimi sandım."

"Onu çok uzun zamandır tanımıyordun."

"Bunun bir önemi yoktu. Sevdiğin zaman, özellikle de tüm kalbinle, o kadar hızlı gelir ki sana, karşı koyacak zamanın olmaz."

"Ve sonra o öldü," dedi Ian. "Ve bir daha asla o kadar derinden sevemezsin."

"Bilmiyorum."

Yalancı. Beth, Ian'a aptalca aşık olduğunu biliyordu ve kendini nasıl durduracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Neyim var benim böyle?*

Ian aniden ona morartıcı, cezalandırıcı bir öpücük verdiğinde kendi sorusuna kendisi cevap verdi. Gerginliği dağıldı ve memnuniyetle kollarını ona doladı, onu kendine yakın tuttu. Ian daha fazla konuşmak istemediğini belli etti. Güçlü bir eliyle bacaklarını ayırdı ve hiç itiraz etmeden tekrar içine girdi. Bayan Barrington, ancak çok gevşek bir kadının bir erkeğin itiraz etmeden onunla birlikte olmasına izin vereceğini söylerdi. Beth yastıkların üzerinde geriye doğru sallandı ve kalçalarını açarak Bayan Barrington'ın katı kurallarını her şekilde mutlu bir şekilde ihlal etti. Beth tekrar uyudu. Uyandığında pencere loş gri bir kareydi. Ian pencerenin bir kenarında durmuş, dışarı bakıyordu. Yağmur hâlâ yağıyordu ama gök gürültüsü dinmişti. Ian çıplaktı ve bir elini duvara dayamış, görkemli poposunun yarısı ona dönüktü.

Güçlü kaslarının üzerinde oynayan kasvetli ışıktaki, Beth'Louvre'da gördüğü mükemmel erkek heykellerini hatırlatıyordu. Ama o heykeller mermer ve kaymaktaşıydı; Ian ise canlı bronz gibiydi.

Kadın kıpırdandığında Ian parmağını dudaklarına götürdü. "Dışarıda biri mi var?" diye fısıldadı endişe içinde. Pansiyonun ön tarafındaki ikinci kattaydılar, en güzel odaydı, ev sahibi onları temin etmişti. Ama pencerelerde perde yoktu ve Beth kendini rahatsız edici bir şekilde açıkta hissediyordu. "Müfettiş Fellows evi gözetliyor," dedi Ian.

"Yanında birkaç polis getirmiş."

Beth yorganı çenesine kadar çekti. "Tanrım, ne kadar utanç verici."

"Bence bundan daha kötü."

"Nasıl daha kötü olabilir ki? Geceyi bir pansiyonda geçirdiğimiz için bizi tutuklayamazlar, değil mi?"

Tanrım, eğer müstehcen davranışlar yasadışı ise, Paris'in yarısını tutuklamaları gerekecek."

Gazeteler bunu ele geçirecekti. Her zaman bir şekilde yaparlardı ve hikaye Manş Denizi üzerinden *Londra'ya sızardı. İngiliz Varis, Paris'te Şüpheli Bir Otelde Zina Yaptığı İçin Fransız Yargıçların Huzuruna Çıkarıldı. Şeytani ve yasadışı rulette oynadıktan sonra.*

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması onu dikleştirdi. "Benim, patron," diye Cockney bir ses geldi diğer taraftan. Curry. Beth rahat bir nefes aldı.

Ian, Curry'nin odaya girmesine izin verirken üstünü örtme zahmetine katlanmadı. Curry, Ian'ın çıplaklık durumuna aldırış etmedi ve yanında getirdiği giysileri bir sandalyenin arkasına bıraktı. Sakince deri bir çantayı açtı ve içinden bir tıraş bıçağı, tıraş kabı ve fırça çıkardı.

"Bu cahil yerde sıcak su var mı, şef?" "Hizmetçiyi çağır. Bayan Ackerley'in eşyalarını getirdin mi?"

"Öyle yaptım." Curry bakışlarını Ian'dan ayırmadı ve Beth'in yatakta sinmiş olduğunu görmemiş gibi davrandı. "Arkadaşı da gelmek istedi ama onu bunun akıllıca olmayacağına ikna ettim." Ian sadece başını salladı. Curry'nin kendisine uzattığı çekmeceleri çekerek güzel anatomisini gizledi ve tıraş olmak için oturdu. Londra'daki lüks Langham Oteli'nde, eğlence dolu bir gecenin ardından kalkıyor olabilirdi.

Beth bir anda Curry'nin bunu daha önce de yaptığını fark etti. Geceyi bir kadınla geçirdikten sonra Ian'a temiz çarşaflar getirmek ve onu tıraş etmek için arka kapıdan içeri girme rutini konusunda rahat görünüyordu.

Beth dizlerine sarıldı. *Kıskanıyorsam bu benim aptal hatam.*

"Seni gördüler mi?" Ian, Curry'ye sordu.

Curry usturayı okşarken cevap verdi. "Hayır, arka sokaktan mutfağa geldim. Çalışanların hepsi sessizliğini koruyor. Onlar da en az bizim kadar polisin gelmesini istemiyorlar."

"Bu çok saçma," dedi Beth. "Fellows neden sana böyle eziyet ediyor? Ve bana?"

"Bu onun tarzı," diye Ian.

Pek cevap sayılmazdı ama Ian ağzını kapattı ve Curry usturayı bilemeyi bitirirken başını arkaya yasladı. Bir önceki gecenin hizmetçisi elinde buharlı su dolu bir ibrikle sessizce odaya girdi ve Curry ona kırık bir Fransızca ile Beth'i giydirmesini söyledi. Kız reverans yaptı ve Ian ile Curry diğer tarafa bakarken hizmetçi Beth'e Curry'nin Isabella'dan getirdiği giysileri giydirdi. Hizmetçinin yüzü heyecanla parlıyordu. "Çok zengin olmalı, madam," diye nefes aldı. Beth, Ian'ın onun koruyucusu olduğu varsayımını düzeltmedi. Dün gece ev sahibinin ve hizmetçilerin onu Ian'ın koruyucu kadını sanmaları Beth'i eğlendirmişti ama şimdi o kadar da komik gelmiyordu.

"Sanırım biz de arka kapıdan kaçmak zorunda kalacağız," dedi Ian'a. "Bay Fellows tam bir baş belası olmaya başladı."

"Henüz gitmeyeceğiz," dedi Ian.

"Güzel, çünkü hâlâ sağanak yağmur yağıyor." Beth pencerelere baktı. "Umarım müfettiş ve Surete'deki tüm arkadaşları sıırıslıklam olmuşlardır."

Ian başını arkaya yatırdı, yüzü köpük içindeydi. "Sen mi gönderdin?" diye sordu Curry.

"Dediğiniz gibi yaptım lordum. Şimdi lütfen konuşmayı kes de seni kesip açmayayım."

Ian sustu ve Curry usturayı boğazından yukarı çekti. Beth böyle bir gecenin tadını çıkardığı yatağa oturdu ve yiyecek bir şeyler istedi.

Hizmetçi telaşla Beth'in önceki gecedan kalma giysilerini silkeleyip kurumaları için ateşin önüne serdi. Curry sessizlik içinde Ian'ı tıraş etti, tek ses usturanın Ian'ın tenine sürtünmesi ve hizmetçinin ayak sesleriydi.

Ian'ın acelesi yok gibiydi. Curry işini bitirdiğinde, Ian hizmetçiden kendisine bir gazete ve kahve, Beth'e de çay getirmesini istedi. Hizmetçi istenen şeylerle döndükten hemen sonra kapı başka biri tarafından çalındı. Curry kapıyı açarken usturayı sıkıca .

Mac eşikte durdu. İçeri girdi ve Curry kapıyı hızla arkasından kapattı.

"Arkadaşlar boğulmuş bir fareye benziyor. Merak etme, Ian. Ben hallettim."

Beth sabırsız görünmemeye çalışarak, "Bizi almaya gelmeniz büyük incelik," dedi. "Isabella nasıl?"

Mac boş boş baktı. "Nereden bilebilirim ki?" "Dün gece

onu evde gördün."

Mac tahta bir sandalyeyi ters çevirip öne doğru yatırdı. "Onu arabasına bindirdim ve eve varıp bir daha ayrılmaması için arabacısına para ödedim." Beth kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen onunla gitmedin mi?"

"Hayır, yapmadım."

Çok can sıkıcı. "Bana senin yaptığın resmi gösterdi."

"Öyle mi? O önemsiz şey mi?" Mac rahatça konuştu ama gerildi. "Önemsiz bir şey değil. Çok güzel bir şey. Belli ki onunla seyahat ediyor, yoksa bana göstermezdi. Her yere götürdüğünü söylüyor."

"Şüphesiz onu denize atmak için mükemmel bir yer bulmaya

çalışıyordur." "Tabii ki hayır."

Mac sandalyeyi öyle bir sıktı ki Beth tahtanın kırılacağından korktu. "Bundan bahsetmeyebilir miyiz?"

"Nasıl isterseniz." Beth kaşlarını çattı ama konuyu kapattı. Curry, Ian'ı tamamen giydirip Beth de bir fincan çay içtiğinde, kapı başka biri tarafından çalındı. Mac aceleyle kapıyı açtı, ama Beth'in kim olduğunu görmesine izin vermeden koridora çıktı. Beth hızlı bir Fransızca konuğma duydu ve sonra Mac, boksör uşğı Bellamy ve uzun siyah düğmeli cüppesi ve tespihi olan bir adamla birlikte geri geldi.

"Aman Tanrım," diye ısırdı Beth. "Kıyafet partisi mi veriyoruz? Arkadan kaçacak o kadar çok insan var ki." Ian arkasını döndü. "Biz ön kapıdan çıkıyoruz. Fellows'a lanet olsun."

"Bizi tutuklamaya hazır olduğunu söylediğini sanıyordum." "Neden tutuklasın ki?" Ian'ın sesi sertleşti ve anlamadığı bir bakışla ona baktı. "Bir geceyi karısıyla bir pansiyonda geçirdiğı için bir adamı tutuklamak için hiçbir nedeni yok."

Beth durdu. "Ama ben senin ... değilim."

Rahibi, Mac'in yüz ifadesini ve Curry'nin masumca boş bakan yüzünü

inceledi. "Oh, hayır," dedi, kalbi sıkıştıyordu. "Oh, Ian, hayır."

On Üçüncü Bölüm

Hepsi ona baktı; Curry eğlenerek, rahip endişeyle kaşlarını çatarak, Bellamy şaşkınlıkla, Mac sabırsızlıkla. Sadece Ian ifadesiz kalmıştı. Birinin kendisine kahvaltıda yumurta olup olmadığını söylemesini bekleyen bir adam olabilirdi.

"Neden olmasın ki?" Mac sordu. "Ian senden hoşlanıyor, anlaşıyorsunuz ve onun bir eşe ihtiyacı var."

Beth ellerini birbirine kenetledi. "Evet, ama belki de bir kocaya ihtiyacım yoktur."

"Bir koca tam da ihtiyacın olan şey," diye homurdandı Mac. "Bu seni ve karımı yasadışı kumarhanelerde koşturmaktan alıkoyacak."

"Mac." Ian'ın sesi sessizdi. "Beth'le yalnız konuşacağım." Mac ellerini kızıl saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim," dedi Beth'e. "Biraz gerginim. Evlen onunla. Bu ailede en azından bir tane mantıklı insana ihtiyacımız var."

Onun cevabını beklemeden rahibi, hizmetçiyi, Bellamy'yi ve Curry'yi odadan çıkardı ve kapıyı kapattı. Yağmur pencerelere vuruyor, ses sessizlikte grenli bir hal alıyordu. Ian' bakışlarının kafasında bir delik açtığının farkındaydı ama bir kez olsun ona bakamadı.

"Evlenmemeye karar verdim." Beth kararlı görünmeye çalıştı ama başaramadı. "Zengin bir dul olarak yaşamaya, seyahat etmeye, eğlenmeye ve başkalarına yardım etmeye karar verdim."

Sözleri kendisine bile zayıf geliyordu.

Ian sanki onu duymamış gibi, "Bir kez karım oldun mu, Fellows sana dokunamaz," dedi.

"Üstleri ona ailemden uzak durmasını emretti ve benimle evlendiğinde sen de benim ailem olacaksın. Seni tutuklayamaz ya da taciz edemez. Benim ve Hart'ın koruması seni de kapsayacak."

"Sizi rahatsız etmesine pek engel olmadı, değil mi?" "Kilmorgan arazisine girmesine izin verilmeyecek ve Hart, başka bir yerde size yaklaştırmaya çalışırsa başına bela açacak. Sana bunun sözünü veriyorum."

"Hart'ın Roma'da olduğunu söylememiş miydin? Ya korumasının beni kapsamasını istemiyorsa?"

"Bunu yapacak. Fellows'tan nefret ediyor ve onu engellemek için her şeyi yapacaktır." "Ama . . ."

Her şeyin aniden olması nefesini kesti ve el yordamıyla bir argüman aradı. Bir tane buldu.

"Ian, benim hakkımda bilmediğın bir şey var. Babam asla bir Fransız aristokratı olmadı. İngiltere'deki insanlara vikont olduğunu söylerdi ve onlar da ona inanırdı. Soyluların tavırlarını çok iyi taklit edebilirdi. Ama Doğu Yakası'nın kenar mahallelerindeki herhangi biri kadar alçakgönüllüydü." Ian'ın bakışları ondan uzaklaştı. "Biliyorum. Paris'te tutuklanmaktan kaçan bir düzenbazdı."

Beth'nefesi kesildi. "Biliyor musun?"

"Biri hakkında bir şeyler öğrenmeye karar verdiğimde, her şeyi öğrenirim." Boğazı düğümlendi. "Kardeşlerin biliyor mu?"

"Onlara söylemek için bir neden görmedim." "Ve hala benimle evlenmek istiyorsun?" "Evet, neden olmasın?"

"Çünkü ben bir dükün oğlunun evleneceğı türden bir kadın değilim," diye neredeyse bağırıyordu.

"Geçmişim kirlı, bir hizmetçiden biraz daha iyiydim. Seni mahvederim."

Omuzlarını Ian'a benzer bir şekilde silkerek kaldırdı. "Herkes senin bir aristokratın kızı olduğuna inanıyor. Bu kibirli İngilizler için yeterince iyi olacaktır."

"Ama bu bir yalan."

"Siz ve ben gerçeğı biliyoruz ve kurguyu tercih eden insanlar tatmin olacak."

"Ian, beni de babam gibi bir güven hilecisi yapacaksın. Ondan daha iyi değilim."
"Sen daha iyisin. Yüz kat daha iyisin."

"Ama biri öğrenirse Ian, bu korkunç olabilir. Gazeteler ..."

Dinlemiyordu. "Sen ve ben uyum sağlayamıyoruz," dedi. "İkimiz de kimsenin ne yapacağını bilmediği tuhaflıkları. Ama birbirimize uyuyoruz." Elini tuttu, avucunu kendi avucuna bastırdı, sonra parmaklarını birbirlerinininkine geçirdi. "Birbirimize uyuyoruz."

Şöyle diyordu: *Akıntıya kapılmış durumdayız ve kimse bizi istemiyor, gerçek bizi değil. Birlikte sürüklenebiliriz. "Lütfen benimle evlen Beth" değil. Seni seviyorum.*

Ian ona tiyatrodaki o ilk gecede onu asla sevemeyeceğini söylemişti. Bunu bekleyemezdi. Öte yandan, Mac'in de belirttiği gibi, iyi anlaşıyorlardı. Beth onun ani konuşmalarından ürkmemeyi, söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi görüldüğünde alınmamayı öğrenmişti.

"Rahip Katolik," dedi belli belirsiz. "Ben Katolik mezhebindenim." "Evlilik yasal olacak. Mac bunu halletti. İskoçya'ya döndüğümüzde başka bir tören yapabiliriz." "İskoçya," diye tekrarladı. "İngiltere değil."

"Kilmorgan'a gideceğiz. Artık sen de bunun bir parçası olacaksın." "Beni daha iyi hissettirmeye çalışmayı bırak, Ian."

Kaşlarını çattı, Ian onun sözlerini her zaman harfî harfine alırdı. Kadın devam etti. "Bir hanımefendi evliliğe sürüklenmeden önce biraz kur yapmaktan hoşlanır. Elmas bir yüzük falan teklif edilir." Ian'ın eli sıkılaştı. "Sana şimdiye kadar gördüğün en büyük yüzüğü alacağım, gözlerinle uyumlu safirlerle kaplı olacak." Kalbi küt küt atmaya başladı. Adamın bakışları o kadar yoğun ki, doğrudan onunkilerle buluşmadığında bile.

Seviştiklerinde adamın ona gerçekten baktığı o nefes kesici anı hatırladı. Gözleri o kadar güzeldi ki, sanki dünyadaki tek insan oymuş gibi ona sabitlenmişti. Önemli olan tek kişi. Onun kendisine tekrar böyle bakması için neler vermezdi ki?

Sahip olduğu her şeyi.

"Lanet olsun sana, Ian Mackenzie," diye fısıldadı.

Biri kapıya vurdu ve Curry kafasını kapıya uzattı. "Yağmur azaldı ve iyi müfettiş sabırsızlanmaya başladı."

"Beth," dedi Ian, eli ayağı birbirine dolanarak.

Beth gözlerini kapattı. Sanki boğulmakla arasındaki tek şey Ian'ın elleriymiş gibi onun ellerine tutundu. "Pekâlâ, pekâlâ," dedi, sesi de vücudu kadar titriyordu. "Müfettiş siperlere hücum etmeden önce bunu bir an önce yapsak iyi olur."

Ve bitti. Yeminlerini tekrarlarlarken Beth'in gözleri yürek burkacak kadar maviydi. Sonra evlilik rahip tarafından mühürlendi, Curry, Mac ve Bellamy de şahitlik etti. Ian, Curry'ye getirmesini söylediği sade bir yüzüğü Beth'in parmağına taktı, ona geniş safir bir yüzük alana kadar bir yer tutucu olacaktı. Onu öptüğünde, sevişmelerinden arta kalan sıcaklığı ve onun gerginliğini tattı.

Birlikte dışarı çıktılar, Ian hem kendisinin hem de Beth'in üzerinde bir şemsiye tutuyordu. Ian, Fellows'u ve caddenin karşı tarafında bekleyen Paris polisi ve gazetecilerden oluşan kalabalığı dikkatle görmezden geldi.

Onlar çıkarken Ian'ın arabası öne doğru çekilerek Fellows'un görüşünü engelledi. Ian Beth'i teslim ederken adam yine de arabanın etrafından dolandı.

Fellows'un gözleri acımasızdı, bıyıkları yağmurdan ıslanmıştı. Duruşunda, bütün gece avını takip etmiş ve şimdi onun elinden kayıp gittiğini gören bir adamın öfkeli yorgunluğu vardı.

"Ian Mackenzie," dedi ağır bir sesle. "Surete'deki dostlarım Bayan Beth Ackerley'i kaçırıp bu handa rehin tuttuğunuz için sizi tutuklamaya geldiler." Beth yağmurdan korunmak için sıcak ve aydınlık bir sığınak olan arabadan dışarı baktı. "Oh, bu kadar saçmalamayın, Müfettiş. Beni o kaçırmadı."

"Seni o kumarhaneden çıkarıp buraya getirdiğini gören tanıklar var."

Ian şemsiyesini yavaşça katladı, salladı ve arabanın içine yerleştirdi. "Bayan Beth Ackerley artık burada değil," dedi, az önce ayrıldıkları pansiyona odaklanarak. "Leydi Ian Mackenzie burada."

Fellows sıçramaya başlayamadan döndü ve arabaya bindi. Mac pansiyondan çıktı, yüzünde geniş bir sırıtış vardı, onu bir valizle Curry ve Ian'ın otelciden aldığı bir sepet şarap ve ekmekle Bellamy izledi.

Mac, müfettişin ıslak omzuna vurarak, "Bu raundu kaybettiniz, dostlar," dedi.

"Bir dahaki sefere iyi şanslar." Arabaya tırmandı ve Beth ile Ian'ın karşısına geçerek onlara gülümsedi. Bellamy arabacıyla birlikte yukarı tırmandı ama Curry arabaya atladı ve kapıyı Fellows'un çarptı. Müfettişin gözleri akik gibi sertti ve Ian adamı sadece kısa bir süreliğine engellediğini . Muharebe kazanılmıştı ama savaş devam edecekti.

Hemen İskoçya'ya doğru yola çıktılar. Beth'in toparlanmak ve Isabella'ya veda etmek için sadece birkaç saati vardı, çünkü Ian'ın aniden göz yaşartıcı bir acelesi vardı.

"Oh, sevgilim, çok mutluyum." Beth'i sımsıkı kucaklarken Isabella'nın gözyaşları kirpiklerini ıslattı. "Her zaman bir kız kardeşim olsun istemiştım ve sen aklıma gelenlerin en iyisisin." Beth'i kol mesafesinde tuttu. "Onu mutlu et. Ian mutlu olmayı hepsinden çok hak ediyor."

"Deneyeceğim," diye söz verdi Beth.

Isabella'nın gamzeleri ortaya çıktı. "Londra'ya geri döndüğümde gelip benimle kalacaksın ve çok eğleneceğiz."

Beth Isabella'nın ellerine yapıştı. "Artık bizimle gelmeyeceğine emin misin? Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim sevgilim, ama hayır. Sen ve Ian'ın baş başa kalmaya ihtiyacınız var ve Kilmorgan-" Sözüünü kesti, gözlerinde acı vardı. "Benim için çok fazla anı var. Henüz değil."

Tekrar sarıldılar. Beth, Isabella'ya, Beth'i kanatları altına alıp ona yeni ve şaşırtıcı bir dünya gösteren açık yürekli genç kadına ne kadar düşkün fark etmemişti.

Isabella da Ian'a sarıldı ve onun adına ne kadar mutlu olduğunu dile getirdi. Sonunda Ian ve Beth, Curry ve Katie ile birlikte kutular ve çantalarla dolu başka bir vagonla tren istasyonuna doğru yola çıktılar. Ian onu birinci sınıf kompartımana götürüp Curry'yi bavullar, biletler ve Katie ile ilgilenmesi için bıraktığında Beth aristokratların ne kadar çok şeyi hafife aldıklarını çabucak öğrendi. Ian'ın hiçbir yere sığmadığına dair tüm iddialarına rağmen, o hâlâ bir lorddu, bir dükün kardeşiydi, hayatın küçük ayrıntılarını görmezden gelebilecek kadar zengin ve yüceydi. Onun için bu ayrıntılara dikkat edecek insanları vardı.

Bayan Barrington'ın Beth'in kafasının içindeki sesi son günlerde giderek zayıflamıştı ve Beth şimdi onu ancak zayıf bir şekilde duyuyordu. *Kendini aşırıyorsun, jelim. Bunu bir yemek haline getirmemeye dikkat et.*

Thomas'ın ne diyeceğini merak etti ve onun sesinin tamamen kaybolduğunu gördü. Gözyaşları, tren hareket etmeye başladığında pencerelerin önünden kayarak geçen ağır istasyonu bulanıklaştırdı. Ian onlar gitmeden önce Curry'nin trene binip binmediğini merak etme zahmetine bile girmemişti. Beth bu ayrılışı kendi Victoria İstasyonu'ndan ayrılışıyla karşılaştırdı: Bayan Barrington'ın hırıltılı, yaşlı uşağı yardım etmeye çalışıyor ama eline aldığı her şeyi düşürüyor, Katie bavullarının çalınacağına ve bir daha hiç görülmeyeceğine inanıyor ve Beth'in tuttuğu hizmetçi kadın "yabancı parçalar" konusunda histeri krizleri geçirip son dakikada kaçıyordu. Tabii ki Curry'nin böyle bir sorunu yoktu. Paris'te süzülürlerken kompartımanlarının kapısında sakince belirip çay sipariş ettiğini, biletleri hallettiğini söyledi ve başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. Çok verimli, çok sakindi, sanki efendisi aceleyle bir evliliğe ve üstüne üstlük yüzlerce kilometrelik bir yolculuğa çıkmamıştı. Beth ayrıca Paris'i geride bırakıp yağmurun ıslattığı Fransa'da ilerlerken Ian'ın ne kadar huzursuz olabileceğini de keşfetti. Özel kompartımanlarında sadece yarım saat geçirdikten sonra Ian trenin içinde bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Calais'ye varıp İngiltere'ye giden gemiye bindiklerinde, Beth özel kamaralarında tek başına uyurken o güvertede volta atıyordu.

Son olarak, Dover'dan Victoria İstasyonu'na yapılan yolculuk sırasında, Ian kompartımandan çıkmak için tekrar ayağa kalktığında Beth ayağını uzattı.

"Bir sorun mu var?" sordu. "Neden oturmak istemiyorsun?"

"Hapsedilmekten hoşlanmıyorum." Ian konuşurken koridorun kapısını açtı, üst dudağında ince boncuklar halinde ter vardı. "Arabalara aldırıyorsun."

"İstediğim zaman vagonları durdurabilirim. İstediğim zaman bir trenden ya da gemiden inemem."

"Doğru." Dudağına dokundu. "Belki aklını başından alacak bir şeyler bulabiliriz."

Ian kapıyı aniden kapattı. "Ben de gidiyorum çünkü ellerimi senden uzak tutmak çok zor."

"Birkaç saat daha trende olacağız," diye devam etti Beth.

"Ve eminim Curry rahatsız edilmememiz için elinden geleni yapacaktır." Ian perdeleri indirdi ve ona döndü. "Aklında ne var?"

Beth küçük bir tren vagonunda pek bir şey yapabileceklerini düşünmemiştir ama Ian oldukça becerikli olduğunu kanıtladı. Ian önünde diz çökerken Beth kendini yarı çıplak, bacaklarını Ian'a sarmış bir halde buldu. Bu pozisyonda yüz yüze duruyorlardı ve Beth onun gözlerini inceledi, kendisine tekrar tam olarak bakmasını umuyordu. Ama bu kez, doruğa ulaştığında, Ian gözlerini kapadı ve başını çevirdi.

Sadece birkaç dakika sonra, Ian trene doğru ilerlerken Beth yeniden giyinmiş ve soluk koltukta oturuyordu.

Beth Thomas'la aynı yatağı paylaştığında, daha az coşkulu ve daha geleneksel olmuşlardı, ama sonunda sessiz öpücükler ve fısıltıyla söylenen *seni seviyorum sözleri* vardı. Şimdi Ian trende dolaşıyordu ve Beth tek başına oturmuş, İngiltere'nin yeşil kırsalının akıp gidişini izliyordu. Yankısını duydu

Ian'ın haftalar önceki kesin ifadesi: *Senden aşk beklemiyorum. Ben de seni sevemem.*

Bavullar istasyona sağ salim ulaşmıştı ama dışarıda Curry'nin kiraladığı şık bir arabaya bindiklerinde, araba onları Euston İstasyonu yerine Strand'a götürmüştü. "Londra'da mı duracağız?" Beth şaşkınlıkla sordu. Ian

kısa bir baş sallamayla cevap verdi. Beth pencereden kasvetli, yağmurlu Londra'ya baktı, Paris'in geniş bulvarlarını ve parklarını gördüğünden beri daha kasvetli ve donuk görünüyordu. "Eviniz buraya yakın mı?"

"Ben Fransa'dayken Londra'daki evim toparlandı ve İskoçya'ya gönderildi."

"Nerede kalacağız o zaman?"

"Bir satıcıyı ziyaret edeceğiz."

Ian onu Strand'da tavandan tabana Doğu'ya özgü eşyalarla dolu dar bir dükkana götürdüğünde aydınlanma geldi. "Oh, daha çok Ming çömleği alıyorsun," dedi. "Vazo mu?"

"Kase. Ming vazoları hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Hemen hemen aynı değiller mi?"

Adamın bakışı ona aklını kaçırdığını söylüyordu, bu yüzden Beth ağzını kapattı ve sustu. Satıcı, donuk sarı saçları ve gevşek bıyıkları olan iriyarı bir adamdı ve Ian'ın görmek istediği küçük, oldukça yontulmuş kâsenin on katı fiyatındaki bir vazo ile Ian'ın ilgisini çekmeye çalıştı ama Ian onun manevralarını görmezden geldi.

Beth, Ian'ın kâseyi parmaklarının arasında tutup en ince ayrıntısına kadar incelemesini hayranlıkla izledi. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadı, ne bir çatlak ne de bir anormallik. Kokladı, dilini dokundurdu, gözlerini kapadı ve kâseyi yanağına dayadı.

"Altı yüz gine," dedi.

İri yarı satıcı şaşırmış görünüyordu. "Aman Tanrım, dostum, kendini mahvedeceksin. Dürüst olmak gerekirse üç yüz dolar isteyecektim. Yontulmuş."

"Nadir bulunur," dedi Ian. "Altı yüz dolar eder."

"Pekala." Satıcı sırtıttı. "O zaman altı yüz olsun. Kendi adıma iyi iş çıkardım. Koleksiyonumun geri kalanına değer biçmek istemezsiniz, değil mi?"

Ian kâseyi saygıyla satıcının tezgâhın üzerine koyduğu kadife çantanın üzerine bıraktı. "Zamanım yok. Bu gece gelinimi İskoçya'ya götürüyorum."

"Oh." İyi huylu satıcı Beth'e yeni bir ilgiyle baktı. "Özür dilerim leydim. Fark etmemiştim. Tebriklerimi sunarım." Beth belli belirsiz, "Her şey çok ani oldu," dedi. Satıcı kaşlarını kaldırdı ve geniş parmak uçlarını sevgiyle kâseye götüren Ian'a baktı. "Durup ikramıma bakmaya vakit bulduğunuza sevindim."

"Seni içeride bulduğumuz için oldukça şanslıyız," dedi Beth. "Ve kâse hâlâ burada."

Satıcı şaşırmış görünüyordu. "Şans değil leydim. Lord Ian bana Paris'ten telgraf çekti ve bunu onun için saklamamı söyledi." "Oh." Beth'in yüzü ısındı. "Evet, elbette öyle yapardı."

Beth, aceleyle evlendiklerinden beri, trenlerde ve gemide volta attığı zamanlar dışında sürekli Ian'ın yanındaydı. Çok becerikli olan Curry teli yol üzerindeki bir istasyondan göndermiş olmalıydı. Ian'ın endişelenmesine gerek olmayan başka ayrıntılar. Satıcının yardımcısı Ian'ın gözetimi altında kaseyi paketledi. Ian iş adamının parayla birlikte geleceğini söyleyince satıcı başıyla selam verdi. "Elbette lordum. Tekrar tebrikler. Leydim."

Asistan kapıyı tuttu ama onlar daha iki adım atamadan Lyndon Mather önlerindeki arabadan indi. Sarışın, yakışıklı adam olduğu yerde durdu ve yeşilin tuhaf bir tonuna büründü. Beth elini Ian'ın kolunun arasına sokmuştu ve Ian onu aniden kendine doğru çekince Beth onun yanına düştü. Mather, Ian'ın kolunun altındaki kutuya ters ters baktı. "Lanet olsun, dostum, o benim kâsem mi?"

"Fiyat senin için çok yüksek olurdu," diye karşılık verdi Ian. Mather'ın ağzı bir karış açık kaldı. En yakındaki faytona atlayıp kaçmayı çok isteyen Beth'e baktı. Onun yerine çenesini kaldırdı ve yerinde durdu. "Bayan Ackerley," dedi Mather sert bir sesle. "İtibarınıza dikkat edin. İnsanlar sizin onun metresi olduğunuzu düşünebilir."

İnsanlar derken Mather muhtemelen kendisini kastediyordu.

Beth cevap vermeden önce Ian sessizce, "Beth benim karım," dedi.

"Hayır." Mather'ın yüzü morarmaya başladı. "Oh, seni piç. İkinizi de dava edeceğim. Sözleşme ihlali falan." Beth mahkemede yaşayacağı utancı, avukatların geçmişini didik didik edişini, Ian'la evliliğinin ne kadar korkunç bir yanlış anlaşılma olduğunu ortaya çıkarışını hayal etti.

Ian, Mather'ın sözünü keserek, "Satmaya geldiniz," dedi.

"Eh?" Mather yumruklarını sıkı. "Ne demek istiyorsun?"

"Mal sahibi bir kâsenin hem içeri girmesini hem de dışarı çıkmasını beklediğini söyledi. Sizininki bununla değiştirmek istemişsiniz." "Ne olmuş yani? Burası bir koleksiyoncu dükkânı."

"Bir bakayım."

Mather'ın tereddütleri neredeyse komikti. Ağzını birkaç kez açıp kapadı ama Beth açgözlülük ve çaresizliğin öfkeye üstün gelmesini izledi. Mather parmaklarını şıklattı ve uşağı ona arabadan bir çanta uzattı. Ian başını dükkâna doğru salladı ve hepsi içeri girdi.

Ev sahibi onların döndüğünü görünce şaşırmış görünüyordu ama yardımcısına siyah kadifeden bir kare daha getirtti ve Mather çantasından çıkardı. Bu farklıydı, dış yüzeyinde kırmızı kamelya çiçekleri dans ediyordu. Diğer kadar yontulmamıştı ve sırtı lamba ışığında parlıyordu.

Ian onu kaldırdı ve olduğu gibi dikkatle inceledi. "On iki yüz dolar değerinde."

diye açıkladı. Mather'ın ağzı yuvarlak bir O harfine dönüştü. "Evet," diye

sıçradı. "Tabii ki öyle."

Beth yutkundu. Eğer doğru anladıysa, Mather on iki yüz ginelik bir kâseyi altı yüz ginelik bir kâseyle değiştirmek üzereydi. Ian'ın onunla alay etmesine şaşmamalıydı. Ian'ın değerlendirmesinin doğru olduğundan Beth'in hiç şüphesi yoktu. "Bunu senden satın alacağım," dedi Ian. Mal sahibine başıyla selam verdi.

"Satışla sen mi ilgileneceksin?"

"Ian," diye fısıldadı Beth. "Bu çok büyük bir para değil mi?" Ian cevap vermedi. Beth dudaklarını birbirine bastırdı ve Ian'ın soğukkanlılıkla on iki yüz sterlinlik bir satış yapmasını ve yanlarında durmaktan başka bir şey yapmadığı için mal sahibine bir yüz sterlin daha vermesini izledi. Beth o kadar uzun süre tutumlulukla yaşamıştı ki, tutumluluğun ne demek olduğunu bilmeyen birini izlemek onu titretti. Ian ter bile dökmedi. Ama Mather, Ian'ın notunu eline aldığı anda terlemişti. Hemen bankaya koşacağına şüphe yoktu. Ian, Mather'a iyi günler dilemeden dükkândan ayrıldı ve Beth'in arabaya binmesine yardım etti. Curry yüzünde arsız bir sırıtişla iki kutuyu da teslim etti.

"Bu tam bir maceraydı," dedi Beth. "Az önce Lyndon Mather'a on iki yüz pound verdin." "Kaseyi istedim."

"İlk kaseyin orada olduğunu nereden biliyordun? Ya da Mather'ın diğerini getirdiğini? Haftalardır Paris'tesin."

Ian pencereden dışarı baktı. "Londra'da benim için parçalara göz kulak olan bir adamım var. Kumarhaneye gittiğimiz akşam bana burada Lyndon Mather'ın gözüne kestirdiği bir kâse olduğunu söyledi."

Beth ona baktı, hayatının kontrolden çıktığını hissediyordu. "Bu, benimle evlensen de evlenmesen de ertesi sabah Paris'ten ayrılacağın anlamına geliyor."

Ian ona kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını geçen sokaklara çevirdi. "Ne olursa olsun seni yanımda getirirdim. Seni yalnız bırakmazdım. Fellows'u engellemenin en iyi yolu seninle evlenmekti."

"Anlıyorum." Üşüdüğünü hissetti. "Mather'ı engellemek bir bonus oldu, değil mi?"

"Mather'ı her şeyden alıkoymak niyetindeyim." Beth onu inceledi, güçlü profili arkasını dönmüştü, iri eli yanındaki kutunun üzerinde rahatça duruyordu. "Ben porselen bir kâse değilim, Ian," dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Şaka mı yapıyorsun?" "Mather'ın kaseleri almasını istemedin ve onun da beni almasını istemedin."

Bir an bakakaldı. Sonra ona doğru eğildi, aniden hiddetlendi. "Seni gördüğümde, seni ondan almam gerektiğini biliyordum. Senin değerin hakkında hiçbir fikri yoktu, tıpkı lanet olası kaselere fiyat biçemediği gibi. O bir cahil."

"Sanırım biraz daha iyi hissediyorum."

Ian'ın bakışları sanki konuşma bitmiş gibi tekrar pencereye yöneldi. Onun geniş göğsünü, arabayı dolduran uzun bacaklarını inceledi. Aklına yatakta onun bacaklarının yanında uzanmanın nasıl bir his olduğu geldi. "Sanırım Londra'da birkaç gece kalmak iyi olacak," dedi. "İskoçya için bir şeyler almam gerekecek, havanın biraz daha serin olduğunu tahmin ediyorum."

"Londra'da birkaç gece kalmayacağız. Gece trenine . Curry biletleri ayarladı."

Beth gözlerini kırptırdı. "'Londra'da durmak' dediğinizde bir ya da iki gece durmayı kastettiğinizi sanıyordum. Vızır vızır girip çıkmak değil."

"Kilmorgan'a gitmeliyiz."

"Anlıyorum." Göğsünde soğuk bir düğüm oluştu. "Kilmorgan'a vardığımızda ne yapacağız?"

"Bekle."

"Neyi

bekleyeceğiz?"

"Zamanın

geçmesini."

Beth sustu ama başka bir şey söylemedi. "Çıldırıyorsun, Ian." Ian hiçbir şey söylemedi.

"Pekâlâ." Beth arkasına yaslandı, vücudundaki gerginlik tirbuşon gibi dönüyordu. "Bunun alıştığımдан farklı bir evlilik olacağını görebiliyorum."

"Güvende olacaksın. Mackenzie ismi seni koruyacaktır. Bu yüzden Mac boşanma Isabella-so Isabella olabilir tutma onu para ve

güvenlik."

Beth gülen, sokulgan Isabella'yı ve onun gözlerindeki acıyı düşündü. "Ne kadar düşünceli biri." "Seni asla mahvetmeyeceğim."

"Sizinle Curry aracılığıyla notlar aracılığıyla iletişim kurmam gerekse bile mi?"

Kaşları aşağı indi ve Beth onun elini tuttu "Boş ver, o zaman şaka yapıyordum. İskoçya'ya giden bir gece trenine hiç binmemiştim, yani İskoçya'ya giden herhangi bir trene. Bu yeni bir macera olacak. Acaba ranzalar Dover'daki kompartıman kadar ilginç olacak mı?"

Sabah Glasgow'a vardılar ve sonra tren Edinburgh'a doğru yola çıktı. Edinburgh'a vardıklarında Beth aç gözlerle etrafına bakındı. Şehir sisle yıkanmıştı ama buna rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmemişti.

Tepedeki şatoyu ve şatoyla saray arasında uzanan caddeyi görecektir zamanı ancak bulabilmişti ki, kumral gözleriyle aceleyle kuzeye doğru ağır ağır ilerleyen başka bir trene binmek zorunda kaldı.

Nihayet, Paris'ten ayrıldıklarından bu yana kilometrelerce yol ve sayısız saat geçtikten sonra, tren boş, inişli çıkışlı bir ovada küçük bir istasyona yanaştı. Bir dağ sırası kuzeyde ve batıda bir duvar gibi yükseliyor, yazın en yoğun günlerinde bile serin hava buradan akıyordu. Ian koridorda bir aşağı bir yukarı volta atmayı bırakıp tam zamanında dönerek onu trenden indirdi. Tabelada Kilmorgan Durağı'na vardıkları yazıyordu ama bunun dışında peron boştu. Peronun ötesinde küçük bir istasyon binası vardı ve istasyon şefi trenin hareket etmesi için bayrağını salladıktan sonra geri çekildi.

Ian, Beth'in koluna girerek onu istasyon binasının önündeki merdivenlerden aşağıya, ilerideki küçük yola doğru yönlendirdi. Orada bir at arabası bekliyordu; üstü katlanarak erik rengi kadife koltukları ortaya çıkarılmış gösterişli bir şezlong. Atlar birbiriyle uyumlu, koşum takımlarının tokaları pırıl pırıl parlayan koyunlardı. Şapkasında bir fırça bulunan kırmızı cübbeli arabacı, kulübesinden fırladı ve dizginleri, yerine geçmek için tırmanan bir çocuğa attı.

Arabacı geniş bir İskoç çapağıyla, "Geldiniz demek, lordum," dedi. "Leydim."

Kapıyı açtı ve Ian Beth'i içeri aldı. Dünyanın bu vahşi ucunda böyle bir aracın lüksüne hayret ederek yerleşti.

Ama Kilmorgan bir düke aitti, İngiltere'nin en önde gelen düklerinden birine. Isabella'dan öğrendiğine göre, Kilmorgan Dükü öncelik sıralamasında Norfolk Dükü ve Canterbury Başpiskoposu'ndan sonra geliyordu. Onları Dük'ün koltuğuna götürecek arabanın o güne kadar gördüğü en görkemli araba olmasına şaşmamalıydı. Arabacı locasına geri dönerken Ian'a, "Sanırım bunu da Curry ayarladı," dedi.

Ian ciddiyetle, "Kilmorgan'da bile telgrafımız var," diye cevap verdi. Beth güldü. "Bir şaka yaptın, Ian Mackenzie." Cevap vermedi. Beyaz badanalı evlerden, kaçınılmaz bir bardan ve okul, belediye binası ya da her ikisi birden olabilecek uzun, alçak bir binadan oluşan bir köyün içinden geçtiler. Yeni çatılı ve kuleli taş bir kilise, köyden biraz uzakta, dik bir patika ile ona doğru uzanıyordu. Köyün ötesinde arazi ormanlık bir vadiye doğru alçalıyordu ve araba akan bir derenin üzerinden geçen bir köprüden gümbür gümbür geçiyordu. Tekrar tepelere çıkıldı, toprak yeşil ve mor dalgalar halinde arka plandaki keskin dağlara doğru dalgalanıyordu Tepeler sisle kaplıydı ama güneş parlıyordu, öğleden sonra yumuşaktı.

Araba köy yolundan ağaçlarla kaplı geniş, düz bir şeride döndü. Beth arkasına yaslandı ve temiz havayı içine çekti. Ian'ın Paris'ten beri sürdürdüğü tempo onu çok yormuştu. Şimdi, tepesinde kuş seslerinin yükseldiği bu durgun yerde nihayet dinlenebiliyordu. Arabacı geniş bir kapıdan geçerek açık bir parka açılan bir yola saptı. Kapı küçük ve kare şeklindeydi, üzerinde bir bayrak dalgalanıyordu - kırmızı zemin üzerinde iki aslan ve bir ayı. Yol geniş bir kavis çizerek aşağıya, tepenin dibine yayılmış eve doğru eğimliydi.

Beth oturduğu yerde yarı doğruldu, ellerini göğsüne

bastırdı. "Oh, sevgili Tanrım."

Burası muazzam bir yerdi. Bina dört kat yüksekliğindeydi ve geniş çatısının altındaki yuvarlak kubbelerden küçük pencereler görünüyordu. Evin orta dikdörtgeninden sağa sola uzanan başıboş kanatlar, tüm vadiyi kuşatmaya çalışan kollar gibiydi. Pencereler, kapılar ve balkonlar tarafından şurada burada noktalanmış bu canavarlık boyunca parıldıyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük evdi, sadece Paris'te yeni terk ettiği Louvre ile karşılaştırılabilirdi. Ama burası asla davet edilmeyeceği uzak bir saray değildi. Burası Kilmorgan'dı. Onun yeni evi.

Arabacı kırbacıyla ev yığınının işaret etti.

"Bonnie Prince Charlie zamanından hemen önce inşa edildi leydim. Dük o zamanlar daha fazla cereyanlı kale istemiyordu. Tüm köyü ve kilometrelerce uzaktaki işçileri işe aldı. Cullogen'den sonra kanlı İngilizler burayı yaktı ama dük tekrar inşa etti, sonra da oğlu. Bir Mackenzie'yi hiçbir şey durduramaz."

Sesindeki gurur açıkça belli oluyordu. Yanındaki delikanlı sırtıttı. "O da Mackenzie klanından," dedi çocuk. "Sanki oradaymış gibi bundan kendine pay çıkarıyor."

Arabacı, "Kapa çeneni delikanlı," diye homurdandı.

Ian hiçbir şey söylemedi, sadece sanki uyumak istiyormuş gibi şapkasını gözlerine doğru düzeltti. Onu trenlerde dolaştıran huzursuzluk kaybolmuştu. Beth koltuğun kenarlarını tuttu ve eve yaklaştıklarında ağzı kurumuş bir halde bakakaldı. Palladyan unsurları -taş kıvrımlarla süslenmiş oval pencereler, kemerli alınlıklar, devasa cephe boyunca her pencere ve kapının simetrik yerleşim-tanıdı. Daha sonraki nesiller mermer giriş yolunu çevreleyen taş korkuluk, ön kapının yanındaki modern çan tokmağı gibi şeyler eklemişti. Beth'in içeri girmek için zili çalmasına gerek yoktu. Ian onu aşağı indirirken çift kapı açıldı ve mermer döşeli salonda bekleyen uzun boylu, görkemli bir uşakla yirmi kadar hizmetkâr ortaya çıktı. Hizmetkârların hepsi İskoç, hepsi kızıl saçlı ve iri kemikliydi ve Ian Beth'i kapıdan geçirirken hepsi de büyük bir keyifle gülümsüyordu.

Ian onu takdim etmedi ama hep birlikte bütün hizmetçiler reverans yaptı ve bütün erkekler eğildi. Bu etki, salondan geçip doğruca Ian'a yönelen çeşitli boy ve renklerdeki beş köpek tarafından bozuldu.

Köpeklerle alışık olmayan Beth geri çekildi ama köpekler Ian'ın üzerine atılıp onu pençelerine gömüp kuyruklarını sallayınca güldü. Ian'ın yüzü gevşedi ve gülümsedi. Ve Beth'i hayrete düşüren bir şekilde doğrudan onlara baktı.

"Nasılsınız, benim güzel delikanlılarım?" diye sordu onlara. Kâhya, köpeklerin karşılaşması sıradan bir şeymiş gibi bunu duymazdan geldi. "Leydim." Eğildi. "Tüm personel adına, geldiğinizi görmekten çok memnun olduğumuzu söylemeliyim."

Yüzünde beliren gülümsemeden, personelin de aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. Daha önce hiç kimse Beth Ackerley'i gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Leydi Ian Mackenzie, diye düzeltti kendini. Beth, Ian Mackenzie ile tanıştığı ilk andan itibaren hayatının onunkiyle karışacağını biliyordu. Karmaşanın büyüdüğünü, etrafını sardığını hissetti.

"Morag sizi odalarınıza götürecek leydim," diye devam etti uşak. O da diğerleri gibi uzun boylu ve iri kemikliydi, kızıl-sarı saçları kırışmaya başlamıştı. "Uzun yolculuğunuzun ardından dinlenebilmeniz için bir banyo hazırladık ve yatağınızı hazırladık." Ian'a bir selam verdi. "Lord Hazretleri alt salonda bekliyor. Gelir gelmez kendisini görmenizi rica etti." Beth, Morag'la birlikte iki adım atmıştı ki, telaşla geri çekildi. "Majesteleri mi?"

"Kilmorgan Dükü, leydim," dedi uşak sabırla. Beth panik içinde

Ian'a baktı. "Roma'da olduğunu sanıyordum." "Hayır, o burada."

"Ama bana söyledin.. Bekle, Curry bir telgraf aldı mı? Neden beni uyarmadın?"

Ian başını salladı, koyu kızıl saçları yakasına dökülüyordu. "Kapıdan geçene kadar bilmiyordum. Bayrak yukarıdaydı. Düklük bayrağı

Hart evdeyken hep uçar." "Oh, elbette. Bunu ben neden düşünemedim?" Ian elini uzattı. "Benimle gel. Seninle tanışmak isteyecektir."

Ian her zamanki gibi ne düşündüğünü belli etmedi ama Beth onun olayların bu şekilde gelişmesinden pek de memnun olmadığını hissetti. Vagondaki sakinliğine rağmen, şimdi trende volta attığı zamanlardaki gibi gergin ve gergindi.

Kendi parmaklarını Ian'ın sıcak elinin içine soktuğunda parmakları buz gibiydi. "Pekâlâ. Sanırım bu işi bitirsem iyi olacak."

Ian ona hafifçe gülümsedi, sonra elini daha sıkı tuttu ve onu evin derinliklerine doğru götürdü. Köpekler, beşi birden, tırnakları arduvaz zeminde gürültüyle tıkırdarken onu takip etti.

Bölüm on dört

Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie hem kardeşlerine benziyor hem de onlara hiç benzemiyorduŞöminenin yanındaki yazı masasının arkasında oturuyordu, masa odanın geri kalanına uygun olarak uzun ve süslü bir şekilde oyulmuştu. Büyük bir dikkatle yazıyordu ve kapı Ian'ın arkasından kapandığında başını kaldırıp bakmadı.

Beth ve Ian'ın Majestelerinin ilgisini beklediği geniş salon, sanki bir zamanlar üç odaymış da aradaki duvarlar kaldırılmış gibi görünüyordu. Tavan, bir tavanın hak ettiğinden daha yüksekti ve eğlenen tanrı ve tanrıçaların freskleriyle kaplıydı. Duvarlar da resimlerle kaplıydı. Bunlar, Kilmorgan evinin çeşitli aşamalardaki resimlerinden, bazıları İskoç kıyafetleri içinde, bazıları da dönemlerinde moda olan resmi kıyafetler içinde olan hanımefendi ve beyefendilerin portrelerine kadar uzanıyordu. Beth, sadece bu odadaki portreleri inceleyerek bile bir giyim tarihi öğrenilebilir, diye düşündü. Ian kapıyı beş köpeğin yüzüne kapatmıştı ve onlar da bu büyük mabede girmelerine asla izin verilmeyeceğini biliyormuş gibi boyun eğmiş görünüyorlardı. Beth, Hart'ın Ian ve Beth'i terbiye edilmeyi bekleyen okul çocukları gibi orada dikilmeye zorlayacağını düşündü sinirli bir şekilde. "Majesteleri," dedi. Dük sertçe başını kaldırdı. Gözleri Ian'ınkilerle aynı altın renginde parlıyordu ama Beth'i odanın öbür ucundan delip geçiyordu - şahin gözleri.

Ian hiçbir şey söylemedi, irkilmeden olduğu yerde kaldı.

Hart'ın kalemi kalem tablasına çarptı ve ayağa kalktı.

Tüm Mackenzie'ler gibi uzun boyluydu, saçları koyu kızıl kahverengiydi. Hart, Mackenzie'lere özgü geniş omuzlara, güçlü bir yapıya ve kare bir yüze sahipti. Mackenzie renkleri olan mavi ve yeşil ile kırmızı ve beyaz ipliklerden oluşan resmi bir İskoç eteği giyyordu. Koyu renk ceketini ona ikinci bir deri gibi oturuyordu, muhtemelen Edinburgh'daki en iyi terziler tarafından onun için dikilmişti.

Yine de daha önce tanıştığı kardeşlerinin aynadaki görüntüsü değildi. Mac'in yüzünde takıntılı bir sanatçının huzursuz parlaklığı vardı. Cameron'ın yüzü daha ağır, daha vahşiydi ve yara izleriyle doluydu. Bir kabadayıya benziyordu. Hart da öyleydi ama Hart'ın pürüzsüz özgüveni ondan dalga dalga yayılıyordu. En ufak bir emrinin yerine getirileceğinden şüphesi olmayan bir adamdı bu. Bu kibir değil, soğukkanlı bir kesinlikti.

Hart, Ian hariç odadaki her şeyi ezip geçiyordu. Hart'ın aşırı özgüveninin dalgaları, Ian en ufak bir etki hissetmeden Ian'ın etrafında kırılıp akıyor gibiydi.

Hart sonunda bıçak gibi bakışlarını Beth'ten çekip Ian'a çevirdi. "Başka bir yolu yok muydu?" Sanki bir konuşmanın ortasındaymışlar gibi konuşuyordu ama Ian başını salladı. "Fellows onu kullanmak için bir yol bulurdu. Ya da onu beni tutuklamak için bir bahaneye dönüştürürdü." "Adam domuzun teki." Hart'ın bakışları tekrar Beth'e döndü. "Bir zamanlar bir leydinin yoldaşı mıydı? Isabella neden onunla arkadaş oldu?"

Beth kendini Ian'dan uzaklaştırdı ve elini uzatarak öne doğru yürüdü. "Çok iyiyim, sorduğunuz için çok teşekkür ederim. Yolculuk yorucu ama olaysız geçti, hatlarda herhangi bir sorun çıkmadı ve istasyonların hiçbirinde Fenian bombası yoktu."

Hart, Ian'a kaşlarını çatarak baktı.

"Şakalara düşkündür," dedi Ian.

"Öyle mi?" Hart cevap verdi, sesi soğuktu.

"Ben de çikolataya ve ahududulu aptala bayılırım." Beth görmezden geldiği elini iki yanına kıvırdı. "Şu anda soğuk bir su içmek ve yumuşak bir yatak istiyorum." Hart değişiklik olsun diye doğrudan onunla konuştu. "Sizi ağırdığımı hatırlamıyorum, Bayan Ackerley. Hizmetiyle birlikte yukarı çıkmış olsaydınız şimdi bile yumuşak bir yatakta yatıyor olurdunuz." Beth'in kalbi k t küt atıyordu. "Beni çağırmasına izin verdiğim tek kişi Bayan Barrington'dı Majesteleri, o da bana maaŐ ödediği içindi."

Hart'ın kaşları şiddetle birbirine yaklaştı ve Ian, "Onu rahat Hart," dedi.

Hart, Ian'a kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini Beth'e çevirdi. Bu bakış ona Hart'ın Beth'ten ne anlam çıkaracağını ya da Ian için onun ne ifade ettiğini bilmediğini söylüyordu.

Beth de Ian için ne ifade ettiğinden tam olarak emin değildi ama Hart'ın anlamamaktan hoŐlanmadıđını görüyordu. Onu anında özetlemek ve bir yere oturtmak istiyordu; muhtemelen bunu daha o gelmeden önce yapmıştı ve onu yeniden değerlendirmek zorunda kalmak onu sinirlendiriyordu. Hart soğukkanlılıkla, "Bağımsız bir kadın olduğunuzu anladığımıza göre, bize biraz izin verir misiniz? Ian'la yalnız konuşmak istiyorum."

Her zaman kendi istediğini elde etmeye kararlı bir adam. Beth kibarca, "Elbette," demek için dudaklarını araladı ama Ian tekrar konuştu.

"Hayır."

Hart'ın kartal bakışları ona döndü. "Ne?"

"Beth'in üst kata çıkıp yerleŐtiđinden emin olmak istiyorum. Akşam yemeğinde konuŐabiliriz." "Ona yardım edecek hizmetilerimiz var."

"Bunu yapmak istiyorum."

Hart pes etti ama Beth bunun canını sıktığını görebiliyordu. "Gong yedi kırk beŐte alıyor ve yemek sekizde servis ediliyor. Resmi giyineceğiz Bayan Ackerley. Geç kalmayın."

Beth gerginliğini gizlemeye çalışarak elini Ian'ın elinin arasından geçirdi. "Bana Beth de lütfen,"

dedi ki. "Ben artık Bayan Ackerley değilim ve karşılıklı şaşkınlığımıza rağmen kız kardeşiniz oldum."

Hart dondu kaldı. Ian ona kaşlarını kaldırdı, sonra arkasını döndü ve Beth'i odadan çıkardı. Dışarı çıktıklarında, etrafları bekleyen köpeklerle çevriliyken, Beth endişeli bir bakışla Ian'a baktı ama Ian o güne kadar gördüğü en geniş gülümsemeyi takınmıştı.

O harika, inanılmaz bir kadındı. Beth soyunma odasından koyu mavi ipek bir elbiseyle çıktığında Ian'ın kalbi ısındı. Göğsünü açıkta bırakan korsaj, ona yeni verdiği elmas gerdanlık için mükemmeldi. Adam ona yemeğe kadar eşlik etmek için kolunu uzatırken Beth sakın sakın ona baktı. Gerdanlık annesine aitti. Ian babasının onun güzelliğiyle gurur duyduğunu, başka bir erkek ona baktığında babasının kıskançlık krizlerine girdiğini hatırlıyordu. Kontrol edemediği öfkeleri vardı ve korkunç sonuçları oluyordu. Hart o meşhur bakışlarını ona çevirdiğinde başka herhangi bir kadın korkudan yere yığılırdı. Hart'ın kendi karısı, Hart ona baktığında birden fazla kez bayılmıştı. Beth öyle değildi. O dimdik durdu ve Hart'a onun hakkında ne düşündüğünü söyledi.

Ian ünlü atalarının resimleri çınlayana kadar istemişti. Hart'ın bazen kıcına bir tekme yemesi gerekiyordu ve eğer Beth bunu yapmak isterse, Ian ona izin verecekti. Yemek odasına girdiklerinde Hart sessizdi ve Ian, Beth'i oturtana kadar ayakta kalmaya devam etti. Hart masanın başındaki sandalyeye oturdu, Ian ve Beth de onun birkaç adım ötesinde karşılıklı oturdular. Eğer Hart orada olmasaydı, Ian akşam yemeğini evin kendi kanadındaki küçük yemek odasında . O ve Beth yan yana oturabilir ve mahremiyetin tadını çıkarabilirlerdi.

Onunla birlikte soyunma odasında oyalanmak ve akşam yemeği için giyinmesine yardım etmek istemişti ama Curry gelmiş ve Ian'ı yıkayıp tıraş etmesi ve ona çeki düzen vermesi konusunda ısrar etmişti. Ian'ın Mackenzie eteği Curry'nin koluna dolanmıştı. Ian ve Beth bu gece emekli olduklarında, Ian aşırı derecede yardımcı olan personeli kovacak ve onu kendisi soyacaktı. Onun kollarında uykuya dalmaya ve yine onun kollarında uyanmaya kararlıydı.

"Beni duydun mu?" Hart sertçe söyledi.

Ian tabağındaki tabanı inceledi ve Ian Beth'e odaklanmışken Hart'ın ağzından dökülen kelimeleri gözden geçirdi. "Roma'da hazırlattığın anlaşma. Onu okumamı ve hafızama kaydetmemi istiyorsun. Bunu yemekten sonra yapacağım." "Ian'ın kafasında yabancı ülkelerle yapılmış pek çok anlaşma mı var?" Beth sordu. Sesi masumdu ama mavi gözleri dans ediyordu.

Hart ona sert bir bakış attı. "Anlaşmalar komitelerin geçtiğinde biraz farklı okunabilir. Ama Ian orijinal metnin her kelimesini hatırlayacaktır." Beth Ian'a göz kırptı. "Eminim çay saatinde harika bir sohbet olur."

Ian sırtıtmaktan kendini alamadı. Hart'ı uzun zamandır bu kadar sinirli görmemişti. Hart, Ian'a soğuk bir bakış fırlattı ama Beth onu umursamaz bir tavırla görmezden geldi. "Kâseleriniz yolculuktan sağ salim çıktı mı?" diye sordu Ian'a.

Ian'ın nabızı, porselenin parmaklarına değen serin fırçasını ve Mather'ın şaşkın yüzündeki memnuniyeti hatırlayınca hızlandı. "Paketlerini açtım ve yerlerine yerleştirdim. Tam oturdular."

Hart araya girdi. "Başka kâseler de mi aldın?" Ian bir süre sessiz kaldıktan sonra Beth başını salladı, "İkisi de oldukça güzel. Biri beyaz bir kâse, üzerinde mavi bir floş ve birbirine bağlı çiçekler var. Diğerini kırmızı çiçekli ve daha ince porselen. Yıkama ve porselenin inceliği, bunun Imperial Ware olabileceğini gösteriyor. Doğru mu anladım?"

"Kesinlikle doğru," dedi Ian.

"Paris'te bir kitap buldum," dedi arsız bir gülümsemeyle.

Ian ona baktı ve odadaki diğer her şeyi unuttu. Hart'ın bakışlarının farkındaydı ama sadece periferik olarak, sanki duyma duyusunun sınırlarında bir böcek vızıldıyormuş gibi. Beth onun hangi kelimelere ihtiyacı olduğunu ve bunları tam olarak ne zaman söylemesi gerektiğini nasıl biliyordu? Curry bile onu böyle tahmin edememişti.

Her şeyi, lüks odayı, uzun masayı, pırıl pırıl parlayan gümüş servis tabaklarını içine çekiyordu. Mackenzie adamlarının, Mackenzie topraklarının ve Mackenzie köpeklerinin resimleri ve onları bekleyen beyaz eldivenli uşaklar. "olmamasına şaşırdım," dedi Hart'a. "Ben hayal etmiştim

gayda sesleri eşliğinde yemeğe götürülürdük." Hart Beth'e küçümseyici bir bakış attı. "İçeride gaydamız yok. Çok gürültülü."

"Eskiden babam yapardı," dedi Ian. "Şiddetli baş ağrıları çekerdim." "Bu yüzden yasaklandı," diye karşılık verdi Hart.

"Biz herkesin kilden mayınlar giydiği ve Bonnie Prince Charlie'nin günlerine özlem duyduğu masalsı bir İskoç ailesi değiliz. Kraliçe Balmoral'da bir kale inşa edebilir ve ekose giyebilir ama bu onu İskoç yapmaz."

"Birini İskoç yapan nedir?"

"Kalp," dedi Kilmorgan Dükü. "Bir İskoç klanında doğmak ve kendi içinde klanın bir parçası olarak kalmak."

Ian, "Yulaf lapasının tadına bakmaktan zarar gelmez," dedi. Hart'ın İskoç olmanın ne demek olduğunu anlatıp durmasını engellemek için ciddi bir şekilde konuşmuştu ama Beth'in güzel gülümsemesinin ödüllendirilmesi hoşuna gitmişti. Hart, İskoç aksanından eser kalmadan İngilizce konuşabilmesine, Cambridge'de eğitim görmesine ve İngiliz Lordlar Kamarası'nda oturmasına rağmen, İskoçya ve ülkesi için başarmak istedikleri hakkında kesin fikirleri vardı. Bunları saatlerce anlatabilirdi.

Hart, Ian'a sert bir kaş çattı ve dikkatini yemeğine verdi. Beth Ian'a bir gülümseme daha verdi ve Ian'ın hayal gücü dans etmeye başladı.

Yemeğe sessizlik içinde devam ettiler, tek ses porselenin üzerindeki gümüşün tıkırtısıydı. Beth mum ışığında çok güzeldi, elmasları da en az gözleri kadar parlıyordu. Sonunda kalktıklarında Hart lanet olası anlaşmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Sorun değil," dedi Beth hemen. "Yatmadan önce bahçede bir tur atmak isterim. Sizi yalnız bırakayım, olur mu?" Ian onu teras kapısına kadar götürdü. Köpekler kuyruklarını sallayarak ayağa fırladılar. Ian, Beth'in bیلardo odasında ona katılmasını tercih ederdi, hayal gücü ona bیلardo hakkında öğretebileceği şeylerle doluydu. Ama eğer yürüyüş yapmak isterse, ona engel olmazdı. Bahçe de aynı derecede eğlenceli olabilirdi. Beth, Ian'ın sözlerini tamamlamasına fırsat vermeden koluna girdi ve arka kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Beş köpek geri geri gidip geliyordu.

yürüyüşe çıkarken önünde duruyordu. Ian, Hart'tan antlaşmayı aldı ve lanet şeyin kısa olmasını umarak onunla bardo odasına doğru yürüdü.

"Sen çok zeki bir genç kadınsın."

Beth Hart'ın sesiyle döndü. Köpeklerin eşliğinde, bakımlı bir patikadan mermer bir kâseye neşeye su akıtan bir fiskiyeye doğru yürüyordu. Saat dokuz buçuk olmasına rağmen gökyüzünde bolca ışık vardı - Beth daha önce hiç bu kadar kuzeye gitmemişti ve yaz aylarında güneşin burada ufkun altına ancak indiğini biliyordu. Hangi köpeğin hangisi olduğunu bulmak için biraz zaman harcamıştı. Ruby ve Ben tazılar, Achilles tek ayağı beyaz olan siyah setter, McNab uzun tüylü spaniel, Fergus ise minik terrierdi.

Hart çeşmenin yanında durdu, ucu turuncu renkte parlıyordu. Köpekler ona doğru üşüştü, kuyrukları öfkeyle hareket ediyordu. Hart cevap ver, bahçeyi keşfetmek için uzaklaştılar.

"Kendimi pek zeki bulmuyorum." Beth gecenin ılık olduğunu düşünmüştü ama şimdi keşke şal getirseydim diyordu. "Ve korkarım ki, ben hiç bitirme okuluna gitmedim." "Küstahlığı bırak. Belli ki Mac ve Isabella'yı kandırmışsın, ama ben o kadar saf değilim."

"Peki ya Ian? Onu kandırdığımı mı söylüyorsun?" "Öyle

değil mi?" Hart'ın sesi ölümcül bir sessizlikteydi.

"Ian'a açıkça bir daha evlenmek gibi bir niyetim olmadığını söylediğimi hatırlıyorum. Ve sonra orada bir ruhsat imzaladım ve ölüm bizi ayırana kadar onunla birlikte olacağımı tekrarladım. Ian'ın *beni* kandırdığına inanıyorum." "Ian-" Hart sözünü kesti ve rengârenk gökyüzüne bakmak için uzaklaştı.

"Ne? Deli bir adam mı?"

"Hayır." Bu kelime sertti. "O ... savunmasız." "İnatçı ve zeki ve canı ne isterse onu yapıyor."

Hart bakışlarıyla onu kısırdı. "Onu birkaç haftadır mı tanıyorsun? Ian'ın zengin ve deli olduğunu gördün ve böylesine kolay bir hedefi alt etmekten kendini alamadın."

Beth'in öfkesi alevlendi. "Biraz daha dikkat etseydin, zaten kendime ait bir servetim olduğunu fark ederdin. Oldukça büyük bir servet. Ian'inkine ihtiyacım yok."

"Evet, Bayan Barrington adında münzevi bir duldan yüz bin pound ve Belgrave Meydanı'nda bir ev miras kaldı. Çok takdire şayan. Ama Ian bunun on katı değerinde ve sen bunu fark ettiğinde hiç vakit kaybetmeden Lyndon Mather'dan kurtulup Ian'ı mihraba kadar kovaladın." Beth ellerini sıktı. "Hayır, ben Paris'e gittim ve Ian da peşimden geldi."

"Isabella'ya yağ çekmek için oldukça iyi bir numara. Kendi iyiliği için fazla yumuşak bir kalbi var ve eminim sizi bir araya getirmenin iyi bir plan olduğunu düşünmüştür. Mac de öyle düşündü. Ona ne olduğunu düşünemiyorum."

"*Yağcılık mı?* Ben yağcılık yapmam. Nasıl yapacağımı da bilmiyorum. Bu kelimenin ne anlama geldiğinden bile emin değilim."

"Geçmişinizi biliyorum Bayan Ackerley. Babanızın yalancı bir alçak olduğunu ve annenizin de onun tuzağına düştüğünü biliyorum. Aptallığı onu doğruca ıslahevine götürdü. Eminim orada çok şey öğrenmişsinizdir."

Beth'in yüzü yandı. "Tanrım, geçmişimi araştıran ne kadar çok insan var. Curry'ye sormalıydın. Görünüşe göre hakkımda epey bir dosyası var."

Hart purosunu düşürdü ve topuğuyla yere vurarak söndürdü. Beth'e doğru eğildi ve nefesi güzel kokulu dumanla karışmış alçak bir sesle konuştu. "Yapacağım son şey bile olsa, bir servet avcısının kardeşimi mahvetmesine izin vermeyeceğim." "Sizi temin ederim. Majesteleri, ben hayatımda hiç servet avlamadım."

"Benimle alay etme. Evliliği feshedeceğim. Bunu yapabilirim ve sen de gidersin. Bu asla gerçekleşmemiş olacak." Beth cesaretini toplayarak Hart'ın altın rengi gözlerinin içine baktı.

"Belki de ona aşık olduğumu düşünemez misiniz?"

Derin, dramatik, aptalca bir aşk.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Hart bir nefes aldı ama konuşmadı. Çenesinde bir kas seğirdi.

"Anlıyorum," dedi Beth yumuşak bir sesle. "Onun deli olduğuna inanıyorsun ve hiçbir kadının bunu sevebileceğini düşünmüyorsun."

"Ian deli. Delilik komisyonu bunu kanıtladı. Ben de oradaydım. Gördüm."

"O zaman deli olduğunu düşünüyorsanız neden onu akıl hastanesinde

bırakmıyorsunuz?"

"Çünkü ona ne yaptıklarını biliyorum." Hafif alacakaranlıkta, güçlü Kilmorgan Dükü aniden perili göründü. "O lanet şarlatanların ne yaptığını gördüm. Eğer içeri girdiğinde deli olmasaydı, bu yer onu çılgına çevirirdi." "Buz banyoları," dedi Beth.

"Elektrik şokları." "Bundan daha da kötüsü. Tanrım, on iki yaşındayken onu her gece yatağının üzerinde çırılçıplak domaltmışlar, böylece onu bağlayabiliyorlarmış. Rüyalarını sessiz tutmak için, dediler. Babam hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey yapamadım; gücüm yoktu. Babam atından düşüp lanet boynunu kırdığı gün, akıl hastanesine gittim ve Ian'ı dışarı çıkardım."

Beth onun sertliği karşısında irkildi ama aynı zamanda kalbi ısındı. "Ve Ian bunu yaptığın için sana minnettar. Hem de çok minnettar." "Ian konuşamıyordu bile. Onunla konuştuğumuzda başını kaldırıp bakmıyor ya da sorulan sorulara cevap vermiyordu. Sanki bedeni bizimle birlikteydi ama zihni çok uzaklardaydı." "Bunu yaptığını görmüştüm."

"Bunu üç ay boyunca yaptı. Sonra bir gün kahvaltı ederken Ian başını kaldırdı ve Curry'ye tost olup olmadığını sordu." Hart bakışlarını ama Beth onun gözlerindeki nemi görmeden önce değil. "Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi, sanki Curry'den tost istemek dünyadaki en doğal şeymiş gibi."

Öğleden sonranın esintisi saçlarını karıştırdı, Beth'in alnındaki bukleleri çekti. Ülkedeki en yüksek düklerden birinin gözyaşlarını silmesini izledi. "Sabah avukatımı çağıracağım," dedi aniden. "Evliliği geçersiz kılmanın bir yolunu bulacağız. Mahvolmayacaksınız."

"Bana inanmadığını biliyorum ama Ian'a asla zarar vermem."

"Haklısın. Sana inanmıyorum."

Rüzgâr tazelendi ve çeşmeden Beth'in yüzüne serin damlacıklar saçı. Hart eve geri dönmek için topuklarının üzerinde döndü ama Ian orada katı bir duvar gibi duruyordu.

"Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim," dedi sessizce.

Hart'ın sırtı kaskatı kesildi. "Ian, ona güven olmaz." Ian Hart'a bir adım daha yaklaştı. Gözlerini kaçırmış olsa da duruşundaki ve sesindeki öfkeden şüphe etmek mümkün değildi. "O benim karım, benim korumam altında. Bu evliliğe karşı bir şey yapmana izin vermemin tek yolu beni tekrar deli ilan etmendir."

Hart kıpırmızı kesildi. "Ian, beni dinle-"

"Onu karım olarak istiyorum ve o da benim karım olarak kalacak." Ian sesini bir kademe yumuşattı. "O artık bir Mackenzie. Ona öyle davran."

Hart önce Ian'a, sonra da Beth'e baktı. Beth çenesini dik tutmaya çalıştı ama kalbi hızla çarpıyordu ve bu yırtıcı bakıştan kaçma dürtüsü çok güçlüydü.

Tuhaftır, Ian Beth'e evleneceklerini söylediğinde, Beth onunla tartışmıştı. Şimdi Hart onları ayırmaya kararlı görüldüğüne göre, evli kalmak için her şeyi yapabileceğini biliyordu.

"Ben Ian'ın karısıyım çünkü öyle olmayı seçtim," dedi. "İster büyük bir malikanede ister küçük bir pansiyonda yaşayalım, hiç fark etmez."

"Ya da bir papaz evi?" Hart kaşlarını çatarak karşı çıktı.

"Varoşlarda bir papaz evi bana çok iyi hizmet etti, Majesteleri."

"İçinde fareler vardı," dedi Ian.

Beth şaşkınlıkla ona baktı. Curry'nin notları eksiksiz olmalıydı.

"Gerçekten de onlardan bir aile vardı," dedi. "Nebukadnessar, karısı ve üç çocukları, Şadrak, Meşak ve Abednego."

Her iki adam da sadece ona baktı, Ian'ınki tam olarak dokunmasa bile çifte altın bakışlar sinir bozucuydu. "Bu bizim küçük şakamızdı, anlarsınız ya," diye kekeledi. "Farelerin bir ismi olması onları biraz daha katlanılabilir kılıyordu." "Burada fare yok," dedi Ian. "Bir daha asla oran konusunda endişelenmene gerek yok."

"En azından dört ayaklı olanlardan değil," diye devam etti Beth. "Müfettiş Fellows bana biraz Meşak'ı hatırlatıyor; gözünü özellikle lezzetli bir peynir parçasına diktiğinde gözleri parlar ve burnu seğirirdi."

Ian kaşlarını çattı ve Hart açıkça onun ne yapacağını bilmiyordu.

"Sanırım yılanlarınız da vardır," dedi dili sürçerek. "Ne de olsa burası kırsal bir bölge. Ve tarla fareleri ve diğer yaratıklar. İtiraf etmeliyim ki taşraya alışık değilim. Annem taşrada doğmuş ama ben küçük yaştan itibaren Londra'da yaşadım ve metropolün dışına sadece Bayan Barrington Brighton'a gidip denizi seviyormuş gibi davrandığımda çıktım."

Ian gözlerini yarı kapalı tuttu ve onu duymayı bıraktığında takındığı ifadeyi takındı. Ian'ın onu dinlemediğini biliyordu, ama bundan bir hafta sonra belli bir cümleye geri dönebilir ve onu bu konuda eğitebilirdi.

Ağzını güçlkle kapattı. Hart ona, sanki yarın onu sorguya çekmek için buraya bir delilik komisyonu getirecekmiş gibi baktı.

Ian trans halinden çıktı ve ona doğru uzandı. "Yarın sana Kilmorgan hakkında her şeyi göstereceğim. Bu gece odamızda uyuyacağız."

"Bir odamız var mı?"

"Curry biz akşam yemeğindeyken onu hazırladı."

"On kez kaynak yaratan Curry. Onsuz ne yapardık?"

Hart sanki önemli bir şey söylemiş gibi Beth'e sertçe baktı. Ian kolunu onun beline doladı ve onu eve götürmek için çevirdi. Adamın sıcaklığı akşamın serinliğini kesiyor ve onu rüzgârdan koruyordu.

Güvenli bir liman. Hayatının karmaşası içinde bunlardan çok azını tanımıştı. Şimdi Ian onu yakınına çekmiş, koruyordu ama Beth Hart'ın bakışlarını eve kadar sırtında hissetti.

Ev Beth'i yuttu. Ian onu geniş, süslü merdivenlerden yukarı, daha derine, daha derine götürdü.

Merdiven holünün duvarlarında o kadar çok resim vardı ki, altlarındaki duvar kağıdını gizliyorlardı. Ian onu aceleyle merdivenlerden çıkarırken Beth imzalara göz attı -Stubbs, Ramsay, Reynolds. Birkaç at ve köpek resmi Mac Mackenzie'ye aitti. İlk sahanlığa şimdiki dük Hart'ın portresi hâkimdi; gözleri resimde gerçekte olduğu gibi altın sarısı ve heybetliydi.

İkinci katta Hart gibi kibirli kibirli bakan yaşlı bir adamın portresi asılıydı. Mackenzie ekosesinin bir katını şiddetle tutuyordu ve sakalı, bıyığı ve yan bıyıkları vardı.

Beth akşam yemeği için aşağıya indiklerinde onu fark etmişti ama şimdi durdu. "Kim o?"

Ian resme bakmadı bile. "Babamız." "Oh. O oldukça . . .

kıllı."

"İşte bu yüzden hepimiz sinekkaydı tıraş olmayı severiz." Beth, Ian'ın bu kadar acı çekmesine neden olan adama kaşlarını çattı. "Madem o kadar kötüydü, neden baş köşede duruyor? Onu tavan arasına sakla ve işini bitir."

"Bu bir gelenek. Şimdiki dük ilk inişte, önceki dük ikinci inişte. Büyükbabam yukarıda." Bir sonraki katın tepesini işaret etti. "Ondan sonra büyük-büyükbaba ve böyle devam eder. Hart kuralları çiğnemeyecek."

"Yani ne zaman yukarı çıksanız, Kilmorgan Dükleri her fırsatta size bakıyor."

Ian onu Büyükbaba Mackenzie'ye doğru götürdü. "Hepimizin kendi evi olmasının bir nedeni de bu. Kilmorgan'da on odalı bir süitim var ama daha fazla mahremiyet isteyeceğiz."

"On kişilik bir süit mi?" Beth belli belirsiz sordu. "Hepsi bu kadar mı?" "Her birimizin evin bir kanadı var. Eğer misafir davet edersek onları kendi kanadımıza yerleştirir ve onlarla ilgileniriz." "Sık sık misafiriniz olur mu?"

"Hayır." Ian Beth'i akşam yemeği için üstünü değiştirdiği soyunma odasına götürdü. Küçük odanın büyük olduğunu düşünmüştü ama Ian şimdi ona odanın diğer tarafında Bayan Barrington'ın alt katının tamamı büyüklüğünde bir yatak odası olduğunu gösteriyordu. "Sen benim ilkimsin."

Beth yüksek tavana, kocaman yatağa, derin pencere koltukları olan üç pencereye baktı. "Bir insanın davetiye alabilmesi için sizinle evlenmesi gerekiyorsa, daha fazla misafiriniz olmamasına şaşırmadım."

Ian'ın altın rengi bakışları onun üzerinden geçip tekrar yatağa

döndü. "Yine mi şaka yapıyorsun?"

"Evet. Bana aldırma."

"Sana asla aldırmam."

Beth'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Burası sizin yatak

odanız mı?" "Bizim yatak odamız."

Endişeyle ağır oymalı ceviz karyolaya doğru yürüdü. "Bütün aristokrat çiftlerin ayrı yatak odaları olduğunu duymuştum. Bayan Barrington bunu hiç onaylamazdı. Anlamsız bir yer ve para israfı olduğunu söyledi."

Ian başka bir kapı açtı. "Buradaki yatak odası senin. Ama benimle yatacaksın."

Beth onun etrafından, rahat görünümlü sandalyeleri ve derin bir pencere koltuğu olan zarif bir odaya baktı. "Benim. Sanırım bu iş görür."

"Curry istediğiniz gibi yerleştirmenize yardımcı olacaktır. Ona sadece ne istediğinizi söyleyin ve o da bunu ayarlayacaktır."

"Curry'nin bir sihirbaz olduğunu düşünmeye başlıyorum." Beth onun yanıt vermesini bekledi ama Ian hiçbir şey söylemedi, bakışları yine uzaklara dalmıştı.

"Bence çok büyük bir risk alıyorsunuz," dedi. "Bir yerde bir kadınla aynı yatak odasını paylaşmanın tehlikeli olduğunu okumuştum, çünkü kadın uyurken zehirli dumanlar çıkarıyormuş. Bayan Barrington'a söylediğimde bunun tamamen saçmalık olduğunu söyledi. Bay Barrington otuz yıl boyunca onun yanında yattı ve bir kez bile hastalanmadı."

Ian kollarını ona doladı, vücudunun sıcaklığı onu diğer tüm düşüncelerden uzaklaştırdı. "Şarlatanlar araştırmalarına para çekmek için her şeyi söylerler."

"Akıl hastanesinde de böyle mi yapıyorlardı?"

"Deliliğimi tedavi etmek için her türlü deneyi denediler. Hiçbirinin işe yaradığını görmedim."

"Bu çok acımasızcaydı."

"Yardım ettiklerini sanıyorlardı."

Beth yumruklarını onun kollarına koydu. "Bu kadar affedici olma. Baban seni bir yere kapattı ve o insanlar bilim adına sana işkence ettiler. Bu yüzden onlardan nefret ediyorum. O akıl hastanesine gidip doktoruna, her kimse, ağzının payını vermek istiyorum."

Ian parmaklarını dudaklarına götürdü. "Bunun bir parçası olmanı

istemiyorum." "Tıpkı senin beni High Holborn cinayetinin bir

parçası olarak görmek istemediğin gibi."

Genelde sıcak olan bakışlarına soğukluk çöktü. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Seni istiyorum. . . ayrı. Sadece bunu hatırlamak istiyorum, seni başka şeylerle değil.

geçmişim." "Farklı anılar yaratmak istiyorsun," dedi kadın, anladığını düşünerek.

"Hafızam çok iyidir. Bazı şeyleri silemem. Seni burada benimle yalnızken ya da Paris'teki o pansiyonda hatırlamak istiyorum. Sen ve ben, Fellows ya da Mather ya da kardeşim ya da High Holborn değil ..."

Sözleri kesildi ve şakağını ovuşturmaya başladı, gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu. Beth elini onunkinin üzerine koydu. "Bunu düşünme."

"Durmak bilmeyen bir melodi gibi tekrar tekrar çalıyor."

Beth usulca onun şakağını okşadı, sert parmakları onunkilerin altındaydı. Onu kendine çekti. "Benimle olman her şeyi durduruyor. Ming kaseleri gibi - onlara dokunduğumda ve onları hissettiğimde her şey duruyor. Hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Sen de aynısın. İşte bu yüzden seni buraya getirdim, benimle olman için, her şeyi ... yapabileceğin bir yere.

. . dur."

On Beşinci Bölüm

Beth mavi gözleri ıslak bir şekilde ona baktı. "Bana nasıl olduğunu anlat." Beth'in yüzünü ellerinin arasında tuttu, Covent Garden Opera Binası'nda kafasının içinde kopan gürültüde sarsılan o güzel yüzünü. Lyndon Mather'ın locasında onun için gerçek olan tek şey oydu; geri kalan her şey gölgeli ve yanıltıcı.

"Benimle kal."

"Biz evliyiz," diye fısıldadı. "Tabii ki kalacağım." "Beni terk etmeye karar verebilirsin."

Alnını onunkine yasladı ve Isabella'nın yazdığı veda mektubuyla Mac'in evine gittiği korkunç günü hatırladı. Ian, Isabella'nın öldüğünü anladığında Mac'in yaşadığı yıkımı hiç unutmamıştı.

"Yapmayacağım."

"Söz ver bana."

"Söz verdim. Söz veriyorum."

Sesi içtenlikle çınlıyordu, gözleri geniş ve güzeldi. Dudaklarını öptü, böylece ona güven verici yalanlar söylemeye devam etmeyecekti. Isabella Mac'i umutsuzca sevmiştii ama yine de onu terk etmişti.

"Benimle kal," diye tekrarladı.

Öpücüğe başını sallayarak karşılık verdi. Adam kadının bedenini kendine doğru çekti, parmakları kadının korsajının düğmelerini buldu. Göğsü göründü ve adam eğilip onu öptü. Kadın yumuşak bir ses çıkardı ve adam tenini emerek onu bir kez daha dağladı.

Ellerinin giysilerini parçaladığını, kumaş katmanlarını aşarak onu bulduğunu hissetti. Ağzını göğsüne, boğazının hemen altına dayadı ve adam keskin bir nefes aldı. Saçlarının kokusu burun deliklerine doldu ve onu biraz çıldırttı. Ian onu kendine doğru çekti ve öptü, dudaklarını ayırdı, başparmaklarını ağzının köşelerine bastırdı. O onun karısıydı ve onu istiyordu. Şimdilik, her zaman için. Kadının korsajının geri kalan düğmelerini hızla çözdü, ardından küçük sarsıntılarla kalçalarındaki bağları çözdü. Onları vücudundan itti, sonra iç çamaşırını çözdü, çıplak göğüslerini yuvarlanırken yakaladı. Adam onu tekrar öpüp meme uçlarını avuçlarına bastırırken kadın geriye eğildi.

Eteklerini, büstiyerini ve kombinezonlarını çözüp itmek biraz zaman aldı ve adam sabırsızlandı, kız itiraz ederken kumaşı yırttı. Onu kaldırıp yatağa taşıdı, sonra aynı sabırsızlıkla kendi giysilerini çıkardı. Yatak örtülerini geri çekme zahmetine girmeden onunla birlikte yukarı tırmandı. Kadın konuşmaya başladığında, adam derin bir öpücükle onu susturdu.

Bacaklarını ayırdı ve içine girdi, onu kendisi için oldukça ıslak buldu. Beth kalçalarını kaldırdı ve ona en iyi hissettiren şeye zaten alışmış olan itme için itme karşılıadı. Onu önce hızlıca, sonra yavaşça, kollarını iki yanına dayayarak becerdi. Onu şişmiş dudaklarıyla öptü, boynuna aşk ısırıkları koydu, terleyen tenini yaladı.

İlk çılgınlığı sona erdiğinde, daha cinsiyetçi, daha oyuncu oldu. Uzun saçlarını vücudunun üzerine döktü, okşadı, yumrukladı, öptü.

Onu öptü ve tam bir sessizlik içinde sevdi. Beth'in altında olduğu bu ılık odadan başka hiçbir şey yoktu; ne Hart, ne Fellows, ne de cinayetler.

Ian onun doğrudan gözlerinin içine bakmasını sağlamaya çalıştığını hissetti ama Ian ondan kaçtı. Ian doğrudan ona bakarsa kaybolacaktı ve dikkatini ona sokulmanın fiziksel gerçekliğinden uzaklaştırmak istemiyordu.

Gökyüzü aydınlanana, kısa gece hızla geçene kadar onu sevdi. Adam son kez geri çekilirken kadın ona uykulu bir şekilde gülümsedi ve adam yatağa, onun yanına uzanmadan önce onu öptü.

Kolunu onun sıcak karnına doladı ve sırtını ona yasladı. Kadının biçimli poposu kalçalarına güzelce oturuyor ve ona bir sonraki aşk turu için fikirler veriyordu. Kadının ince belini saran iri, güçlü eline baktı; beyaz tenine karşı kahverengi olan kolu. Ian onu burada güvende tutacaktı, o kadar güvende olacaktı ki asla ayrılmak istemeyecekti. Beth uyandığında yorganın üzerine çekilmiş olduğunu ve Ian'ın hâlâ yanında olduğunu gördü. Kahvaltı hakkında soru sormadan, gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. Onu tekrar yastıklara bastırdı ve nefessiz kalana kadar hızlı ve sert bir şekilde onunla tekrar sevişti.

"Artık kalkmalıyız," diye fısıldadı, adam yine kıpırdamadan onun üzerine uzanıp boynunu öpmeye başladığında. "Neden?"

"Kardeşin bizi kahvaltıya beklemiyor mu?"

"Curry'ye bize burada servis yapmasını

söyledim."

Beth onun yanağını okşadı. "Umarım Curry'ye yüksek ücret

ödüyorsunuzdur." "Hiç şikâyet etmiyor."

"Akıl hastanesinde seninle mi kaldı?"

"Cameron onu ben on beş yaşındayken bana bakması için gönderdi. Cam beni tıraş edecek ve kıyafetlerimle ilgilenecek birine ihtiyacım olduğuna karar verdi. O haklıydı. Ben

bir karmaşıa."

Curry o anda elinde gümüş ve porselenlerle dolu bir tepsiyle içeri girdi. Ian ayağı kalkmadı ama Beth'in üzerinin örtüldüğünden emin olurken Curry yatağı bir masa çekti ve tepsiyi üzerine koydu.

Paris'te yaptığı gibi, Curry kahvaltayı hazırlarken ve bekleyen fincanlara güzel kokulu çay koyarken Beth'i görmüyormuş gibi davrandı. Londra ve Edinburgh'dan gazeteler bile getirmiş ve tabakların yanına katlamıştı.

Ayrıca birkaç mektup da bıraktı.

Beth, bir hizmetçi ona yiyecek ve içecek getirirken yatağında uzanan çökmüş bir hanımefendi gibi hissediyordu. Bayan Barrington son zayıf günlerinde bile yatakta kahvaltıya asla dayanamazdı. Curry, Ian'a hızlıca sırtarak yanlarından ayrıldı ve Ian onların kalkıp masaya oturmalarındansa Beth'i yatakta beslemeyi tercih ettiğine karar verdi.

Bu konuda oldukça iyiydi, ona ekmek ve tereyağı parçaları veriyor ve çatalla yumurta yediriyordu. Çatalını ondan almaya çalıştı ve ona vermeyi reddettiğinde gülmeye başladı.

Ian da gülümsedi ve sonra Beth'in onu beslemesine izin verdi. Bunu yaparken onun kucağına oturması hoşuna gitmişti.

Bütün gün böyle geçti - Ian onunla sevişiyor, sonra ikisi yatakta uzanıp gazeteleri okurken Curry onlara yiyecek ve içecek getiriyor ve kalanları götürüyordu.

Öğleden sonra ilerledikçe Beth, "Aristokrat bir hanımefendi olmak hoşuma gidiyor," dedi. "Hâlâ şafakta kalkıp bir başkasını beklemek zorunda olmamaya alışmaya çalışıyorum."

"Hizmetçilerim şimdi sizi bekleyecek."

"Bu konuda çok neşeli görünüyorlar." Ateş yakmak ve odayı düzeltmek için gelen kızıl saçlı hizmetçiler, Beth onlara teşekkür ettiğinde genişçe gülümsemişlerdi. Güneşli, mutlu gülümsemelerdi, alaycı değil.

"Senden hoşlanıyorlar," dedi Ian.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Gece gündüz demeden onları azarlayabilirim." "Yapar mıydın?"

"Tabii ki hayır, ama nereden biliyorlar? Tabii Curry onlara dosyayı okumadıysa."

"Curry'nin fikirlerine güveniyorlar."

"Görünüşe göre herkes güveniyor."

"Aile Mackenzie'lere sonsuza dek hizmet etti. Kendileri de Mackenzie klanından ve her zaman topraklarımızda çalıştılar. Nesiller boyunca yanımızda savaştılar ve bize göz kulak oldular."

"Alışmam gereken çok şey var."

Ian hiçbir şey söylemedi, ellerini göğüslerinin altından geçirip onu öperek dikkatini dağıttı.

O öğleden sonra Ian onu koleksiyon odasına götürdü. Beth kendini bir tapınağa girmiş gibi hissetti. Büyük odanın duvarlarının etrafına cam kapaklı sığ raflar inşa edilmişti ve ortasından daha fazla cam korumalı raf geçiyordu. Raflardaki küçük kaidelerin üzerinde her boyutta ve renkte Ming kaseleri duruyordu ve hepsinin üzerinde yaklaşık yıl, yapımcı ve diğer ayrıntılar yazılıydı. Bazı raflar boştu, koleksiyonun büyümesini bekliyorlardı.

"Müze gibi bir yer." Beth merak içinde odada dolaştı.

"Londra'dan aldıkların nerede?"

Rafların hepsi ona aynı görünüyordu ama Ian hatasız bir şekilde birine doğru yürüdü ve Mather'dan aldığı kırmızı boyalı kâseyi çıkardı.

Bütün kâseleri güzel buluyordu ama Ian'ın yüz tane kâseye sahip olmak istemesine neden olan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi. Ve onları çok sevgiyle saklıyordu. Ian parçayı yerine koydu, rastgele gibi görünen başka bir rafa yürüdü ve başka bir kâse çıkardı. Bu kase yeşim yeşili rengindeydi ve üzerinde üç

Dışında yeşil-gri ejderhalar vardı. Beth ellerini kavuşturdu. "Ne kadar güzel."

"O senin."

Sustu. "Ne?"

Bakışları uzaklaşsa da elleri sabit duruyordu. "Bunu sana veriyorum. Bir düğün hediyesi."

Beth kâseye baktı, geçmişin kırılğan bir parçasıydı, Ian'ın iri, küt yüzüklerinin içinde öylesine narin bir nesneydi ki. "Emin misin?" "Elbette eminim." Kaşları tekrar çatıldı. "İstemiyor musun?"

Beth aceleyle, "1 istiyorum," dedi. Ellerini uzattı. "Onur duyarım."

Kaşları çatıldı ve yerini dudaklarını hafifçe bükmeye bıraktı. "Yeni bir arabadan, atlardan ve bir düzine elbiseden daha mı iyi?"

"Sen neden ? Bu yüz kat daha iyi." "Bu sadece bir kase."

"Bu senin için özel bir şey ve onu bana sen verdin." Beth onu dikkatle aldı ve sonsuz bir kararlılıkla birbirini kovalayan ejderhalara gülümsedi. "Bu dünyadaki en güzel hediye." Ian yavaşça ondan geri aldı ve yuvasına yerleştirdi.

Bu mantıklıydı; burada güvende ve kırılmadan kalacaktı.

Ama Ian'ın ona verdiği öpücük hiç de mantıklı değildi. Çok kötü ve yaralayıcıydı ve Ian'ın neden bu kadar muzaffer bir şekilde gülümsediğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Cam burada."

Ian birkaç gün sonra, az önce omuz gömleğinin düğmelerini iliklerken kardeşini pencereden gördü. Arkasında Curry, Ian'ın geri kalan eşyalarını hazırlıyordu.

giysilerini giymiş, kırmızı ipek bir şalın içinde güzel görünen Beth ise küçük masada sabah çayını içiyordu. Beth'le üç gündür buradaydılar ve üç günü de Ian'ın dairesinde sevişerek geçirmişlerdi. Beth'e gösterebilmek için evin içinde ya da bahçede gezintiler yapmışlardı ama çoğunlukla yatak odasında kalmışlardı. Ian eninde sonunda onun kanadından ayrılıp Hart'a ve gerçek dünyaya dönmeleri gerektiğini biliyordu ama bu kozanın keyfini asla unutmayacaktı. Ne zaman işler kötüye gitse, ki gideceğinden hiç şüphesi yoktu, bunu hatırlayabilirdi.

Cameron yeni bir kısırak getirmişti, at yaklaşık bir yaşındaydı ve Ian Beth'i her ikisini de karşılaması için aşağı indirdi. Onlar yaklaşırken Cam atın özel arabasından indirilmesini izliyordu. Görevlilere okkalı bir küfür savurduktan sonra ata atladı ve işi kendisi yaptı.

"Daha önce hiç kendi arabasında giden bir at görmemiştim," dedi Beth kısırak ortaya çıkarken. "Çekmek yerine çekiliyor."

Atın yapısı zarifti, burun deliklerinin pembe kenarları sivriydi. Doru bir attı ve siyah yelesi ile kuyruğu samur renginde dalgalanıyordu. İlgiyle bakan kahverengi gözlerini Beth'e çevirdi.

"O bir araba atı değil," dedi Cameron, yoldaki tozdan daha da hırçınlaşan sesiyle. "Çok güzel bir at ve onlarca yarış kazanacak, değil mi aşkım? O zaman daha çok yarışçı doğuracak." Cameron sevgiyle onun burnunu okşadı. "Neden onunla evlenmiyorsun baba?" Daniel minibüse sordu. "Yol boyunca o lanet hayvana mırıldanıp durdu. Bu iğrenç bir şey."

Cameron oğlunu görmezden geldi ve Beth'in yanına gitti. Yanağından öpmek için eğildi, sonra at ve ter kokuları üzerine sinmiş olan Ian'ın omzuna sarıldı. "Ailemize hoş geldin Beth. Kaba davrandığında oğlumu kelepçele. Hiç terbiye almamış." "Çünkü beni sen yetiştirdin, baba."

"Her şey yolunda mı?" Cameron kayıtsızca Ian'a sordu. Hart'ın haberi nasıl karşıladığını merak ediyordu. "Kendine gelecektir," dedi Ian.

"Son birkaç gündür Hart'ı pek göremedik," dedi Beth.

"Oh, hayır mı? Ondan saklanıyorsun, değil mi?"

"Hayır, biz-" Beth sözünü kesti ve kıpkırmızı oldu. Cam ondan sırtıtmaktan kendini alamayan Ian'a baktı ve sonra Cam bir kahkaha patlattı. Cameron'ın kahkahası göklere kadar yükselebilirdi. Kısrak kızgınlıkla başını geriye doğru salladı. "Neye gülüyorsun sen?" Daniel kaşlarını çatarak sordu. "Oh, yatakta olduğunu kastediyorsun. Aferin sana, Ian. Yakında küçük bir kuzenim olacak, değil mi?"

Cameron iyi bir mizahla, "Terbiyesiz velet," diye homurdandı. "Bir hanımefendiye böyle şeyler söylenmez."

"Ama onlara gülmek doğru mu?" Daniel karşı çıktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Cameron Beth'e şöyle dedi. "Küfürbaz, küstah bir ağzı var ve hepsi benim suçum. Onu görmezden gel. Onu ata bindirdin mi, Ian? Onun için iyi bir atın var mı?"

Beth'in yüzü rengini kaybetti. "Oh, ben ata binmem."

Üç Mackenzie de ona baktı. "Ata binmiyor musun?"

Daniel şok içinde sordu.

Beth elini Ian'ın elinin içine soktu. "Fakir bir papazın karısı olarak Rotten Row'da zıplamak için pek fırsatım olmadı. Bayan Barrington da ata binme yaşının ötesindeydi. Paris'te bir midilli arabası kiralamıştım."

Hem Cameron hem de Daniel ona acıyan bakışlar attı. "Şanslısın," dedi Cam. "Bir Mackenzie ile evlenmenin bedeli, kayınbiraderinin Britanya Adaları'ndaki en iyi at ustası olması. Sana bir at seçeceğim ve yarın eğitime başlayacağım."

Beth, Ian'ın parmaklarını daha sıkı sıkı. "Yaşlı, sakın bir dırdırcı lütfen. Ve gerçekten, ata binmeme gerek yok. Kendi ayaklarımla gitmekten mutluyum."

"Söyle ona, Ian."

Beth gözlerini kocaman açarak ona döndü. Ian tüm konuşmayı unuttu ve Beth'in bir usta gibi ata binmesini ya da yerde kalmasını pek umursamadı. Tek istediği kollarını ona dolamak, ona sarılmak ve Cameron araya girmeden önce yaptıkları şeye devam etmektir. Eğildi ve onu öptü.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi.

"Ne kadar güven verici," diye cevap verdi Beth belli belirsiz.

Cameron'ın onun için seçtiği at tam olarak yaşlı bir dırdırcı ama sporculuk günlerini çok geride bırakmış nazik bir kısraktı. Beth'in hayal ettiği tatlı midilliden çok daha iriydi, Cameron'ın bile üzerinde yükseliyordu, ayakları tabak gibiydi.

Cameron, "O yarı koşu atı," dedi. "Onları bazen atlama ve dayanıklılık için böyle yetiştiriyorum. Çok tatlı bir kız. Hadi bakalım."

Eyer atın kocaman sırtında bir bez parçası büyüklüğündeydi. Bir üzengisi ve Bern'in sağ bacağını tutacak bir oyuğu vardı.

"Neden kadınlar da erkekler gibi ata binemiyor?" Cameron onu yukarı kaldırırken Beth şikayet etti. Dengesini kaybetti ve Ian'ın kollarına yakalanmak üzere diğer tarafa uçarken küçük bir çığlık attı.

"Bacaklarının arasında bir atla mı?" Cameron'ın altın sarısı gözleri irileşti ve şok olmuş yaşlı bir genç kız gibi parmaklarını ağzına götürdü. "Ne tür bir kadınla evlendin, Ian?"

"Pratik bir tane," dedi Beth. Yeni binicilik alışkanlığının eteğiyle savaştı ve üzengiye doğru çırpındı. Ian'ın güçlü eli sırtını bir kaya gibi destekledi. Cameron Beth'in bileğini kavradı ve ayağını üzengiye bastırdı. "İşte oldu. Hazır mısınız?"

"Oh, elbette. Hadi derbiye gidelim." Dizginlere uzandı ama Cameron dizginleri ona vermedi. "Bugün dizgin yok. Ben yöneteceğim."

Beth dehşet içinde ona baktı. Ian onun diğer tarafındaydı, cüssesi güven vericiydi ama Ian onun üzerinde, kalbi durduracak bir yükseklikte oturuyordu.

"Dizginler olmadan düşerim," diye itiraz etti. "Düşmez miyim?" "Atın yüzüne doğru sürüklenerek ," diye açıkladı Ian. "Dengede durmalısın."

"Hiçbir zaman iyi olmadığım bir şey."

"Artık bu işte iyi olacaksın," dedi Cameron. Daha fazla uzatmadan Cameron atı çok yavaş bir yürüyüşe çıkardı. Beth hemen atın sağ tarafından kaydı, ama Ian onu yakaladı ve eyere geri itti. Geniş geniş gülümsüyordu. Zavallı karısına gülüyordu.

Seyisler ve malikâne çalışanlarının çoğu izlemek için dışarı çıktı. Ya başka bir yere giderken park alanının yanından geçiyormuş gibi yapıyorlar ya da parkı ahırdan ayıran çitlere pervasızca asılıyorlardı. Evin yeni hanımına öğütler vermekten ya da kısarak tırısı kalktığında ayakta kalmayı başardığında alkışlamaktan geri kalmıyorlardı.

Dersin sonunda Beth en azından eyer üzerinde nasıl dengede duracağını ve destek için bacaklarını nasıl kullanacağını öğrenmişti. Ian onu aşağı indirdiğinde personel ona tezahürat yaptı. Onların sıcak teşviki o akşam yemek masasının soğukluğuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Hart soğuk bir sessizlik içinde oturuyordu. Beth için İskoç coşkusuyla bağırان uşaklar şimdi durgun ve azarlanmış görünüyorlardı.

Beth'in bacakları ağrıyordu, kasları böyle bir egzersize alışık değildi. Ian'ın kendisi için uzattığı yemek odası sandalyesine oturduğunda, küçük bir çığlık atarak tekrar ayağa fırladı. Ian'ın güçlü elleri onun etrafını sardı. "İyi misin?" "Çok iyiyim." Dudağını ısırdı. "Cameron'ın bana daha yumuşak bir at bulması gerektiğine inanıyorum."

Ian sıırıttı, sonra bir kahkaha patlattı. Kahkahası ılık ve kadifemsiydi, o kadar güzeldi ki Beth içmek için durakladı. Beth ona gülümsedi ve nazıkçe oturur gibi yaptı.

"Bana gülmeyi bırakabilirsin, Ian Mackenzie. Bu sadece benim ilk dersimdi."

Ona doğru eğildi. "Zaten çok iyi bir koltuğunuz var, Beth'im."

"Atın üzerinde nasıl oturduğumu mu kastediyorsun?" Ian onun yanağına bir öpücük kondurdu ve hâlâ gülümseyerek kendi sandalyesine doğru ilerledi. Elinin tersiyle gözlerini sildi ve oturdu.

"Beth şaka yapmayı sever," dedi diğerlerine bakmadan. Beth, Hart'ın sert bakışlarının soğukluğunu hissetti. Daniel'ın ağzı şaşkınlıkla açıktı ve Cameron kıpırdamadan oturuyordu. Bir şey olmuştu ve Beth ne olduğundan emin değildi. Ian fark etmemiş olsa da yemeğin geri kalanı gergindi.

Sakince, kayıtsızca yemeğini yedi. Arada sırada Beth'e bakıp gülümsüyordu ve bir keresinde, diğerleri bakmıyorken, dilini ona doğru kıvırdı. Beth kıpkırmızı oldu ve gözlerini tabağına dikti.

Uşaklar nihayet son yemeği de getirdiklerinde Hart ayağa kalktı ve peçetesini yere attı.

"Ian, sana ihtiyacım var," dedi ve odadan çıktı.

Cameron büfenin üzerindeki tütün tabakasına uzandı. Daniel da ona katıldı, ikisi de Hart'ın aniden ayrılmasına şaşırılmış gibi davranmıyordu. Ian yanlarına gittiğinde Beth sandalyesinden sıçradı ve hızla odadan çıktı.

"Beth . . . " dediğini duydu ve sonra koridordan geçip Hart'ın özel çalışma odasına girdi. Hart odanın ortasında dönüp duruyordu.

"Ian senin hizmetkârın değil," diye patladı Beth.

Hart kartal bakışlarıyla onu kısırdı. "Ne oluyor?" "Ian'ı botların için uşak çağırır gibi çağırıyorsun."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Bayan Ackerley, siz bu aileden biri olalı ancak bir hafta oldu. Ian ve ben siz ufukta görünmeden çok önce bir anlaşma yapmıştık." "O senin kardeşin, sekreterin değil."

"Sabrımı zorlama."

"Onu seviyorsun. Neden ona göstermiyorsun?"

Hart ona doğru geldi, dudakları sıkıydı ve omuzlarını kavradı. İğrenç derecede güçlüydü. "Bayan Ackerley-" "Benim *adım* Beth."

Kapı çarparak açıldı ve Ian hışımlla içeri girdi. Hart'ı yakaladı ve onu Beth'ten uzaklaştırdı. "Ona dokunma."

Hart onu elinin tersiyle itti. "Neyin var senin?" "Beth, ondan uzak dur."

Beth'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Ian, özür dilerim, ben sadece-" Ian başını ona doğru çevirdi ama ona bakmadı.

"*Şimdi!*"

Beth bir süre daha şaşkın şaşkın durduktan sonra hızla odadan çıktı. Cameron koridorda yanından geçerken irkilmiş görünüyordu, sonra "Lanet olsun," dedi ve Hart'ın çalışma odasına doğru yürüdü. Kapının çarpma sesi koridorda gürledi. Beth ciğerleri yanarak yere yığılmadan önce ana merdivenlere ulaşmayı başardı. Zar zor nefes alabiliyordu, lanet korsesi çok sıkıyordu.

Yanında biri yere çarptı. "İyi misin, Beth Teyze? İçecek bir şey ister misin?" "Beth Teyze "ye histerik bir şekilde gülmek istedi ama kendini tuttu. "Evet, teşekkürler Daniel, bir içki çok iyi olurdu."

"Oy," diye bağırdı Daniel tırabzanların üzerinden. "Angus. Bir dram viski getir."

Koridordan geçmekte olan iri yarı uşak topuklarının üzerinde döndü ve yemek odasına geri döndü. "Hep böyle midirler?" Beth dikkatle nefes alarak sordu. "Birbirlerinin boğazına mı sarılırlar? Oh, evet. Her zaman bir şeyler hakkında bağırırlar. Buna alışacaksın."

"Yapacak mıyım?"

" , değil mi? Ama çok mutsuzlar." Beth gözlerindeki nemi kırıştıtararak uzaklaştırdı. "Peki ya sen? Sen mutsuz musun?"

Daniel sırık gibi omuzlarını silkti. "Annemin beni ve babamı öldürmeye çalışıp sonra da kendini öldürmesinden mi bahsediyorsun? Onu hiç tanımadım ve babam elinden geleni yaptı." Annesinin şiddetini olduğu gibi kabul etmesi Beth'in yüreğini burktu. Doğu Yakası'nda da aynısı olmuştu, fahişe anneleri erkekleri tarafından dövülen on yaşındaki kızlar omuz silkmiş ve sıkıca, "O bir fahişeydi. Ne bekliyordu ki?"

Daniel onun acımasından habersiz, Angus'un getirdiği kesme kristal bardağı aldı ve Beth'in eline tutuşturdu. Beth yudumladı, viskinin yumuşak tadı dilinin üzerinde hoş bir şekilde kıvrıldı. Bayan Barrington'ın, "Bayanlar *alkollü içki içmez*," dediğini duydu. Bu, Bayan Barrington'ın yatağının başucundaki gizli konyak şişesine rağmen böyleydi.

"Bana bir şey söyle Daniel," dedi Beth yorgun bir sesle. "Yemek odasında Ian bana güldüğünde hepiniz tavan çökmüş gibi baktınız. Neden?"

Daniel alnını kırıştırdı. "Neden mi? Çünkü Ian güldü. Daha önce hiçbirimizin Ian Amca'nın yüksek sesle güldüğünü duyduğunu sanmıyorum. En akıl hastanesinden çıktığından beri."

Beth binicilik derslerinde ilerleme kaydetti ve haftanın sonunda Cameron ya da Ian yanında olduğu sürece yardım almadan ata binebiliyordu. Atı yönlendirmek için bacaklarını kullanmayı ve dengesini korumak için çırpınmamayı ya da dizginleri tutmamayı öğrendi. Kasları egzersize alıştıkça ağırları da azalmaya başladı. Derslerin ikinci haftasının başında, sadece yumuşak bir acı iniltisiyle yatağa tırmanabiliyordu. Ian onun sertliğini gidermek için masaj yapmakta inanılmaz derecede yetenekli olduğunu kanıtladı. Beth bindiği yaşlı atı çok sevmeye başlamıştı. Kısağın kilometrelerce uzunlukta bir soyadı vardı ama seyisler arasındaki lakabı Emmie'ydi. Beth ve Emmie Kilmorgan'ın uçsuz bucaksız topraklarında koştururken, Ian ve Cameron atlarını çitlerin üzerinden geçiriyor ya da yarıştıyorlardı. Ian mükemmel bir biniciydi ama Cameron atının bir parçası haline gelmiş gibiydi. Beth'e ders vermediği zamanlarda, getirdiği kısağı eğitmeye çalışıyor, yetkin ellerinde tuttuğu uzun bir ip üzerinde koşmasına izin veriyordu.

Bir sabah onu izlerken Ian Beth'e, "Bu onun yeteneği," dedi. "Atlarla her şeyi yapabilir. Onu çok seviyorlar." Cameron insanlara karşı sert ve çoğu zaman kabaydı ve kullandığı dil havayı renklendiriyordu. İlk başlarda insanlardan özür diliyordu.

Beth, ama bir süre sonra bunu unuttu. Beth, Isabella'nın ona söylediklerini hatırladı: Mackenzie'ler uzun süre bekâr olarak yaşadıkları için kadınların yanında tavırlarını yumuşatmayı akıl edememişlerdi. Doğu Yakası'nın sert adamlarına alışkın olan Beth, buna katlanabileceğine karar verdi. Müfettiş Fellows'a söylediği gibi, o solgun bir ot değildi.

Ian'ın kendisiyle yaptığı konuşmalara değer vermeyi öğrendi, Cameron hakkında olduğu gibi, çünkü onu yatak dışında pek görmüyordu. Sonraki iki hafta boyunca ya Hart'la yakınlaştı ya da ikisi yalnız ata binmeye gitti ve ikisi de nereye gittiklerini söylemedi. Cameron olağandışı bir şey olduğunu belirtmeden Beth'in derslerine devam etti. Beth bir keresinde Ian'a Hart'la ne yaptıklarını sormaya çalışmış, Ian da lakayt bir şekilde cevap vermişti,

"İş," dedi uzaklara bakmadan önce. Anlamamak onu çıldırtıyordu ama kurcalamaktan da nefret ediyordu. Hart haklıydı; Ian'ı çok az tanıyordu ve belki de her zaman yaptıkları şey buydu.

Benim için tüm hayatlarını değiştirmelerini bekleyemem, diye kendi kendini azarladı. Bir başka yanı da, *"Ama o benim kocam. . ."*

Bir öğleden sonra Cameron onu parkın ötesindeki tepelere doğru ata bindirene kadar her şey bu şekilde devam etti.

Güzel bir gündü, ağaçların arasında dans eden ince bir yaz esintisi vardı. Dağların en yüksek tepelerinde kar parçaları kalmış, güneş hiçbir zaman onları eritecek kadar ısıtmamıştı.

"Şuradaki ormanda bir ahmaklık var," dedi Cameron onun yanında at sürerken. Kendi atı parlak siyah bir aygırdı. Seyisler hayvandan korkuyorlardı ama o Cam'e hiç telaşlanmadan itaat etti. "Babam bunu annem için inşa etti. Yaylalarda ona yetecek kadar yıkık kale yoktu, bu yüzden sahte bir tane inşa etmeye karar verdi."

Kardeşler anneleri ya da babaları hakkında pek . Sakallı babalarının portresi her gün ikinci kattaki merdivenin tepesinden ona bakıyordu ama annelerinin bir resmini hiç görmemişti. Emmie'yi daha hızlı hareket etmesi için dürttü, ilgileniyordu.

Arkasında Cameron'ın atı tökezledi. Beth telaşla döndüğünde Cameron'ın çoktan attan inmiş olduğunu ve endişeyle aygırın toynağını incelediğini gördü.

"Yaralandı mı?"

Cameron'ın geniş sırtına doğru konuştu. "Hayır, o iyi. Bir nal attın, değil mi ihtiyar delikanlı?" Atın boynunu okşadı. "Çılgınlığa doğru git. Emmie yolu biliyor." Beth yutkundu, daha önce hiç tek başına dışarı çıkmamıştı ama bir gün bunu yapması gerektiğine karar verdi. Emmie'yi dürttü ve yaşlı kısırak patikadan yukarı, yüksek tepeye doğru ilerledi. Gün sıcağa dönmüştü, ağaçların arasında hava kapalıydı. Beth atını sürerken yüzünü sildi, ahırın daha serin bir esinti tutacağını umuyordu.

Çok geçmeden onu gördü, üzerinde yosunlar olan pitoresk bir taş bina. Düz kenarlarında küçük pencereler ve ustalıkla ufalanmış tuğlalar vardı. Yine de neden o özel yere inşa edildiğini anlayabiliyordu. Manzara nefes kesiciydi. Kıvrım kıvrım kara parçaları uzaktaki düz gri denize doğru yuvarlanıyordu. Köşkün ön kenarından aşağıya inen bir vadide bir dere fişkırıyordu.

"Fellows'un yeni bir şey bilmediğinden emin misin?" Hart'ın sesi ahırdan yuvarlandı ve Beth donakaldı.

Ian ona, "Söyledim," diye cevap verdi.

"Hiçbir şey söylemedin. Bunun hakkında konuşmalıyız. Neden bana Lily Martin'den bahsetmedin?" "Onu güvende tutmak istedim." Bir sessizlik oldu. "Ona hiç yardım etmedim."

Beth, Ian'ın Paris'e gittiği gece Coven Garden'da öldürülen kadının adının Lily Martin olduğunu hatırlıyordu. Fellows onu Ian'ın öldürdüğüne ikna olmuştu.

"Neden bana söylemedin?" Hart tekrarladı.

"Onu güvende tutmak için," diye yanıtladı Ian

vurgulayarak. "Fellows'tan mı?"

"Kısmen."

"Sally Tate'i kim öldürdüysen ondan mı?" Hart sertçe sordu. Dere aşağıda neşeyle kıkırdarken bir sessizlik daha oldu.

"Ian, biliyor musun?" Hart'ın sesi daha sessiz, daha düz

hale geldi. "Ne gördüğümü biliyorum."

"Hangisiydi?" Hart sabırsızlıkla sordu.

"Kan. Her yeri kan içindeydi; ellerimin her yerindeydi. Duvarları, yatakları silmeye çalıştım. Boya gibiydi."

"Ian. Bana odaklan."

Ian'ın sesi , sözcükler . "Ne gördüğümü biliyorum," dedi sessizce. "Ama Fellows biliyor mu?"

Ian tekrar durakladı ve konuştuğunda sesi daha kararlıydı. "Hayır." "O zaman neden Beth'i istiyor?"

"Bilmiyorum. Ama o biliyor ve onu almasına izin vermeyeceğim."

"Çok asilsin." Hart'ın sesi kuruydu.

"Eğer benimle evliyse, senin adın onu da korur. Kilmorgan Dükü'nün ailesi Lloyd Fellows tarafından rahatsız edilmemelidir."

"Hatırlıyorum."

"Bana karşı casusluk yapması için onu ikna etmeye çalıştı,"

diye devam etti Ian. Hart'ın sesi keskinleşti. "Öyle mi yaptı?"

"Beth reddetti." Ian'ın sesi memnun olmuş gibiydi. "Onu . Benim Beth'im ondan korkmaz."

"Onu reddettiğinden emin misiniz?"

"Ben oradaydım. Ama her ihtimale karşı ..." Bir duraklama daha oldu ve Beth nefesini tuttu. "Her ihtimale karşı mı?" Hart sordu.

"Bir kadın kocasına karşı tanık sandalyesine , değil mi?"

Hart bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim, Ian. Bazen ne kadar zeki olduğunu unutuyorum."

Ian cevap vermedi.

Hart devam etti. "Haklısın, Ian. Onun bizim tarafımızda olması en iyisi. Ama seni mutsuz ettiği anda evlilik feshedilir. Yeterince büyük bir miktar para karşılığında sessiz kalması . Herkesin bir fiyatı vardır."

Beth'in nefesi acıdı ve dünya etrafında dalgalanıyor gibiydi. Döndü ve Emmie'yi körü körüne ileri itti, kısırağın toynaklarının nemli yapraklar üzerinde çok az ses çıkarmasına şükretti. Mide bulantısı midesini ısırdı. Emmie'nin kızıl-kahverengi yelesine tutunarak kısırağın eve dönüş yolunu bulmasına izin verdi. Beth, Kilmorgan'a kadar olan yolculuğu zar zor hatırlıyordu. Tek bildiği, birdenbire önünde beliriveren, vadiye çömelmiş, pencereleri dikkatli gözler gibi parıldayan uzun malikaneydi. Cameron görünürde yoktu, muhtemelen aygırının kaybolan nallıyla meşguldü, bu da Beth için sorun değildi. Uzun boylu, kızıl saçlı bir seyis ortaya çıkıp Emmie'nin dizginlerini tuttu ve Beth ona kıbarca teşekkür ettiğini duydu. Köpekler onunla ilgilenmek için koştular ama Beth onları sevedemedi ve köpekler dönüp ahıra doğru tırıs gittiler. Beth bir şekilde eve girmeyi ve Ian'la paylaştığı odaya çıkmayı başardı. Kendisine yardım etmek için acele eden hizmetçinin üzerine kapıyı kapattı ve sonra uyuşuk bir şekilde iç çamaşırına kadar soyunup yatağa uzandı.

Öğleden sonraydı ve güneş tüm gücüyle pencerelerden içeri süzülüyordu. Beth hareketsiz yatıyordu, kolu karnının üzerindeydi, korsenin yokluğu nihayet nefes almasına izin veriyordu. Yüzünden birkaç damla yaş süzüldü, sonra kuruyarak gözlerini yaktı. Bayan Barrington'ın alaycı kıkırdamasının yankısını duyabildiğini düşündü. Beth, Ian'ın geldiğini duyana kadar kıkırdamadan yattı. Sonra gözlerini kapadı, ona bakmak istemiyordu.

On Altıncı Bölüm

Beth tentenin gölgesinde yatıyordu, koyu renk saçları yastığın üzerinde birbirine karışmıştı. Ian'ın bakışları saçlarındaki yılanları, keten üzerindeki kahverengi ipek çizgileri izledi. Altı tel düz, yedi tel garip açılarla kesişiyor ve üç tel de soluk geceliğinin üzerinde uzanıyordu. Desen hoşuna gitti ve bir süre inceledi. Beth'in kombinezonunun eteği, binicilik derslerinden dolayı kaslı olan baldırlarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. Uzanıp tenine dokundu, nemli ve soğuk olduğunu görünce irkildi.

"Beth, hasta mısın?"

Beth'in göz kapakları titredi ama ona bakmadı. "Hayır."

Ian durdu, küçük bir baş ağrısı beynine doğru ilerliyordu. Başka birinin ne hissettiğini anlamakta her zaman zorlanırdı ama Beth'in sıkıntısı beynindeki sisi bile delip geçmişti.

"Düştün mü?" Onun yanındaki yatağa oturdu. "Korktun

mu? Anlat bana."

Beth doğruldu, güzel saçları dolgun göğüslerinin üzerinde dalgalanıyordu. "Ian, lütfen bana o gece High Holborn'da neler olduğunu anlat."

Daha sözünü bitirmeden başını sallamaya başladı. O kadar çok insan bunu tartışmak istiyordu ki-

Fellows, Hart, Beth. Hart bugün yine Ian'ın ne yaptığını , Ian'ın anısında sonsuza dek kilitli kalmasını istediği bir kutuyu açmıştı.

Beni görmeye zorlama. . . .

Beth'in parmakları onunkileri ısırdı. "Lütfen. Bilmem gerek."

"Bilmiyorsun."

"Anlıyorum. Anlamaya ihtiyacım var."

"Onu rahat bırak." Sözleri sessizlikte sertçe çınladı. "Bana ilk tanıştığımızda, tanımadan önce baktığın gibi bakmanı istiyorum."

"Nasıl bilebilirim? Neden bilemeyeyim? Ben senin karınım." Kadın adamın elini bıraktı. "Fellows ağzından kaçırana kadar bana hiç söylemeyecektin, değil mi? Daha ne kadar sessiz kalacaktın?"

"Elimden geldiğince."

"Bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

Ian başka tarafa baktı, dikkatini pencere gölgesine vuran yaprakların keskin gölgesi çekmişti. "Bu konuda kimseye güvenmiyorum."

"Hart hariç."

"Özellikle de Hart'a." Kelimeler acımasızdı.

"Bana söylediklerini birine söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Bakışlarını önce ona sonra da başka yöne çevirdi, ama bu onun mavi gözlerinin akmayan yaşlarla dolu olduğunu görmeden önce değildi. "Arkadaşlar senden bunu istedi."

"Yapacağıma inanıyor musun? İnandığınızı biliyorum. Ama Fellows beni tanık sandalyesine oturtamaz, değil mi? Bir kadın kocasına karşı güvenilir bir tanık olarak görülmez. Bunu Hart'a açıkladığını duydum."

Ian'ın kalbi hızla çarpmaya başladı, zihni Hart'la konuştukları her kelimeyi tek tek gözden geçirdi. Oradaydı, oradan geçiyor olmalıydı, dinlemek için durmuştu. "Cam neredeydi? Seninle miydi? Duydu mu?" Beth'in gözleri büyüdü. "Hayır, atı nal fırlattı. Ben duydum, başka kimse duymadı. Onun kanı hakkında konuştuğunu duydum. Hart'a, Fellows'un beni sana karşı kullanmasını engellemek için benimle evlendiğini söylediğini duydum. Bu doğru mu?" Kısa bir kahkaha attı. "Tabii ki doğru. Nasıl yalan söyleneceğini bilmiyorsun."

Anılar, korkunç ve canlı bir şekilde üzerine hücum etti. Odaya geri döndüğünde Sally'nin çarşafların üzerindeki beyaz bedenini, yüzündeki şaşkınlığı, uzuvlarını ıslatan kanı, Beth'inkine benzer desenlerle yastıkların üzerinde yılan gibi kıvrılan boyalı kızıl saçlarını gördü. "Ona yardım edemedim. Onu hayal kırıklığına uğrattım." Lily Martin'i de hayal kırıklığına uğratmıştı, odanın dışındaki koridorda gözlerinde dehşetle bekleyen kadını da. O görmüştü. Biliyordu. Polis memuruna söylemesine izin verilemezdi. Lily'yi beş yıl boyunca saklamıştı ama sonunda ölmüştü. Ve şimdi

Beth. Eğer bilseydi, o da tehlikede olurdu. "Anlamama yardım et," diye yalvardı Beth. "Neden bu kadar korktuğunu, bunu bana neden yaptığını söyle." "Bilmem gerekirdi. Bunu durdurmalıydım."

"Neyi durdurdu? Neyi bilmeyi?"

Ian, Beth irkilinceye kadar ellerini onun omuzlarına koydu. Sonra kasıtlı olarak ellerini çekti ve ayağa kalktı. "Bana sormayı kes."

"Ian, ben senin karınım. Söz veriyorum, Müfettiş Fellows'a koşup söylediğin her şeyi ona anlatmayacağım. Bunu bana sorduğu gün de söyledim."

"Müfettiş Fellows umurumda bile değil." Kadın güldü ve adam onun neyi komik bulduğunu anlayamadı. "Yine de benimle, onun tüm sırların için beni rahatsız etmesini engellemek için evlendin. Başka hangi nedenle uzun süredir dişleri dökülmüş saf bir dulla evlenirsin ki?"

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Onu senden uzak tutmak için seninle evlendim. Mather gibi aptalları senden uzak tutmak için. Hart'ın adı ailesini koruyor, ben de seni Mackenzie ailesinden yaptım. Mackenzie'lere kimse dokunamaz." "Kudretli Kilmorgan Dükü İçişleri Bakanlığı'nda çok nüfuzlu olduğu için mi?"

"Evet."

Gözleri çok maviydi. Gözyaşları onları daha da peygamber çiçeği mavisi, nefes kesici bir mavi yapmıştı. Baş ağrısı şakağına saplandı ve onu ovuşturdu.

"Ne bulmana yardım etmek istiyorum," dedi Beth. "Her

şeyi geride bırakmana yardım etmek istiyorum."

Oh, Tanrım. "Hayır, hayır, hayır. Bırak öyle kalsın."

"Nasıl ? seni parçalıyor; beni parçalıyor. Eğer bana anlattırsan, eğer bunun hakkında düşünürsek, belki gerçekten ne olduğuna karar verebiliriz."

Ian sarsılarak uzaklaştı. "Bu lanet olası bir dedektif hikâyesi değil." Kadın dudağını ısırды, beyaz dişleri kırmızının üzerindeydi ve adamın arzusu hızla, uygunsuz bir şekilde yükseldi. Ama onunla sevişirse, nefes alamayana kadar ona binerse, soru sormayı, düşünmeyi, ona bakmayı bırakacaktı. "Doğu Yakası'nda yaşadım," diyordu, sesi onun yanından geçip gidiyordu. "Oyun kızlarını tanıyordum ve bana kızmıyorlardı - en azından çoğu kızmıyordu. Belki bazıları Sally Tate'i tanıyordu, onu kimin takip edeceğini ve belki de kışkanç bir öfkeyle ona saldıracağını biliyordu "

Ian sonunda onun sözlerine odaklandı. Onun bileklerini tuttu. "Hayır!" Gözlerinin içine baktı.

. çok mavi, çok güzel, yazın ortasındaki gökyüzü gibi O gözlerini kapattı. "Sen karışma. Onları bu işin dışında bırak. Sence Lily Martin neden öldü?" Sessizlik. Sonunda Ian gözlerini açtığında Beth'i hâlâ karşısında, dudaklarını hafifçe aralamış halde buldu. Göğüsleri kombinezonun üzerinde kabarmış, yumuşak ve beyaz, dokunuşunu davet ediyordu. "Çok fazla şey gördüğü için öldü," dedi. "Onu kurtaramadım. Seni de öyle bulmak istemiyorum." Beth'in gözleri büyüdü. "O zaman tekrar saldıracağını mı düşünüyorsun?" Ian'ın nefesi ciğerlerini acıtıyordu. Sarsılarak uzaklaştı, yumrukları tırnakları avuç içlerini kırıştırana kadar sıkıldı. "Onu rahat bırak. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Beni karın yaptın. Her şey benimle ilgili." "Ve karım olarak bana itaat edeceksin."

Beth ellerini kalçalarına koydu, kaşları kalktı. "Evlilik hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu yükleri paylaşmaktır. Kadın kocasına yardım eder, koca da karısına. "

"Tanrı aşkına." Ian yerinde duramayarak döndü. "Ben senin Thomas'ın, papazın değilim. Asla da olmayacağım. Bana asla ona baktığın gibi bakmayacağını biliyorum." Kadın bembeyaz bir yüzle ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" Adam arkasını döndü. "Bana Deli Mackenzie'ymişim gibi bakıyorsunuz. Bu

her zaman aklının bir köşesinde." Başının yan tarafına dokundu. "Deliliğimi asla unutamıyorsun ve bunun için bana acıyorsun."

Beth birkaç kez gözlerini kırptırdı ama sessiz kaldı. Her şey hakkında gevezelik edebilen Beth'inin söyleyecek sözü kalmamıştı.

Çünkü Ian doğruyu söylüyordu. İlk kocasına deliler gibi aşık olmuştu. Ian hissedemese bile aşkı anlıyordu. Kardeşlerinin aşk ve keder yüzünden harap olduğunu görmüştü ve Beth'in de öyle olduğunu biliyordu. "Onun sana verdiklerini ben sana asla veremem." Ian'ın göğsü acıdı. "Onu sevdin ve bunun aramızda asla olamayacağını biliyorum."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Ian." Sıkılı yumruklarını göğüs kemiğine bastırdı. "Burada sevecek bir şey yok. Hiçbir şey yok. Ben deliyim. Babam bunu biliyordu. Hart da biliyor. Beni sağlığıma kavuşturamazsınız. Babamın öfkesine sahibim ve ne yapacağımdan asla emin olamazsınız-" Baş ağrısı onu dövdüğü için sözünü kesti. Acıya kızarak öfkeyle şakağını ovuşturdu.

"Ian."

Vücudunun geri kalanı Beth'i istiyordu ve öfkesinin onu neden engellediğini anlayamıyordu. Bu aptal tartışmayı bitirmek ve onu yatağa yatırmak istiyordu. Tedirgin nefesi göğüslerini yukarı kaldırıyor, saçları beyaz omuzlarına dağılıyordu. Eğer ona binerse, cinayet ve aşk hakkında gevezelik etmeyi bırakacaktı. Sadece onun olurdu. *O bir fahişe değil, diye fısıldadı kafasının içinde bir şey. Kullanılacak bir şey değil. O Beth.*

Ian onu omuzlarından tutup kendine doğru çekti ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. Dudaklarını ayrılmaya zorladı, öpücük çiğ ve acımasızdı. Göğsündeki yumrukları yumuşamıştı ama titriyordu.

Açlıkla onun ağzını aldı, onu ya da kendisini onun içine çekmek istiyordu. Eğer onun bir parçası olabilirse, her şey yoluna girecekti. İyi olacaktı. Sır olarak sakladığı dehşet ortadan kalkacaktı.

Ama öyle olmayacağını biliyordu. Lanet olası hafızası her şeyi sanki dün olmuş gibi taze tutacaktı. Ve Beth ona hâlâ sanki

Doğu Yakası'ndaki bir çukurda acınası bir Şey.

Sıcağı onu çocukluğundaki banyo suyu gibi haşlamıştı. Yandığını haykırdığında kimse ona inanmamıştı; onu zorla suya sokmuşlardı ve o da boğazı düğümle­nip sesi kısılana kadar çığlık atmıştı. Ian Beth'i kendisinden uzaklaştırdı. Beth ona baktı, dudakları şişmiş ve kızarmıştı, gözleri kocaman açılmıştı.

Ondan uzaklaştı.

Dünya çok belirginleşti, halının üzerindeki desen neredeyse kapıyı işaret ediyordu ama tam olarak değil. Ayaklarını kapıya doğru hareket ettirmek acı veriyordu ama odadan, öfkeden ve acıdan ayrılmak zorundaydı.

Koridorda Curry'yi gördü, bağırışları duyunca aceleyle buraya geldiğine şüphe yoktu. Hepsi onun için endişeleniyordu, Curry, Beth, Hart, Cam... Çok korumacıları, onu sıkıştırıyorlardı, hapistekiler. Curry'nin yanından tek kelime etmeden geçti ve dışarı ıktı.

"Nereye gidiyorsun, Şef?" Curry arkasından seslendi ama Ian cevap vermedi. Koridorda ilerledi, ayaklarını tam olarak halının kenarına yerleştirdi. Sahanlıkta dik bir açıyla döndü ve merdivenlerden aşağı inen çizgiyi takip etti. Curry arkasından nefes nefese kaldı. "Ben de seninle geleyim o zaman." Ian onu görmezden geldi. Aşağıdaki siyah ve beyaz mermer karoların üzerinde yürüdü, ayakları sadece beyaz olanları buldu ve arka kapıdan bahçeye ıktı.

Yürüdü, yürüdü, kâhyanın evine ve içinde sülün avı için silahların ve bir çift tabancanın bulunduğu çantaya gitti. Anahtarın nerede olduğunu biliyordu ve daha kısa adımlarla yürüyen Curry ona yetişemeden iki tabancasını çıkarmıştı. "Şef."

"Bunları benim için yükle."

Curry ellerini kaldırdı. "Hayır."

Ian arkasını döndü. Kurşunları kendisi buldu, kutusunu cebine soktu ve dışarı ıktı. Bahçeden geçerken, genç bir adam

Bahçivan bir gül ağacını budayarak ayağa kalktı ve ağzı açık bir şekilde Ian'a baktı. Ian onu omzundan yakaladı ve kendisiyle birlikte çekti.

Genç adam elindeki makası bıraktı ve Ian'ın yanında itaatkâr bir şekilde tırıs kalktı. Curry nefes nefese arkalarından geldi. Bahçivana, "Bırak onu," diye çıkıştı. "Sen işinin başına dön." Ian, Curry'nin kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Genç bahçivanın kolunu sıkıca kavramaya devam etti. Çelik gibi güçlü, sıırım gibi bir delikanlıydı.

Bahçenin sonunda Ian bahçivana boş bir tabanca uzattı. Mermi kutusunu çıkarıp açtı ve genç adamın açık eline tutuşturdu. Mermiler parlıyordu, pirinç kovanları güneşi yakalıyordu. Ian mermilerin mükemmel şekline, üst kısımlarının sivrilğine, alt kısımlarının kütlüğüne, tabancanın haznesine tam olarak oturuşlarına hayran kaldı.

Bahçivana "Şunu yükle," dedi.

Çocuk itaat etmeye başladı, parmakları sertçe titriyordu.

"Dur," diye emretti Curry. "Bunu onun için yapma." Ian, mermiyi tabancanın haznesine yerleştirmesi için genç adamın parmaklarına rehberlik etti. Tabancalar Webley'di ve namlunun bir menteşe üzerinde öne doğru kırılmasıyla dolduruluyordu. "Dikkatli ol," dedi Ian. "Kendine zarar verme."

"Silahını indir, delikanlı, yoksa sen de ölürsün."

Genç adam Curry'ye dehşet dolu bir bakış

gönderdi. "Dediğimi yap," dedi Ian.

Genç adam yutkundu. "Evet, lordum."

Ian tabancayı tekrar yerine oturttu, namluya nişan aldı ve elli metre ötedeki başka bir kayanın üzerinde duran küçük bir kayayı vurdu. Tabancası boş bir hazneye tıklayana kadar tekrar tekrar ateş etti.

Tabancayı bahçivana doğru itti ve aldı. "Bunu yeniden doldur," dedi ve yeni silahı nişan aldı.

Ian altı el daha ateş ederek iki kayayı da paramparça etti. Genç adam ikinci silahı tekrar doldururken o ilk silahı alıp başka kayaya doğrulttu. Ian belli belirsiz Curry'nin önce kendisine, sonra da bahçivana bağırdığını duydu ama sözlere bir anlam veremedi. Arkasında başkalarının sesini duydu. Cam. Hart.

Dünyası tabancanın namlusunun mavi çeliğine, menzildeki küçük taş patlamalarına, tetiği çekerken çıkan ses patlamasına daraldı. Silahın sert kabzasını avucunda hissetti, yanmış barutun keskin kokusuyla gözlerini kapattı, tekme yi almak için ağırlığını kaydır dı. Ateş etti, tabancayı uzattı, tekrar tekrar ateş etti. Elleri ağ rıyor, gözleri sulanıyor ve ateş etmeye devam ediyordu.

"Şef," diye bağırdı Curry. "Tanrı aşkına dur." Ian nişan aldı, tetiğe bastı. Kolu büküldü ve düzeltip tekrar ateş etti.

Ağır eller omzunu kavradı. Hart'ın sesi, öfkeyle kükrüyordu. Ian onu silkeledi ve ateş etmeye devam etti. Ateş et, elini tabancaya götür, ikinci tabancayı al, nişan al, ateş et.

"Ian."

Beth'in sıcak sesi ona doğru süzüldü ve soğuk eli onunkinin üzerinde durdu. Dünya hızla geri geldi.

Artık hava kararmış tı, parlak öğleden sonrasının yerini alacakaranlık almış tı. Bahçivan onun yanında ağladı, boş tabancayı bıraktı ve ellerini yüzüne bastır dı.

Ian'ın kolları ağ rıyordu. Curry'nin elinden bıraktığı tabancayı yavaşça sıktı ve avuçlarının su topladığını ve çiğ olduğunu gördü.

Beth onun yüzüne dokundu. "Ian."

Onun adını söyleyişini seviyordu. Heceleri nazikçe söylüyordu, sesi her zaman yumuşak ve okşayıcıydı.

Hart onun arkasında belirdi ama Ian Beth'in içinde eridi. Kollarını onun beline doladı ve yüzünü boynuna gömdü.

"Geri döndüğünde seni gitmiş bulacak ve boğacak mı?"

Curry meledi. "Ben, bu 'oo."

Beth, Katie'ye valizini uzattı ve eldivenlerini düzelitti. "Bana bu şekilde ortadan kaybolduğunda bunun genellikle sürdüğünü söylemiştin. O zamana kadar dönerim."

Curry'nin huysuz bakışları buna inanmadığını gösteriyordu. Ian dün gece Beth'le yatmış, Curry onun yaralı ellerini sardıktan sonra onunla sevişmişti. Ama Beth uyandığında Ian gitmişti, sadece yatak odalarından değil, evden ve evin etrafındaki parktan da. Atlardan hiçbirisi kayıp değildi; kimse onun gittiğini görmemişti.

Hart çok öfkeliydi ve arama yapılmasını istedi. Cameron ve Curry onu Ian'ı rahat bırakmaya ikna etmişti. Ian hazır olduğunda geri dönecekti. Her zaman öyle değil miydi? Hart'ın bakışları ona Beth'i suçladığını söylüyordu.

Arabaya bindiklerinde Katie ona, "İyi gidiyorsunuz leydim," diye fısıldadı. "Her zaman onun bir kaçık olduğunu düşünmüştüm."

Beth arabacının duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Onu terk etmiyorum," dedi. "Sadece Londra'daki işlerimi hallediyorum."

Katie arabacıya baktı ve Beth'e göz kırptı. "Haklısınız

leydim."

Arabacı atları çalıştırırken Beth ağzını kapattı. Bir sızı hissetti. Kilmorgan'ı özleyecekti. Tren istasyonuna kadar olan yolculuk olaysız geçti. Arabacı valizleri kaldırırken, Cameron'ın oğlu Daniel, çömelmiş olduğu arka tahtadan aniden yuvarlandı. "Beni de götür," diye bağırdı.

Beth henüz Daniel hakkında kararını vermemişti. Kahverengi-kızıl saçları ve altın rengi gözleriyle kesinlikle bir Mackenzie'ydi ama yüzünün şekli farklıydı. Çenesi ve gözleri daha yumuşaktı, bu da onu sert olmaktan çok yakışıklı yapıyordu. Curry'ye göre annesi zamanında ünlü bir güzelmış.

Tıpkı Lord Cameron'ın onun gibi vahşi biriyle evlenmesi gibi, demişti Curry. Babasını kızdırmak için her şeyi yapardı.

Daniel'in Cameron'ı her yönden taklit etmeye çalışması Beth'in kalbine dokundu. Beth, Cameron'ın ilgisini ve onayını istediğini ve Cameron'ın buna her zaman yanıt vermediğini görebiliyordu.

Beth, "Babanın mutlu olacağından emin değilim," demeye çalıştı. Daniel'in yüzü düştü. "Lütfen mi? Ian'ın yerin dibine girmesi, Hart'ın herkesin kafasını ısırması ve babamın fırtına gibi homurdanmasıyla burası kasvetli olacak. Sen gidersen daha da kötü olacak."

Beth, Daniel'in ortada kalacağını hissetti. Çatlayacak ve isyan edecekti, bu da Hart ve Cameron'ı onun için daha da zorlayacaktı.

"Pekâlâ," dedi Beth. "Yanına bir çanta , değil mi?"

"Hayır, ama babamın Londra'daki evinde kıyafetlerim var." Daniel birkaç adım koştu ve bir takla attı. "İyi olacağım, söz veriyorum."

"Delirdin mi sen?" Beth bilet gişesine dönerken Katie tısladı. "Neden kendini o cehennem zebanisiyle aynı kefeye koymak istiyorsun?"

"İşe yarayacak ve onun için üzülüyorum."

Katie gözlerini devirdi. "Tam bir baş belası. Babasının onun derisini yüzmesi gerekiyor."

"Ebeveyn olmak karmaşıktır." "Oh,

öyle mi? Sen hiç ebeveyn oldun mu?"

Beth kalbindeki hızlı acıyı gizledi. "Hayır, ama onlardan çok tanıdığım var." Tezgâha gelen staddonmaster'a gülümsedi.

Stad yöneticisi Daniel'in biletini Kilmorgan hesabına yatırdı, Beth'in bir hizmetçi göndermek yerine biletleri istemesine biraz şaşırmış görünüyordu. Hanımefendinin kendisi için bir şey satın alması fikri herkesi dehşete düşürmüştü.

"Ben de bir telgraf göndermek istiyorum," dedi ve yardımsever stad yöneticisi kalemini ve kâğıdını getirene kadar bekledi.

"Kime leydim?"

"Müfettiş Fellows," diye cevap verdi. "Londra'daki Scotland Yard'da."

On Yedinci Bölüm

Yalnız kalmak artık onu rahatlatmıyordu.

Ian suyun vadinin dibinden akışını izledi, botları çamurluydu, eteğinin etekleri sıçrayan dereden ıslanmıştı.

Hayatının bir döneminde Abernathy's Gorge'da rüzgâr, gökyüzü ve sudan başka hiçbir şey olmadan balık tutmak ona mükemmellik gibi görünürdü. Bugün kendini bitkin ve boş hissediyordu. Kesinlikle yalnız değildi. Yaşlı Geordie ondan çok da uzak olmayan bir kayanın üzerinde balık tutuyor, oltası yıpranmış elinden sessizce sallanıyordu. Geordie uzun zaman önce Ian'ın babasının seyisliğini yapmıştı ama emekli olmuş ve her yerden kilometrelerce uzakta, dağın tepesinde münzevi bir hayat sürüyordu. Kulübesi küçük ve köhneydi, Geordie evi çekip çevirmesi için birini tutamayacak kadar asosyaldi.

Ian akıl hastanesinden çıktıktan kısa bir süre sonra Geordie'nin inzivaya çekildiği yere rastlamıştı. O zamanlar Ian dengesiz ve huzursuzdu, ailesinin ve hizmetkârlarının dikkatinden kolayca rahatsız oluyordu. Kaçıp vahşi doğada tek başına dolaşırken kendini gri taştan bir kulübenin eşğinde susuz ve ayakları bitkin bir halde bulmuştu. Geordie sessizce kapıyı açmış, Ian'ın susuzluğunu su ve viskiyle gidermiş ve kalmasına izin vermişti.

Geordie, bir zamanlar Ian'a balık tutmayı öğretmiş olan suskun adam, hiç soru sormamıştı. Ian, Geordie'nin çatının soyulan bir parçasını onarmasına yardım etmiş, Geordie de onu beslemiş ve uyuması için bir köşe vermişti. Ian dünyayla daha iyi başa çıkabileceğini hissedene kadar burada kalmış, sonra da evine dönmüştü.

Olaylar ona fazla geldiğinde buraya gelmek Ian için bir alışkanlık haline gelmişti. Geordie'ye yapılması gereken tamiratlarda yardım ederdi.

Geordie, Ian'ı sessizlikle teselli ederdi.

Ian bu sabah erkenden gelmişti. Gömleğini çıkarmış ve önümüzdeki kış rüzgârdan korunmak için Geordie'nin kulübesinin i ini sıvamakla i e koyulmuşt . Artık fazla i  yapamayacak kadar g cs z olan Geordie, her zamanki gibi hiçbir Şey söylemeden oturup piposunu t tt r yordu. Ian i ini bitirdikten sonra Geordie'yle birlikte oltalarını omuzladılar ve sessizce Abernathy Geçidi'ne doğru yola koyuldular.

Beth orayı severdi.

Bu düşünce Ian'ın aklına birdenbire gelmişti ama doğruydu. Akarsuyun akışını, kayaların arasındaki fundaların güzelliğini, havanın tatlı kokusunu severdi. G l mseyecek ve Ian'ın buraya neden geldiğini anladığını söyleyecek, sonra da muhtemelen Ian'ın anlamadığı bir Şaka yapacaktı.

Ian Geordie'ye baktı. Yaşlı adam yırtık pırtık eteğiyle bir kayanın üzerinde oturuyordu. Bir elinde umursamazca bir olta tutuyordu ve kaçınılmaz piposu dişlerinin arasına sıkışmıştı. "Ben evliyim," dedi Ian ona.

Geordie'nin yüz ifadesi değişmedi. Piposunu çıkardı, " yle mi?" dedi ve tekrar ağzına soktu. "Evet." Ian bir an sessizlik içinde avlandı. " ok güzel bir kız."

Geordie homurdandı. Dikkatini sırasına geri verdi, konu ma bitmişti. Yine de Ian, Geordie'nin ilgilendiğini anlayabiliyordu. Gerçekten de konu muşt . Ian bir süre daha balık tuttu ama vadinin seslerinin ve balık tutmanın sakinliğinin zihnini her zamanki gibi sakinle tirmediğini fark etti. Beth'le yaşadığı ve tabancalarla yaşadığı karma ayla sona eren sahneyi tekrar tekrar hatırlıyordu. O olaydan sonra onu tatlı bir unutkanlık içinde yatağa atmıştı ama uyandığında hâlâ sıkıntılıydı.

Onun ruhundaki lekeleri, gözlerindeki karanlığı biliyordu. Ian, onunla operada tanıştığı gece ona nasıl masum bir ilgiyle baktığını hatırladı ve bir daha asla böyle yapmayacağını biliyordu. Her Şey değişmişti. Lanet olası Fellows. Öğleden sonra ak ama dönmüştü ama Highland yaz güneşi hâlâ tepedeydi. Beth ak am yemeği için hazırlanıyor ama mantıklı davranırsa yemeğini odasında tek başına yerd . Hart'ın yemek masasındaki bakışları iştahını ka ırabilirdi.

Ian onu tuvalet masasında oturmuş, uzun, şık saçlarını tararken hayal etti. Ellerin üzerinde sıcak bir ipek gibi kayan satenimsi saçlarını seviyordu.

Onunla birlikte uyumak, vücudunun nemli sıcaklığını kendi vücudunda hissetmek istiyordu. Yaz havası pencereden içeri dolacak ve hem onun hem de kendisinin kokusunu içine çekecekti. Ian oltasını çekti. "Ben eve gidiyorum o zaman." Geordie başını zorlukla salladı.

"Hanımefendiye dönüyorum," dedi piposunun etrafında.

"Evet." Ian ona bir sırtıma gönderdi, eşyalarını topladı ve vadiden aşağıya doğru yürüdü.

"O burada," diye fısıldadı Katie. "Misafir odasında." Beth ayağa kalktı, aynaya baktı, bir tutam saçını düzeltti ve yatak odasından çıktı. "Benimle gelme." "Beni adamın yanına yaklaşıırken yakala." Katie, Beth'in Belgrave Square'deki evinin yatak odasındaki tek sandalyeye oturdu. "Ben beklerim."

Beth aceleyle dışarı çıktı, hışırdamasınlar diye ellerini eteklerine bastırmıştı. Beth, Bayan Barrington'ın hizmetçilerine merdivenlerden inip çıkarken görebilmek istediğini kesin bir dille söylediği için merdivenler ve salon ışıkla aydınlanmıştı. Yaşlı uşak önce kıkırdadı, sonra hırıldadı ama işin bittiğini gördü.

Müfettiş Fellows salona girdiğinde döndü. Beth onunla Paris'te Isabella'nın salonunda ilk kez nasıl tanıştığını, Fellows ona Ian Mackenzie hakkında her şeyi anlatırken yaşadığı heyecanı ve şaşkınlığı düşündü. Bu görüşmeyi biraz daha soğukkanlılıkla yapmaya karar verdi. Fellows ilk karşılaşmalarında olduğu gibi görünüyordu. Takım elbisesi ucuz koyu renk bir kumaştan yapılmıştı ama bakımlıydı, gür saçları alnından geriye doğru taranmış, bıyıkları kesilmişti. Ela gözleri Hart'ınkilerle kıyaslanabilecek bir yoğunlukla Beth'e bakıyordu.

"Bayan Ackerley."

"Evliliğim yasal," dedi Beth sert bir sesle ve kapıları kapattı. "Yani artık Bayan Ackerley değilim. Leydi Ian Mackenzie bana garip geliyor ama

İsterseniz bana 'hanımefendi' diye hitap edebilirsiniz."

Fellows ona alaycı bir gülümseme verdi. "Hâlâ vahşî gardiyan. Beni neden çağırdınız?"

Beth kaşlarını kaldırdı. "Varoşlarda büyümüş olabilirim ama görünüşe göre sizden daha iyi terbiye almışım Bay Fellows. Oturalım mı?"

Fellows onun oturmasını beklermiş gibi bir tavır takınarak kendini Belter koltuğunun kenarına rahatsız bir şekilde bıraktı. Bayan Barrington'ın at kılından mobilyaları son derece rahatsızdı ve Beth, Fellows'un sandalyenin sert yüzeyinde kaymasını izlerken bir an için keyiflendi. "Vazgeçin, Müfettiş; sandalyeler imkânsız. Eğer çay için zili çalmamı istemiyorsanız, o zaman hemen başlayayım." Öne doğru eğildi. "Bana beş yıl önce High Holborn'daki evde işlenen cinayet hakkında bildiğiniz her şeyi anlatmanızı istiyorum. En başından başla ve hiçbir şeyi atlama." Fellows şaşırmış görünüyordu. "Bana ne olduğunu anlatmanız gerekiyordu."

"Bilmiyorum, değil mi? Bana açıklarsanız, belki öğrendiklerimi paylaşabilirim. Ama önce sen gitmelisin." Bir an ona baktı ve sonra ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Çok sert bir müzakerecisiniz Bayan Ackerley. -Bağışlayın beni Leydi Ian. Çökmüş Mackenzie'ler aralarına neyin girdiğini biliyorlar mı?"

"Çökmekte olan Mackenzie'leri oldukça centilmen buluyorum. Birbirlerini çok önemsiyorlar, bana karşı nazik davranıyorlar ve köpeklerini seviyorlar."

Fellows etkilenmemiş görünüyordu. "Hikâyeyi dinlemek istediğinize emin misiniz? Bazı kısımlar dehşet verici." "Acımasız olun, Müfettiş."

Müfettiş Fellows'un acımasız gözleri vardı. "Pekâlâ. Beş yıl önce, neredeyse bugün, High Holborn'daki özel bir evde işlenen bir cinayeti soruşturmak için çağırıldım. Adli tabibe göre, Sally Tate adında genç bir kadın kalbinden beş kez bıçaklanmıştı. Kanaması vardı ve kanı etrafındaki duvarlara bulaşmıştı."

Duvarları, yatakları silmeye çalıştım. . . . Beth gözlerini kapadı, kelimeler yuvarlanırken Ian'ın sesinin çıkardığı sert sesi unutmaya çalıştı.

Fellows sözlerine şöyle devam etti: "Evin sahibi Bayan Palmer'dan bir gece önce oraya gelen beyefendilerin isimlerini öğrenmek biraz zaman aldı. Buranın bir zamanlar Hart Mackenzie'ye ait olduğunu biliyor musunuz? Metresi olarak aldığı ünlü bir fahişe olan Bayan Palmer'ı tutmak için satın almıştı. Siyasi kariyeri yükselmeye başlayınca evi ona sattı."

"Sanırım orada kimin olduğunu keşfettiniz?"

"Oh, evet. Önceki gece Bayan Palmer'ın salonuna beş beyefendi katıldı. Hart Mackenzie ve Ian. Bay Stephenson-Hart adında bir beyefendi onu finansal bir oyunda kendi tarafına çekmek için getirmişti. Bayan Palmer ve genç hanımlarının düzenli konuklarından biri olan Albay Harrison arkadaşı Binbaşı Thompkins. Görünüşe göre hepsi de cinayet işlenmeden çok önce oradan ayrılmayı başarmışlar. Ertesi sabah her biriyle görüşebildim ama kardeşi Hart tarafından İskoçya'ya götürülen Ian Mackenzie'yle görüşemedim."

Beth eteğini düzeltti. "Onlardan tanıdık bir şekilde bahsediyorsunuz, Müfettiş. 'Lord Hazretleri' ve 'Majesteleri' yerine Ian ve Hart diyorsunuz."

Fellows ona küçümseyici bir bakış attı. "Mackenzie'leri kendi ailemden daha sık düşünüyorum." "Neden acaba?"

Rengi yükseldi. "Çünkü onlar toplumun yüz karaları, işte bu yüzden. Kadınlara, kıyafetlere ve atlara para harcayan ve bir gün bile dürüst bir iş yapmayan zengin adamlar. İşe yaramazlar. Dürüst bir iş günü hakkında her şeyi bilen sizlerin onları kabul etmenize şaşırdım. Onlar bir hiç."

Sözlerinde acılık çınlıyordu. Beth ona baktı ve Fellows kızarak kendini toparlamaya çalıştı.

"Çok iyi," dedi. "Ian hariç tüm beyefendilerle görüştünüz. Neden onlardan şüphelenmiyorsunuz?"

Fellows, "Saygıdeğerdiler," dedi.

Papazın dul eşi kaşlarını kaldırarak soruyor: "Bir genelevi ziyaret etmek saygıdeğer bir şey mi?"

"Hepsi bekârdı. Evde kalplerini kıran eşleri yoktu. Bay Stephenson ve iki subay cinayet haberiyle şaşkına döndüler ve hareketlerini tatmin edici bir şekilde açıklayabildiler. Sally Tate'in yanına gitmemişti ve gece yarısından hemen sonra evden ayrılmışlardı. Doktora göre Sally Tate sabah beş sularında öldürölmüştü. Hart ve Ian Mackenzie'yi arkalarında bırakmışlar. Ah, yani, Majesteleri ve Lord Hazretleri." "Ve Ian'ın hizmetçileri, Ian'ın saat ikide eve döndüğüne yemin ediyor."

Beth, Fellows'un ona daha önce söylediklerini hatırlayarak, "Ben de öyle yaptım," dedi.

"Ama yalan söylüyorlar." Fellows öne doğru oturdu. "Anlattıklarından çıkardığım sonuç şu: Hart Mackenzie, arkadaşı Stephenson ve kardeşi Ian'ı yüksek sınıf fahişelerle bir akşam eğlenmeye getiriyor. Saat on sularında, salonda dört adam -Hart, Stephenson, Thompkins ve Harrison- whist oynamaya başlar. Ian kâğıt oynama davetini reddeder ve gazete okur. Binbaşı Thompkins'e göre Sally Tate, Ian'ın yanına oturmuş ve onunla konuşmaya başlamıştır. Yaklaşık çeyrek saat kadar çene çalmışlar ve sonra onu kendisiyle yukarı çıkmaya ikna etmiş."

"Ian çeyrek saat boyunca konuştu mu?"

Fellows belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım konuşmanın çoğunu Sally yaptı."

Beth sessizliğe gömüldü. Ian'ın bir kadını yatağa götürdüğünü düşündükçe içi yanıyordu ama kendine o zamanlar Ian'ı tanımadığını hatırlattı. O zamanlar ona karşı hiçbir yükümlölüğü yoktu. Yine de kıskançlık mantıklı değildi. Fellows'un ona söylediklerini düşünmek için kendini zorladı. Sally Ian'la çeyrek saat kadar konuşmuştu ama o kadar zaman boyunca onu ikna etmeye çalışmış olamazdı. Beth, Ian Mackenzie'yi istemediğı bir şeyi yapmaya ikna etmenin imkânsız bir iş olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Sally'yle yatmak isteyip istemediğine en başta karar verir ve ya hemen kadınla üst kata çıkar ya da hiç çıkmazdı. Peki, Sally onu ikna etmeye çalışmadıysa, ne hakkında konuşmuşlardı?

Beth nefes aldı. "Peki sonra?"

"Diğer dört beyefendi alt katta kağıt oynamaya devam etti. Hanımefendilere, beyefendilere ve hizmetçilere göre hiçbirisi yukarı çıkmamış. Sadece Ian ve Sally Tate." "Ve herkes gece yarısından sonra mı ayrıldı?" "Stephenson, Harrison ve Thompkins birlikte konuşmaktan o kadar keyif almışlar ki Harrison'ın evine gitmeye karar vermişler. İfadelerine göre Hart da onlarla birlikte gitmiş ama kardeşini beklemek istediğini söyleyerek hemen geri dönmüş."

"Ve yaptı mı?"

"Bayan Palmer'a göre Hart saat bir gibi dönmüş, saat ikide aşağı inen Ian'ı beklemiş ve kardeşler birlikte ayrılmışlar." Fellows gülümsedi. "Ama burada bir pürüz var. Hizmetçilerden biri Hart'ın bir ara üst kata çıktığını, daha sonra tek başına dışarı fırladığını söyledi. Sıkıştırıldıklarında hizmetçinin kafası karışmış ve hiçbir şey için yemin edememiş. Ancak daha sonra, Bayan Palmer kızı yalnız yakalamayı başardıktan sonra hizmetçi hikayesini değiştirdi ve Hart ile Ian'ın saat ikide kesinlikle birlikte çıktıklarını söyledi."

Beth dudaklarını ısırdı. Fellows aptal değildi ve hizmetçinin lafı eveleyip gevelemesi şüphe uyandırıcıydı. "Ian ne dedi?" "Sevgili kocanızla iki hafta sonrasına kadar görüşme şansım olmadı. O zamana kadar hatırlayamadı." Beth'in kalbinde küçük bir acı başladı. Ian her şeyi hatırlıyordu.

"Kesinlikle," dedi Fellows. "Onu takip etmek için elimde yeterince kanıt olduğunu düşünüyordum ama aniden başmüfettişim beni davadan aldı ve notlarımı elimden aldı. Şefim, Sally'yi yoldan geçen bir serserinin öldürdüğünü ve bunu kanıtlamak için sahte delil ürettiğini söyledi. Dava halının altına süpürüldü ve kapandı."

Beth düşüncelerini güçlkle bir araya getirdi. "Sally bulunduğunda ne oldu?"

Fellows sandalyesine geri oturdu, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Bana *anlatılanlara* göre bir hizmetçi onu bulmuş ve çılgılık atmış. Diğerleri koşarak geldi ve Bayan Palmer polis memurunu çağırdı." Fellows durakladı ve Beth'e keskin bir bakış attı. "Bence Ian odada Sally ile birlikte bulundu, Sally ölmüştü. Ama o evdeki hanımların hepsi

Hart Mackenzie'ye kemik verdiler, onlar da Hart'ı çağırdılar, o da Ian'ı temizleyip oradan çıkardı. *Sonra* polisi çağırdılar. Polis memuru geldiğinde Ian İskoçya'ya giden bir trendeydi ve hizmetçilerine evde uyuduğuna dair yemin etmeleri talimatı verilmişti." *Lanet olsun.* Beth her şeyin Fellows'un dediği gibi olduğunu biliyordu. Ian'ın götürülmesi gerekiyordu, çünkü nasıl yalan söyleyeceğini bilemezdi. Fellows'a gerçeği söyleyecek ve tutuklanacaktı, belki de işlemediği bir cinayet yüzünden asılacaktı. O zaman Beth, Ian'la hiç tanışmamış, onun kısacık bakışlarıyla ısınan altın gözlerini hiç görmemiş, dudaklarını hiç öpmemiş, sesinin gecenin *içinde* adını fısıldadığını hiç duymamış olabilirdi. Hayatı boş ve sık olurdu ve nedenini bilemezdi.

"Siz bir ahmaksınız, Müfettiş," dedi sertçe. Adam kaşlarını çatı. "Saygıdeğer hanımlar bu kelimeleri kullanmaz, Bayan Ackerley."

"Saygıdeğer bayanlar hakkında endişelenme. Geçmişimi yüzüme vurdun, bu yüzden cezasını çekeceksin. Sen bir ahmaksın. Ian'a o kadar takıldın ki gerçek katilin -muhtemelen diğer üç beyefendiden birinin ya da Bayan Palmer'ın- paçayı sıyrmasına izin verdin. Hart, Ian'a yalan söylemesini söylemiş olabilir ama Ian söyleyemez. Dünyayı hepimiz gibi görmüyor, insanların ellerinden gelse asla gerçeği söylemeyeceklerini bilmiyor. Hepimizin deli *olduğunu* düşünüyor ve haklı da." Fellows homurdandı. "Ian Mackenzie, Majesteleri ne derse onu söyleyecek, bunu sen de biliyorsun. Yalan olsun ya da olmasın." "Eğer buna inanıyorsanız Mackenzie'leri hiç de iyi tanıımıyorsunuz demektir. Ian Hart'a itaat etmez. Ne isterse onu yapar." Bunu şimdi anlamıştı. "Ian Hart'a yardım ediyor çünkü onu o korkunç akıl hastanesinden kurtardığı için Hart'a minnettar." "Ve bunun için hayatının geri kalanında Hart'ın çizmelerini yalayacak," diye tersledi Fellows. Ayağa kalktı. "Asıl kandırılmış olan sizsiniz leydim. Diğer herkesi kullandıkları gibi sizi de kullanıyorlar. Mackenzie evlilikleri neden başarısız oluyor sanıyorsun?"

Çünkü söz konusu eşler sonunda Hart ve ailesi denen umursamaz makine tarafından çiğnenip tükürüldüklerini fark ettiler." "Bana Hart'ın karısının onun çocuğunu doğururken öldüğünü söylemiştin," dedi Beth, ayağa kalkıp onunla yüzleşmek için. "Bunu bilerek yapmış olamaz."

"Tüm dedikodulara göre kadın ondan çok korkuyordu ve ikisi birbiriyle neredeyse hiç konuşmuyordu. Kadın öldüğünde Majesteleri çok rahatlamıştı."

"Bu çok zalimce, Müfettiş."

"Ama doğru. Hart'ın siyasi kariyeri için iyi bir eşe ihtiyacı vardı. Sosyal etkinliklerine ev sahipliği yaptığı ve ona bir varis verdiği sürece onunla hiç konuşmamış olması umurunda değildi. Ki bunu yapamayacağını kanıtladı. Ölmesi daha iyiydi."

"Bu söylediğin korkunç bir şey."

"Bana 'ah, onlar çok yanlış anlaşıldı' nutukları atmayın. Mackenzie'ler soğukkanlı, kalpsiz piçler ve bunu ne kadar çabuk anlarsanız o kadar iyi olur." Beth öfkeyle titredi. "Sanırım burada işin bitti. Lütfen gidin."

"Bunu size kendi iyiliğiniz için söylüyorum, Bayan Ackerley."

"Hayır, bana bunu söyle ki onları incitmene yardım edeyim." Fellows durdu. "Haklısın, onlara zarar vermekten daha fazlası yapılmalı. Yok edilmeliler."

Beth onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. Hart Mackenzie ile sözlü atışmalarından sonra Müfettiş Fellows artık onu korkutmuyordu. "Neden?"

Fellows cevap vermek için ağzını açtı, sonra aniden kapattı. Yüzü kıpkırmızıydı, bıyıkları titriyordu. "Kolay korkan bir hanımefendi değilsiniz," dedi. "Ve benim sözüme inanmayacağınızı görebiliyorum. Ama onlar senin ölümün olacak. Sözlerimi unutma." Bir süre daha ona baktı, sonra arkasını döndü. "İyi günler, Bayan Ackerley." Kapıya doğru yürüyüp çekerek açtı ve Beth arkasından ön kapının vurulduğunu duydu. Ön pencerenin yanındaki sandalyeye çöktü ve Londra'nın sisi içinde müfettişin uzaklaşmasını izledi. Müfettişin söylediği her şeyin kafasına dank etmesine izin vererek sessizce oturdu.

"Hanımefendi?" Katie salonun kapısından kafasını uzattı.

"Artık içeri girmek güvenli mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, o gitti." Beth ayağa kalktı, kendini bitkin hissediyordu. "Sargılarımızı getir Katie. Dışarı çıkıyoruz." Katie karanlık, sisli pencereye küçümseyici bir bakış gönderdi.

"Şimdi mi?

Nereye?" "Doğu

Yakası'na."

Katie gözlerini kırıştırdı. "O cehennem çukuruna gitmek istiyorsun? Eski günlerin hatırına mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Beth. "Bazı cevaplar bulmak için." "Gitti mi?" Ian damlayan başını kaldırdı ve şaşkınlıkla Curry'ye baktı. "Nereye gitti?"

"Londra'ya, lordum." Curry lavaboda Ian'dan bir adım geri çekildi, ne zaman kötü bir haber vermek zorunda kalsa vücudunu Ian'inkinden ne kadar uzağa koyması gerektiğini deneyimlerinden biliyordu. Ian doğruldu, ıslak saçlarından çıplak göğsüne su damlıyordu. Curry'ye Beth'in nerede olduğunu sorduğunda Geordie'nin kulübesinin sıva tozunu ve balık avı sırasında oluşan çamuru temizliyordu.

Curry'nin ona bahçede yürüdüğünü, evi keşfettiğini ya da *Cameron'la* binicilik derslerine devam ettiğini söylemesini bekliyordu. *Hayır, şey, olay şu, lordum. O gitti.*

"Londra mı?" Ian talep etti. "Neden?"

Curry omuz silkti. "Bilmem. Alışveriş

mi?"

"Alışveriş yapmak için neden Londra'ya kadar gitsin ki? Neden onu durdurmadın?"

"Onu , değil mi? Onun da hanımefendi gibi kendi akli var." "Lanet olası aptal."

"Ne yapmamı bekliyorsun?" Curry, Ian'ın göğsüne kuru bir havlu yapıştırırken tiz bir sesle bağırdı.

"Onu bir zindana mı kilitleyelim?"

"Evet." "Geri döneceğini söyledi, şef-

"

Ian onun sözünü kesti. "O geri gelmeyecek, seni aptal. O *gitti* ve sen gitmesine izin verdin."

"Şimdi, lordum ..."

Ian dinlemiyordu. Hüzün göğsünden vücudunu doldurana kadar yayıldı. Beth gitmişti ve bunun boşluğu başka hiçbir şeyin vermediği kadar acı veriyordu. Ian tüm tuvalet masasını devirip her bibloyu ve aptal tuvalet malzemesini yere atarken Curry yerinden fırladı. Göğsündeki acı dayanılmazdı. Şakağındaki çarpıntıyla, hiç geçmeyen migreniyle eşleşiyordu. Parçalanmış masaya yumruklarıyla vurdu, tahta parçaları ellerini kana buladı. Beth onun en kötü anını görmüştü; kaçtığı için onu suçlayabilir ? Ian parmaklarındaki kırmızı damlacıklara baktı, üzerlerindeki Sally Tate'in kanını hatırladı, cesedinin enkazını bulmanın dehşetini hatırladı. Zihni hızla Sally'nin yerine Beth'i yerleştirdi, Beth'in güzel gözleri görmüyordu, göğsüne bir bıçak saplanmıştı.

Bu olabilirdi. Öfkesinin yerini panik alırken Ian soğuk bir nefes aldı. Beth'i hayatına sokmuş, onu Müfettiş Fellows'a maruz bırakmış, Lily Martin kadar savunmasız hale getirmişti.

Curry'nin iyi niyetli ellerini fırlattı, sorunun ne olduğunu görmeye gelen Cameron'ın yanından hışımla geçti ve kapıdan dışarı fırladı.

"Ian, nereye gidiyorsun?" Cameron merdivenlerde ona yetişerek sordu.

"London. Hart'a söyleme ya da beni durdurmaya çalışma, yoksa seni döverim."

Cameron onun yanına geldi. "Ben de seninle geleceğim." *Evet.* Ian, Cameron'ın sadece ona göz kulak olmak istediğini biliyordu ama Cameron işine yarayabilirdi. Nasıl dövüşüleceğini biliyordu ve hiçbir şeyden korkmuyordu. Ian başıyla onayladı. "Ayrıca," diye devam etti Cameron, "Curry Daniel'in onunla gittiğini söylüyor ve eminim ki Daniel onun hayatını zindan ediyor." Ian hiçbir şey söylemedi. Curry'nin kendisine itip durduğu gömleği kaptı ve Cameron'ın peşinden ahıra gitmek üzere evden çıktı.

On Sekizinci Bölüm

Düzgün hanımlar Doğu Yakası'na gitmezdi. Düzgün hanımlar arabalarında perdeleri kapatır ve güzergâhları onları Shoreditch ve Bethnal Green'den geçirdiğinde dışarı bakmazlardı. Bayan Barrington mezarında ters dönerdi ama Thomas. . . Thomas bunu onaylardı. Kiraladıkları araba Thomas Ackerley'e ait olan küçük kilisenin önünden geçerken Beth'in kalbi sıkıştı. Küçük bina sıkıcı tuğla yapıların arasına sıkışmıştı ama saygınlığını korumayı başarmıştı. Arkasında, daracık kilise bahçesinde Thomas'ın cesedi yatıyordu. Cemaatin ve Beth'in gücünün yettiği tek şey olan küçük kare bir taş, yeri işaretliyordu. Kilisenin arkasında Beth'in umut dolu bir yıl geçirdiği papaz evi vardı. Onu iki kapı geçince Thomas'ın kurduğu, sokaklarda yaşamak zorunda kalanların sıcak bir yemek yiyebildikleri ve bir süreliğine hava koşullarından uzak kalabildikleri salon vardı. Cemaat onay vermediği Thomas burayı kendi cebinden finanse etmiş ve Thomas'ın ölümü üzerine hayırsever bir beyefendi burayı devralmıştı.

Beth, eski yemekler ve yıkanmamış bedenler kokan köhne binaya, cevaplarını orada bulmayı umarak girdi. Daniel Mackenzie arkasından geldi, Katie ve Beth'in üzerinde yükseliyordu, sırık gibi genç adam üçü arasında en gergin olanıydı. "Burada olman şart mı?" Daniel tısladı. "Babam senin bir av kızının yanına yaklaşmana izin verdiğimi bilse derimi yüzerdi, Ian Amca'nın ne yapacağını da Tanrı bilir."

Yorgun görünümlü genç bir kadın sert bir sandalyeye oturmuş, bacaklarını uzatmış, eteklerini dizlerine kadar çekmişti. Beth hışırdayarak içeri girdiğinde başını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı ve ayağa fırladı.

"Vay canına, hanımefendi gelmiş."

Beth genç kadının yanına gitti ve ellerini tuttu.

"Merhaba, Molly."

Molly sevinçle sırıttı. Kahverengi saçları, kalkık bir burnu, çilleri ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Her zamanki gibi tütün ve alkol kokuyordu ve bir erkeğin kolonyasının hafif kokusu kıyafetlerine sinmişti.

"Burada ne yapıyorsunuz Bayan A? Doğru dürüst bir soyluyla evlendiğinizi ve artık bir sarayda yaşadığınızı duydum."

"Haberler hızlı yayılır."

"Ne bekliyordun ki? Bunun gibi ilginç bir gevezelik etrafta dolaşıyor." Daniel'a göz kırptı. "Onu adam edeyim diye mi getirdin?"

Daniel kıpkırmızı oldu. "Diline dikkat et." "Ooh, beni

korkutuyorsun, küçük çocuk, gerçekten korkutuyorsun."

Beth aralarına girdi. "Daniel, sus. O beni koruyor, Molly. Sokaklar tehlikeli."^
"Şimdi öyle mi? Çok şaşırdım. Peki neden geldin?" "Sana bir şey sormak için."

Beth Molly'yi Daniel ve Katie'den biraz uzağa çekti. Molly'nin avucuna birkaç bozuk para sıkıştırdı ve ona sorular sordu.

"Pek bir şey bilmiyorum," dedi Molly. "Benim için fazla la-di-da. Ama sorabileceğim bir arkadaşım var. Dairelerinden biriyle evlendi ve şimdi zengin ve rahat. Kendisi de biraz la-di-da ama kötü biri değil."

Beth daha fazla para çıkardı ve Molly'ye bilmesi gerekenleri anlattı. Molly dinledi, sonra göz kırptı. "Haklısınız, hanımefendi." Parayı sıkıca korsesinin içine soktu. "Sen bana bırak."

Londra'ya giden tren çok uzun sürdü. Ian tren boyunca volta atıyor, oturamıyordu. Cameron vagonlarının bir köşesine çekilip spor gazetelerini okudu ve puro içti. Ian dumanı tiksindirici buldu ve arka peronda kondüktörlerden biriyle epey zaman geçirdi. Arkalarında uzanan demiryolunu izledi ama rayların düzgünlüğü ve yumuşak kıvrımı ruh halini yatıştırmadı. Tren sonunda Euston İstasyonu'na girdiğinde, Ian trenden atladı ve kalabalığı yarararak bir faytona doğru ıslık çalarak ilerledi. İçinde Cameron ve Curry'yi bekledi, kendisini izleyen gözlere karşı perdeleri kapattı. Beth'in oraya dönmüş olacağını bildiği için arabayı Belgrave Meydanı'na yönlendirdi. Bayan Barrington'ın evi bir zamanlar onun için bir sığınak olmuştu ve Beth sığınakları severdi. Zarif meydana vardıklarında şehre sis çökmüştü, karanlığı erkenden getiren kirli bir sis. Ian, İskoç yazının hafif günlerine alışmıştı ve sis yağlı ve ağır geliyordu. Ön kapıya vurdu.

eldivenli yumruklarıyla, Curry'nin zili çalmasını beklemeden. Eski bir uşak örneği kapıyı bir aralık açıp gıcırdayarak ne istediğini sorana kadar yumrukladı.

Ian kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. "Nerede o?"

Uşak geri çekildi. "Dışarı. Kimin aradığını sorabilir miyim?" Cameron uşak kapıyı kapatamadan kapıyı yakaladı ve Curry de çantalarla onu takip etti.

"Bu onun kocası," dedi Cameron. "Nerede çıktı?" Yaşlı adam onlara bakabilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı. "Doğu Yakası dediğini duydum. Orada hırsızlar ve katiller var lordum ve o sadece delikanlıyı yanına aldı." "Daniel mı?" Cameron bir kahkaha attı. "Zavallı kadın. Onu bulsak iyi olur."

Ian çoktan evden çıkmıştı. Onu getirenin arkasından bir fayton daha yanaştı ve durmadan önce Daniel'in uzun bedeni faytondan indi. Ian'ı gördüğünde dar yüzü dehşet dolu bir ifadeye büründü.

Ian onu itti ve Beth için taksiye uzandı. Kadının ücreti ödemekle ilgili bir şeyler söylediğini duydu ama Curry bunu yapabiliirdi. Beth'i dışarı çıkardı, sisin onun etrafında dolanmaya çalışmasından hoşlanmamıştı. "Ian," başladı. "Komşular ne diyecek?" Komşuların ne diyeceği Ian'ın umurunda bile değildi. Bir kolunu kızın beline doladı ve onu içeri götürdü. Bayan Barrington'ın evi eski, küflü ve havasız kokuyordu. Yakın kokular Beth'in lavanta benzeri kokusunu yutmaya çalışıyordu, sanki ev onu geldiği angarya işlere geri sıkıştırmak istiyordu.

"Madem beni yatak odama sürüklüyorsun," dedi Beth merdivenlerin başına vardıklarında, "belki de bana hangisi olduğunu sormalısın."

Ian hangisinin ona ait olduğunu umursamadı ama onu yönlendirmesine izin verdi. Onu götürdüğü yatak odası küçüktü ve devasa hercai menekşelerden oluşan iğrenç bir baskıyla kaplanmıştı. Dört direkli büyük bir yatak, pencerenin yanında bir şifonyer ve tahta bir sandalye vardı. Perdeler, Londra gününün üretebileceği her türlü ışığı saklıyordu. Gaz lambalarının tıslaması ve eskimiş kokuları kasvetli görüntüyü tamamlıyordu.

"Burası bir hizmetçi odası," diye homurdandı Ian.

"Ben bir hizmetçiydim. Bir refakatçi, mürebbiye gibi gri bir alanda yer alır. Ne tam bir hizmetçi, ne de tam olarak aileden biri." Ian onun sözlerinden bir şey anlamadı. Porselen kapı kolunun altındaki anahtarı çevirdi ve kadının yanına geldi. "Uşak Doğu Yakası'na gittiğinizi söyledi."

". Soruşturma yapıyordum." "Ne

hakkında?"

"Ne düşünüyorsun, sevgili Ian?" Beth sise karşı taktığı ipek atkıyı çözdü ve eldivenlerini çıkardı.

"Fellows'a bir telgraf göndermişsin."

Rengi yükseldi. "Evet, ben-"

"Sana onu bırakmanı söylemiştim. Ona güven olmaz."

"Bildiği her şeyi bilmek istedim. Belki de senin bilmediğin bir şey bulmuştur."

Ian'ın öfkesinin tadı toz gibiydi. "Yani onu gördün. Onunla

tanıştın." "Evet, buraya geldi."

"Buraya geldi."

"Bana bir şey söylemeyi reddettin. Ne yapabilirdim ki?" "Anlamıyor musun? Eğer çok fazla şey öğrenirsen, seni koruyamam. Çok fazla şey öğrenirsen nakledilebilir ya da asılabilirsin."

"Kardeşinizin arkadaşı Stephenson ya da onun metresi Bayan Palmer bir ... öldürdü diye neden nakledileyim ki? " Sözü nü yarıda kesti, yüzü hareketsizleşti. Ian insanların yüz ifadelerinin arkasında neler olduğunu asla bilemezdi. Diğer herkes içgüdüsel olarak başkalarındaki öfke, korku, mutluluk ya da üzüntü belirtilerini biliyordu. Ian'ın insanların neden kahkahalara boğulduğu ya da

Gözyaşları. İzlemek, onlar gibi yapmayı öğrenmek zorundaydı. Beth'i omuzlarından yakaladı ve sarstı. "Ne düşünüyorsun? Söyle bana. Bilmiyorum."

Geniş mavi gözleriyle ona baktı. "Oh, Ian." Onun gücünden korkmak yerine ellerini nazikçe kollarına koydu. "Bunu Hart'ın yaptığını düşünüyorsun, değil mi?" Ian başını iki yana salladı. Gözlerini kapadı ve başını sallamaya devam etti ama sanki sallamazsa kopacakmış gibi Beth'e tutundu. "Hayır." Bu kelime odada yankılandı ve tekrar söyledi. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Ian."

Ian çabayla durdu ama gözlerini sımsıkı kapalı tuttu. "Neden böyle düşünüyorsun?" Beth'in sesi onu bir örtü gibi sardı. "Söyle bana."

Ian gözlerini açtı, beş yılın ıstırapı onu boğmaya çalışıyordu. Sally, Hart'ı mahvedecek, onu siyasetten tamamen koparacak sırları bildiğini söyleyerek övünmüştü. Hart politikayı seviyordu, nedenini Tanrı biliyordu. Sally'yle cinsel birleşmenin ortasında, Hart'a nasıl şantaj yapacağını anlatıp durarak Ian'ı o kadar öfkelen-dirmişti ki, Ian geri çekilmiş, giysilerini kapıp odadan çıkmıştı. Öfkesinin geldiğini hissetmişti, gitmesi gerektiğini biliyordu. Evin içinde yürümüş, viski aramış, Hart'aramış ama bulamamış, sakinleşmeye çalışmıştı. Tekrar tutarlı düşünebilmeye başladığında Sally'nin odasına dönmüştü. "Kapıyı açtım ve Hart'ı yatak odasında gördüm. Onu Sally ile birlikte yatağın ucundaki kanepede gördüm." Ian onları durduramadan görüntüler yükseldi, her biri o gün olduğu kadar soğuk ve netti. Hart, Sally ile birlikte, çıplak bacakları ona sarılmıştı. Kızın yumuşak sevinç çığlığı korkuya dönüşmüştü.

"Hart ondan bir bıçak aldı - neden onda olduğunu bilmiyorum. Ona küfretti. Hart bıçağı fırlatıp attı. Sonra kız susana kadar boğazına bastırdı ve kız güldü. Bunları bilmeni istemiyorum."

"Ama. . . ." Beth kaşlarını çatı. "Sally de boğulmamıştı, değil mi? Kimse boğazındaki morluklardan bahsetmedi." Ian başını salladı. "Hart, o eskiden . . . Şartları anlayamazsın. Evin sahibi oydu. Bayan Palmer ve kadınları ona aitti."

"Kadınlara sahip olamaz. Burası İngiltere."

Nedense Ian gülmek istedi. "Ona itaat ettiler. Bunu istediler. O onlar için her Şeydi, efendileri ve efendileriydi."

Beth bir süre daha kaşlarını çattı ve sonra alnı açıldı.

"Oh." Heceler kısaydı ama anlam yüklüydü. "Evlenmeden önce yaptı, sonra bıraktı. Karısı öldükten sonra tekrar başladı. Çok ketumdu ama biz biliyorduk. Yas tutuyordu. Onlara ihtiyaı vardı."

"Tanrım, çoğu insan krep ve yas broŐlarıyla idare ediyor," dedi Beth belli belirsiz.

"Ama neden Sally Tate'i boğmaya çalışsın ki?"

Ian elini Beth'in nefes borusunun dibine koydu.

"Havayı kestiğinizde, doruk noktası daha derin, daha yoğun olur. Bu yüzden elleri kızın boğazındaydı."

Beth'in gözleri büyüdü. "Ne kadar ... ilginç."

"Ve tehlikeli." Ian elini kızın boynundan çekti.

"Hart bunu nasıl yapacağını, tam olarak ne zaman durması gerektiğini biliyor."
"Bunu gördün," dedi Beth yavaşça. "Ama onu öldürdüğünü gerçekten görmedin, öyle mi?"

"Onları birlikte gördüğümde, onları kendi hallerine bıraktım. Sally'yi Şantajdan vazgeirebilecek biri varsa onun Hart olacağını biliyordum. Eve gitmeyi düşündüm ama saatimi yatağının baŐucunda bırakmıŐtım ve onu istiyordum. Alt kattaki salonda bir sürahi viski buldum ve beklerken kendime yardım ettim. Daha sonra Hart'ın n kapıdan aceleyle çıktığını duydum ve arabasına atladığını gördüm. Saati almak için yukarı çıktım ve Sally'yi buldum. lmŐt."

"Oh-" Beth kesti ve ısırđı. "Hart ne olduğunu söylüyor?"

Hâlâ karşısında durup o soğukkanlı ve şaşırtıcı üslubuyla konuşuyor olması Ian için bir mucizeydi. Beth onu tiksintiyle terk etmemiş, anlattıkları karşısında şok geçirip bayılmamıştı. O hâlâ, hayatı olan uçsuz bucaksız, şaşırtıcı nehirde bir çapa olarak kalmıştı.

"Bana Sally'yi tekrar kendi iradesine boyun eğdirdikten sonra odadan çıktığını ve uşağının başka bir odada temizlenmesine ve giyinmesine yardım ettiğini söyledi. Döndüğünde Sally'yi ölü bulmuş ve koşarak aşağı inip evden çıkmış. Beni salonda görmediğini söyledi, yoksa onunla gelmem için ısrar ederdi. Kariyeri yüzünden polis geldiğinde orada olma riskini göze alamayacağını söyledi." Ian başını salladı. "Ona inanmıyorum. Onu öldürmemiş olsaydı Hart kaçmazdı. Suçluyu bulana kadar evi darmadağın ederdi."

Beth yavaş ve kendinden emin sesiyle, "Muhtemelen," dedi. "Hart'la tanışmamış olsaydım, onu öldürüp kaçtığına inanabilirdim. Ama onunla tanıştım ve eminim *ki*, onu öldürmeye karar vermiş olsaydı, korkunç eylemi yapmadan önce senin uzakta olduğundan emin olurdu. Ne olursa olsun sizi olaya dahil etmekten kaçınırdı. Bu nedenle, bunu yapan Hart olamaz."

"Ne gördüğümü biliyorum."

"Evet." Beth dönüp ondan uzaklaştı ama histerik değildi, düşünüyordu. "Polis de senin gibi inanırdı, jüri de, yargıç da. Ama Hart'ı tanımıyorlar. O seni asla tutuklanma ya da akıl hastanesine geri dönme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmaz. Seni bir daha asla kilit altında tutmak istemez."

"Çünkü bana ve benim lanet olası uygunsuz hafızama ihtiyacı

var." "Hayır. Çünkü seni seviyor."

Kadın inanılmaz derecede masumdu. Londra'nın kenar mahallelerinde neler görmüştü, yoksul ve çaresizdi ama yine de Mackenzie'lerde iyilik arıyordu. İnanılır gibi değildi.

"Hart acımasızdır," dedi Ian. "Sana aşk için kapasitem olmadığını söylemişim. Onun da yok, ama o benim gibi bunu merak etmiyor. Yapması gerekeni yapar, ölümcül olsa bile, bedelini kardeşlerinden biri ödemek zorunda kalsa bile." Beth başını salladı, koyu renk saçları ışığın altında parlıyordu. "Yanılıyor olmalısın."

Ian sertçe güldü. "Aşk konusunda hepimiz çok kötüyüz, Beth. Sana söyledim, dokunduğumuz her şeyi kırarız."

"Ian, beş yıl boyunca gördüklerini hiç bir kenara bırakıp, olayı Hart olmadan net bir şekilde düşündün mü? Hart orada yokmuş gibi davranıp bunu başka kimin yapmış olabileceğine karar verebilir misin?"

Ian sinirli bir şekilde, "Tabii ki var," dedi. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Her senaryoyu, her olasılığı başından sonuna kadar gözden geçirdim. Oradaki diğer adamları, Bayan Palmer'ı, evdeki diğer hanımları, eve zorla giren bir yabancıyı düşündüm. Benim yapmış olabileceğimden bile endişe ettim ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

"Peki ya Lily Martin? Onu neden Covent Garden'da sakladınız?"

"Odanın içine bakıyordu, Hart'ı Sally ile birlikte izliyordu. Hart'ın onu bıçakladığını görmediğine yemin etti ama yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım. Polise söyleyeceklerini göze alamazdım, bu yüzden Curry'yi polis gelmeden önce onu yolumdan çekmesi için geri gönderdim. Ama onu yeterince iyi saklayamadım." "Hart'ın onu birkaç hafta önce bulup öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Beth tekrar ondan uzaklaştı. "Tanrım, ne karmaşa ama."

"Öyle olmak değil. Eğer Fellows burnunu bu işe , devam edebiliriz."

"Hayır, yapamazsın." Beth ona geri döndü. "Bu seni parçalıyor. Hart'ı ve ailenin geri kalanını da parçalıyor. Söylediğin her şey çok mantıklı ama başka bir açıklaması daha var. Hart *senin* yaptığını düşünüyor. Bu yüzden evden kaçıp seni aradı, gittiğinden emin olmak için ve

yapmamıştı. Sally öldüğünde senin hâlâ evde olduğunu fark etmek onun için büyük bir şok olmuş olmalı."

Ian gözlerini kırptırdı ve bir an için onun bakışlarıyla buluştu. Onun mavi gözlerini seviyordu. Onun içinde boğulabilirdi. kaçırdı. "Deli olduğuma inandığı için mi? Deli olduğuma inanıyor ama yanılıyorsun."

"Mackenzie'ler neden bu kadar inatçı? Katil, Hart uşağıyla birlikteyken Sally'yi bıçaklamış olmalı. Hart ne kadar acımasız olursa olsun, başka biri daha da acımasızdı."

Ian'ın yirmi yıl boyunca kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı anılar, hızla ve yoğun bir şekilde üzerine akın etti. Hart'ın ellerini Sally'nin boynuna doladığı görüntü, başka bir adam ve kadının üzerine bindirilmişti. "Sanırım Hart'tı, çünkü. Beth, babama çok benziyordu."

"Çok kıllı baban mı? Hart biraz ona benziyor ama..." Onu duymadı. Dokuz yaşındaki Ian'ın dehşeti içinde yükseldi, anne ve babasının içeri girdiğini duyduğunda babasının çalışma odasındaki masanın arkasına çömeldiği anıları. Her zaman yaptıkları gibi birbirlerine bağırıyorlardı ve Ian cezalandırılacaktı.

Annesinin pençeleri hazır bir şekilde babasına doğru koşmasını ve babasının onu boynundan yakalamasını izlemişti. Dük sıkmış, sonra sallamış, *sallamış* ve kadın gevşemişti. Ian'ın güzel annesi kıpırtısız bir yığın halinde yere yığılmış, babası ise elleri açık, yüzü şoktan grileşmiş bir halde onun başında durmuştu.

Sonra babasının masanın etrafına bakıp Ian'ı gördüğü o korkunç an geldi. Babası Ian'a doğru koşup onu kucağına aldığı anda, Ian'ın annesini sarstığı gibi onu da sarstığında, Ian'ın kol ve bacaklarındaki sulu dehşet.

Kimseye söylemiyorsun. Beni anlıyor musun? Ayağı kaydı ve düştü; olan bu. Yalan söylemek zorundasın. Anlıyor musun?

Daha fazla titreme, daha sert, daha sert. *Lanet olsun, seninle konuşurken neden bana bakmıyorsun?*

Ian odasına kapatılmış ve ertesi sabah onu Londra'ya ve deli olarak mahkum edildiği mahkeme salonuna götüren bir arabaya itilmişti. Eve gitmesine izin verilmeyeceğini nihayet anlamadan önce iki hafta özel akıl hastanesinde kalmıştı. Hiçbir zaman.

Beth'in avuçları onun yüzüne dokundu. "Ian?"

"Onu öldürdü," dedi Ian. "İsteyerek yapmadı. Ama o da benim gibi öfkeliydi."

"Hart'ı mı kastediyorsun?"

Ian başını salladı. "Babam. Annemi öldürdü, kendi elleriyle boynunu kırdı. Herkese halının üzerinde kayıp düştüğünü ve öldüğünü söyledi. Kardeşlerim buna inanmadı ama bana soramazlardı, değil mi? Deli ilan edildim, kapatıldım, böylece babamın ne yaptığını gördüğümü söylersem kimse bana inanmayacaktı."

Beth kollarını onun beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı. "Oh, Ian, çok üzgünüm." Ian onu bir süre orada tuttu ve sıcaklığıyla rahatladı. İçinde, bir gün babasının yaptığı gibi aklını kaybedeceğine, ellerini sevdiği kadının boynuna dolayacağına ve kendini durduramadan onu öldüreceğine dair bir korku vardı. Beth ona güveniyordu ve Ian ona zarar verirse ölürdü. Beth başını kaldırdı, gözyaşları kirpiklerini ıslatıyordu ve Ian onu alnından öptü. "Hart da babam kadar acımasız. Öfkelenmiyor ama çok soğuk."

"Hâlâ yanıldığını düşünüyorum. Hart, Sally'nin ölümünden sonra seni korumak için İskoçya'ya gönderdi, sessiz kalman için değil." Ian, Beth'i omuzlarından tutup yüksek yatağa doğru itmeden önce tavana kısa bir kızgın bakış attı "Seni Hart'tan koruyabilirim ama sadece *durursan*. High Holborn'u unut ve Müfettiş Fellows'la bir daha asla konuşma. İstedikini elde etmek için seni ezip geçecektir, Hart da öyle."

Acı içinde ona baktı. "Hayatımın geri kalanını seni bu kadar acı içinde izleyerek mi geçirmemi istiyorsun? Kardeşinin bir kadını öldürdüğüne inanarak mı? Gerçekte ne olduğunu öğrenmek daha iyi değil mi?"

"Hayır."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve onun bakışlarından kaçınmak için başını çevirdi.
"Sana yardım etmek istiyorum."

"Fellows ile bir daha asla konuşmayarak en iyi yardımı yapabilirsiniz."

Ve ne olduğunu öğrenmeye çalışmayı bırak. Bana söz ver." Bir an sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Bayan Barrington bana hep merakın en büyük günahım olduğunu söylerdi." "Seni güvende tutacağım, söz veriyorum Beth'im."

", " diye fısıldadı. "Duracağım."

Rahatlama vücudunu gevşetmişti. Beth'i kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim." Onun saçlarını öptü. "Teşekkür ederim."

Onu öpmek için uzandı. Adam dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirken, kadının çok kolay pes ettiğini fark etmedi.

On Dokuzuncu Bölüm

Beth çok sonra uyandığında, Ian onun yanında uyuyordu, çıplak vücudu lamba ışığıyla aydınlanmıştı, kasları tutkularından dolayı terden parlıyordu. Onun içinde doruğa ulaştığında, neredeyse, neredeyse ona tekrar tamamen bakacaktı, ama son anda gözlerini kapattı. Şimdi uyuyordu ve Beth onun sıcaklığına yaslanmıştı, düşünceleri sıkıntılıydı. Ian gerçeği bilmek istemeyebilirdi ama gerçek şuydu ki Sally Tate ve Lily Martin ölmüş, hayatlarını kaybetmişlerdi. Beth, zengin bir koruyucuyla uzun süreli bir ilişki kurmadıkları sürece hayatlarının kısa ve acımasız olabileceğini bilecek kadar oyun kızlarını tanıyordu. Yanlış bir adam onları öldüresiye dövebilir, hatta öldürebilirdi ve kimsenin umurunda olmazdı. Onlar sadece fahişeydi. Kızlar şık bir genelevde yer bulmayı başarsalar bile, büyüdüklerinde ve görünüşlerini kaybettiklerinde dışarı atılabilir, tekrar sokaklarda yaşamaya gönderilebilirlerdi. Koruyucuları olanlar daha iyi durumdaydı ama sadece koruyucuları onlara karşı nazıkse. Beth, Tanrı'nın lütfu ve Thomas Ackerley ile Bayan Barrington'ın şefkati olmasaydı onlardan biri olabileceğini çok iyi biliyordu.

Fellows kadınların ölmesini umursamıyordu; tek istediği Mackenzie'leri yok etmektir. Ian'ın umurundaydı -Sally, Lily ve kendi annesi için duyduğu üzüntüyü görebiliyordu- ama onun en çok önemseydiği şey kardeşinin canını bağışlamaktır. Ian'ı cehennemden kurtaran kardeşini. Beth dişlerini sıktı. Ian'ı görmemesi gereken bir şeyi gördüğü için hapse atan ölü düke lanet olsun. Hart Mackenzie'ye, Ian'ı güç oyunlarına bulaştırdığı için lanet olsun. Ve Hart'a duyduğu sonsuz minnettarlık için Ian'a lanet olsun. . Beth ilk başta Isabella'nın Mac'i hâlâ sevdiği ortadayken onu neden terk ettiğini anlamamıştı. Şimdi daha iyi anlıyordu. Beth, Mac'in Isabella'yı bu kadar üzecek ne yaptığından emin değildi, ama o zaman o kalın kafalı, inatçı bir Mackenzie'ydi. Bu yeterli değil miydi? Isabella gibi tatlı bir sosyete kızının hiç şansı yoktu. Beth kalktı ve üzerini giyindi. Bayan Barrington için çalışırken basit ve aceleci giyinmeyi öğrenmişti, yaşlı kadına gece gündüz her an bakmak zorundaydı. Ian uyanmadı. Yüzüstü yatıyordu, vücudu rahatlamıştı, gözleri kapalıydı. Lamplight arka tarafındaki sert tümseği, sırtının küçük kısmını, omuzlarının sıkı kaslarını okşadı. İri ve güzel bir adamdı, hem çok güçlü hem de çok savunmasızdı. Hart ona böyle demişti. Ve yine de Hart ondan geri adım atmıştı.

Seni seviyorum, Ian Mackenzie. Beth'in kalbi sızladı.

Sessizce odadan çıktı ve alt kata indi. Görülmediğinden emin olmak için etrafına göz gezdirdikten sonra ana salonun arka tarafında, hizmetçilerin merdivenlerine açılan kapıya yöneldi. Aşçı mutfakta harıl harıl çalışıyor, Cameron ve Daniel için pişirdiği akşam yemeğini temizliyordu. Beth sıcak mutfağa girdiğinde, tıpkı eski günlerdeki gibi Beth'e gülümsedi.

Aşçı, "İnsanların bu kadar içten yediğini görmek çok güzel," dedi. "Hepsini hemen yediler ve daha fazlasını istediler. Bir aşçı daha iyisini isteyemez. Senin gibi aşağı bile inmediler. Sizin için tabakta bir şeyler ısıtabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler Bayan Donnelly. Katie'yi arıyorum."

"Artık evin hanımı sensin. Aramalıydın." "Onu gördün mü?" Beth

sabırsızlıkla sordu.

"Bulaşıkhaneye merdivenlerinde." Aşçı onaylamayan bir ifadeyle baktı. "Olması gerekenden daha iyi olmayan biriyle. Onun gibilerin içeri girmesine izin vermezdim."

Beth'in kalbi yerinden fırladı. " değil. O benim hayırsever vakalarımın biri."

"Çok yumuşak kalplisin. Katie iyi, ama getirdiği kız çivi gibi sert ve burnu havada. Senin merhametine ihtiyacı yok."

Beth, Bayan Donnelly'yi görmezden gelerek bulaşıkhaneden çıktı ve yukarıdaki sokağa çıkan merdivenlere yöneldi. Katie basamaklarda bekliyordu, yüzü İrlanda öfkesiyle bulutlanmıştı. "Gördüğünüz gibi o burada."

"Teşekkür ederim Katie. Artık içeri girebilirsiniz." "Mümkün değil. Ona zerre kadar güvenmiyorum ve onu seninle yalnız bırakmayacağım."

Söz konusu bayan gerçekten de burnunu havaya kaldırmıştı; ince, pudralı bir burun. Yüzünün geri kalanı da pudralıydı ve boynunda ve kulaklarında pırlantalar parlıyordu. Genç kadın güzel değildi ama şehvetli bir şekilde çekiciydi ve bunu biliyordu. Beth'in sade elbisesine bir göz atarken kırmızı dudakları üstün bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Molly senin bir düşes olduğunu söyledi," dedi. "Ama ben inanmadım."

"Terbiyene dikkat et," diye tersledi Katie. "O bir hanımefendi."

"Sus, Katie. Senin adın ne?" "Sylvia..

Bilmen gereken tek şey bu."

"Seninle tanıştığuma memnun oldum, Sylvia. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama size birkaç soru sormak istiyorum." "Burada, arka merdivenlerde mi? O kaltak aşçı mutfağa girmeme izin vermedi. Salonda oturmak ve kölelerinizin beni beklemesini istiyorum, yoksa konuşmayacağım."

"Diline dikkat et," diye tersledi Katie. "Hanımefendinin salonunda oturmaya uygun değilsin. Seninle konuştuğunu kimse bilmesin diye gölgede kalıyoruz."

Beth ellerini kaldırdı. "İkiniz de sakın olun. Sadece birkaç dakika sürecek Sylvia ve konuşmak için doğru kişinin sen olduğunu biliyorum. Çok şey bildiğinizi tahmin ediyorum." Sylvia bu basit iltifatın altında ezildi. "High Holborn'daki evi soruyordunuz. Orası ve orayı işleten yaşlı kaltak hakkında her şeyi biliyorum. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi."

Sylvia sorularına yanıt olarak Fellows'un söylediklerini doğruladı: Bayan Palmer Hart'ın metresiydi ve ona High Holborn'daki evi o almıştı. Sylvia, "Onunla, Hart henüz üniversitedeyken tanışmış ve çoktan yaşlanmış," dedi. "Kimse genç bir adamı Angelina Palmer'ın sevdiği gibi sevemezdi. Onun her şeyi yapar, istese kendi ayakkabılarının içine işerdi." "Ama daha sonra evi ona sattı," dedi Beth. "Ondan sonra artık onun metresi olmadığını düşünmüştüm." "Oh, onu zorladı, tamam, ve o da bir iş kadını olmaya yöneldi, demek istediğimi anlıyorsanız. Ben oradayken kötü bir yer değildi ama Bayan Palmer'la hiç iyi anlaşılamadık. Daha iyi olanaklar bulur bulmaz oradan ayrıldım." Elmas yüzüklerine sevgiyle baktı. Beth, "O zaman aralarındaki ilişki gerçekten de bitmiş," dedi. "Onun için bitmiş olabilir ama onun için asla. Dük yüksek ve kudretli olmaya, kraliçeyle takılmaya başladı. Genç ve güzel bir kadına ihtiyacı vardı, yirmi yaşından beri sahip olduğu yaşlı bir kadına değil. Ben olsam çok kızardım ama annem Palmer çok anlayışlıydı. Kalbi kırılmış olsa da onu sevmeye devam etti. Dük'e karşı tek kelime edersek kulaklarımızı çekerlerdi."

Beth düşünceli gözlerle merdivenin demir parmaklıklarına baktı.

"Dük için her şeyi yapacağını mı söylüyorsun?"

"Elbette öyle. Elli yaşında olmasına onun yanında nemli gözlü bir kız öğrenci gibi."

Beth'in düşünceleri fırıl fırıl dönüyordu. Bayan Palmer, Sally'nin Hart'a şantaj yapmak istediğini öğrenmiş olabilir miydi? Hanımefendi Sally'nin ağzını kalıcı olarak kapatmaya mı karar vermişti? Ama bu durumda, neden Ian eve gidene ve Mackenzie'nin bu işe karışmasına izin vermeyene kadar beklemedi? Yoksa Sally'nin umurunda değil miydi?

Hart olmadığı sürece suç mu? Kadını bulup sorgulamak için can atıyordu.

"Bu evde ne zaman çalışmaya başladın Sylvia?"

"Yaklaşık altı, belki yedi yıl önce." "Sally Tate'i tanıyor muydun?"

"O kaltak mı? Kendini öldürtmesine şaşırmadım."

"Cinayet sırasında orada mıydınız?" "Hayır, o zamana kadar taşınmışım. Ama her şeyi duydum. Sally bunu hak etmişti, bayan. Erkekleri yeterince kandırdı ama

Onları. Onlardan her türlü parayı çekebilirdi. O ve Ma Palmer sürekli kavga ederlerdi çünkü Sally kazancı paylaşmak istemezdi. Kendi sevgilisi vardı, ikisinin birlikte gökyüzünde bir şato alıp sonsuza dek mutlu yaşamalarından bahsedip dururdu." Katie öfkeyle baktı. "Bu iğrenç bir şey. Hanımefendi, burada böyle konuşmaları dinlememelisiniz." Sylvia omuz silkti. "Erkeklerin onları mincıklamasından sıkılıyorlar, değil mi? En azından bazıları. Ben değil, ben yakışıklı bir beyefendiyi severim."

"Boş ver onu," dedi Beth sabırsızlıkla. "Sally Tate'in sevgilisi kimdi? Onu tanıyor muydun?" "Orada yaşayan diğer kızlardan biriydi. Kendilerini üst kattaki bir yatak odasına kilitler, fatura keser ve öterlerdi. Sally her zaman kızı bir yerlerde bir kulübeye götüreceğine ve gül yetiştireceklerine falan yemin ederdi. Pek olası değil, değil mi?"

Bir köyde, eskiden fahişelik yapan bir çift hermafrodite ev kiralayan saygın bir halk yakalayın." Sylvia dudağına vurdu. "Adı neydi? Oh, buldum. Lily. Çünkü Sally hep onun yüzünden gölette zambaklar olduğunu söylerdi. İkisi de aptaldı."

"Lily Martin?" Beth keskin bir sesle sordu.

"Öyleydi. Lily Martin. Peki ya benim param ne olacak leydim? Uzun yoldan geldim, burası nemli ve bu ipekler mahvolacak."

Şifonyerin üzerindeki küçük saat onu vurduğunda Ian uyandı. Gerindi, vücudu sıcak ve esnekti ve kollarını Beth'e dolamak için yuvarlandı.

Boş bir yatak buldu.'

Hayal kırıklığı içinde gözlerini açtı. Ama belki de bir şeyler yemek için aşağı inmişti. Acıkmış olmalıydı. Ian elini yüzüne sürerek tartışmalarının anılarından kurtulmaya çalıştı. Ona asla söylemek istemediği şeyleri, kendisi ve korkunç ailesi hakkında bilmesini istemediği şeyleri anlatmıştı. Ama en azından anlamasını sağlamıştı.

Ian bacaklarını yataktan dışarı salladı ve ayağa kalktı. Onun dönmesini beklemek istemiyordu; ona şimdi ihtiyacı vardı. Onu bulacak ve Curry'nin onlara akşam yemeği getirmesini sağlayacaktı. Beth'i kucağına oturtup tabağındakileri ona yedirebilirdi. Kilmorgan'da bundan zevk almışlardı ve şimdi de zevk almamaları için bir neden göremiyordu. Pantolonunu ve gömleğini çekti, Beth'in birkaç saat önce soyunmasına nasıl yardım ettiğini hatırladı. Onun dokunuşu nazik, kendisinininki ise sabırsızdı; onu şiddetle istiyordu.

Ian botlarını ayağına geçirdi ve kapıya dönmeden önce parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. Porselen kapı tokmağını yakaladı ve çevirdi.

Kapı yerinden oynamadı.

Kapı kolunu tıkırdattı ve kapıyı itti ama hiçbir şey olmadı. Kalbi küt küt atan Ian çömeldi ve gözünü anahtar deliğine dayadı.

Diğer tarafta anahtar yok. Birisi kapıyı kilitlemiş ve anahtarı da yanında götürmüştü.

Kör panik onu sardı. *Kilitlendim, kaçış yok, kapana kısıldım, aç şunu, lütfen, lütfen, lütfen, iyi olacağım. . .*

Derin nefesler alarak dondurucu dehşeti kovmaya çalıştı. Sıcaklığı, Beth'i, onun ağzının tadını, derinliklerine kaymayı, onun sıkışını hissetmeyi düşündü.... Beth'i. Çömeldi ve ağzını anahtar deliğine dayadı.

"Beth?"

Sessizlik. Sokaktan sesler duyuyordu ama evden hiç ses gelmiyordu. Yatağın yanındaki zili çekti, sonra kapıya geri döndü.

"Köri," diye bağırdı. Ağır tahtaya vurdu. "Curry, lanet olsun

sana."

Cevap yok.

Ian pencereye gitti ve perdeleri araladı. Sis aşağıdaki sokak lambalarının etrafında dönüyordu. Arabalar meydanda bir ileri bir geri gidip geliyor, sis toynak seslerini ve tekerlek gümbürtülerini artırıyordu.

Koridordaki ayak seslerini ve ardından anahtar deliğinden Curry'nin sesini duydu. "Lordum? İçeride misiniz?"

"Tabii ki buradayım. Kapıyı kilitlemiş. Bir anahtar bul."

Curry'nin sesi bir alarm notası aldı. "Sen iyi misin?" "Şu lanet

anahtarı bul."

"O zaman iyisin." Ayak sesleri uzaklaştı.

Ian'ı yeni korkular sardı ama bunların hiçbirisi küçük bir odaya hapsolmekle ilgili değildi. Beth bir yere gitmişti ve onun kendisini durdurmasını istememişti. Lanet olsun ona, neden *dinlemiyordu ki?*

Fellows'a ya da beş yıl önce evde bulunan adamlarla görüşmeye, daha da kötüsü Bayan Palmer'la konuşmak için High Holborn'daki evin kendisine gidebilirdi. *Orospu çocuğu.*

"Curry!" Kapıya vurdu.

"Gömleğin üzerinde kalsın. Bir anahtar arıyoruz."

Çok uzun sürdü. Ian sinirlendi, öfkesi yükseldi. Kapının diğer tarafında Curry küfrediyor ve hırlıyordu. Sonunda Ian anahtarın kilide girdiğini ve döndüğünü duydu. Kapıyı çekerek açtı. Curry, Cameron ve Daniel dışarıda titrek uşak, tombul aşçı ve gözleri faltaşı gibi açılmış iki hizmetçiyle birlikteydi. "Beth nerede?" diye sordu, yanlarından geçerken. "Bundan hoşlanmadım lordum." Aşçı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "En çirkin insanlarla tanışacak, onlar için her zaman çok üzölmüştür. Neden düzgün bir iş bulamıyorlar? Ben de bunu bilmek istiyorum." Sözlerinin hiçbir anlamı yoktu ama Ian önemli olduklarını hissetti. "Ne demek istiyorsun? Hangi insanlar?" "Bayan Ackerley'nin hayırseverlik projeleri. Boyalı fahişeler ve Babilli fahişeler. Düşünebiliyor musunuz, biri mutfak kapısına geldi ve hanımefendiyle Bayan Katie de onunla birlikte gittiler. Bir faytonla."

"Nerede?"

"Bilmiyorum, eminim."

Ian ona ters bir bakış fırlattı ve kadın söndü. "Özür dilerim lordum. Gerçekten bilmiyorum."

"Birileri görmüş olmalı," diye gürledi Cameron. "Sokakta, kızın hangi yöne gittiğini duyan biri olup olmadığını soracağız." "Nereye gittiğini biliyorum," dedi Ian acımasızca. *Lanet olsun. Lanet olsun.* "Curry, bana bir araba getir. *Hemen.*"

Kalabalığı iterek geçti ve merdivenlerden inmeye başladı. Curry arkasından koşturuyor, koyu Cockney dilinde emirler yağdırıyordu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Cameron.

"Ben de," dedi Daniel, onlara ayak uydurarak. Cameron oğluna, "Cehennem ," dedi.

"Sen burada kalacaksın ve geri dönerse onu burada tutacaksın." "Ama

baba-"

"Bir kez olsun dediğimi yap, seni küçük cehennem zebanisi."

Cameron, huysuz uşak onlara ulaşmadan şapka ve eldivenleri kaptı. Ian zahmet bile etmedi. Daniel kaşlarını çatarak onları kapıya kadar takip etti ama o içeride kaldı.

"Nerede olduğunu nereden biliyorsun?" Cameron şapkasını taktı ve Curry'nin düdüğüyle onlara doğru gelen faytona doğru yürüdü.

Ian içeri tırmandı, Cameron da onu takip etti. Araç trafiğin içine dalmadan önce taksiciye "High Holborn," dedi.

"High Holborn mu?" Cameron telaşla sordu.

"Dedektifçilik oynamaya gitti." *Lanet olası küçük aptal*. Eğer ona bir şey olursa... Ian düşüncesini tamamlayamadı, onu Sally ve Lily gibi göğsünde bir bıçakla ölü bulursa nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyordu.

Cameron elini Ian'ın omzuna bastırdı. "Onu bulacağız." "Neden

bu kadar inatçı? Ve itaatsiz?"

Cameron bir kakhaha attı. "Çünkü Mackenzie'ler her zaman inatçı kadınları seçer. Sana *itaat* etmesini gerçekten beklemiyordun, değil mi? Evlilik yemininde ne yazarsa yazsın?"

"Onu güvende tutmayı umuyordum."

"Hart'a karşı durdu. Bunu yapabilen nadir kadınlardan biri."

Bu da Beth'in ne kadar aptal olduğunu gösteriyordu. Ian sessizliğe gömüldü, arabanın daha hızlı gitmesini istiyordu. Yoğun trafiğin içinden geçtiler, Londra sakinleri nedense bu gece sürüler halinde dışarıdaydı. Taksi Park Lane'e doğru ilerleyerek Lyndon Mather'ın evinin önünden geçti. Ian kısa bir süre için kase için ona verdiği on iki yüz poundun adamı zapt edeceğini umdu. Beth'in daha fazla belaya ihtiyacı yoktu.

Otobüs sonunda Oxford Caddesi'nin doğusuna dönerek High Holborn'a doğru yol aldı. Ian, Chancery Lane yakınındaki High Holborn'da masum bir şekilde duran evi beş yıldır görmemişti. Ama Cameron'la birlikte kapıyı çalmadan içeri girdiklerinde keskin anılar onu bıçak gibi kesmişti. İçeride hiçbir şey değişmemişti. Ian

Koyu ahşap kaplamalı aynı antreye girdiler, iç salona ve cilalı ceviz merdivenlere açılan aynı vitraylı kapıyı açtılar. Onları kabul eden hizmetçi yeniydi ve belli ki Ian ve Cameron'ın beklenen müşteriler olduğunu düşünüyordu. Ian onu itip merdivenleri koşarak çıkmak istedi ama Cameron elini Ian'ın omzuna koyup başını salladı.

"Dikkatli gideceğiz," dedi Ian'ın kulağına. "Eğer bize yardım etmezlerse, orayı yerle bir ederiz."

Ian başını salladı, omurgasından aşağı ter damlıyordu. Eve girer girmez garip bir şekilde izlendiği hissine kapılmıştı ve bu his hizmetçi onları merdivenlerden yukarı çıkarırken daha da artmıştı. Hizmetçi salonun kapısını içeri doğru çevirdi ve Ian içeri girdi. O kadar ani durdu ki Cameron arkasından çarptı.

Hart Mackenzie pelüş bir koltukta oturmuş, bir elinde bir cheroot, diğer elinde de kesme kristal bir bardak viski içiyordu. Hart'ın metresi Angelina Palmer, kırklı yaşlarının sonunda hâlâ güzelliğini koruyan siyah saçlı bir kadın, Hart'ın koltuğunun koluna tünemiş, bir elini şefkatle omzuna koymuştu. "Ian," dedi Hart sakince. "Yakında geleceğini düşünmüştüm. Otursana. Seninle konuşmak istiyorum."

Araba Whitehall'dan High Holborn'a doğru ağır ağır ilerlerken Beth eldivenli ellerini kucağında birleştirdi. Lloyd Fellows daracık iç mekânda Beth'e ters ters bakarken, Katie de Beth'in yanındaki koltuğa büzülmüş, son derece rahatsızdı. "Beş yıl önce o evi didik didik etmediğimi sana düşündüren nedir?" Fellows sordu. "Bir şeyleri gözden kaçırmış olabilirsin. Mantıklı. Mackenzie'ler işin içinde olduğu için telaş içindeydin."

Kaşlarını çattı. "Ben hiç telaşlanmam. Oraya gidene kadar Mackenzie'lerin işin içinde olduğunu bilmiyordum, değil mi? Sinirli hizmetçi ağzından kaçırmasaydı hiç haberim olmayacaktı."

"Bunu ağzından kaçırması ve senin tüm çabalarını Hart ve Ian'a odaklamana neden olması bana çok uygun geldi. Bence bu senin kararlarını bulanıklaştırdı."

Fellows'un ela gözleri kısıldı. "Bundan çok daha karmaşıktı."

"Pek sayılmaz. Hart Mackenzie'nin hayatını mahvetme şansına sahip olduğunuz için o kadar mutluydunuz ki, onun ve Ian'ın ötesine bakma ihtiyacı hissetmediniz. Size sempati duymaya başlamıştım Bay Fellows, ama fikrimi değiştirdim." Fellows tavana doğru konuştu. "Yüce Tanrım, bu aile böyle kadınları nereden buluyor? Hepiniz birer canavarsınız." Beth, "Leydi Isabella'nın bu sözlerden gurur duyacağını sanmıyorum," dedi. "Ayrıca, Hart'ın karısının yumuşak dilli ve uysal olduğunu duymuştum."

"Ve bunun onu nereye getirdiğini gördün mü?"

"Kesinlikle, Müfettiş. Bu nedenle Isabella ve ben açık sözlü olmaya devam edeceğiz."

Fellows pencereden dışarı baktı. "Onları kurtaramazsın, biliyorsun. Kefaretin ötesindeler. Bu cinayetten suçlu değillerse bile, başka pek çok şeyden suçlular. Mackenzie'ler arkalarında enkaz bırakarak dünyada dolaşıyorlar."

Dokunduğumuz her şeyi kırıyoruz.

"Belki onları kendilerinden kurtaramam," diye yanıtladı Beth.

"Ama onları sizden kurtarmaya çalışacağım."

Fellows dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Lanet olası kadınlar," diye mırıldandı.

Ian birkaç saniye Hart ve Bayan Palmer'a baktı. "Beth nerede?" diye sordu.

Hart kaşlarını kaldırdı. "Burada değil."

Ian kapıya doğru yöneldi. "O zaman seninle konuşamayacak kadar meşgulüm." "Ben seninle Beth hakkında konuşmak istiyorum."

Ian aniden durdu ve arkasını döndü. Bayan Palmer ayağa kalkmış ve temiz bir bardağa bir ölçü viski doldurmak için kanepenin arkasına geçmişti.

oluktan akan yağmur gibi. Hart bir süre onu izledi, defalarca yattığı bir kadını rahatça inceleyen bir adam.

"Beth anlamıyor," dedi Ian.

"Bunu merak ediyorum," dedi Hart. "Çok anlayışlı ve tabiri caizse inatçı bir kadınla evlendiniz. Bunun bu aile için iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum." Cameron, Ian'ın arkasından, "Çok iyi diyebilirim," dedi. "Ben onu ararım," diye ekledi ve kapıdan çıkıp gitti. Ian onunla gitmek için can atıyordu ama Cameron'ın titiz davranacağını biliyordu. Cameron istediği zaman Hart'tan bile daha korkunç olabiliyordu.

Ian, Hart'a kaçamak bir bakış attı ve bakışlarını viski dolduran Bayan Palmer'a sabitledi.

"Onun hakkında ne düşünürsen düşün, Beth benim karım. Bu da onu senden koruduğum anlamına geliyor." "Ama onu senden kim koruyor, Ian?"

Ian'ın çenesi sertleşti. Bayan Palmer viski bardağını Ian'a uzattı, kristal yüzler ışığı yakalıyordu. Bardağın kalbinde Beth'in gözleri gibi mavi bir parıltı vardı, ışık doğru olmadıkça kristalde asla görülmeyen bir renkti bu. Ian viskinin kehribar ve altın renginin mavi yüzlere doğru değişen renklerini takip etti. En iyi kristal ışığı yakalar ve kırarak gökkuşağının her rengine dönüştürürdü ama mavi her zaman derinlerde bir yerde hapsolmuş gibiydi. "Ian."

Ian bakışlarını camdan ayırdı. Bayan Palmer tekrar Hart'ın yanına dönmüştü. Sandalyenin arkasına doğru eğildi ve ellerini Hart'ın siyah gece ceketinin yakalarında gezdirdi.

"Ne?" Ian sordu.

"Konuşmak istediğimi söyledim." Hart uzun bacaklarını uzattı. Saçları tüm kardeşlerinki arasında en koyu kıızıldı ve kalın bir dalga halinde alnından geriye doğru uzanıyordu. İnsanlar Hart Mackenzie'ye yakışıklı derlerdi ama Ian hiç öyle düşünmemişti. Kardeşinin gözlerinin buz kesebildiğini, yüzünün granit gibi sertleşebildiğini biliyordu. Babaları da hemen hemen aynıydı.

Hart, Ian'ın panik halindeki tepkilerini yatıştırabilecek dünyadaki tek kişiydi. Ian'ın kafası karıştığında, kalabalıkta kaldığında ya da etrafında konuşulan tek bir kelimeyi bile anlamadığında ilk içgüdüğü kaçmak olurdu. Ailenin yemek masasından, babasının onu göndermeye çalıştığı okullardan, kalabalık bir kilisedeki aile sırasından kaçmıştı. Hart onu her zaman bulmuş, her zaman yanında oturmuş, ya paniğinin etrafında konuşmuş ya da Ian sakinleşene kadar sessizce oturmuştu. Ian şimdi Beth'in adını haykırarak evin içinde koşmak istiyordu ama Hart'ın bakışları ona bunun faydasız olacağını söylüyordu. Ian oturdu. Rahatsız bir şekilde Bayan Palmer'a baktı. Hart ona, "Bizi yalnız bırak canım," dedi. Angelina Palmer başını salladı, gülümsemesi pratikti. Hart'ı kalkık dudaklarından öptü.

"Elbette," dedi. "Sadece bana ihtiyacın olduğunda araman gerektiğini biliyorsun."

Hart ayağa kalkarken kısa bir süre onun elini tuttu, sonra parmaklarının onunkilerden ayrılmasına izin verdi. Hart'ın kısa ama mutsuz evliliği, düklüğün kendisine miras kalması, siyasi güç kazanması gibi hayatının inişli çıkışlı dönemlerinde uzun süre birlikte olmuşlardı. Hart ondan uzaklaşmaya karar verdiğinde, Bayan Palmer onun bu kararını hiç telaşlanmadan kabul etmiş gibi görünüyordu.

Bayan Palmer odadan çıkmadan önce Ian'a baktı. Ian gözlerini kaçırdı ama bakışlarının buz gibi soğukluğunu ve korkusunu hissetti.

Arkasını döndü ve gitti.

"Bu konu hakkında hiç konuşmadık, değil mi?" Hart kapı usulca kapandıktan sonra sordu. Beş yıl önce burada, dört adam şöminenin yanındaki iskambil masasının etrafında gülüşüp konuşurken, Ian kapının yanındaki koltuğa uzanmış gazete okuyordu. Masadaki adamlar onu görmezden gelmişlerdi, bu da onun için sorun olmamıştı. Sonra Sally onunkinin yanına bir sandalye çekmiş, koluna eğilmiş ve ona fısıldamaya başlamıştı. Hart, Ian'ın düşüncelerini yarıda kesti. "Bu konuda sessiz kalmak iyisi, hep söylerim."

Ian başını salladı. "Kabul ettim."

"Ama Beth'e her şeyi anlattın."

Ian, Hart'ın bunu nasıl bildiğini merak ediyordu. Beth'i bulup ona söyletti mi? Yoksa Beth'in evinde casusları mı vardı? "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Ona asla zarar vermem, Ian. Sana söz veriyorum."

"Can seviyorsun. Kontrol etmeyi. İnsanları ayaklarının dibinde, çizmelerini yalamak için savaşırken görmeyi seviyorsun." Hart'ın bakışları titredi. "Bu gece yumruklarını , değil mi?"

"Her zaman bana söylediklerini yaptım çünkü sen bana göz kulak

oldun." "Ve her zaman seninle ilgileneceğim, Ian."

"Çünkü sana . Her zaman sana yakışanı yaparsın, tıpkı babamın yaptığı gibi."

Hart'ın alnı bulutlandı. "Bana sataşmana aldırmiyorum ama beni babamla kıyaslama. O zalim bir orospu çocuğuydu ve umarım cehennemde çürüyordur."

"gibi öfkelenirdi. Onları kontrol etmeyi asla öğrenemedi." "Peki sen

öğrendin mi?" Hart sesini alçaltarak sordu.

Ian hafifçe şakağını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Bunu kontrol edebilir miyim bilmiyorum. Ama bana yardım edecek Curry, Beth ve kardeşlerim var. Babamın kimsesi yoktu."

"Onu , değil mi?"

Ian bile kuşkulu ses tonunu duydu. "Tabii ki hayır. Ama biz onun oğullarıyız; hepimizin bir şekilde ona benzemesi mantıklı. Acımasız, azimli. Kalpsiz."

"Seninle konuşuyor olmam gerekiyordu, senin bana ders vermen değil."

"Beth'in sezgileri kuvvetli." Ian elini indirdi. "Hangi cehennemde o?"

"Dediğim gibi burada değil."

"Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Hart cheroot'unu bir kâseye bıraktı ve ince bir duman sarmalı yukarı doğru süzüldü. "Dürüst olmak gerekirse nerede olduğunu bilmiyorum. Neden buraya geleceğini düşündün?" "Dedektifçilik oynamak için."

"Ah, elbette." Hart viskisini bir dikişte içti ve bardağı masaya vurdu. "Senin masum olmanı istiyor. Seni seviyor."

"Hayır, o kocasını seviyor." "O da

sensin."

"İlk kocasını kastetmiştim. Thomas Ackerley. Onu seviyor ve her zaman da sevecek."

"Sanırım öyle," diye kabul etti Hart. "Ama sana nasıl baktığını gördüm. Seni seviyor ve seni kurtarmak istiyor. Ona denememesini söyledin ama dinlemediğini düşünmekte haksız mıyım?"

Ian başını salladı. "İnatçı."

Hart gerçekten de gülümsedi. "Kokuyu alan bir terrier gibi. Gerçeğin kanıtını ortaya çıkarırsa ne yapacaksınız?" "Onu uzaklara götürürüm. Paris ya da Roma'da yaşayabiliriz, İngiltere ya da İskoçya'ya asla dönmeyiz."

"Paris'te mi yoksa Roma'da mı güvende olacağını düşünüyorsun?" Ian ona dar bir bakış attı. "Eğer bizi rahat bırakırsanız, sanırım."

Hart tekrar ayağa kalktı, iyi giyimli paltosu geniş omuzlarında ikinci bir deri gibi duruyordu. "Senin incindiğini görmek istemiyorum, Ian. Bunu asla istemedim. Çok özür dilerim."

Ian sandalyenin kollarını, parmaklarının tahtaya çarpacağından korkana kadar sıktı. "Akıl hastanesine geri dönmeyeceğim. Senin için bile."

"Ve oraya geri dönmeni istemiyorum. Sana ne yaptılar-" Hart sözünü kesti. "Beth'i al ve git. New York'a, belki, istediğin kadar uzağa. Benden uzakta, güvende olmanı istiyorum."

"Bu gece buraya neden geldin?" Ian sordu. Hart'ın sadece eskiden sahibi olduğu bir evde içki ve sigara içmek için İskoçya'dan buraya kadar geldiğine inanamıyordu. Ian'inkinden hemen sonraki trene binmiş olmalıydı, onu buraya bu kadar çabuk getirebilecek tek tren buydu. "Gevşek uçlar," dedi Hart. "Her şeyi sıraya koyuyorum ve sonra her şey unutulacak."

"Sally ya da Lily unutulmamalı. Beth haklı: Onlar öldü ve biz de bunu umursamalıyız."

Hart'ın sesi . "Onlar ." Ian ayağa kalktı. "O gece beni buraya Sally'nin senin politik duruşuna zarar verebilecek neler bildiğini öğrenmem için getirdin. Yatakta bana ne fısıldadığını sana söyleyebileyim diye. Senin casusun olmak için."

"Ve sen öğrendin."

"Bundan keyif alıyordu. Seni mahvetmek istiyordu." Hart kuru bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Ona izin vermedim, bu da onu çok ama çok kızdırdı."

"Yani ne yaptın? Senin hakkında bildiği kirli sırların gizli kalmasını mı sağladın?"

Hart başını salladı. "Sally evin sahibi olduğum ve yıllar önce orada neler yaptığım hakkında gevezelik etmek istiyorsa, başımın üstünde yeri var. Herkes biliyordu. Hatta Kabine'nin daha katı üyeleri arasında bana belli bir saygı bile kazandırdı. Her zaman yapmayı hayal ettikleri ama yapmaya cesaret edemedikleri şeyi yaptım."

"Sally bana seni mahvedebileceğini

söyledi." "Rüya görüyordu."

"Ve sonra öldü."

Hart sustu. Ian, Cameron'ın üst kattaki odalarda dolaştığını duydu. Çakıllı baritonu gürledi, sonra hizmetçinin hafif cevapları, kıkırdayan başka bir kadın. Hart neredeyse fısıltıyla, "Tanrım, Ian," dedi. "Bu yüzden mi yaptın?"

Yirminci Bölüm

Beth'in bindiği fayton, Chancery Lane'e yakın High Holborn'da uygunsuz bir evin önünde durdu. Mahalle yeterince saygın, söz konusu ev ise temiz ve sakin görünüyordu.

Fellows arabanın kapısının kilidini açtı, ama daha açamadan kapı avuçlarından koptu ve bir çift güçlü el Beth'i yakaladı. Beth kendini kaldırımda, kocasıyla yüz yüze buldu. Ian'ın gözleri öfkeden kararmıştı ve tek kelime etmeden onu sürüklemeye başladı.

Beth direndi. "Bekle. İçeri girmeliyiz."

"Hayır, eve gitmelisiniz."

Yolda başka bir araba bekliyordu, bu seferki gösterişliydi. Perdeleri çekilmiş, kapısındaki arma susturulmuştu. "Kimin arabası bu?"

"Hart's." Ian oraya doğru yürürken onu da yanında sürükledi. "Arabacısı sizi Belgrave Meydanı'na geri götürecektir ve orada kalacaksınız."

"İyi bir eş gibi mi? Ian, dinle."

Ian kapıyı çekerek açtı ve ortaya herhangi bir prensin oturma odası kadar zengin, altın rengi bir iç mekân çıktı. Beth ellerini arabanın kenarına koydu. "Eğer eve gidersem, sen de benimle gelmelisin."

Ian Beth'i kucağına aldı ve yumuşak bir koltuğa yatırdı. "Müfettiş Fellows buradayken olmaz."

"Hart'ı tutuklamak için burada değil."

Ian arabanın kapısını çarptı ve Beth kapıya doğru hamle yaptı. "Buraya seni tutuklamaya da gelmedi. Olay yerini tekrar araştırmak ve Bayan Palmer'ı sorgulamak için burada. Ondan bunu ben istedim."

Ian arkasını döndü. Uzun cüssesi arabanın kapısını doldurmuş, kocaman bir eli kapının çerçevesine dayanmıştı. Işık arkasındaydı, bu yüzden yüzünü ya da gözlerinin parıltısını göremiyordu.

"Sen mi ?"

"Evet, bir sürü başka şüpheli var, biliyorsunuz. Özellikle de Bayan Palmer. Burası onun evi; en fazla fırsatı o bulabilirdi."

"Bayan Palmer," diye tekrarladı Ian. Sesi düzdü ve ne düşündüğünü söyleyemedi. Beth kapıyı açtı ve aşağı inmeye başladı. "İçeri girmeliyiz."

Kendini Ian'ın göğsünde ve kollarını tutan büyük ellerinde buldu. "Seni geneleve götürmeyeceğim." "Sevgili Ian, ben oyun kızları ve fahişelerle çevrili olarak büyüdüm. Onlardan korkmuyorum."

"Umurumda değil."

"Ian." Beth onu itmeye çalıştı ama bir tuğla duvarı yerinden oynatma şansı daha fazlaydı.

"Evine git, Beth. Yeterince şey yaptın." Onu arabanın içine geri itti. "Ve orada kal, Tanrı aşkına." Bir çılgılık duyuldu, irkiltici ve tiz.

"Bu Katie." Beth'in nefesi kesildi.

Ian karanlığın içinde eridi. Beth küfrederek aşağı indi ve peşinden koştu. Arabacının bağırıldığını duydu ama atları dengelemekle meşgul olduğu için arkasından koşamadı. Evin yakınında lamba yoktu ve Beth karanlığın içinden Ian'ın açık bıraktığı kapıya doğru koştu. Beth aceleyle içeri girdi ve diğerlerinin nereye gittiğini duymaya çalıştı.

Antre aydınlıktı ama boştu. Evin üst katlarına çıkan bir merdivenin bulunduğu zarif panelli salona doğru koştu. Beth ilk sahanlığın ötesinde ve merdivenlerin daha yukarısında çılgınlık ve bağrıışmalar duydu

-Katie, Ian, Müfettiş Fellows. Gürültüye doğru ilerlemeye başladı. Birisi yukarıdaki koridordan koşarak geçti, ayak sesleri halıda boğuklaştı ve sonra sessiz bir kapı gümbürtüsü geldi. Kaçmaya çalışan, müfettişten kaçan biri mi? Beth merdivenleri hızla çıkıp koridor boyunca ilerledi ve koridorun sonunda kapalı bir kapı buldu.

sonuna kadar. Kapıyı açtığında aşağıya inen bir merdivenle karşılaştı, hizmetlilerin merdivenleri. Acele ayak sesleri duyuluyordu, av kaçıyordu.

"Ian!" diye bağırdı. "Müfettiş! Bana yardım edin." Çığlıkları, yukarıdan gelen yeni çığlıklar, erkek bağırışları ve kadın hıçkırıklarıyla boğuldu. Lanet olsun. Eteklerini topladı ve merdivenlerden aşağı indi. Uçuş onu ana kattan aşağıya, mutfakların yanından geçirdi. Dış kapılardan biri açıldığında Beth bir gece havası seli hissetti. Merdivenlerin dibine vardığında, siyah saçlı bir kadının ilerideki bakımsız avluya fırladığını gördü. Beth hemen onun peşine takıldı. Bir kapı evlerin arasındaki boşluğa açılıyordu ve burada gece toprağı işleyen adamlar gürültülü pislikleri toplamaya geliyorlardı. Kadın kapının mandalını el yordamıyla açtı ve Beth onu yakaladı. Beth kadının bileklerini tuttu. Kadının güçlü elleri halkalarla kaplıydı. Beth, Hart'ın eski metresi ve evin sahibi olan Bayan Palmer olması gereken kadının yüzüne baktı. Sylvia, Bayan Palmer'ın ellisine yaklaştığını söylemişti ama siyah saçları ve ince vücuduyla hâlâ güzel bir kadındı. Kahverengi gözleri güzeldi ama akik kadar sertti. "Seni küçük aptal," diye tısladı Bayan Palmer. "Müfettiş neden buraya getirdin?"

Her şeyi mahvettin." Beth, "İşlemediğı bir cinayetin bedelini ödemesine izin vermeyeceğim," diye bağırdı.

"Yapacağımı düşünüyor musun?"

"Kimden bahsediyorsun sen?" Beth başladı ve sonra evin ışığında bir bıçak parladı. Beth başını çeviremeden bıçak yere düştü.

Sinirlenen Ian, Katie'nin Cameron'ı üst kattaki bir odadan çıkarken gördüğü için çığlık attığını öğrendi. Hava karanlıktı, Cameron yüzü yara bere içinde dev gibi bir adamdı ve Katie kolayca paniğe kapılmıştı. Üst kattaki kızlardan bir sürü bağırış, Katie'den daha fazla çığlık ve Cameron'dan gürültü evin içinde yankılanana kadar böğürme sesleri geldi. Hart ve Cameron sonunda hepsini susturmasına yardım ettiler ve o sırada Ian'ın başı zonklamaya başlamıştı.

"Artık hepimiz buradayız," dedi Müfettiş Fellows, kendisine bakan üç Mackenzie'ye test edercesine. "Sevgili eşinizin, Bayan Palmer'ın Dük'ün postunu kurtarmak için Lily Martin ve Sally Tate'i öldürdüğüne dair bir teorisi var."

"Angelina mı?" Hart alaycı bir ifadeyle sordu. "Beth bu fikre nereden kapıldı?"

Fellows cevap verdi. "Leydi Ian varoşlarda geçirdiği günlerden tanıdığı bazı fahişelerle konuşmuş. Karınızın kimlerle takıldığına gerçekten dikkat etmelisiniz lordum." Hart kuru bir sesle, "Beth eşitlikçidir," dedi. "Ne dediler?" Ian araya girdi. Eğer Beth haklıysa -hayır, eğer Fellows'u Beth'in haklı olduğuna ikna edebilirlerse-

Fellows odağını Hart'tan çevirebilir.

"Angelina Palmer'ın Hart Mackenzie'ye ne kadar bağlı olduğunu anlatıp durdular. Onun için her şeyi yapabileceğini, hatta cinayet bile işleyebileceğini."

"Bu çok saçma," diye tersledi Hart. "Evde kimse yokken Sally'yi öldürmek için bolca fırsatı olurdu. Ian suçlanabilecekken bunu yapmasına gerek yoktu."

"Hayır mı?" Cameron araya girdi, yüzü sertti. "O *seni* seviyor Hart. Neden suçu Ian'ın üzerine atmıyor ve onu kaybettiğinde seni teselli etmiyor?"

"O zaman neden bana yardım etsin ki..." Fellows'a keskin bir bakış fırlattı. Fellows topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Oh, ne yaptığınızı çok iyi biliyorum, efendim. Kardeşinizi İskoçya'ya kaçırdınız, böylece onu sorgulayamayacaktım. Bana çok fazla şey anlatabilirdi, değil mi?"

"Neden Bayan Palmer'ı buraya getirip ona sormuyoruz?" Cameron söyledi. "Bu evde olup bitenlerle ilgili gerçeği bilen biri varsa, o da odur."

"Onu çözmek çok zor," diye karşılık verdi Fellows. "Denedim. Tıpkı iki kardeşinin, Hart ve Ian'ın, suç ortaklarının lanet olası cephesini kırmaya çalıştığım gibi."

Cameron ona doğru ilerledi. "Saygı konusunda sorun , değil mi?"

"Durun!" Ian yumruklarını sıktı ve aralarına girdi. "Cameron haklı. Hart, Bayan Palmer'ı getir. Eğer Sally Tate'i sen öldürmediysen, o öldürdü."

Fellows gözleri parlayarak, "Ya da siz yaptınız lordum," dedi. "Sally'nin ölmesini istemedim. Onu terk etmek zorundaydım, beni çok öfkелendirdi ama ona borcumu ödemeye hazırdım."

onu Avustralya'ya ya da başka bir yere gönderin." Ian Hart'a ters ters baktı. "Eğer Palmer denen kadın yaptıysa, bunu itiraf etmesi gerek. Bize yeterince acı çektirdi."

Hart'ın sesinden soğukluk damlıyordu. "Angelina burada değil." "Ne kadar uygun, değil mi?"

Fellows dedi ki. "Gecenin bu saatinde ne yapıyor? Alışveriş mi?"

Hart omuz silkti ve Ian'ın kara öfkesi yükseldi. Bunca yıl boyunca cinayeti Hart'ın, Ian'ı hapisten çıkaran sevgili kardeşinin işlemiş olmasından korkmuştu. Ian, Fellows'un izini kaybettirmek, Hart'a zarar verebilecek tek tanıkla konuşmasını engellemek için elinden geleni yapmıştı. Ve tüm bu yıllar boyunca. Hart, Ian'ın hâlâ bir deli olduğuna inanıyordu, Sally'yi bıçaklayacak kadar deli. Bayan Palmer hem Hart'ı hem de Ian'ı temize çıkarabilecek tek kişiydi ve şimdi Hart onu koruyordu.

Hart bir yalancıydı. Bayan Palmer hala evde bir yerlerdeydi. Ve Beth dışarıdaydı....

Beth iki büküm oldu ve aynı anda Bayan Palmer'ı kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bıçak Beth'in korsesini sıyırdı ve yan tarafına, kalçasının hemen üstüne saplandı. Beth homurdandı. Acı keskin, hızlıydı ve nefesini kesiyordu. Parmaklarını Bayan Palmer'ın bileklerine geçirdi ve asıldı.

"Bırak beni, kaltak. Bağırsaklarını deşeceğim."

Beth çığlık atmaya çalıştı ama bacakları büküldü, vücudu aniden güçsüzleşti.

Bayan Palmer'ın sıcak sesi kulağına tıslayarak, "Sakın ölme, seni küçük aptal," dedi. Beth kendini kapıdan dışarı sürüklenirken hissetti, dar geçidin pis kokusu onu boğuyordu. Beth'in kalbi panik içinde çarpıyordu. Bayan Palmer'ın tehlikeli olduğu açıktı ama Beth'in Ian'dan kurtulmak için tek şansı da oydu. "Senden iyi bir rehine olur," diyordu Bayan Palmer sert bir sesle. "Hart bana Ian'ın yeni gelinini çok sevdiğini söyledi. Sanırım Ian seni geri almak için her şeyi yapar, buna İngiltere'den çıkmama izin vermek de dahil."

Bayan Palmer karşı koyamayacak kadar güçlüydü. Beth'i ara sokaktan başka bir sokağa, Chancery Lane'e götürdü, eğer Beth yönünü doğru bulduysa. Ama karanlık yüzüyordu.

Gözlerinin önündeydi ama emin olamıyordu. Elleri çok ama çok soğuktu. Bayan Palmer'ın yüksek sesle, neredeyse sarhoş gibi güldüğünü duydu. Ama kadın sarhoş değildi, değil mi? Bir fayton önlerinde durup da Bayan Palmer Beth'i içine itince Beth'in kafası karıştı.

"Bethnal Green, aşkım," dedi taksiciye, hâlâ gülerek. "Merak etme, ödeyebilirim. Şimdi acele et. Kız kardeşimi eve götürmeliyim." Beth koltuğa yığıldı ve Bayan Palmer kucak bornozunu ikisinin de üzerine çekti. Bornoz toz, ter ve ıslak yün kokuyordu. Beth öksürdü, sonra acıyla inledi.

"gelecekler," dedi Beth boğuk bir sesle. "Gittiğimi anladıklarında beni arayacaklar."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Bayan Palmer. "Sana iyi ." Bir

köpekbalığı yemek üzere olduğu balığa böyle diyebilirdi. Bayan

Palmer.

Palmer ağzını sıkıca kapattı ve bir daha konuşmayı reddetti. Fayton ilerledikçe Beth'in bilinci gidip geliyordu. Yaranın onu ne kadar çabuk öldüreceğini merak ediyordu.

"Bir doktora ihtiyacım var," diye inledi.

"Sana söyledim, sana göz kulak olunacak."

Beth elini böğrüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Midesi bulanıyordu ve çok üşüyordu, bacakları uyuşmuştu, yüzünü ter kaplamıştı.

Sonunda fayton hareket etmeyi bıraktı. Taksici Bayan Palmer'a bir şeyler homurdandı ve elindeki bozuk paralar şingirdadı. Beth faytonun yan tarafına asıldı ama Bayan Palmer onu uzaklaştırdı ve kolunu Beth'in beline dolayarak onu caddede aşağıya çekti.

Beth taksicinin, "İki güzel bayanı böyle sarhoş görmekten nefret ediyorum," dediğini duydu. Bayan Palmer gürültülü bir kahkaha attı ama Beth'i köşeye sürüklerken kahkahasını aniden kesti. Bazı pencerelerden lamba ışığı sızıyordu ama gecekondu mahallesine çok az ışık giriyordu. Tuğla binalar gri ve siyahtı.

Yılların kömür dumanı ve kırı. Sokaklar pislik içindeydi ve kırıle kaplı insanlar sarhoş bir şekilde sendeliyor ya da korkuyla en yakın sığınağı koşuyordu.

Bayan Palmer Beth'i ara sokaklardan ara sokaklara, kıvrıla kıvrıla ve döne döne itti. Beth, Bayan Palmer'ın sokak labirentinde yönünü kaybetmesini sağlamaya çalıştığını fark etti ama Bethnal Green'i avucunun içi gibi biliyordu. Burada büyümüş, burada hayatta kalmak için savaşmış, hatta bir zamanlar burada mutlu olmuştu.

"Neredeyiz biz?" Nefes nefese kalmış, kafası karışmış gibi

davranıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Kız kardeşime. Soru sormayı kes."

"Hart kız kardeşini ve nerede yaşadığını bilecek, değil mi? Ve bana bakılmayacağını biliyorum. Beni oraya götürdüğünde öldüreceksin. Beni öldürmene yardım edecek." Bayan Palmer'ın parmakları demir kısıkaçlar gibiydi. "Ben iyice uzaklaşana kadar onlara geri dönmene izin vermeyeceğim. Gittiğimde yaptığım her şeyi itiraf edeceğim ve onlara nerede olduğunu söyleyeceğim."

"Sana inanmıyorum," diye hıçkırdı Beth, sesine katabildiği tüm dramatikliği katarak.

"Ian'ın işlemediği bir suç için asılmasına izin vereceksiniz."

"Kurtarmaya çalıştığım Hart, seni küçük aptal ve onun yerine kimin asılacağı umurunda değil. Her zaman Hart oldu." Yine ağzını kapattı ve Beth'in tökezleyerek yanında durmasını sağladı. Beth'in en büyük korkusu Bayan Palmer'ın onu yaralı ve yalnız bir halde sokakta bırakmasıydı. Beth, Londra'nın bu bölgesinin sakinlerinin onu bir dakika içinde soyup soğana çevireceklerini ve ölüme terk edeceklerini biliyordu. İyi kalpli biri bir polis çağırabilirdi ama belki de çok geçti.

"Lütfen," diye denedi. "Bir kilise falan bulalım. Ben orada sığınak arayayım, sen de kaç. Nereye gittiğini bilmem."

Bayan Palmer nefesinin altından homurdandı. "Neden böyle yavan kadınlarla evleniyorlar anlamıyorum. Hart'ın evlendiği o soluk saçlı yaratık onu mahvetti. Aptal

Kadın gidip ölmek zorundaydı ve bu onu korkunç bir şekilde yaraladı. Ondan önce onu terk eden kaltak da daha iyi değildi. Kalbini kırdı. Oğluma yaptıkları için hepsinden nefret ediyorum." Sesinde öfke çınlıyordu ve Beth'in koluna fazladan bir sarsıntı verdi. Beth, Sylvia'nın sahip olduğu şeyi görebiliyordu: burada sevdiği adam için her şeyi yapabilecek bir kadın vardı. Onun için cinayet işler, onun için yalan söyler, onun için darağacına gitmeyi göze alırdı.

Birkaç köşeyi daha döndükten sonra Beth'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Şurada. "Orada bir kilise var." Beth, Bayan Palmer'a sıkıca tutunarak Thomas'ın eski kilisesinin gri tuğlalarını işaret etti. "Beni oraya götür, lütfen. Beni bu cehennem çukurunda bırakmayın. Delireceğim. Bunu biliyorum."

Bayan Palmer bir şeyler homurdandı ve Beth'i kiliseye doğru sürükledi. Ön kapılara yaklaşmadı ama Beth'i binaların arasındaki dar sokaktan aşağı çekti. Küçük kilise avlusu arka tarafa açılıyor, binaların duvarları ve papaz evinin kendisi tarafından çevreleniyordu. Beth'in zamanında kilisenin arka kapısı kilitli değildi, çünkü Thomas papaz evinden kilise avlusuna geçmeyi severdi ve anahtarını her zaman unuturdu. Bayan Palmer kolu tuttu ve kapıyı kolayca açtı. Beth'i kutsal odaya giden küçük geçide itti. Mumların, tozun, kitapların ve kumaşların tanıdık kokuları Beth'e saldırdı ve onu sersemlemiş bir halde papazın karısı olarak yaşadığı hayata geri götürdü. O günler huzur ve düzenin hüküm sürdüğü, bir mevsimin diğerini ipe dizilmiş inciler gibi takip ettiği günlerdi. Advent, Noel, Epifani, Perhiz, Paskalya, Whitsuntide, Trinity. İnsan ne okuması, ne yemesi ve ne giymesi gerektiğini, kilisede hangi çiçeklerin olması gerektiğini ve sunakta hangi renklerin olması gerektiğini bilirdi. Paskalya sevinci için şafakta kalkılır, Noel arifesinde geç yatılırdı. Büyük Perhiz'de et yok, Shrove Salı'da ziyafet. Sabah duası, Evensong, Pazar günleri ana ayin.

Org için yeterli para yoktu, bu yüzden Thomas bir perde borusuna bir nota üflemişti ve cemaat ezbere bildiği ilahilerle coşmuştu.

Tanrım, geçmiş çağlarda

yardımcımız, Gelecek yıllar

için umudumuz,

sığınağımız, Ve ebedi evimiz.

Yavaş melodinin düzgün ritmini, yaşlı Bayan Whetherby'nin ön sıradan yükselen tiz sesini duyabiliyordu.

Kilise boştu. Beyaz badanalı duvarlar ve mihrabın sağındaki yüksek kürsü aynı görünüyordu. Beth, kürsünün kapısının menteşelerinin Thomas'ın küçük merdivenleri her çıkışında ve yarım kapıyı her açışında olduğu gibi hâlâ gıcırdayıp gıcırdamadığını merak etti. Buna *kıyamet borusu* diyordu. *Şimdi papazın vaazını dinlemek zorundaydılar.* Beth sekstantın menteşeleri yağlamasını önerdiğinde Thomas, "*O zaman vaaz bittiğinde onları uyandıracak bir şey olmaz,*" diye cevap verdi.

Bu dar kilisedeki her şey Thomas ve Beth'in eski hayatından, burada bulduğu küçük mutluluktan bahsediyordu. Ama bu uzun zaman önceydi ve Thomas'ın sesi soluk ve çok uzaklardaydı. Şimdi incinmişti, yalnızdı ve Ian'ı, tüm kalbiyle sevdiği adamı bir daha göremeyeceğinden korkuyordu.

Ian, Cameron ve Fellows'u iterek geçti ve odadan dışarı fırladı. Arkasından Hart'ın "Durdurun onu" diye bağırdığını duydu.

Cameron Ian'ın peşinden geldi ama Ian daha hızlıydı. Cameron yetişemeden merdivenlerden inip kapıdan çıktı ve doğruca Hart'ın arabasına yöneldi. Kapıyı çekip açtığında Katie'nin pelüş banklardan birinde uyuduğunu gördü. Katie yalnızdı. Ian onu sarstı. "Beth nerede?"

Katie ona göz kırptı. "Bilmiyorum. Seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

Ian'ın kalbi küt küt atıyordu. Kapıyı çarptı ve atların başlarının yanındaki duvara yaslanmış, tütün çiğneyen arabacıya doğru yürüdü.

"Nerede o?" Ian'ın sesi çınladı ve atlar geri çekildi. "Hanımın mı? İçeri

kaçtı, şef. Düşündüm ki. .."

Ian onun ağzından kaçırıldığı açıklamanın geri kalanını beklemedi.

Cameron'la yarı yolda buluşarak eve geri koştu. Kardeşi durakladı ve geri döndü.

"Ian, bu da ne?" Ian Beth'in adını haykırarak hızla eve girdi. Hart sahanlıktan aşağı baktı, Fellows da onun yanındaydı. Daha üst kattaki bir odadan iki kadın çıktı. "Nerede o?" Ian onlara bağırdı.

Hart ve Fellows sadece bakmakla yetindiler ama kızlardan biri, "O burada değil, canım," diye cevap verdi.

"Onu gördün mü?"

"Annem Palmer'ı arka merdivenlerden aceleyle inerken gördüm," diye ekledi bir başkası. "Sanırım iyi müfettişi görmek istemedi." Korku ve öfke Ian'ın odağını daralttı. *Beth. Onu bulmak.*

"Ian!"

Cameron'ın bağıırışı arka merdivenlerin dibinden, mutfğa giden yoldan geldi. Ian hızla merdivenlerden indi, sonra sessiz mutfaktan geçip arka kapıdan çıktı. Cameron mutfaktan kaptığı bir fenerle evin arkasındaki küçük avluda duruyordu. Ian, Cameron'ın dikkatini çeken şeye baktı. Kahverengi-kırmızı bir leke tuğlalara sıçramıştı, kömür kirine karşı yeniydi. "Kan," dedi Cameron sessizce. "Ve burada, kapının üzerinde bir leke var."

Ian'ın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse midesi bulanacaktı. Fellows neler olduğunu görmek için dışarı çıktığında, Ian müfettişi yakasından yakaladı ve yüzünü lekelere itti.

" olsun, lordum," diye mırıldandı Fellows. "Bulun onu," dedi Ian. Fellows'u dikleştirdi. "Sen bir dedektifsin. Bir şeyler tespit et."

Cameron kapıyı açtı ve ara sokağa adım attı. "Ian haklı, arkadaşlar. Lanet olası işinizi yapın."

Hart elini Ian'ın omzuna koydu. "Ian."

Ian onun dokunuşuna dayanamayarak geri çekildi. Eğer Beth öldüyse ... Fellows hızla uzaklaştı. "O çılgın saldırılarından birini yapmayacak, değil mi?"

Ian Hart'a sırtını döndü. "Hayır." Kapıdan çıkıp Cameron'ın yanına gitti ve Fellows'u yakasından tutup yanına çekti. "Bulun onu."

"Ben bir tazı değilim, lord hazretleri."

"Hav, hav." Cameron, Fellows'a şeytani bir sırıtışla baktı. "İyi köpek."

Yirmi Birinci Bölüm

Bayan Palmer onu bir sıranın sert tahtasına iterken Beth haykırdı. Orada kimse yoktu, ne yerleri süpüren bir sekstant ne de dokuz yıl önce Thomas'ın yerini almış olan oldukça huysuz papaz.

Beth, Bayan Palmer'ın bileğini tuttu. "Hayır, beni

bırakmayın." "Aptal olma. Biri seni bulacaktır."

Beth toplayabildiği tüm güçle ona asıldı. "Lütfen beni burada yalnız bırakma. Benimle birlikte papazı bekle. Lütfen. Yalnız ölmek istemiyorum."

Gözyaşları gerçektir. Acısı artmış, dalgalar üzerine çökmüştü. Ian nereye gittiğini anlayacak mıydı? Onu bulabilecek miydi? Küçük ayrıntılara tüm takıntılarına rağmen aptal değildi ve karmaşık matematik problemlerini ve anlaşmaların karmaşık dilini ezberleyebilecek bir beyni vardı. Ama parçaları bir araya getirip bulmacaya bir cevap bulabilecek miydi?

Bayan Palmer öfkeli bir ses çıkardı ama etekleri hışırdayarak yerine oturdu. Beth kendini destekleyemeyerek ona doğru yığıldı.

"Lily Martin'i sen mi öldürdün?" Beth fısıltıyla sordu, artık korkamayacak kadar uyuşmuştu. Eğer Bayan Palmer sadece Beth'i öldürmek isteseydi, bunu şimdiye kadar çoktan yapardı. Kadın korkuyordu ve Beth aniden, Müfettiş Fellows tarafından yakalanmaktan çok Hart'tan korktuğunu hissetti. Eğer Bayan Palmer

Palmer, Hart'ın sevgili kardeşinin karısı Beth'in ölmesine izin vermişti, Hart onu asla affetmeyecekti.

"Tabii ki Lily'yi ben öldürdüm," dedi Bayan Palmer

acımasızca. "Sally'nin cinayetinin tanığıydı."

"O halde Hart'ın Sally'yi gerçekten öldürdüğünü düşünüyorsunuz." "Hart Sally'ye çok kızgındı. Küçük sürtük para koparmak için ona şantaj yapıyordu, böylece kaçıp beni terk edebilecekti. Hart bana onu düzeltereğini, oyun oynamaya çalıştığına pişman edeceğini söyledi."

"Sally'ye de kızgındın."

"Sally parayı bu kadar çok istiyorsa Hart'tan isteyebilirdi. Ama onun üzerinde güç sahibi olmak istedi. Sanki Hart gibi birini kontrol edebilirmiş gibi. Onda hükmetme arzusu var. Bunu onunla ilk tanıştığımda, henüz yirmi yaşındayken görmüştüm." Sesi sevecen bir tona büründü. "O zamanlar çok güzel bir delikanlıydı. Bir sürü insan onu incitmeden önce çok yakışıklı ve çekiciydi."

Beth kendini Bayan Palmer'ın ekose çuha kucağında, yaşlı kadının yüzüne bakarken buldu. Mackenzie ekosesi, diye fark etti Beth, beyaz ve kırmızı iplikli mavi ve yeşil.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Beth. "Onu çok seviyor olmalısın."

"Bunu hiç gizlemedim."

"Onun evlenmesini izlemek, seni hayatından çıkarmaya başlamak senin için zor olmuş olmalı."

Söylenecek en diplomatik şey değil, diye düşündü Beth, ama sözlerinin kontrolünü kaybetmişti.

"Evlenmek zorunda kalacağını biliyordum," dedi Bayan Palmer sakince. "Ben ondan on üç yaş büyüğüm ve onun sınıfından biri sayılmam. Balolar ve eğlenceler düzenlemek ve meslektaşlarını etkilemek için bir asilzadenin kızıyla evlenmesi gerekiyordu. O asla

Benim gibi bir kadına bağılı olarak İngiltere'nin başbakanı olmak." "Ama pek çok yüce beyefendinin metresi var. Bayan Barrington bu konuda söylenmeyi severdi."

"Bayan Barrington da kim?" Beth cevap veremeyecek kadar yorgundu ve Bayan Palmer konuşmaya devam etti. "Kimse Hart'ın bir metresi olmasına aldırmaz, hayır. Ama bundan daha fazlası var."

"Çünkü o senin efendin ve sahibindi?" Ian'ın sözlerini hatırladı ve acısının içinden merak geçti. "Tam olarak ne yaptı?"

"Eğer o hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsanız, anlayamazsınız." "Sanırım anlamazsın." Dikkati tekrar dağıldı. "Hart'ın onu öldürdüğüne inanmıyorum," dedi Beth, sesinin ne kadar zayıfladığını fark edince telaşlandı. "Ian başka bir yerde olana kadar beklemiş olabilir. Ama başka biri paniğe kapılıp Sally'ye bıçak saplamış olabilir."

"Benim gibi biri," dedi Bayan Palmer. "Belki de onu ben öldürdüm."

Hart'ı korumak için. Beth'in gözleri kapandı. Sahneyi hayal etmeye çalıştı: Ian yarı açık kapıdan bakıyor, Hart elinde bir bıçakla Sally'ye doğru yaklaşıyor, Lily Martin dışarıdaki koridorda. Bu işte bir terslik vardı. Keşke Beth ne olduğuna karar verecek kadar uzun süre uyanık kalabilseydi. Bayan Palmer bir şey duymuş gibi aniden ayağa kalktı, ama şapele kimse girmede. Beth'in başı sert sıraya çarptı ve dişlerini sıkarak inledi. "Burada iyi olacaksın," dedi Bayan Palmer. "Biri seni bulacaktır."

Beth gerçek bir korkuyla, "Hayır," diye fısıldadı. Kadının eline uzandı. "Burada yalnız ölmeme izin verme." Beth, Bayan Palmer'ın Ian'ın nerede olduklarını anlamasına ve müfettişi getirmesine yetecek kadar uzun süre kalmasını sağlayabilirse, Ian aklanabilir ve Müfettiş Fellows'tan sonsuza dek kurtulabilirdi. Bayan Palmer şapelin etrafına bakındı, sanki serin bir esinti ona dokunmuş gibi titriyordu. "Neden yakalanmak için kalayım ki?"

"Çünkü bunu istememiştin. Lily'nin Hart'a ihanet edeceğini düşündün ve korktun."

Bayan Palmer dudağını ısırđı. "Haklısınız. Ne bildiğini öğrenmek için yanına gittim ve Ian'ın ona verdiği paranın artık yetmediğini söyleyerek söylenmeye başladı. Makas tam sepetinin içindeydi. Onları aldım.
.."

Elini merakla bükerek ona baktı. "Hart sana yardım edecek," dedi Beth.

"Hayır, yapmayacak. Her şeyi mahvettim. Lily'nin ölümü, Müfettiş Fellows'u kokuya geri döndürdü. Hart beni asla affetmeyecek."

Beth sıranın kenarına tutunmuş, bilincini korumaya çalışıyordu. Uyku onu çağırıyordu, acının olmadığı tatlı bir uyku. "Sally'yi gerçekten öldürdün mü?"

"Fark etmez, mi? Hart için darağacına gideceğim ve o da onu ne kadar sevdiğimi anlayacak."

"Lily ve Sally sevgiliydiler," diye fısıldadı Beth. Zihni bir şeylere ama görüşünün kenarlarında ışıklar yanıp söndü.

Bayan Palmer homurdandı. "Lily'nin oturma odasında Sally'nin bir fotoğrafı vardı, buna inanabiliyor musun? Sally yıllar önce onu başından atmıştı. Onu yanımda götürdüm. Polise ipucu vermek istemedim ama yine de bağlantıyı kurdular."

"Sally ve Lily," diye fısıldadı Beth. Gözlerini kapattı ve sahne kafasında yeniden canlandı. Hart Sally ile birlikteyken Lily odaya bakıyor, Hart'ın onu terk edişini izliyordu. Belki de Hart'ın Sally'ye çoktan para verdiğini düşünüyordu. Lily öfkeliydi çünkü Sally onu itmişti ve ne Sally'yi ne de parayı alabilecekti. Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran bir bıçak ve Lily'nin onu kapması. Ian'ın salondan Hart'ın hışımıyla evden çıkışını izlemesi, Ian'ın Lily'yi salonda görmesi, kardeşinin işlediğı bir suça tanık olduğunu düşünmesi.

"Uzaklaşmam gerek." Bayan Palmer ellerini Beth'in elbisesinin ceplerine sokarak Beth'in bozuk paralarının bulunduğu ipli çantayı kaptı. Beth'in elini tuttu ve üzerinde pırlanta olan gümüş yüzüğü

küçük parmağındaki çip. "Bunu da alacağım. Kıtaya gittiğimde onu kırbaçlayabilirim. Küpeleri de."

"Hayır." Beth yumruğunu kapatmaya çalıştı ama eli buz gibiydi ve çok güçsüzdü. "Onu bana ilk kocam verdi." "Seni öldürmemem için ödenmesi gereken küçük bir bedel." Bayan Palmer küpeleri Beth'in kulaklarından çekip aldı, küçük acı çok keskindi. Isabella küpeleri Beth'e Paris'te, Beth onlara hayran kaldığında vermişti. *Sende kalsın, hayatım*, demişti, umursamaz ve cömert bir tavırla. *Sana benden daha çok yaklaşıyorlar.*

Bayan Palmer ayağa kalktı. Bu ışıktaki yaşlı görünüyordu, boya ve azimle kendini genç tutmuş bir kadındı. Şimdi ise yorgun ve bitkin görünüyordu, çok uzun süre çok çabalamış bir kadın.

"Hart Mackenzie'yi seviyorum," dedi, sesi şiddetliydi. "Onu her zaman sevdim. O küçük kadın düşkünü fahişe Sally'nin bunca yıl sonra bile onu mahvetmeyeceğinden emin olacağım. Lily'nin bunu yapmayacağından emin oldum."

Beth, "Kal ve onlara açıkla," diye soluk soluğa bağırdı.

Bayan Palmer ani bir öfkeyle Beth'i saçlarından tutup

kaldırdı. Beth haykırdı, yan tarafı ateş gibiydi.

"Her şeyi , müfettişi evime getirmeye hakkın yoktu. En az benim kadar sen de suçlusun." Dudaklarından tükürükler aktı.

Beth artık mücadele edemiyordu. Tüm vücudu sadece durmak istiyordu. Burada, Thomas'ın küçük kilisesinde, Thomas'ın yattığı kilise avlusundan on metre uzakta ölecekti. Kürsünün kapısının gıcırdadığını duyduğunu sandı ve Thomas'ın sık sık lanetlediği beyaz cüppesiyle kürsünün yanında durduğunu gördü. Koyu renk saçları şakaklarına kadar ağarmıştı, nazik gözleri masmaviydi.

Cesur ol Beth'im, dediğini düşündü. Neredeyse bitti.

"Ian."

Bayan Palmer şapeli tararken parmakları hâlâ Beth'in saçlarını tutuyordu.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Bağırışlar onu böldü, derin erkek sesleri, bunlardan biri Ian'a aitti. Bayan Palmer çığlık atarak Beth'i bir kalkan gibi önüne çekti. Beth acı içinde inledi. Yüzü bembeyaz, gözleri vahşi Ian, Bayan Palmer'ın üzerine atıldı. Bir şeyler bağıırıyordu ama Beth onu duyamıyor, sözlerini anlayamıyordu. Bayan Palmer çığlık atarak tökezledi ve Ian Beth'i düşerken yakaladı.

Adam onun yanındaydı, sıcak, katı ve gerçektir. Beth ona uzanmaya çalıştı ama kolları işe yaramadı. Adam onu kaldırdı ve sıranın üzerinde kendisine yasladı. Altın rengi gözleri kocaman açılmış, doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Ian." Beth gülümsedi ve onun yüzüne dokundu. Gözleri yana kaydığı için bakışlarını tutamayan o oldu. Çevresel görüşünde Hart'ın hızla içeri girdiğini, onu Cameron ve Müfettiş Fellows'un izlediğini gördü. Bayan Palmer duvara yaslanmış, dimdik duruyordu.

"O sürük için asılmayacağım," dedi yüksek ve net bir sesle. Bıçağı elinde parlıyordu ve doğrudan göğüslerinin arasına sapladı.

Beth Hart'ın çığlığını duydu, Bayan Palmer'ın dizlerinin büküldüğünü ve vücudunun duvardan aşağı kaydığını gördü. Hart onu kollarıyla yakaladı. Bayan Palmer başını kaldırıp Hart'a baktı. "Seni seviyorum."

"Konuşma," dedi Hart, sesi inanılmaz derecede yumuşaktı.

"Bir doktor çağıracağım."

Başını salladı, gülümsemesi zayıftı. "Artık her yer karanlık. Yüzünü göremiyorum." El yordamıyla onu aradı. "Hart, sarıl bana."

"Ben buradayım." Hart onu kendine doğru çekti ve saçlarına bir öpücük kondurdu. "Buradayım, aşkım. Seni bırakmayacağım." Ian onlara bakmadı bile. Gözlerini kapatmış, Beth'i sallıyordu. Beth, "Beni bulacağını biliyordum," demeye çalıştı ama karanlık üzerine kapandı ve dudakları artık hareket etmiyordu. Bayan Palmer'ın son nefesi boğazında takırdarken, o da bilinçsizliğe doğru kaydı.

Ian, Beth'i Grosvenor Meydanı'ndaki düklük malikanesine götürmek için Hart'ın gösterişli arabasını kullandı. Hart'ın evinde her zaman personel bulunur, dükün şehirde yapmak isteyebileceği herhangi bir iş için her zaman hazır beklenirdi. Ian Beth'i taşıdı

İçeride iyi eğitimli hizmetkârlar onun çılgınca emirlerine itaat etmek için çırpınıyorlardı.

Ian Beth'i onun kullanımı için ayrılmış yatak odasına taşıdı. Bir doktor gelip Beth'in yarasını temizledi ve dikerek kapattı ama Beth uyanmadı.

Cameron, Hart ve Müfettiş Fellows ile birlikte kilisede kalırken Fellows da alması gereken kişileri almış ve olanları anlamaya çalışmıştı. Ne olduğu Ian'ın umurunda değildi. Her şey bitmişti, Bayan Palmer ölmüştü ve Beth her şeyi yoluna koymaya çalışırken neredeyse kendisi de ölüyordu. Fellows istediğini yapabiliirdi.

Beth sersemlemiş bir halde yatıyordu, ateşi vardı ve terliyordu. Ian yan tarafındaki kesiği ne kadar yıkarsa yıkasın, şişip kızarıyor ve ateşi yükseliyordu.

Ian bütün gece onun yanında kaldı. Diğerlerinin dönüşünü, Cameron'ın sert sesini ve Hart'ın sessiz cevaplarını, hizmetçilerin saygılı seslerini duydu. Beth'in alnına serin bir bez bastırdı, ateşini irade gücüyle düşürebilmeyi diledi. Arkasından kapının açıldığını ve Hart'ın ağır adımlarını duydu ama Ian başını kaldırıp bakmadı.

"O nasıl?" diye sordu kardeşi alçak bir sesle.

"Ölüyor."

Hart yatağın etrafından dolandı ve çarşafların üzerinde kıpırdamadan yatan Beth'e baktı. Yüzü bembeyazdı, gergindi. Beth çok ateşliydi. Başını bir o yana bir bu yana sallayarak inledi. Yarası yatağa değinledi, sanki musallat olan acıdan kurtulmaya çalışıyordu. Ian Hart'a ters ters baktı. "Sen ve senin lanet olası kadınların. Onları evcil hayvanlarınız yaptınız ve şimdi de Beth'i öldürdüler."

Hart irkildi. "Lanet olsun, Ian."

"Beth'in paramı, adımızı istediğini düşündün. Neden istesin ?" "Başta

istiyordum. Artık istemiyorum."

"Çok geç. Kendisi için hiçbir şey istemedi, bizden hiçbir şey talep etmedi. Böyle insanlarla ne yapacağınızı bilemezsiniz."

"Ben de onun öldüğünü görmek istemiyorum."

Hart elini Ian'ın omzuna koydu ama Ian sarsılarak uzaklaştı. "Beni o eve lanet casusun olmam için götürdün. Beni kullandın, tıpkı hayatındaki diğer tüm planlar için kullandığın gibi. Sana yardım edebilmem için beni akıl hastanesinden çıkardın ama deli olmadığımı asla inanmadın. Sadece yapabileceklerime ihtiyacın vardı."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Hart, ağzı sıkı bir şekilde. "Yeterince yakın. Sally'yi öldürecek kadar deli olduğumu düşündün. Söylediğin şeyi yaptım çünkü sana minnettardım ve *seni* korumak istiyordum. Sana hayranlık duydum ve tıpkı senin uysal sürtüklerin gibi sana taptım."

Ian zor nefes alıyordu ama Beth'in saçlarını geriye doğru taramak için elini yumuşattı. "Tanrı aşkına, Ian."

"Emirlerine itaat etmekten bıktım. Senin lanet eli yüksekliğin Beth'imi öldürdü."

Hart hareketsiz kaldı, gözleri sabitti. "Biliyorum. Ona yardım etmeme izin ver."

"Yardım edemezsin. O yardımın ötesinde." Ian kısa bir an için Hart'ın bakışlarıyla karşılaştı ve Ian'ın hayatında ilk kez Hart ona bakamadı.

"Çık dışarı," dedi Ian. "Ona veda etmek zorunda kalırsam seni burada istemiyorum."

Hart birkaç dakika boyunca kaskatı ve hareketsiz kaldı, sonra arkasını döndü ve sessizce odadan çıktı.

Sonraki hafta boyunca Ian yatak odasından sadece adam zile cevap vermekte yavaş davranırsa Curry'ye bağırarak için ayrıldı. Beth yatakta dönüp duruyor, yüzü pembeleşiyor ve terliyor, yanına bir şey dokunduğunda inliyordu. Ian onun yanındaki yatakta ya da Beth çok huzursuz olduğunda yatağın yanındaki sandalyede uyuyordu. Curry, Ian'ın yan odada uyumasını, kendisi dinlenirken bir hizmetçinin, Katie'nin ya da kendisinin Beth'e bakmasını sağlamaya çalıştı ama Ian bunu reddetti. Ian bütün kitapları okumuştı.

Hart'ın geniş kütüphanesi ve özel akıl hastanesindeki pek çok kitap sayesinde tıbbın tüm modern görüşlerini kafasında dosyaladı. İltihaplı yaraları tedavi etme yöntemlerini, ateşi düşürme yöntemlerini, hastayı sessiz ve tok tutma yöntemlerini uygulamaya koydu. Doktor sülük getirmişti, bu da şişliklere biraz yardımcı olmuştu ama Ian onun yağlarını, merhemlerini ve şüpheli görünen sıvı şırıngalarını sevmiyordu. Doktorun bunlarla Beth'in yanına yaklaşmasına izin vermedi, bu da doktorun anlayışsız Hart'a yüksek sesle şikâyet etmesine yol açtı. Ian her gün Beth' yarasını yıkıyor ve sızan kötülükleri temizliyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkadı, kaşık kaşık et suyu içirdi, yüzünü çevirmeye çalıştığında da zorla içirdi. Curry'ye buz getirtti, şişmeyi durdurmak için kesiğe bastırdı ve alnını yıkadığı suyu soğutmak için daha fazla buz kullandı. Ian, Beth'i kömür dumanı ve isin her pencereden sızdığı Londra'dan taşımak istiyordu ama yaranın tekrar açılmasından korkuyordu. Ateşi düşmezse güzelim saçlarını kesmek zorunda kalacağından korkarak boynundaki harareti almak için saçlarını ördü.

Doktor dilini şaklattı ve maymun bezlerinden elde edilen serum ve benzeri mucizeler içeren deneysel tedaviler önerdi. Bunları İsviçre'deki uzmanlarla birlikte geliştiriyordu ve Kilmorgan Dükü'nün baldızını kurtarabilirse adını duyuracağını söyledi.

Ian onu şiddet tehdidiyle kaçırdı.

Altıncı güne gelindiğinde ateşi hâlâ düşmemişti. Ian Beth'in yanına oturdu, eli gevşekçe onun elini sıktı ve korkuyu tattı. Onu kaybedecekti.

"Aşk böyle bir şey mi?" diye fısıldadı ona. "Bundan hoşlanmıyorum, Beth'im. Çok fazla acıtıyor."

Beth cevap vermedi. Gözleri şişmiş kapakların altında açıktı, hiçbir şey görmeyen mavi bir parıltı. Bugün onu besleyememişti.

Ian midesinin bulandığını hissetti ve safra kusmak için odadan çıkmak zorunda kaldı. Döndüğünde hiçbir değişiklik yoktu. Nefes alış veriş boğuk ve zorluydu, teni acı verecek kadar sıcaktı.

Sadece birkaç hafta önce aniden hayatına girmişti ve aynı şekilde aniden hayatından çıkıyordu. Kaybetme duygusu onu dehşete düşürmüştü. Bunu daha önce hiç hissetmemişti, akıl hastanesinde yaşadığı onca yalnızlık ve korkuya rağmen. O korku kendini korumaya yönelikti; bu ise onu içten içe kemiren bir boşluktu. Bu karanlık odada oturup en kötüsüyle yüzleşmek ona anılarını geri getirdi. Ian'ın mükemmel hafızası hepsini net bir şekilde canlandırdı, şimdi ve akıl hastanesinde geçirdiği yıllar arasında geçen yedi yıl yüzünden çok az karartılmıştı. Sabahları erkenden soğuk suyla banyo yaptığını, bahçede uzun bastonlu bir adamın kendisini takip ettiği gözetimli yürüyüşleri hatırlıyordu. Ian ona her zaman çoban derdi, gerektiğinde hastaları içeriye geri göndermeye hazırdı. Diğer doktorlar ya da seçkin konuklar ziyaret ettiğinde, Dr.

Edwards büyük konferanslar verirken, Ian kürsünün yanındaki bir sandalyeye oturtulurdu. Dr. Edwards, Ian'dan dinleyicilerin her birinin adını öğrenmesini ve ezbere söylemesini, iki gönüllü arasındaki bir konuşmayı dinlemesini ve mükemmel bir şekilde tekrar etmesini isterdi. Bir kara tahta ve Ian karmaşık matematik problemlerini saniyeler içinde çözerdi. Ian kendisine Doktor Edwards'ın eğitilmiş mührü diyordu. *Onunki, beynini kemiren tipik bir kibirli kızgınlık vakası. Gözlerinizden nasıl kaçındığına dikkat edin, bu da güvenin azaldığını ve doğruluktan yoksun olduğunu gösterir. Kendisiyle konuşulurken dikkatinin nasıl dağıldığına, konuşulan konuyla hiçbir ilgisi olmayan uygunsuz bir yorum ya da soruyla sözünüzü nasıl kestiğine dikkat edin. Bu histeri noktasına varan bir kibirdir - hasta artık kendisinden aşağı gördüğü insanlarla bağlantı kuramaz. Tedavi: sade bir ortam, soğuk banyolar, egzersiz, iyileşmeyi teşvik etmek için elektrik şoku. Öfkesini bastırmak için düzenli dayak. Tedavi etkili, beyler. Bana ilk geldiğinden beri oldukça sakinleşti.* Ian "sakinleştiyse", bunun nedeni öfkesini ve ani konuşmalarını bastırırsa yalnız kalacağını anlamış olmasıydı. Bir otomat olmayı öğrenmişti, belli bir şekilde hareket eden ve konuşan saat gibi bir çocuk. Bu düzeni bozmak, küçük bir odada saatlerce kilitli kalmak, vücuduna elektrik şoku vermek ve her gece dayak yemek anlamına geliyordu. Ian tekrar saat gibi çalışan genç bir adam olduğunda, işkencecileri onu yalnız bıraktı. En azından kitap okumasına ve bir öğretmenden ders almasına izin verdiler. Ian'ın zihni huzursuzdu, önüne konan her şeyi özümseyordu. Birkaç gün içinde dillerde ustalaştı. Bir yıl içinde basit aritmetikten yüksek hesaba kadar ilerledi. Bir kitap okudu

her gün ve her birinden büyük pasajlar okuyabiliyordu. Müzikte biraz sığınak buldu ve çalındığını duyduğu parçaları öğrendi, ancak müziği nasıl okuyacağını asla. Notalar ve asalar onun için çok fazla siyah-beyaz karmaşaydı. Ian ayrıca mantık, etik ve felsefe gibi konularda da ustalaşamadı. Aristo'dan, Sokrates'ten, Platon'dan cümleleri ağzında geveleyebilirdi ama onları anlayamaz ya da yorumlayamazdı. Dr. Edwards, *sınıfının kibri* ve ailesine *karşı duyduğu kızgınlığın* beyninde bir tıkanıklık yarattığını coşkulu izleyicilerine açıklıyordu. *Okuyabilir ve hatırlayabilir ama anlayamaz. Ayrıca babasına hiç ilgi göstermez, onu hiç sormaz ya da kendisine önerildiğinde bile ona yazmaz. Ayrıca vefat eden sevgili annesini özlediğine dair hiçbir işaret vermiyor.*

Dr. Edwards, Ian'ın geceleri yastığına kapanıp ağladığını, yalnız olduğunu, korktuğunu, karanlıktan nefret ettiğini hiç görmedi. Babası onun için gelirse, Ian'ın gördükleri yüzünden onu öldüreceğini biliyordu.

Ian'ın tek arkadaşı akıl hastanesinin hizmetçileriydi, ona mutfaktan tatlılar ve hizmetçilerin salonundan şarap kaçırın hizmetçiler. Mac'in ona getirdiği şekerlemeleri ve Cameron'ın ziyarete geldiğinde ona verdiği yaramaz kitapları saklamasına yardım ettiler. *Bunları oku, diye* fısıldardı Cameron, göz kırparak. *Bir kadının hangi ucunun ne olduğunu ve her birinin ne işe yaradığını bilmen gerekir.*

Ian bunu on yedi yaşında, her sabah ocağını temizleyen tombul, altın saçlı hizmetçinin ellerinde öğrenmişti. İki yıl boyunca gizli ilişkilerini sürdürdükten sonra arabacıyla evlenmiş ve daha iyi bir hayata doğru yola çıkmıştı. Ian, Hart'a ona birkaç yüz ginelik bir düğün hediyesi vermesini söylemiş ama nedenini asla söylememişti. Bu uzun zaman önceydi. Ian şimdiki zamana geri döndü, ama şimdiki zaman sade ve ürkütücüydü. Beth yaşam mücadelesi verirken o karanlıkta oturuyor, perdeler pencereleri örtüyordu. Eğer Beth ölürse, kendini akıl hastanesine götürüp oraya kapatabilirdi, çünkü onsuz yaşamak zorunda kalırsa delirecekti.

Isabella çok geçmeden geldi. Odaya hafif bir ipek hışırtısıyla girdi, Beth'i yatakta görünce gözleri doldu.

"Ian, çok üzgünüm."

Ian cevap veremedi. Isabella bitkin görünüyordu. Beth'in elini okşadı ve dudaklarına götürdü.

"Aşağıda doktorla görüştüm," dedi, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Bana fazla umut olmadığını söyledi."

"Doktor aptalın teki." "Kız

yanıyor."

"Ölmesine izin vermeyeceğim."

Isabella yatağa uzandı, hâlâ Beth'in elini tutuyordu. "Bu genellikle en iyi insanların başına gelir. Bize alçakgönüllülüğü öğretmek için götürülürler." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Toplar."

Isabella ona baktı, gülümsemesi solgundu. "Bir Mackenzie gibi inatçısın."

"Ben bir Mackenzie'yim." Ne kadar aptalca bir söz. "Ölmesine izin vermeyeceğim. İzin veremem." Beth yatakta kayıtsızca hareket ediyor, ağzından yumuşak sesler geliyordu.

"Sayıklıyor," diye fısıldadı Isabella.

Ian bir bezi ıslatıp Beth'in diline sürdü, Beth konuşmaya çalışıyordu ama sesi kısıktı. İnleyerek bezden düşen damlacıkları yaladı.

Isabella yataktan kalkarken gözyaşlarını sildi ve körlemesine dışarı çıktı. Mac çok geçmeden içeri girdi, yüzü bitkin bir haldeydi.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu.

"Hayır." Ian, Beth'in alına buz dolu bir bez bastırırken başını kaldırmadı. "Isabella ile mi geldin?" Mac yumuşak bir homurtu çıkardı. "Pek sayılmaz. Farklı trenler, farklı gemiler ve benim de orada yer ayırttığımı öğrenir öğrenmez otelini değiştirdi."

"İkiniz de aptalsınız. Gitmesine izin veremezsiniz."

Mac kaşlarını kaldırdı. "Üç yıl oldu ve bana geri dönmek için pek de acele etmiyor."

"Onu geri almak için yeterince çaba göstermiyorsun," dedi Ian kızgınlıkla. "Senin bu kadar aptal olduğunu hiç düşünmemiştim." Mac önce şaşırmış, sonra da düşünceli görünüyordu. "Haklı olabilirsin."

Ian dikkatini Beth'e geri verdi. Bir insan aşkı nasıl bulabilir ve onu nasıl bu kadar dikkatsizce bir kenara atabilirdi?

Mac alnını ovuşturdu. "Aptallardan bahsetmişken, Hart o şarlatan doktoru kovdu. İyi de oldu. Onu boğazlamaya hazırdım."

"Güzel."

Mac elini Ian'ın omzuna koydu, parmakları sıkıyordu. "Özür dilerim. Bu doğru değil. Hepimiz gibi sen de mutlu olmayı hak ediyorsun."

Ian cevap vermedi. Bunun mutlu olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Her şeyin Beth'i kurtarmakla ilgisi vardı.

Mac bir süre daha kalıp karamsar bir şekilde Beth'i izledikten sonra uzaklaştı. Gün boyunca ve gece boyunca onun yerini başka ziyaretçiler aldı: Cameron, Daniel, Katie. Curry, yine Isabella. Hepsi aynı soruyu sordu. "Herhangi bir değişiklik var mı?" Ian başını sallamak zorunda kaldı ve onlar da gittiler. Sabahın ilk saatlerinde, ev ölüm sessizliğine bürünmüşken, şöminenin üzerindeki yaldızlı saat özür dilercesine iki kez çaldı. Beth yatakta doğruldu.

"Ian!"

Teni kıpkırmızıydı, gözleri parlıyordu, gözbebekleri genişti.

Ian yatağa geldi. "Ben buradayım."

"Ian, öleceğim."

Ian kollarını ona doladı, onu kendine yakın tuttu. "Sana izin vermeyeceğim."

Kendini geri çekti. "Ian, beni affettiğini söyle." Ian'ın bakışlarını yakaladı ve Ian geri dönemedi.

Beth'in gözleri sıcak maviydi ve yaşlarla yüzüyordu. Onlara saatlerce bakabilir, renkleriyle büyülenebilirdi. Gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu okumuştı ve Beth'in ruhu saf ve tatlıydı.

O güvendeydi ama Ian'ın içinde bir canavar gizleniyordu, babasının içinde gizlenen canavarın aynısı. Onu kolayca incitebilir, öfkeyle kendini unutabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdi-

Hiç. "Affedilecek bir şey yok, aşkım."

"Müfettiş Fellows'a gittiğin için. Her şeyi tekrar ortaya çıkardığın için. Bayan Palmer'ı öldürdüğün için. O öldü, değil mi?" "Evet."

"Ama Londra'ya dönmemiş olsaydım, o hâlâ hayatta olacaktı."

"Ve Fellows hala benim suçlu olduğuma inanıyor. Ya da Hart. Gerçeği öğrenmek için affedilmeye gerek yok, Beth'im."

Onu duymuyor gibiydi. "Çok üzgünüm," diye hıçkırdı, sesi ateşten kısılmıştı. Elini onun göğsüne koydu ve yüzünü omzuna gömdü. Ian onu sıkıca tuttu, kalbi küt küt atıyordu. Onu öpmek için yavaşça kaldırdığında, gözlerinin tekrar kapandığını ve sersemliğine geri döndüğünü gördü. Ian onu yastıkların yatırdı, gözlerinden süzülen yaşlar onun sıcak tenine dağıldı.

Bölüm Yirmi İki

Beth yüzerek kendine geldi. Terden sıırıslıklam olmuştu ve her yeri ağrıyordu, ama bir şekilde içten içe en kötüsünün geride kaldığını hissediyordu.

Ve çok acıkmıştı.

Başını çevirdiğinde yatağın yanındaki sandalyede oturan Ian'ı gördü, başı arkaya dönük, gözleri kapalıydı. Gömlek kolları ve pantolonu vardı, gömleği göbeğine kadar açıktı.

Ian onun elini sıkıca tuttu ama ağzından hafif bir horlama sesi çıktı. Beth, Ian'ın elini sıktı, iri vücudunun buruşuk yayılımı için onu kızdırmaya hazırdı. Ah, yataktan kalkıp onun kucağına kıvrılacak ve o güçlü kolların kendisini tekrar sarmasına izin verecek enerjiyi bulabilseydi.

"Ian," diye fısıldadı.

Küçük bir sesle gözlerini açtı. Altın rengi bakışları onu taradı ve sonra yatağın üzerindeydi, elinde bir bardak su şırıldıyordu.

"İç."

"Bir şeyler yemek isterim."

"İç şu lanet suyu."

"Evet, kocacığım."

Beth yavaşça içti, kavrulmuş dilindeki ıslaklık hoşuna gitti. Ian bütün bu süre boyunca onun ağzına baktı. Onun için yeterince hızlı yutmazsa, burnunu tutup sıvıyı boğazından aşağı döküp dökmeyeceğini merak etti. "Şimdi ekmek," dedi Ian. Küçük bir parça kopardı ve kızın dudaklarına götürdü.

Beth onu aldı, gülümsemesine engel olamadı. "Bu bana Kilmorgan'da olduğumuz zamanları hatırlattı. Bana kahvaltı vermiştin." Ian cevap vermeden biraz daha ekmek kopardı ve onun çiğneyip yutmasını izledi.

Onun için birkaç parça yedikten sonra, "Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Çok yorgun olsam da."

Ian onun alnını ve yüzünü yokladı. "Ateşi düştü." "Tanrıya

şükür-"

Adamın kolları onu sertçe sardığında bir gıcırtyla ayrıldı. Gömleği açıldı, çıplak göğsünün sıcaklığı bir battaniye gibiydi.

Adam kadının kuru dudaklarına bir öpücük kondurmaya çalıştı ama kadın geri çekildi. "Hayır, Ian, iğrenç olmalıyım. Banyo yapmam lazım." Ian onun saçlarını düzeltti.

Alnı, kendi gözleri ıslak.

"Önce sen dinlen. Uyu."

"Sen de."

"Uyuyordum," diye itiraz etti.

"Düzgün bir uykudan bahsediyorum, bir yatakta. Bir hizmetçi gelip çarşafı değiştirsin, sen de burada benimle uyuyabilirsin." Onun yanağındaki bir damla gözyaşını sildi, bu nadir duygu belirtisine değer veriyordu. "Bunu yapmanı istiyorum."

"Çarşafı değiştiririm," dedi. "Ben yapıyorum zaten." "Onların işini üstlenirsen üst kattaki hizmetçiler mutlu olmaz. Bunun senin görevin olmadığını düşüncekler. Üst kattaki hizmetçiler çok züppedir."

Başını iki yana salladı. "Söylediğin hiçbir şeyi anlamıyorum."

"O zaman gerçekten daha iyi olmalıyım."

Ian dolaptan katlanmış çarşafı kaptı. Sessizlik içinde çarşafı yatağın bir tarafından sıyırmaya başladı. Beth yardım etmeye çalıştı ama bir köşesini bile kaldıramayacağını anlayınca vazgeçti.

Ian yatağın bir kısmını ustalıkla açtı ve üzerine yeni çarşaf serdi. Sonra onu nazıkçe kaldırıp temiz çarşafın üzerine yatırdı ve diğer taraftaki hareketlerini tekrarladı.

"Bu işte epey ustalaşmışsın," diye gözlemledi adam yorganları üzerine örterken. "Belki de üst kattaki hizmetçiler için bir eğitim okulu açabilirsin."

"Kitaplar."

Kadın bekledi ama adam sadece yatak takımını koridora fırlattı ve kapıyı tekrar kapattı.

"Pardon?"

"Hastalara nasıl bakılacağına dair kitaplar."

"Onları , değil mi?"

"Her şeyi okudum." Botlarını çıkardı ve onun yanına uzandı, sıcaklığı çok hoştu.

Beth'in aklına gece uyandığında Ian'ın gözlerinin içine baktığı an geldi. Altın rengi bakışları o kadar kederli, o kadar acı doluydu ki. Şimdi bakışları yine kaçamaktı, onu yakalamasına izin vermiyordu. "Bana sadece çok hasta olduğumda bakman hiç adil değil," dedi Beth. "Şimdi tamamen uyandım ve kendimi daha iyi hissediyorum ama sen yüzünü çeviriyorsun."

"Çünkü sana baktığımda her şeyi unutuyorum. Ne söylediğimi ya da ne yaptığımı unutuyorum. Sadece gözlerini görebiliyorum." Başını yastığına koydu ve elini göğsüne dayadı. "Çok güzel gözlerin var." Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ve sonra beni pohpohluyorsun ki seni azarladığım için kendimi kötü hissedeyim."

"Seni hiç pohpohlamadım."

Beth onun yanağını okşadı. "Dünyadaki en iyi adam olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi. Nefesi teninde sıcaktı. Yorgundu ama bacaklarının arasındaki boşlukta hoş bir sıkışma hissetmeyecek kadar değil. Kiliseyle ilgili daha fazla anı aklına geldi, korkunç acı ve Bayan Palmer'ın çaresizliği, eski hayatının kokularıyla örtüşüyordu. "O öldü, değil mi? Bayan Palmer, yani."

"Evet."

"Onu çok seviyordu, zavallı kadın."

"O bir katildi ve neredeyse seni öldürüyordu." "Bu konuda pek de mutlu değilim. Sally'yi o öldürmedi, biliyorsun. Lily öldürdü."

Ian'ın bakışları titredi. "Konuşma. Çok zayıfsın." "Haklıyım, Ian Mackenzie. Sally, Lily'yi başından savdı ve tüm şantaj parasını kendine saklayacaktı. Lily çok sinirlenmiş olmalı. Asıldığını söylemiştin.

yatak odasının dışında. Siz salondayken ve Hart odadan çıktıktan sonra içeri daldı, Sally'yle tartıştı ve onu bıçakladı. Lily'nin Covent Garden'daki o eve gitmeyi ve dışarı çıkmamayı kabul etmesine şaşmamalı."

Ian onun üzerine eğildi. "Şu anda Sally'yi kimin öldürdüğü umurumda bile değil." Beth incinmiş görünüyordu. "Ama gizemi çözdüm. Müfettiş

Fellows'a söyle." "Müfettiş Fellows cehennemde çürüyebilir."

"Ian."

"Kendini çok iyi bir dedektif sanıyor. Kendi başına öğrenebilir. Sen dinlen."

"Ama daha iyi hissediyorum."

Ian ona ters ters baktı, gözleri hâlâ onunkilerle buluşmuyordu. "Umurumda değil."

Beth itaatkâr bir şekilde yastıklara geri yerleşti ama adamın yanağını izlemekten kendini alamadı. Çenesi koyu renkti ve zımpara kâğıdı pürüzlülüğündeydi, bu da bir süredir tıraş olmadığını gösteriyordu. "Beni kilisede nasıl buldun?" Beth sordu. "Nereden biliyorsun?"

"Fellows, Bayan Palmer'ın bir taksiciye onları Bethnal Green'e götürmesini söylediğini duyan birini buldu. Hart, Bayan Palmer'ın kız kardeşinin orada yaşadığını biliyordu. Sen onun evinde değilken, Bayan Palmer'dan uzaklaşmaya ve kocanın kilisesine geri dönmeye çalışacağına karar verdim." kaçırdı. "Orada mutlu olduğumu biliyordum."

"Nerede olduğunu nasıl bildin?"

"Londra'nın her yerini keşfettim. Hatırladım." Beth onun göğsüne yaslandı ve çim gömleğinin temiz kokusunu sevdi. "Tanrı seni ve hafızanı korusun, Ian. Bir daha asla hayretler içinde kalmayacağım."

"Bu seni şaşırtıyor mu?"

"Evet, ama ben bunu bir sirk gösterisi gibi görüyorum. Tanrım, sanki eğitimli bir maymunmuşsun gibi."

"Maymun. ."

"Boş ver. Beni bulduğun için teşekkür ederim, Ian Mackenzie. Sally Tate'i öldürmediğin için teşekkür ederim. Bu kadar asil ve vicdanlı olduğun için teşekkür ederim."

"Bazen endişeleniyorum." Ian rahatsız edici baş ağrılarından birine işaret eden bir hareketle alnını ovuşturdu. "Bazen kendimi Hart olmadığına ikna ederdim; öfke nöbetlerimden birinde olan bendim, hatırlamamak için kendimi kapatmıştım." Beth elini onun elinin üzerine kapattı. "Ama sen yapmadın. İki katil de öldü ve her şey bitti."

"Fellows'u boğmaya çalıştığımı gördünüz. Beni ondan kurtarmak için Curry ve Mac gerekti."

Beth ses tonunu yumuşatmaya çalışarak, "Müfettiş Fellows'un kışkırtıcı olabileceğini kabul etmelisiniz," dedi.

"Akıl hastanesinde ilk başta bakıcılarımla dövüştüm. Birden fazlasını yaraladım. Tedavilerimi yapmak için beni bağlamak zorunda kaldılar." "Bakıcılar mı?" Beth doğrulmaya başladı ama acı onu geri çekti. "Sen bir hayvan değildin."

"Öyle değil ?"

"Hiç kimse bağlanıp dövülmemeli ve elektrik şoku verilmemelidir."

"Baş ağrıları gelirdi ve ben de onlara saldırırdım." Bakışları başka yöne kaydı. "Öfkemi her zaman durduramıyorum. Ya sana zarar verirsem?"

Beth'in kalbi onun gözlerindeki korkuyla sıkıştı. "Sen baban değilsin."

"Öyle değil miyim? Annemi öldürdüğüne tanık olduğum için beni hapse attı ama tek sebep bu değildi. Bir komisyonu aklımın yerinde olduğuna ikna edemedim, o kadar öfkelen dim ki sadece bir şiir dizesini tekrar tekrar okuyabiliyordum."

kendimi tutmaya çalışıyorum." Kadının ellerinden birini yakalayıp ağzına götürdü.

"Beth, ya sana öfkelenirsem? Ya sana zarar verirsem? Ya gözlerimi açtığımda bedenim ellerimin altındaysa-"

Sözünü kesti, gözleri kapandı. "Hayır, Ian,

beni bırakma."

"Sally'ye çok kızgındım. Ve ben çok güçlüyüm." "Bu yüzden odadan çıktın. Kendini sakinleştirmek için dışarı çıktın ve işe yaradı." Onun kapalı yumruğuna bir öpücük kondurdu. "Müfettiş Fellows'la konuşmaya çok ihtiyacım var," dedi. Kendini yatağa yapışmış halde buldu. Ian'ın gözleri yeniden açılmış, korkusu geçmişti. Ama bileklerini kavrayan ellerindeki tüm güce rağmen, ağırlığının kadının acıyan yanından uzakta olduğundan emin oldu.

"Artık Müfettiş Fellows ile konuşmak yok. Seni rahat bırakacak." "Ama-"

"Hayır," diye hırladı.

Dudaklarıyla onun sonraki sözlerini durdurdu ve Beth teslim olmaktan mutsuz değildi. Bu konuda başka bir şey söylemedi ama aklında planlar dönüyordu. Müfettiş Fellows'la uzun uzun konuşması gerekiyordu ve iyi kalpli müfettiş bunun nedenini biliyordu. Beth ateşten çabuk kurtulmuştu ama bıçak yarasının iyileşmesi çok daha uzun sürmüştü. Bir hafta daha yatakta kaldıktan sonra oldukça iyi yürüyebiliyordu, ama ağrıları hâlâ derindi ve onu çabuk yoruyordu. Hart'ın büyük evinin etrafında topallayarak dolaşıyor, hizmetkârları ona her şeyi getirmeye hazır bekliyorlardı. Bu kadar dikkatle beklenmeye alışık olmayan Beth'in sinirini bozuyorlardı.

Ayrıca, onu susturmak için öpüştükten sonra Ian ondan uzaklaştığı için de hayal kırıklığına uğramıştı. Ona tamamen iyileşmesi için bir şans vermek istediğini söylemişti ama yine de öfkesinin kendisinden uzaklaşmasından endişe ettiğini biliyordu.

Kendi babası sarhoşken öfkelenmeye meyilliydi ve yumruklarını serbestçe kullanırdı. Ian öyle değildi - öfkelerini kontrol etmesi gerektiğini biliyordu ve bunu içkiyle yapmaya çalışmıyordu.

Kendi güvencelerinin işe yaramayacağını biliyordu. Mackenzie'lerin şiddetten paylarını aldıklarını ve buna neden olduklarını inkâr edemezdi. Ama sonra Bayan Palmer ölürken Hart'ın yüzündeki ıstırabı hatırladı. Ona korumacı bir şekilde sarılmış, sonuna kadar yanında olduğunu hissettirmişti. Ian da aynı koruyucu doğaya sahipti, Beth'i korumak için Hart'a açıkça meydan okumasına neden olan doğaya. Ian için yanıp tutuşuyordu ama çoğu gece Ian yataktan tamamen uzak duruyordu. Beth'in Isabella'dan Cameron'ın oğlu Daniel'a kadar pek çok ziyaretçisi vardı ve hepsi de onun için endişeleniyordu. Daha önce hiç ailesi olmamıştı, yaşayıp yaşamadığıyla ilgilenen birden fazla kişi olmamıştı. Bazen hiç kimsesi olmamıştı. Mackenzie'lerin onu kabul etmesi içini ısıtmıştı. Isabella, erkek kardeşlerin kadınlara karşı erkeksi tavırlarını sık sık yumuşatmayı unuttukları konusunda haklıydı ama Beth buna aldırımıyordu. Mac ve Cameron'ın onun yanında kendileri olabilecek kadar rahat olmalarını seviyordu ve kaba tavırlarının iyi kalpliliklerini gizlediğini biliyordu. Ian onu hapsedmekte ısrar etmeye devam ettikçe, Beth kendini lüks bir sarayda tutsak gibi hissetmeye başladı. İstediklerini yapması için Curry'ye rüşvet vermek zorunda kaldı.

Beth'in talimatlarını duyan Curry dehşet içinde, "Hanımefendi, beni öldürecek," dedi.

"Ben sadece adamla konuşmak istiyorum. Onu buraya getirebilirsiniz."

"Oh, haklısın. *Sonra* da Lord Hazretleri beni öldürecek. Grace'den bahsetmiyorum bile."

"Lütfen, Curry. Dün sabah Katie ile arka merdivenlerde neler yaptığınızı gördüğüm için sizi azarlamayacağım."

Curry kıpkırmızı oldu. "Zor , değil mi?"

Efendim kendini neyin içine soktuğunu biliyor mu?" "Ben de senin gibi bataklıkta büyüdüm, Curry. Sert olmayı öğrendim."

"Benimle aynı değil, affınıza sığınıyorum, hanımefendi. İkimiz de varoşlarda yaşamış olabiliriz ama siz değilsiniz. Siz kalitelisiniz leydim, çünkü anneniz bir beyefendinin kızıydı. Siz asla benim gibi olmayacaksınız."

"Özür dilerim, Curry. Küstahlık etmek istememiştim."

Ona sırtıttı. "Doğru. Bir daha olmasın diye." Ayıldı. "Ooh, ama beni öldürecek."

"Ben hallederim," dedi Beth. "Sen sadece işine bak."

Ian, Beth'in iyileşmesinin üzerinden bir hafta geçtikten sonra Beth'in yatak odasının kapısını açtı ve Curry hızla dışarı fırlarken ondan kaçtı. Son birkaç gündür Curry'nin Beth'in yatak odasına girip çıktığını ve Ian'a kaçamak bakışlar attığını görmüştü. şimdi de Ian'a bir tane attı. "Hangi cehenneme gidiyorsun?" Ian ona sordu. Curry durmadı. "Yapacak işlerim var, yapacak işlerim." Aşağıdaki koridorda gözden kayboldu ve gitti.

Beth içerde şezlonga uzanmış, yüzü pembeleşmiş, nefesi hızlanmıştı. Ian onun yanına gitti ve elini alnına koydu ama ateşi yoktu. Onun yanındaki şezlonga oturdu ve vücudunu kendi vücuduna yasladı.

"Gelecek hafta İskoçya'ya gideceğiz. O zamana kadar seyahat edebilecek kadar iyileşmiş olursun."

"Bu bir emir mi, kocacığım?"

Ian elini onun saçlarının arasından geçirdi. Onu istiyordu ama onu incitmek için kendini doyurma zevkinden vazgeçmeye hazırđı. "İskoçya'daki evimi seveceksin. Orada evleniriz."

"Biz zaten evliyiz, bunu ."

"Operada bana söylediğin gibi, beyaz elbiseli ve vadideki zambaklarla gerçek düğününü yapabilirsin." İnce kaşları kalktı. "Bunu hatırlıyor musun? Ama tabii ki hatırlıyorsun. Kulağa çok hoş geliyor."

Ian ayağa kalktı. "O zamana kadar dinlen."

Beth onun elini tuttu. Dokunuşu kanını ısıttı, onu arzulamasına neden oldu. "Ian, gitme."

Adam kızın elini onunkinden ayırdı ama kız elini tekrar kavradı. "Lütfen kalın. Basitçe yapabiliriz

. . konuşmak."

"En iyisi

konuşmamak.

"

Gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen."

Onun kendisini reddettiğini düşündü. Ian hızla eğildi ve yumruklarını kadının iki yanına yerleştirdi. "Eğer kalırsam, karıcığım, konuşmak istemeyeceğim. Seninle istediğimi yapmaktan kendimi alıkoyamayacağım."

Gözleri karardı. "Benim için sakıncası yok."

Ian parmaklarının tersini kızın yanağında gezdirdi. "Ben seni herkesten koruyabilirim ama seni benden kim koruyacak?"

Beth onun bakışlarını yakalamaya çalışırken dudakları titredi. Adam bakışlarını hızla kaçırdı. Beth bu dikkat dağınıklığı anını kollarını onun boynuna dolamak ve onu dudaklarından öpmek için kullandı.

Hain kadın. Aradığı dilini kendi diliyle karşıladı, dudakları sıcaktı ve ona öğrettikleriyle becerikliydi. Alt dudağını ısırarak dikkatini tekrar dağıttı, eli ise doğrudan sert şaftına gitti.

"Hayır," diye inledi.

Beth parmaklarını adamın pantolonunun düğmelerinin etrafında kaydırды ve düğmeleri teker teker açtı.

"Erkekler için iç çamaşırı tasarlayan her kimse onunla konuşacağıma ve belli koşullar altında ayrılmalarının çok zor olduğunu söyleyeceğime yemin ederim."

Ian o kadar sertleşmişti ki canı . Parmaklarını sikinin etrafına kapattığında daha kendinden emindi, başparmağı ucunda geziniyordu. Dişlerini sıkarken

parmaklarını onun hassas teniyle alay ederek flanşının etrafında döndürdü. Ian kendini onun saçlarını yumruklarken buldu ve çekmeden onu serbest bıraktı. Parmaklarını onun omzunun üzerinden geçirdi, tutuşu elbisesinin kalın brokarını ısıırıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı.

Ian cevap veremedi. Kalçaları hareket etti, itmek istiyordu. "Hoşuma gitti," dedi. "Aletinin sertliğini seviyorum ama derisi ipeksi. Dilimin altında nasıl hissettiğimi hatırlıyorum." Onu öldürmeye çalışıyor olmalıydı. Ian gözlerini kapadı, dişlerini sıktı ve onu durdurmak için kendini zorladı. "Tadı ılık ve biraz tuzluydu," diye devam etti. "Seni yumuşak kremaya benzettiğimi hatırlıyorum." Biraz güldü. "Tohumunu ağzıma aldığımda, bunu ilk kez yapıyordum. Her bir parçanı yutmak istedim."

Sesi aynı anda hem utangaç hem de boğucuydu, parmakları bir fahişeninki kadar becerikliydi. Bir fahişeden daha iyiydi, çünkü Beth bunu onun emriyle yapıyordu. Bunu bir hediye olarak veriyordu.

"Müstehcen konuşmayı öğrenmeye çalışıyorum," dedi. "İyi gidiyor muyum?"

"Evet." Kelimeyi gıcırdatarak söyledi. Ian onun yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve uzun, derin dilli bir öpücük verdi. Beth onun için ağzını açtı ve aynı anda gülümsedi.

"Bana müstehcen şeyler fısıldayacak mısın?" diye sordu. "Hoşuma gidiyor gibi."

Ian dudaklarını Beth'in kulağına dayadı ve ona tam olarak ne yapmak istediğini, nerede, nasıl ve neyle yapmak istediğini çok açık bir dille anlattı. Beth kıpkırmızı oldu ama gözleri parlıyordu.

"Bu kadar güçsüz olmam ne kadar can sıkıcı," dedi. "Böyle şeyleri iyileştığım zamana saklamamız gerekecek."

Ian diliyle kulağının etrafında dolaştı, sözlerini bitirdi. Beth, parmakları güçlü bir şekilde adamın aletini sıktı. Çok yakında iyileşecekti ve sonra onu yatırıp söz verdiği her şeyi yapmaya devam edecekti.

Onu yukarı ve aşağı, daha hızlı ve daha hızlı okşadı, parmakları yakıyordu. Adam artık itişlerini durdurmuyordu. Kendi elini onunkinin üzerine kapadı ve okşamasına yardım etti, sıkmasına yardım etti.

Oda dönerken Ian başını geriye attı ve serbest kaldığını haykırdı. Tohumları kızın ve onun ellerinin üzerine döküldü, ıslak ve sıcaktı. "Beth," dedi kulağına. "Benim Beth'im."

Beth onun dudaklarıyla buluşmak için döndü ve dilleri birbirine karıştı. Elini güzel saçlarının arasından geçirdi ve ağzı kıpkırmızı olana kadar onu tekrar tekrar öptü. "Sanırım bu hoşuna gitti," dedi gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

Ian zar zor konuşabiliyordu. Kalbi güm güm atıyor, nefesi hızlanıyordu ve doymak üzereydi. Ama çok güzeldi. Onu bir kez daha öptü, sonra ikisini de temizlemek için bir havlu almak üzere lavaboya uzandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Biri hızla kapıyı çaldı. Beth nefes nefese kaldı ama Ian sakince havluyu bir kenara attı, pantolonunu bağladı ve "Girin," dedi.

Mac odaya girdi. Beth'in yüzü kızarmıştı ama Ian gömleği açık ve karısı kucağındayken yakalanmaktan utanç duymuyordu.

"O lanet müfettiş burada," dedi Mac. "Onu dışarı atmaya çalıştım ama onu çağırmanız için ısrar etti." Ian homurdanmaya başladı ama Beth hemen araya girdi: "Sorun değil. Onu ben davet ettim."

Ian'ın bakışlarının ağırlığını hissetti ve Mac, "Ondan bıkmadık mı?" diye sordu.

"Ona bir şey sormak istiyorum," dedi Beth. "Ve dışarı çıkmama izin vermediğin için, onun bana gelmesini sağlamak zorundaydım."

Ian'ın gözleri kısıldı. "Curry sana yardım etti."

Beth onun kucağından kaymaya başladı. "Benimle aşağı gel," dedi hızla. "Onu birlikte göreceğiz."

Ian'ın kolları onun etrafında kilitlendi. "Onu

yukarı gönderin." "Biz pek iyi sayılmayız."

"Bizi bulduğu gibi kabul etmek zorunda kalacak. Onun için giyinip kuşanacak kadar iyi değilsin."

Beth, Ian uşaklara Fellows'u kaldırıma atmalarını emrederse onu değil, kendisini dinleyeceklerini bildiğinden . Mac omuz silkti ve geri çekildi Beth, ördüğü örgüden çıkan saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Az önce sevgilisiyle birlikte olan bir fahişeye benziyor olmalıyım." "Çok güzelsin," dedi Ian. Onu gevşekçe tutuyordu ama kadın kalkıp gitmeye kalkarsa kollarının bir mengene gibi kapanacağını biliyordu. Kapı tekrar açıldı ve Fellows'un nefes alışını duydu. "Gerçekten, bu hiç yakışık almıyor."

Fellows ellerini kavuşturmuş, şapkasını sıkıyordu. Mac, Fellows'u gözünün önünden ayırmak istemiyormuş gibi kollarını kavuşturmuş, yanında duruyordu.

"Özür dilerim Müfettiş, ama kocam iyi bir ev sahibesinin yapması gerektiği gibi ayağa kalkıp sizi selamlamama izin vermedi." "Evet, pekâlâ." Fellows gözlerini kaçırarak odanın ortasında rahatsız bir şekilde durdu. "Daha iyi misiniz leydim? Hasta olduğunuzu duyduğuma üzüldüm."

Şaşırtıcı bir şekilde, müfettişin sesi üzgün geliyordu. Beth ses tonuna sıcaklık katarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Eee?" "Teorinizle ilgili her şeyi duydum. Lily Martin hakkında." Fellows söndü. "Bayan Palmer'ın odasını aradım ve Lily'nin sakladığı Sally Tate'in fotoğrafını buldum. Arkasında 'Sally'den sevgilerimle' yazıyordu. Ayrıca çerçevenin sıkıştırılmış bir mektup da vardı."

"Bir mektup mu? Ne yazıyordu?"

"Sally'den Lily'ye bir aşk mektubuydu, kötü yazılmıştı ama özü açıktı. Lily sayfaya çizgiler çekmiş ve 'Bunu hak etmiştin' yazmıştı."

"Bu yeterli mi?" Ian sordu.

Fellows alnını kaşıdı. "Öyle olmak zorunda, değil mi? Scotland Yard bu çözümü seviyor, çünkü siz yüksek ve kudretli lordları bu işin dışında bırakıyor. Ama isimleriniz raporumun her yerinde herkesin okuması için yazıyor."

Mac alaycı bir kahkaha attı. "Sanki birileri bir polis dosyasını karıştırarak kendilerini eğlendirecekmiş gibi." "Gazeteciler seni yemek yapacak." Fellows dedi ki. "Her zaman yaparlar,"

Ian sessizce söyledi. "Durmadılar ve asla da durmayacaklar."

"Yüksek ve kudretli lordlar hakkında yazmak her zaman gazete sattırır," dedi Beth. "Gerçeği bildiğiniz sürece umurumda değil, Müfettiş. Bunu Ian yapmadı, Hart da yapmadı. Bunca zamandır yanlış ağaca havlıyormuşsunuz." Müfettişe güneşli bir gülümseme verdi ve o da kaşlarını çatarak ona karşılık verdi. Bu odada olmak onu son derece rahatsız ediyordu ama Beth'in ona acıması yoktu. Ian'a yaşattıkları için bunu hak etmişti. Fellows hâlâ Beth ve Ian'a doğrudan bakamıyordu, bu yüzden bakışlarıyla Mac'i kısırdı. "Siz Mackenzie'ler asıl cinayeti işlememiş olabilirsiniz ama boğazınıza kadar bu işe bulaştınız. Bir daha çizgiyi aşarsanız, bekliyor olacağım ve sizi yakalayacağım. Size söz veriyorum, bir dahaki sefere sizi fena benzeteceğim."

Yüzü kıpkırmızıydı, sıkı yakasının arkasında bir damar atıyordu. Mac sadece kaşlarını kaldırdı ve Ian onu tamamen görmezden gelerek Beth'in saçlarını okşadı.

Beth, Ian'ın kollarından kurtuldu ve ayaklarının üzerine düştü.

Hâlâ biraz sallanıyordu ve kendini dengelemek için elini Ian'ın güçlü omzuna koydu. Mac'i işaret etti. "Siz ikiniz onu ciddiye almalısınız." Parmağını Fellows'a çevirdi.

"Ve *siz* de onları hiç etkilemeyeceksiniz. Onları rahat bırakacak ve gerçek zarar veren gerçek suçluları bulacaksınız." Fellows sonunda ona baktı, öfke utancın önüne geçmişti.

"Oh, yapacağım, değil mi?"

"Saplantın artık sona erdi."

"Bayan Ackerley-"

"Benim adım Leydi Ian Mackenzie." Beth uzandı ve Ian'ın arkasındaki körüğü çekti. "Şu andan itibaren ben ne dersem onu yapacaksın."

Fellows mosmor oldu. "Tüm çabalarımın rağmen sizi kandırdıklarını biliyorum. Ama bana onların yanlışlarını, istismarlarını, güçlerini en yüksek mevkidekileri manipüle etmek için nasıl pervasızca kullandıklarını, nasıl-" , "Yeter. Demek istediğinizi anlıyorum. Ama durmalısınız, Müfettiş." "Neden durmalıyım?"

Beth ona gülümsedi. "Çünkü sırrını biliyorum." Fellows'un

gözleri kısıldı. "Ne sırrı?"

"Çok derin bir tane. Ah, Katie, geçen gün sana aldırdığım paketi getirir misin?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Arkadaşlar ona baktı. Ian dalgın dalgın yattığı yerden doğruldu ve birden Beth'e odaklandı.

"Ne sırrı?" Ian talep etti.

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Fellows'un sesi Curry kadar Cockney'ce çıkıyordu. Katie, Beth'in hazırlamasını söylediği paketi taşıyarak odaya geri döndü. Gözleri merakla doluydu. Beth ona sır vermemişti ve bu konuda çok sinirlenmişti. "Kastettiğin bu mu?" dedi. "Süslü kıyafetlerle baloya falan mı gidiyorsun?" Beth paketi aldı ve şezlongun yanındaki masanın üzerinde açtı. Ian ayağa kalktı ve Katie kadar meraklı ve şaşkın bir şekilde onun üzerinde yükseldi. Beth tekrar arkasını döndü ve paketin içindekileri havaya kaldırdı.

"Beni şımartır mısınız, Müfettiş? Bunları giyer misiniz?" Fellows'un yüzünün rengi soldu ve gözleri korku içindeki bir hayvanınki gibi sabitleşti. "Hayır," tersledi. "Bence giyseniz iyi olur," dedi Mac sessizce. Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve Fellows'un arkasında bir duvar gibi durdu. Beth yürüdü

Doğruca müfettişe. Fellows hızla geri çekildi, ancak arkasında Mac'e . Ian başka bir geri çekilmenin önünü kesmek için onun yanına geldi.

"Ne diyorsa onu yap," dedi Ian.

Fellows hareketsiz kaldı, kaskatı kesildi ve titredi. Beth, Katie'nin kendisi için satın aldığı takma bıyık ve sakalı kaldırıp Fellows'un yüzüne tuttu.

"Kim o?" diye sordu.

Oda şok içinde sessizliğe gömüldü.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı

Mac.

"Vay canına," dedi Katie. "Tıpkı Kilmorgan'daki merdivenin üzerindeki o kıllı adamın korkunç resmine benziyor. O şey tüylerimi ürpertiyor. Gözler seni her yerde takip ediyor."

Fellows Beth'e, "Demek bir benzerlik var," dedi. "Ne olmuş?" Beth saç parçalarını indirdi. Fellows terliyordu.

"Belki de onlara sen söylemelisin," dedi Beth. "Ya da ben söyleyebilirim. Arkadaşım Molly anneni tanıyor."

"Annemin tartlarla hiçbir ilgisi yok." "O zaman

Molly'nin bir oyun kızı olduğunu nereden

biliyorsun?" Fellows ters ters baktı. "Ben bir

polisim."

"Siz bir dedektifsiniz ve Molly siz polis memuruyken sizin bölgenizde hiç çalışmadı. Bana o söyledi." "Annen kim?" Mac sert bir sesle sordu. "Bilmediğini mi söylemek istiyorsun?" Fellows kardeşlerle yüzleşmek için arkasını döndü. "Bunca yıl benimle alay ettikten, zenginliğinizi ve ayrıcalığınızı yüzüme vurduktan sonra mı? Neredeyse işime bile mal , lanet olsun size, tek geçim kaynağıma. Ama bunu umursamadınız. Ray anneye bakan tek kişinin ben olmam neden umurunuzda olsun ki?"

"Gerçekten bilmiyorlar, Müfettiş," diye araya girdi Beth. Takma sakalı paketledi ve paketi kendini beğenmiş görünen Katie'ye uzattı. "Erkekler genellikle burunlarının ucunun ötesinde ne olduğunu göremezler."

"Ben bir sanatçıyım," diye araya girdi Mac. "Zeki bir gözlemci olmam gerekiyor ama ben bunu hiç göremedim."

"Ama sen kadın resimleri yapıyorsun," dedi Beth. "Resimlerinizi gördüm, eğer bir erkek varsa bile belirsiz ve arka planda kalıyor."

Mac kabul etti. "Adil seks çok daha ilginç." "Kilmorgan'da babanın portresini gördüğümde benzerlik dikkatimi çekti." Gülümsedi. "Müfettiş Fellows senin üvey kardeşin."

Hart'ın oturma odası Mackenzie'lerle doluydu. Curry de onlarla birlikte telaşla içeri girdi ve diğer üç uşak kapının eşiğinde durmuş, hem endişeli hem de meraklı görünüyorlardı. Beth merdivenlerden indiği için titreyerek zor nefes alıyordu ve Ian onu kanepede yanına oturttu. Neden Beth'i beladan uzak tutabileceğine inandığını bilmiyordu. Dik başlıydı ve çelik gibi bir iradesi vardı. Kendi annesi babasının kurbanı olmuş, ondan korkmuştu. Beth'in annesi de bir kurbandı ama Beth bir şekilde çocukluğunun dehşetini aşmayı başarmıştı. Yaşadığı sıkıntılar onu cesur ve gözü pek biri yapmıştı; bu özellikler aptal Mather'ın gözünden kaçmıştı. Beth kurtarılmaya, en nadide porselenler gibi korunmaya değerdi. Hart en son girdi, kartal bakışlarıyla kardeşlerini, Beth'i ve Fellows'u süzüyordu. Fellows ayağa kalkmış, odanın yüksek tavanının altında hepsine bakıyordu.

"Annen kim?" Hart ona o soğuk düğ sesiyle sordu. Müfettiş adına Beth cevap verdi. "Adı Catherine Fellows ve St Paul Kilisesi'nin yakınındaki bir evde kalıyorlar."

Hart bakışlarını Fellows'a çevirdi ve adamı sanki ilk kez görüyormuş gibi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Daha iyi bir yere taşınması gerekecek." Fellows kabadayılık tasladı.

"Neden öyle bir şey yapsın ki? Biri öğrenirse utanç duymaya katlanamayacağını için mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Hart. "Çünkü o daha iyisini hak ediyor. Eğer babam onu kullanıp terk ettiyse, o da bir sarayda yaşamayı hak ediyor."

"Hepsine sahip olmalıyız. Evleriniz, arabalarınız, lanet Kilmorgan Kalesi. Sen altın tabakları yalarken o beni doyurmak için parmaklarını yırttı."

"Çocuk odamızda altın tabak yoktu," diye araya girdi Cameron yumuşak bir sesle. "Çok sevdiğim bir porselen kupa vardı ama yontulmuştu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye hırladı Fellows. "Sahip olmamız gereken her şeye sahiptiriz."

Hart, "Babamın bir kadını açlığa terk ettiğini ve çocuğunu büyüttüğünü bilseydim, çok daha önce bir şeyler yapardım," dedi. "Bana söylemeliydin." "Ve bir Mackenzie'ye sürünerek mi geldin?"

"Hepimizi büyük bir dertten kurtarabilirdi." "Çok çalışarak kazandığım ve yok etmek için elinden geleni yaptığın kendi işim vardı. Senden iki yaş büyüğüm Hart Mackenzie. Düklük benim olmalı." Hart bir kanepenin arkasındaki masaya doğru ilerledi ve bir humidör açtı. "Sana bunun keyfini yaşattırdım ama İngiltere yasaları bu şekilde işlemiyor. Babam annemle ben doğmadan dört yıl önce yasal olarak evlenmiş. Gayrimeşru çocuklara para bırakılabilir ama soyluluk mirası alamazlar." "Bunu istemezsiniz," diye araya girdi Cameron. "Değmeyeceği kadar zahmetli. Ve Tanrı aşkına, Hart'ı öldürme yoksa sırada ben varım."

Fellows ellerini sıktı. Bakışlarını odanın içinde gezdirerek on beş ayak yüksekliğindeki tavanı, Mackenzie portrelerini ve Mac'in beş Mackenzie köpeğini resmettiği tabloyu inceledi. Mac onları o kadar gerçekçi resmetmişti ki, Ian onların resimden çıkıp Mac'in çizmelerine salyalarını akıtmaya başlamalarını bekledi.

Fellows, "Ben sizden biri değilim," diye söze başladı.

"Öylesin," dedi Ian. Beth çok güzel kokuyordu, saçları koyu kahverengi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, altın rengi sabahlığının üzerinde desenler oluşturuyordu. "Olmak istemezsin, çünkü bu senin de diğer herkes kadar deli olduğun anlamına gelir."

Bize." Fellows, "Ben deli değilim," diye karşılık verdi. "Bu odada sadece bir deli var *lordum*."

"Hepimiz bir şekilde deliyiz," dedi Ian. "Ayrıntıların peşini bırakmayan bir hafızam var. Hart politikaya ve paraya kafayı takmış durumda. Cameron atlar konusunda bir dahi, Mac ise bir tanrı gibi resim yapıyor. Davalarınızda başkalarının gözden kaçırdığı ayrıntıları buluyorsunuz. Adalete ve size geldiğini düşündüğünüz her şeyi elde etmeye takıntılısınız. Hepimizin bir deliliği var. Benimki sadece en bariz olanı."

Beth de dahil olmak üzere odadaki herkes Ian'a bakıyordu. Bu bakışlar onu rahatsız etti ve yüzünü Beth'in saçlarına gömdü.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Mac, "Ian'ın bilgeliğini her zaman dinlememiz gerektiğini kanıtlıyor," dedi.

Fellows sabırsız bir ses çıkardı. "Yani şimdi büyük, mutlu bir aile mi olduk? Bunu gazetelerde yayınlayacak mısınız, bana efendilik taslayacak mısınız, beni hayır kurumu mu yapacaksınız? Bir dükün uzun süredir kayıp olan oğlunu mu kucaklayacaksınız? Hayır, teşekkür ederim."

Hart bir cheroot seçti, sonra bir kibrit çaktı ve yaktı. "Hayır. Gazeteler özel hayatımızda gerçekte neler olup bittiğini bilmezler, çünkü toplum içinde yaptıklarımızla çok ilgilenirler. Ama eğer aileden biriyseniz, biz kendi başımızın çaresine bakarız." "O zaman beni satın mı alacaksınız? Senin yetiştirmene ve parana sahip olmam gerekirken, beni susturmak için önüme biraz lüks mü koyacaksın?" "Tanrı aşkına, Müfettiş," diye tersledi Beth. "Babaları size yanlış yaptıysa, bunu telafi etmek istiyorlar. Sahte bir şefkat göstermeyecekler ama en azından doğru yapmaya çalışacaklar."

"Babamızdan senin nefret edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyoruz," diye araya girdi Mac. "O sizi terk etti. *Biz* onunla yaşamak zorunda kaldık."

"İncitmek istediğin onların babası," dedi Beth. "Seni pek suçlamıyorum. Ben de onunla on beş dakika yalnız kalmak isterdim."

"Hayır, yapmazsın," dedi Cameron. O da humidora doğru ilerledi. "Güven bana."

Beth, "O öldü ve gitti, bir daha kimseye zarar veremeyeceği bir yere gitti," dedi. "Neden onun mirasını devam ettirelim ki?"

"Beni parmağınızda oynatmaya çalışıyorsunuz leydim. *Onlarla* aynı safta yer aldınız. Sana neden teşekkür edeyim ki?"

Ian başını tekrar kaldırdı. "Çünkü o haklı. Babamız öldü ve gitti. Hepimize acı çektirdi ve bunu yapmasına izin vermemeliyiz. Beth ve ben birkaç hafta içinde İskoçya'daki evimde başka bir evlilik töreni yapacağız. Hepimiz orada toplanacağız ve o andan itibaren babamızla işimiz bitecek."

Beth parlayan gözlerle ona baktı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi anlıyor musun, Ian Mackenzie?"

Ian bunun konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyordu ve cevap vermedi. Diğer herkes aynı anda konuşmaya başladı. Ian onları görmezden gelerek kendini Beth'e sabitledi. yalnız bırakmayı, incitmemeyi o kadar çok istiyordu ki, ama onun sıcaklığı ve kokusu diğer her şeyi bastırıyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Lanet olsun," dedi Fellows. "Hepiniz delisiniz." "Ve sen de bizden birisin," dedi Hart acımasızca. "Ne dilediğine dikkat et."

Cameron kocaman bir kahkaha attı. "Adama bir içki getir.

Bayılmak üzere gibi görünüyor."

"Farkına bile varmadan İskoç aksanına sahip olacaksın," dedi Mac. "Bayanlar bundan hoşlanıyor, arkadaşlar."

"Tanrım, hayır."

Daniel kıkırdadı. "'Och, noe' demek istiyorsun."

Mac ve Cameron şamatalı kahkahalara boğuldular. "Bence bunu kutlamalıyız," diye bağırdı Daniel. "Bolca viskiyle. Sence de öyle değil mi baba?"

Bir hafta sonra Hart'ın arabası Ian, Beth, Curry ve Katie'yi kuzeye giden trene binmeleri için Euston İstasyonu'nda bıraktı. Kardeşler ve Isabella

Ian'ın Beth'e karısı olmayı kabul ettiği için vereceği gösterişli düğünde hazır bulunacaklarına söz verdiler.

Hava yağmurlu olmaya başlamıştı ve Ian İskoçya'nın geniş açık alanlarına dönmek için sabırsızlanıyordu. İstasyonda, Curry Beth'i birinci sınıf bekleme salonuna yerleştirdikten sonra bilet almak için koştururken, Ian arkasını döndüğünde Hart'ın yağmurun içinden kendisine doğru geldiğini gördü. Sis, tıpkı dünyanın geri kalanının yaptığı gibi, kardeşinin geniş omuzları için dağıldı. Ünlü ve zengin dükü tanıyan yolcuların başları döndü.

Hart sert bir sesle, "Gitmeden önce seninle konuşmak istedim," dedi. "Benden kaçıyordun."

"Evet." Ian, Hart'la her yalnız kaldığında öfkesinin artmasından hoşlanmıyordu ve bu yüzden onunla yalnız kalmamanın yollarını bulmuştu. Hart Ian'ı kenara, kalabalığın dışına çekmeye başladı ama Ian inatla platformun ortasında kaldı, kalabalık etraflarında dolanıyordu. Hart teslimiyetçi bir iç geçirdi. "Acımasız bir piç olduğum konusunda haklısın. Beş yıl boyunca beni korumaya çalıştığını gerçekten bilmiyordum." Duraksadı, gözleri Ian'ın her zaman yaptığı gibi yana kaydı. "Özür dilerim."

Ian platformun karşısındaki trenden yükselen buharı inceledi. "Bayan Palmer'ın ölümüne üzıldüm." Bir buhar pufunun kabarmasını ve sonra dağılmasını izledi. "O seni seviyordu ama sen onu sevmedin."

"Sen neden bahsediyorsun? O yıllarca benim metresimdi. Onun ölümünün benim için bir şey ifade etmediğini mi sanıyorsun?" "Onu özleyeceksin, evet, ve ona değer . Ama onu sevmiyordun." Ian Hart'a baktı ve kısa bir süre için gözleriyle buluştu. "Artık aradaki farkı biliyorum."

Hart'ın çenesinde bir kas hareket etti. "Lanet olsun sana, Ian. Hayır, onu sevmedim. Evet, ona değer veriyordum. Ama evet, onu kullandım ve sen bana hatırlatmadan önce, evet, karımı kullandım ve ikisi de en büyük bedeli ödedi. Bunun bana ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Ian kardeşini inceledi, onu ilk kez Hart Mackenzie'nin sert, güçlü yapısından başka bir şey olarak görüyordu. Adam Hart onun kehribar rengi gözlerinden dışarı bakıyordu ve adam Hart

Istırap. Ian elini Hart'ın omzuna koydu. "Bence Eleanor'u yıllar önce seninle evlendirmeliydin. Hayatın on kat daha iyi olurdu."

"Benim bilge küçük kardeşim. Hatırlarsan Eleanor beni terk etmişti. Zorla."

Ian omuz silkti. "Israr etmeliydin. İkiniz için de daha iyi olurdu."

"İngiltere Kraliçesi'yle başa çıkabilirim, Gladstone'a tahammül edebilirim ve Lordlar Kamarası'nı da istediğim gibi dans ettirebilirim." Hart başını salladı. "Ama Leydi Eleanor Ramsay'i değil."

Ian tekrar omuz silkti ve elini çekti. Düşünceleri Hart'tan ve onun sorunlarından, sıcak salonda onu bekleyen Beth'e kaydı. "Yetişmem gereken bir tren var." "Bekle."

Hart kendini Ian'ın önüne koydu. Aynı boydaydılar ve doğrudan birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı, ancak Ian bakışlarını Hart'ın elmacık kemiğine kaydırmak zorunda kaldı. "Bir şey daha var. Beth de benim hakkımda tamamen haklıydı. Seni utanmadan kullanıyorum. Ama bir farkla." Hart ellerini Ian'ın omuzlarına koydu. "Seni seviyorum, eğer erkekçe davranıp bunu söyleyebilirim. Seni akıl hastanesinden sırf politikalarımda bana yardımcı olasan diye çıkarmadım. Bunu yaptım çünkü o cehennemden kurtulmanı ve normal bir hayat yaşama şansına sahip olmanı istedim."

"Biliyorum," dedi Ian. "Bana emrettiğin sana yardım etmiyorum."

Hart'ın gözlerinin nemlendiğini gördü ve aniden kardeşi onu kucakladı. Etraflarında dolanan kalabalık başlarını çevirdi, gülümsedi ya da kaşlarını kaldırdı. Ian Hart'ı sıkıca tuttu, yumruklarını kardeşinin sırtına bastırdı. İkisi birbirini bıraktı ama Hart ellerini Ian'ın kollarında tutmaya devam etti.

"Beth'i eve götür ve mutlu ol. Her şey bitti." Curry bekleme odasının kapısını açarken Ian ona baktı ve Beth dışarı çıktı. Ian'a baktı ve gülümsedi. "Belki senin için bitmiştir. Benim içinse daha yeni başlıyor." Hart şaşırılmış görünüyordu ve sonra Beth ellerini uzatmış, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Ian'a doğru gelirken anlayışla başını salladı. Beth döndü ve Ian'a bir

Hart'ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra Ian'ın koluna girdi ve onu trene kadar götürmesine izin verdi.

Tren kompartımanında Curry, Ian onu gönderene kadar uzun kuzey yolculuğu için her şeye sahip olduklarından emin olmak için telaşlandı. Yağmur ve yaklaşan alacakaranlık gökyüzünü karartmıştı. Beth minderlere uzandı ve Ian'ın kasvete karşı perdeleri kapatmasını izledi. Trenin düdüğü öttü, buhar tısladı ve tren ileri doğru sarsıldı. Tren istasyondan uzaklaşırken Ian kendini cilalı duvara yasladı. Beth bitkin bir halde minderlere yaslandı. "Keşke Curry benim için bir kitap ya da başka bir şey bulsaydı," dedi. "Ya da iğne işlerim için durabilirdik." "Neden?"

"Sen trende bir aşağı bir yukarı dolaşırken. Kendimi bir şekilde meşgul tutmalıyım."

"Trende dolaşmayacağım." Ian kapının kilidini kapattı. "Buradasın."

"Yani benimle yalnız mı kalacaksın? Yanında bir refakatçi olmadan?" Fellows'un sırrının ortaya çıktığı gün yatak odasında oynadıkları oyuna rağmen, Ian yine mesafesini korumuştı.

"Sana sormak istediğim bir soru var."

Beth tahrik edici göründüğünü umarak bir kolunu koltuğun arkasına doğru uzattı. "Peki bu nedir, kocacığım?" Ian eğildi, vücudu Beth'i içine aldı. İri yumruklarını arkasındaki koltuğun arkalığına dayadı. "Seni seviyor muyum?" Kalbi göğsüne çarptı. "Ne soru ama." "Sen hastayken, Bayan Palmer sana zarar verdiğinde, sen ölürsen öleceğimi biliyordum. İçimde hiçbir şey olmayacaktı, sadece senin olduğun yerde bir delik olacaktı."

Beth yumuşak bir sesle, "Müfettiş Fellows seni darağacına ya da akıl hastanesine göndermiş olsaydı tam olarak böyle hissederdim," dedi.

"Daha önce hiç anlamamıştım. Korku ve umut gibi, hem sıcak hem soğuk. Hepsi birbirine karışmış."

"Biliyorum."

Ellerini yüzünün etrafında birleştirdi. "Ama seni incitmek istemiyorum. Seni asla ama asla incitmek istemiyorum."

"Ian, sen baban değilsin. Senin ve kardeşlerinin bana anlattığına göre, ona hiç benzemiyorsun. Sally'yi incitmektense onu terk ettin. Hart'ı Fellows'tan korudun ve Lily'yi koruduğunu sandın. Yaptığın her şey insanlara yardım etmek içindi, onlara zarar vermek için değil."

Sanki ona inanıp inanmamayı tartışıyormuş gibi sessizce durdu. "İçimde öfke var."

"Nasıl kontrol edeceğini biliyorsun. *O* bilmiyor. Aradaki fark bu." "Hiç emin olabilir miyim?"

"Emin olmanı sağlayacağım. Sana çok fazla acı çektirdiğini ve senin ve kardeşlerinin onunla işinin bitmesi gerektiğini kendin söyledin. Lütfen, Ian. Bırak gitsin."

Ian gözlerini kapattı. Beth onun yüzünde titreşen duyguları, belirsizliği, inatçılığı ve uzun zamandır birlikte yaşadığı acıyı izledi. Duygularını nasıl ifade edeceğini her zaman bilemiyordu ama bu onları derinden hissetmediği anlamına gelmiyordu. Ian yavaşça gözlerini açtığında, bakışlarını doğrudan Beth'inkilere yöneltti. Altın rengi gözleri parlıyor ve ışıldıyordu, göz bebekleri yeşille çevriliydi. Gözlerini kırpmadan ya da başka yöne çevirmeden bakışlarını sabit tuttu.

"Seni seviyorum," dedi.

Beth nefesini tuttu ve ani gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Ian. Bakışları Hart'inkilerden çok daha sert bir şekilde onunkilere yöneldi.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seviyorum, seni seviyorum, seviyorum..." "Ian." Beth güldü.

"Seni seviyorum," mırıldandı dudaklarına, yüzüne, boynunun kıvrımına karşı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Bunu bütün gece söyleyecek misin?"

"İçine girip konuşamayacak hale gelene kadar söyleyeceğim." "Sanırım buna katlanmak zorunda kalacağım. Zor olabilir, yine de öğrenmeyi umursamam."

Durakladı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Beth koltuktan kayana kadar güldü ama yere düştüğünde Ian hemen yanındaydı. "Evet. Şaka yapıyordum." Elleriyle Ian'ın yakalarını yakaladı. "Cinselliğin kesinlikle gerekli olduğuna inanıyorum. Belki de yatağı çekmesi için Curry'yi göndermeliyiz."

Ian ayağa kalktı, minderleri diğer banka fırlattı ve koltuğu bir yatağa dönüştüren kancaların mandallarını açtı. "Curry'yi istemiyorum."

"Anlıyorum."

Ian yatağı yerine çekti, sonra Beth'i kaldırıp yatırdı. Hızlı hareketlerle botlarının bağcıklarını çözdü, ardından yepyeni seyahat kıyafetlerinin her bir parçasını çözdü ve çözdü.

Birkaç dakika sonra soğuk havada çırılçıplak uzandı. Beth bir elini başının üzerine kaldırarak göğüslerinin öne doğru eğilmesine izin verirken, Ian'ın bakışları onu bir battaniye gibi ısıttı. Dizini bükte ve Ian'ın bacaklarının arasını görebilmesi için ayağını kalçasına doğru kaydırды. Ian Mackenzie için arkasına yaslanmak ve onun doyasıya bakmasına izin vermek çok lezzetli ve heyecan vericiydi.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu. "Yoksa sadece arzu mu?" "İkisi de."

Ian birkaç yumuşak hareketle ceketini, kravatını, yakasını ve yeleğini çıkarıp attı ve gömleğinin manşetleriyle boğaz düğmelerini o daha gözünü kırpmadan çözdü. Adamın kahverengi göğüs damarlarının ortaya çıkışını, ardından pantolonunu ve iç çamaşırlarını tekmeleyerek çıkarırken güçlü kalçalarını izledi. En son gömlek çıktı. Koyu renk saçları göğsünden aşağıya doğru kıvrılıyor, gömleği kenara fırlatırken kasları dalgalanıyordu.

Ona gördüklerini takdir etmesi için fazla zaman vermedi. Yatağa tırmandı, elleri ve dizleri üzerinde onun etrafında döndü.

"Şehvet mi?" diye tekrarladı.

Doğal şaka yapma içgüdüğü onu terk etti. "Evet. Şimdi. Lütfen."

Ian yüzüklerini kadının bacaklarının arasına kaydırды ve orada bulduğı nemi döndürdü. "Beni seviyor musun?"

"Seviyorum. Seni seviyorum, Ian."

Parmaklarını geri çekti, pırıl pırıl ıslaktı ve birini yalayarak temizledi. "Şimdiye kadar tattığım en güzel şey."

"Mackenzie damıtımevinden tek malt viskiden daha mı iyi?" "Viski

yerine seni içmeyi tercih ederim."

"Ve sen bir İskoçyalı mısın? Aşık olmalısın."

"S'up."

Beth dudaklarını kapattı ve dudakları titredi. Ian başını eğdi ve bacaklarının arasını yaladı. Bunun tadını çıkardı, gözleri kapalıydı, sonra titizlikle onun üzerinde çalışmaya başladı. Tren sabit bir ritimle ileri geri hareket ediyordu ama oda dönüyor gibiydi.

"Ian, lütfen."

Tekrar elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, sert gövdesi ağır ağır sallanıyordu. "Benim için yayıl."

Beklemedi, yavaş gitmedi. Güçlü bir eliyle kalçalarını kaldırdı ve içine doğru itti. Tren bir köprünün üzerinden roket gibi geçti. Ian hareket etti. Ağırlığını yumruklarına verdi, kasları gerildi, teni terden parlıyordu.

"Seni seviyorum," dedi iterken. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

"Ian." Sertti ve hızlı hareket ediyordu ve kadın ona açıldı, sıcak, kaygan ve ıslaktı. Sözleri hırıltılara dönüştü ve kısa süre sonra çıkardığı sesler

aynı tutarsızdı. Kalçalarını sertçe, daha sert itti.

Ian ona doğru eğildi, göğsündeki kaygan ter buluştu. Dişlerini sıktı ve bakışlarını onunkilere dikti.

"Aşk. Seni."

Kimsenin gözlerinin içine bakamayan adam, acısı ne olursa olsun bunu yapmaya zorluyordu kendini. Ona bir hediye veriyordu, hem de kalbinden gelen en büyük hediye. Bern'in gözlerinden yaşlar boşanırken aynı anda bedeni de sıcak sevinç dalgalarına kapıldı. "Seni seviyorum, Ian Mackenzie." Bir kez daha itti, iki kez ve başını geriye attı, boynundaki kordonlar gerildi. Tohumu içinden kızın içine fıskırdı ve sonra kollar ve bacaklar, dudaklar ve diller birbirine dolandı.

"Beth'im," diye fısıldadı, nefesi kızın şişmiş dudaklarında sıcaktı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Beth ağlamasını durduramıyordu ama yüzü ağlamaktan sızlarken gülümsedi.

"Beni özgür bırakmak."

Beth onun akıl hastanesini kastetmediğini biliyordu. Onu tekrar öptü, ağzı sert ve morarmıştı, sonra ona doğru eğildi. Vücutları birbirine uyuyordu, sıcak ve bitkin, eller okşuyor, kucaklıyor, dokunuyordu.

"Bir değil," dedi.

Sonsöz

Bir ay sonra

Ian ve Beth, Ian'ın İskoçya'daki evinde, Kilmorgan'ın on mil kuzeyinde, dağın gölgesi altındaki bir evde bir düğün daha yaptılar. Ian'ın "mütevazı" dediği ev, Kilmorgan'ın sadece dörtte biri büyüklüğünde olmasına rağmen Beth'e göre bir malikaneydi. Düğün köy kilisesinde yapıldı ve Ian orada Beth'in sol eline safirlerle kaplı geniş bir yüzük taktı. Onu öperken zaferle gülümsedi. Gelin, damat ve aile, Curry'nin haftalarca üzerinde çalıştığı düğün ziyafeti için eve ve bahçeye döndü. Çardaktan geçirilen çiçeklerden ezmeye ve tüm konuklara serbestçe akıtılan şampanya ve viskiye kadar her şeyin tam olarak doğru olması gerekiyordu. Edinburgh ve Londra'dan arkadaşlar gelmişti ama Beth onların Ian'ın değil Hart'ın, Mac'in ve Cameron'ın arkadaşları olduğunu fark etmişti. Ancak Beth, Paris'teki kumarhanede tanıştığı Arden Weston adındaki genç adamı da davet etmişti. Weston, arkadaşı Graves ve kız kardeşi Bayan Weston ile birlikte geldi. Graves, Arden'in konuştuğu her beyefendiye kıskançlıkla baksa da, içerek ve yeni arkadaşlar edinerek eğleniyorlardı.

Müfettiş Fellows gelmiş ve annesini de getirmişti. Aile tarafından kucaklandıkları için hâlâ ürkek görünüyorlardı, hâlâ insan eli değmeden çok uzun zaman geçirmiş kediler gibi ürkeklerdi. Ama diğer konuklarla birlikte yiyip içtiler, Fellows ve Mackenzie'ler arasındaki uçurum daralmaya başlamıştı.

Aile -Hart, Cameron ve Daniel, Mac ve Isabella- Beth'i o kadar çok kucakladılar ki Beth korsesinin büküleceğini ve bir daha asla nefes alamayacağını düşündü. Mac'in sadece limonata içtiğini ve Isabella'nın onunla aynı odada bulunmamaya özen gösterdiğini fark etti. Beth onları izlerken aklında planlar dönüyordu.

Isabella, Mac'in henüz girdiği odadan çıkarken Ian, Beth'in elini tuttu. Ian onu evin dışına ve bahçeye doğru çekti ve bir üzerindeki küçük yazlık eve ulaşana kadar onunla birlikte hızla yürüdü.

"Onları bırak," dedi. Beth masum görünmeye çalışarak gözlerini kırıştırdı. "Kim?"

"Mac ve Isabella. Kendileri bir araya gelmeliler." "Belki de nazik bir dürtmeyle?"

"Hayır." Ian parmaklıklara yaslandı ve onu kendine doğru çekti. Beyaz tafta elbisesi resmi siyah takım elbisesinin önünü ezdi. Takım elbise onun ince vücudunu, siyah kaşmiri geren omuzlarının gücünü, beyaz gömleğin arkasındaki göğsünün sert düzlemlerini gizleyemiyordu. Ian, üzerine tam oturan takım elbiseden balık avladığı yıpranmış etek ve gömleğe kadar giydiği her şeyin içinde iyi görünüyordu.

"Onları rahat bırak Beth," diye tekrarladı Ian, sesi nazikti. Kadın iç çekti. "Sanırım herkesin benim kadar mutlu olmasını istiyorum."

Beth kollarını ona doladı ve onun arkasından tuğla eve, ailenin ve arkadaşların toplandığı eğimli yeşil çimenliğe baktı. Evi şimdiden sevmiştii. Sabah güneşinin galeriye süzuluşünü seviyordu. Ian'ın yatak odası olarak seçtiği ve artık onun da yatak odası olan küçük odayı sevmiştii. Merdivenlerin gıcirtısını, mutfaklara giden kaldırım taşı geçidin yankısını ve arka kapıların kuşlarla, çiçeklerle ve Ian'ın onlarla yaşamaya gelen köpekleri Ruby ve Fergus'la dolu darmadağın bir bahçeye açılmasını seviyordu.

Thomas'la birlikte sadece bir anlığına tadabildiği mutluluğu burada tatmıştı. Thomas yalnız ve korkmuş Beth Villiers'a mutlu olmaya hakkı olduğunu öğretmişti. Ian onun istediği tüm mutluluğu tatmasına izin veriyordu.

"Beğendin mi?" Ian sordu. "Burada, vahşi doğada benimle olmak?"

"Elbette biliyorum. Sanırım dağların manzarası ve mandıradaki tereyağının serinliği hakkında övgülerimi duymuşsunuzdur."

"Kışın çok sert olur."

"Buna alışacağım. Bu konuda iyiyimdir, bir şeylere alışmak konusunda. Ayrıca Bayan Barrington kömür ateşi konusunda hep cimri davranırdı. Onunla yaşamak bir İskoç kışında hayatta kalmak gibiydi."

Ona baktı, sonra ne demek istediğini anlamakla uğraşmamaya karar verdi. Bakışlarını yakındaki çam ve serin hava kokan ağaçlık alana doğru kaldırdı. "Deliliğimin bir sakıncası var mı? Öfkelerimi kontrol altına alabildiğim konusunda haklı olsan bile, her zaman deli olacağım. İyileşmeyeceğim."

"Biliyorum." Beth onun göğsüne sarıldı. "Bu, Ian Mackenzie'nin çok ilgi çekici paketinin bir parçası." "Geliyor ve gidiyor. Bazen gayet iyiyim. Ve sonra bir karışıklık geliyor."

"Ve tekrar gider. Curry sana yardım eder. Ben de sana yardım edeceğim." Ian onun çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Sonra da trendeki geceden beri alıştırma yaptığı şeyi yaptı; kızın gözlerinin içine baktı.

Bunu her zaman yapamazdı. Bazen bakışları itaat etmeyi reddediyor ve bir hırıltıyla arkasını dönüyordu. Ama giderek daha fazla doğrudan ona odaklanabiliyordu. Ian'ın gözleri çok güzeldi, göz bebekleri arzuyla büyüdüğünde daha da güzelleşiyordu. "Bugün sana seni sevdiğimi söyledim mi?" diye sordu.

"Birkaç düzine kez. Umursadığımdan değil."

Hayatının büyük bir bölümünde sevgiye aç kalmış genç bir kadın olarak Beth, Ian'ın cömertçe sarf ettiği sözcükleri yalayıp yutuyordu. Onu koridorda yürürken yakalıyor, duvara yaslıyor ve "Seni seviyorum" diye nefes alıyordu.

Ya da onu uyanırken gıdıklar ve kız ona yastıkla vurmaya çalışırken onu sevdiğini söylerdi. En güzeli de karanlıkta ona yaslanıp parmaklarıyla vücudunda gezinmesiydi. Onun fısıltıyla söylediği "Seni seviyorum" sözüne değer verirdi.

"Sana bir şey söylemem gerek, Ian."

Ian gözlerini kırptırdı. Bakışlarını çalıştı ama kararlılıkla geri çekti. "Hmm?"

"Kesin olarak emin olana kadar söylemek istemedim ama şimdi bir doktora göründüm." Nefes aldı. "Ian, baba olacaksın."

Ian ona bakmaya devam etti, bakışları kıpırdamıyordu. Tekrar gözlerini kırptırdı, sonra hafifçe şakağını ovuşturdu. "Ne dedin sen?" "Baba olacaksın." Beth parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek elini aşağı çekti. "Bir çocuğum olacak. Beni duyuyor musun?"

"Evet." Ian parmaklarını pürüzsüz elbisesinden aşağı kaydırarak karnının üzerine koydu. "Bir çocuk." Gözleri büyüdü. "Oh, Tanrım. Benim gibi mi olacak?"

"Umarım öyledir."

"Neden?" Parmaklarını kumaşın üzerine kapatıp taftayı ezdi. "Neden onun da benim gibi olmasını umuyorsun?" "Kız olabilir. Ve tıpkı babasına benzeyen bir çocuktan daha iyi bir şey düşünemiyorum." Sesinin alçak ve baştan çıkarıcı olmasına izin verdi. "Özellikle de o baba sensen." Ian rahatlamış görünmüyordu. "O bir Mackenzie. Çok kızacak."

"Ama bir avantajı olacak. Onu anlayan bir babası ve amcaları olacak." Gülümsedi. "Ya da kız. Eğer kız olursa, tabii ki mükemmel olur."

Ian ciddiyetle, "Katılıyorum," dedi.

Beth şakasını açıklamaya başladı, sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Bu bir şaka mıydı, Ian Mackenzie?" "Bana öğretiyorsun. Ona doğru eğildi. "Baharatlı dilinle."

Beth soru sormak için dilini uzattı. "Tadı baharatlı mı?"

"Evet." Başparmağını alt dudağının üzerinde yavaşça kaydırды. "Ama tekrar tatmama izin ver."

Onu kendine doğru çekti, elleriyle poposunu kavradı. Tepenin aşağısında Isabella güldü, Mackenzie kardeşler ve Daniel coşkulu bir tezahürat kopardılar. Sonra Ian'ın ağzı onunkini kaplarken ve vücudu üzerinde kıvrılırken sesler dönüp anlamsızlaştı. Isabella, Ian'ın vücudundaki sert çıkıntıyı .

Onun kat kat giysilerinin arasından tahrik olduğunu fark etti ve kalbi ani bir sıcaklıkla çarptı. Çıldırtıcı Lord Ian Mackenzie tarafından sunulan cinsel zevk, gerçekten de.

Beth aldı.

İçindekiler

[Baslangıç](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

